JESS WALTER

PREMIUL PACIFIC NORTHWEST
FINALIST NATIONAL BOOK AWARD

ZERO

SUSPANS

SUSPANS

thriller

JESS WALTER, scriitor american născut la 20 iulie 1965. A publicat eseuri, povestiri scurte, critică literară și articole de opinie în periodice ca *Newsweek, Washington Post, Los Angeles Times, Boston Globe, Playboy.* A scris cinci romane, traduse în mai mult de douăzeci de limbi: *The Financial Lives Of The Poets* (2009), *Zero* (2006 – Premiul Pacific Northwest și finalist la National Book Award, PEN Center Literary Award și LA Times Book Prize), *Citizen Vince* (2005 – Edgar Allan Poe Award), *Land Of The Blind* (2003), *Over Tumbled Graves*. Locuiește cu soția și cei trei copii în casa părintească din Spokane, Washington.

JESS WALTER

ZERO

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Franco, Accornero via Agentur Schlück GmbH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALTER, JESS
Zero / Jess Walter ; trad.: Gabriel Stoian. - București :
Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-8134-62-8

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Jess Walter
THE ZERO
© 2006 by Jess Walter
All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-62-8

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Aceste lucruri s-au întâmplat.
(nota autorului)

Să fi fost eu singurul laș de pe pământ? mă gândeam. Și cu ce spaimă! Pierdut printre două milioane de nebuni eroici, dezlănțuiți și înarmați până-n dinți?[1]

CÉLINE, *Călătorie la capătul nopții*

[1] Louis-Ferdinand Céline, *Călătorie la capătul nopții*, traducere de Angela Cismaș, Ed. Nemira, 2005 (n. tr.).

Partea I

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ

S-au năpustit ameţitor spre cer, toate păsările cunoscute creaţiei, furioase şi agitate, trezite de acelaşi gând primar, erupând într-un nor de pene albe, temătoare şi graţioase, descriind cercuri tot mai strânse către pământ, plutind suficient de aproape ca să se atingă între ele, rămânând apoi îndeajuns de apropiate ca să se vadă că nu era vorba defel de un stol de păsări, ci de bucăţi de hârtie. Fragmente de hârtie cuprinse de flăcări. Toate acele păsărele erau de fapt file. Fluturând şi rotindu-se, şi devenind tot mai mari, bucăţele căzătoare şi file ce se rostogoleau nebuneşte, unele fumegând, cu colţurile pârjolite, răsucindu-se prin aer până când din ele nu au mai rămas decât margini negricioase şi delicate... dispărând apoi, lăsând în urmă doar un gol şi amintirea vagă a fumului. De dincolo de stolul arzător s-a ridicat un vaier uriaş şi un geamăt când vâlvătaia neagră s-a risipit, lăsând la iveală ce era înăuntru, păsări albe dând din aripi în văzduhul tulburat, iar în acel moment totul era hârtie. Şi arăta frumos.

– Brian! S-a întâmplat ceva?

Ochii lui Brian Remy s-au întredeschis, peoapele s-au dezlipit și s-au ridicat într-un sfârșit cu greu, lăsând vederii podeaua apartamentului. Zăcea pe o parte, uitându-se de-a lungul lizierei înceţoșate a fibrelor covorului. După aceea, lumea s-a limpezit treptat. Bocanci mânjiţi cu noroi uscat. Cutii de pizza. Ziare. Un pahar. Și ceva dincolo de câmpul vizual...

Punctele din ochii lui s-au împrăștiat ca trezite deodată, iar privirea i s-a limpezit din nou: tristeţe a tristeţilor, o sticlă goală de whisky Knob Creek. Erau prăvăliţi pe dreapta, faţă-n faţă, el și butelia de trei sferturi. Se pare că erau amândoi implicaţi. Și-a spus că trebuia să respire, și a reușit să scoată un șuierat chinuit din adâncul plămânilor. A clipit, iar punctele și dungile de sub pleoape au pornit bezmetice să caute adăpost. În faţa ușii apartamentului, doamna Lubach a strigat din nou:

– Brian, am auzit o bubuitură! Ai păţit ceva?

Remy nu auzise nimic, deși înclina să dea crezare unor persoane ca doamna Lubach, încredinţate de ceea ce afirmau. În orice caz, doar o bubuitură de vreun fel sau altul putea explica ţiuiturile înfundate din urechi. Sau durerea de cap. S-a încordat să-și ridice bărbia de la podea și a văzut, undeva spre dreapta, puţin mai departe de sticlă, propriul pistol, neclintit și inofensiv, zăcând însă printre firimiturile și firele de păr de pe mochetă. Dacă va aștepta destul de mult, degete înmănușate îl vor ridica de toc și îi vor da drumul într-o pungă Ziploc, etichetată, după care va fi și el cules de jos, dacă nu se clintea, și va fi pus

într-o pungă mai mare, dar cam la fel, din plastic gros, ultimul lucru pe care l-ar mirosi înainte ca ușa furgonetei să se închidă cu un suspin final.

Glasul doamnei Lubach s-a auzit înfundat de dincolo de tăblia ușii:

– Brian! O să chem poliția.

– Eu sunt poliția.

Propriul glas suna metalic și pierit în cutia craniană; nu era sigur că reușise să le și rostească.

– Brian!

S-a ridicat în fund, apoi și-a plimbat privirea prin garsonieră; canapeaua extensibilă desfăcută, pereții albi și peticiți, ferestrele lipite de toc cu vopsea. Și-a dus palma spre partea stângă a capului. Părul îi era lipicios și încâlcit, de parcă ar fi zăcut în sirop. Și-a retras mâna. Sânge. Desigur.

Bine. Acum să ne adunăm gândurile.

– Doar o clipă, doamnă Lubach, a strigat spre ușă.

Îngrețoșat și fără vlagă, s-a ridicat, încercând încă o dată să descopere firul ce lega foarte lejer cauza și efectul – o zi lungă, băutură, tristețe, foc de armă, epuizare. Sau în altă ordine. S-a rezemat de mașina de gătit, a ridicat un prosop și a apăsat capătul cu franjuri pe cap. S-a uitat înapoi, spre masă, și a văzut totul așezat dinaintea lui, la fel ca montajul unei piese jucate de studenți. Un scaun de bucătărie rămăsese răsturnat, iar pe masa mică, la care stătuse, a văzut o natură moartă ce se organizase singură: cârpa de șters arma, paharul cu băutură, uleiul de curățat, vergeaua, biletul.

De acord. Aici apărea problema. Aceste goluri din memorie, probabil din propria-i viaţă, o serie de salturi – lacrimi vărsate demult, locuri pustii, unde existau de obicei explicaţiile pentru lucrurile cele mai simple. Vreme de o clipă, s-a străduit să descâlcească situaţia, aşa cum ar fi analizat o problemă de la slujbă. Uleiul de armă putea indica un accident, dar biletul? Ce nebun a mai scris un bilet înainte să...

Curăţase arma?

A ridicat biletul: „Etc...“

Et cetera?

Mda, măcar ăsta era amuzant. Nu-şi amintea să fi fost aşa de plin de umor înainte. Şi totuşi avea în faţă biletul, cu scrisul lui. Bun. Ăsta era un indiciu. Orice s-ar fi întâmplat, *orice ar fi făcut* era tare amuzant. L-a îndesat în buzunar, apoi a ridicat scaunul şi s-a aplecat să-şi culeagă pistolul, s-a clătinat, apoi a pus piedica şi a aşezat arma uşor pe masă.

– Brian?

– Gata, vin.

S-a îndreptat spre perete şi a pus degetul în gaura proaspăt apărută în peretele de cărămidă din spatele scaunului, apoi s-a îndepărtat şi a apăsat din nou prosopul pe cap, s-a înfiorat simţind o undă de durere urcând spre tâmplă, iar după ce aceasta a trecut s-a apropiat de uşă. A deschis-o puţin şi, dinspre holul din faţa apartamentului său, obrazul portocaliu al doamnei Lubach a umplut spaţiul creat între uşă şi canat.

– Brian! Ai păţit ceva? E ora trei dimineaţa.

– Serios?

– Există reglementări privind păstrarea liniștii, Brian, a răsunat vocea ei, la o frântură de secundă în urma mișcării buzelor, amintindu-i de un film dublat nu tocmai bine. Reguli, a continuat ea. Iar noi auzim o *bubuitură*. Oamenii merg la slujbe. Suntem cu toții cu nervii în pioneze, Brian. Dacă nu ai pățit nimic, atunci zgomotul acela pe care l-ai făcut e lipsă de respect.

– Dar dacă *sunt* rănit?

Femeia nu i-a luat în seamă vorbele.

– *Închipuie-ți* numai ce am crezut noi că înseamnă zgomotul acela.

Doamna Lubach era scundă și zveltă, cu părul alb tuns scurt și cu trăsături largi; machiajul ei consistent era o idee șui, făcând-o să aibă aspectul unui bibelou pictat de mântuială sau al unei figurine de fotbal de masă. Înainte, fusese contabilă. Acum, a crezut el că-și amintește, nu era sigură ce va face mai departe. Oare oamenii vor reveni la aceleași slujbe? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– S-ar putea ca și aerul să fie exploziv.

– Nu cred, i-a răspuns el, și a așezat mai bine proscpul peste rana de la cap.

– Prietenul lui Jennifer, fata de la 6A, a zis că vom avea cu toții necazuri când vântul își va schimba direcția. Crezi că e adevărat, Brian?

– Nu știu.

Nu avea habar cine era prietenul lui Jennifer și, pentru că venise vorba, nici cine era acea Jennifer, după cum nu știa cine locuia în apartamentul 6A sau în ce direcție bătuse vântul până atunci.

– Nu ni se dezvăluie ce substanţe există în fumul acela. Vouă vi se spune, Brian? Ţi-au dezvăluit ce conţine fumul?

– Nu mi-a zis nimeni nimic.

– Dar mie mi-ai destăinui dacă ai afla?

Remy habar nu avea cum să răspundă la o asemenea întrebare.

– Eram sigură, a făcut ea, şi s-a aplecat spre crăpătura uşii, şoptindu-i: Karl, cel de la 9F, susţine că totul e doar o chestiune de timp. Cică ne scăldăm în substanţe carcinogene. Supa propriei noastre dispariţii. Exact aşa s-a exprimat. O chestiune de timp. Supă. El e ateu. Şi foarte ştiinţific. Glacial. Am o prietenă la un spital, a continuat doamna Lubach, după ce-a aruncat o privire în spate, peste umăr. Există tot soiul de defecte din naştere. Gingii cu pustule. Oameni fără picioare. Brian, mie nu-mi place să stau în mulţime.

Bărbatul a simţit cum sângele i se furişează într-un firicel pe gât şi se adună în golul triunghiular format de claviculă.

Doamna Lubach s-a întins să vadă mai bine.

– Sângerare spontană, a rostit ea.

– Ba nu. Îmi curăţam pistolul şi...

S-a holbat, convinsă fiind că va şti cum să încheie explicaţia.

– Şi *et cetera*, a spus el.

Însă femeia părea să-şi fi pierdut interesul faţă de rana lui şi faţă de bubuitura care o adusese la uşa lui.

– Eu nu mai merg în centru, a zis ea, şi nici nu mai iau metroul şi nici nu mai intru în vreo clădire mai înaltă de zece etaje. Cred că vom părăsi oraşul.

Remy şi-a aranjat mai bine prosopul peste rană.

– Trebuie să mă curăţ.

– Eram la duş, a precizat ea, ca şi cum ar fi întrebat-o cineva ce făcea. Eram la duş şi uneori apa abia curge, ceea ce s-a şi întâmplat, poate cu zece secunde înainte, apoi, când am ieşit, a sunat telefonul; era sora mea, care mi-a spus să deschid televizorul. Ea locuieşte în Wilmington. Şi a rămas fără curent exact în acel moment. La *Wilmington*, a subliniat ea, privindu-l cu sprâncenele arcuite. Brian, nu mai pricep nimic.

Remy şi-a luat prosopul de la cap.

– Doamnă Lubach, trebuie să mă spăl.

– Când crezi că vor reveni lucrurile la normal?

Normal. Cuvântul în sine i s-a părut familiar şi ciudat, ca o amintire pe care ţi-o refuzi. La un moment dat, existase şi *normalul*.

– Păi... nu cred că ştiu.

– Prietenul tău a spus că lucrurile se vor îndrepta după ce se strâng toate hârtiile.

– Prietenul meu? s-a mirat el.

– Da. Tânărul care te-a căutat azi-dimineaţă. Cel cu ziarul.

– Cu ziarul? a întrebat.

Doamna Lubach a deschis gura să răspundă, însă...

*

Stătea singur în camera de urgenţe, faţă în faţă cu o fată de origine vietnameză cu ochi înrouraţi, care

ţinea o cârpă de spălat înfăşurată pe mână, care părea să fi suferit arsuri. Avea nouă sau zece ani şi purta o pijama dintr-o bucată, închisă cu fermoar. Se uita lung la el. La fiecare câteva secunde, închidea ochii şi ofta. Apoi îi deschidea din nou, îl fixa cu privirea şi îi închidea la loc, de parcă vederea lui i-ar fi provocat dureri. Părea să fi venit singură acolo. Remy a privit în jur, dar nu a mai văzut pe altcineva în camera de gardă, în afara unui voluntar în vârstă care se afla la oficiul de primiri şi citea o carte cu coperte cartonate. După câteva momente, s-a ridicat şi s-a apropiat de acesta, un bărbat cu ochii bulbucaţi, care avea perciuni albi pe obrajii îmbujoraţi. Omul a refuzat să ridice privirea. Uitându-se mai bine, Remy a observat că voluntarul ascundea o carte zdrenţăroasă îndărătul copertelor cartonate. La început, a crezut că era vorba despre un volum cu pagini albe, dar apoi a văzut că omul ajunsese la sfârşitul unui capitol şi pe pagină existau doar câteva cuvinte: *nimic mai lipsit de speranţă decât această libertate, această aşteptare, această inviolabilitate...*

A aşteptat, dar celălalt nu a ridicat capul, nici măcar nu a întors pagina, rămânând aşa şi citind la nesfârşit: *nimic mai lipsit de speranţă... această aşteptare...*

– Scuzaţi-mă, a rostit într-un târziu, dar fata aceea...

– V-am mai spus, domnule Remy, se va rezolva în câteva clipe, a zis voluntarul. Vă rog să luaţi loc. Doctorii ştiu totul despre dumneavoastră.

Bărbatul s-a uitat fix la el şi a refuzat să întrerupă acel contact vizual, după care, în sfârşit, a întors

pagina, iar Remy a citit primul rând din capitolul următor: *Şi s-a eliberat...*

– Dar fata...

– Sunt conştienţi de starea dumneavoastră, a răspuns omul.

S-a eliberat, revenind la scaunul lui. Fata vietnameză a oftat din nou, apoi a deschis ochii brusc şi s-a uitat cu un aer absent la el, de parcă ar fi aşteptat răspuns la vreo întrebare. În cele din urmă, s-a văzut silit să-şi mute privirea în altă parte.

Ochii i-au căzut pe un televizor de mici dimensiuni, fixat de un stâlp aflat în centrul sălii de aşteptare, pe ecranul căruia se derulau ştiri. A avut brusc senzaţia de déjà vu, anticipând fiecare imagine mută încă înainte ca ea să apară, dându-şi seama că ştirile deveniseră un soi de tapet în capul lui, bucla derulându-i-se neîncetat în minte – aripi înclinate în lateral, flori alcătuite din flăcări, pene albe devenind negre şi apoi cenuşii, un cenuşiu fără de sfârşit, gheizere de cenuşiu, oameni rătăciţi, acoperiţi de praf cenuşiu, care, cu mâini cenuşii, îşi acopereau gurile cenuşii şi alergau de zidul de praf cenuşiu, şi păsările, albe – specii ce se succedau continuu şi stoluri de rapoarte şi meniuri şi corespondenţă, fluturând tăcut şi apoi dispărând în întunericul de cenuşă. Brian Remy a închis ochii şi a avut în faţa lor ceea ce vedea întotdeauna: zdrenţe de ţesut, fragmente detaşate şi degenerare, jocuri mute de artificii, căptuşeala ochilor lui desprinzându-se îmbucătăţită şi descuamându-se în supa aflată dinapoia globilor lui

oculari – puncte și dungi care dansau ca niște frânturi de hârtie purtate de vânt în lume.

*

La câteva zile după – când totul era albit de soare și acoperit de cenușă, iar un abur de fum încă zăbovea deasupra insulei –, Paul Guterak, partenerul lui, a afirmat că niciodată nu fusese atât de fericit. Conduceau un Ford Excursion noi-nouț, trimis de cei de la FEMA[1] – o mașină „al dracu' de frumoasă", după cum se exprimase Paul, albă cu negru metalizat, având geamuri rezistente la glonț, cu barele de protecție și luneta împodobite cu stele și dungi și cu un mic drapel din plastic ce flutura mândru pe antenă. Oamenii stăteau aliniați cât ținea West Street, strigând și agitând tot soiul de însemne și drapele, fotografii și pancarte cu „Dumnezeu să apere...", „Ajutați-ne să răzbunăm..." și „Nu ne vom lăsa înfrânți".

Înfrânți – exact așa i se păreau. Sparți în bucăți și apoi refăcuți, dar cu unele părți lipsă. Stăteau la intersecții blocate și înapoia baricadelor plasate pe străzi, purtând tricouri și șepci de baseball, animați de trecerea lui Paul și Brian ca niște figurine de pe un traseu de la Disneyland, corsari mișcându-se

[1] Federal Emergency Management Agency, Agenția Federală pentru Gestionarea Situațiilor de Urgență (n. tr.).

zornăind şi hârâind ca în *Piraţii din Caraibe.* Aflat în apropierea unei femei care ţinea la piept un pomeranian, un băiat îmbrăcat cu un tricou cu mânecă lungă a fluturat deasupra capului o placă de skateboard pe care erau desenate simbolurile yin şi yang. Două femei cu blugi şi pantofi cu tocuri, un tip bărbos cu o haină de lână şi sute de alţi oameni, o mare de feţe întoarse în aceeaşi direcţie până când, după câteva intersecţii, Remy nu a mai fost în stare să se uite la ei, astfel că a întors privirea înainte. Şi, cu toate astea, ei continuau să ovaţioneze şi să strige, ca şi cum ar fi dorit cu disperare să fie băgaţi în seamă, să se vadă că erau vii. Ţipau. Salutau. Urlau ca el să-i observe, însă a rămas cu privirea aţintită drept în faţă până când, alunecând pe lângă el, feţele lor au devenit neclare, vocile li s-au contopit, în vreme ce s-a străduit să identifice dorinţele lor.

– La asta mă referam şi eu de fapt. Am ajuns al naibii de cunoscuţi.

Guterak a vorbit cu tonul unuia care recunoaşte că este alcoolic. Poate că, în felul lui, avea dreptate – asta însemna să fii faimos: să vezi oamenii reflectaţi cu disperare în strălucirea trecerii tale.

Paul a oprit maşina pe West Street înainte de a ajunge la tunel şi la şirul de dinozauri parcaţi câte doi în adâncime – camionetele cu echipament de transmisie prin satelit, camioanele-platformă şi camioanele frigorifice pentru carne. S-au oprit să bea o cafea la un magazin de delicatese de pe colţ, care avea un drapel american lipit de colţurile vitrinei. Iar apăruseră

flori, în ghivece și în lădițe de agățat la geam, proaspăt stropite, sângerând apa murdară pe trotuarele presărate cu cenușă. Asta însemna ceva, oricum: vreme de o zi sau două după, din câte își amintea Remy, în florării nu se găsise nicio floare. La ușa localului, o pereche în vârstă le-a zâmbit și le-a făcut semne cu degetul mare ridicat spre cer. Brian și-a așezat mai bine șapca de baseball, care îi stătea prea strâns peste copcile cu care se alesese în seara precedentă la camera de gardă a spitalului.

– Ascultă, n-am zis că sunt *fericit* că s-a întâmplat asta, a precizat Paul, rostind cuvintele printre dinți.

Semăna cu un popic, având șolduri late și umeri înguști. Șuiera cuvintele prin colțul gurii, ca un împătimit al jocurilor de noroc, atunci când vinde vreun pont cuiva.

– Nici vorbă de așa ceva, a continuat el. Dar trebuie să recunoști, Brian...

– Ba nu, Paul, nu recunosc nimic.

Îl durea capul.

– Nu, uite ce e, ziceam...

– *Știu* ce ziceai, doar că nu vreau să aud.

– Brian, nu sunt tâmpit, ce naiba? Știu că nu este corect din punct de vedere politic. N-am de gând să spun asta și altcuiva. Dar uite... pentru mine și pentru tine... adică... noi am rămas în viață, omule. Cum să nu te simți...?

– Paul, nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să discut despre felul cum te simți.

– Nu, nu ai înţeles, a replicat celălalt, scărpinându-se pe gât.

S-au aşezat la rând la cafea, dar oamenii s-au dat deoparte, lăsându-i să ajungă până în faţă. În timp ce înaintau, o femeie în haină de blană s-a trezit la viaţă şi i-a bătut pe umerii jachetelor Starter noi-nouţe, cu care şefi îi înzestraseră pe toţi. Remy a întins mâna să ia nişte gumă de mestecat, însă a greşit cu câteva grade şi s-a izbit cu degetele de o cutie de Snickers. Nimeni nu a părut să observe.

Când Paul a vrut să plătească, tipul care i-a servit le-a făcut semn că nu e nevoie.

– Eroii beau gratis, a zis el, iar oamenii de la coadă au aplaudat, şi partenerul lui i-a oferit individului un bacşiş de trei dolari.

– Mulţumesc, domnule! a spus Paul şi a înghiţit chestia care dădea să-l înece.

– Doamne ajută! a rostit o bătrână care ducea un câine într-un cărucior de copil.

– Vă mulţumesc foarte mult, doamnă! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Câinele s-a holbat la Remy, care, în cele din urmă, a trebuit să-şi mute privirea de la el.

Revenit pe trotuar, s-a uitat peste umăr ca să vadă dacă oamenii continuau să se mişte prin local, însă în uşile de sticlă s-a reflectat doar cerul, astfel că nu a reuşit să perceapă ce se petrecea înăuntru. Apăruseră nori. Iisuse, ce va ieşi din praf şi cenuşă după o ploaie! Şi hârtia, troienele albe de rapoarte, prezentări, adrese şi note de conosament – ce va face ploaia din toate

peticele acelea... Știa că tocmai se desfășurau ședințe, iar oficialii se pregăteau exact pentru respectiva eventualitate: eforturile uriașe făcute cu recuperarea documentelor aveau să fie îngreunate de ploaie. Au urcat în mașină.

– Tocmai despre asta vorbeam, despre ce s-a întâmplat acolo, adineauri, a zis Paul. Doar n-o să-mi spui că nu e sentimentul cel mai plăcut, atunci când oamenii te tratează cu atât respect. Asta afirmam, Brian. Nimic mai mult.

Remy a strâns din pleoape.

– Vezi tu, a insistat celălalt, înainte, nimeni nu ni se adresa defel, decât ca să protesteze pentru vreo citație pe care o primeau ori să se răstească la noi că nu l-am căptușit încă pe dobitocul care le-a spart nenorocita de mașină, pricepi? Iar acum... cafea gratis? Bătăi amicale pe umăr? Știu că n-ai mai lucrat de multă vreme pe stradă, dar, Dumnezeule, nu ți se pare, cum să zic, minunat?

Remy s-a ascuns îndărătul paharului cu cafea.

Paul a făcut o manevră rapidă de revenire în trafic.

– Uite, lucrăm ore suplimentare. Și ce porcării trebuie să facem... Să-i ducem pe cei de la Yankees într-un tur la Zero. Chiar pe șmecherii de *Yankees*. Amintește-ți ce făceam înainte de asta. Duceam rufele murdare ale bossului la spălătorie și îi plimbam gagicile prin oraș. Stăteam la tot felul de ședințe cu idioți. Să nu-mi spui că ai prefera să faci aceleași lucruri. Și nu-i doar asta... nu doar o ușurare. E vorba și de altceva, poate chiar ceva... s-a întrerupt și s-a aplecat în față,

iar vreme de un moment Remy a crezut că partenerul lui o luase cu totul razna. ...ceva *rău.* Înțelegi?

Remy s-a uitat pe geam, de-a lungul unui canion adânc având pereții de sticlă prăfuită și granit, la paleții de apă îmbuteliată stivuiți pe stradă și la lăzile donate, pline cu mănuși și batoane de cereale. Iar apoi, la șirurile de furgonete noi de televiziune, mai bine de douăzeci la număr, înșirate să surprindă imagini fără grabă, parcă pescuind, intersecție după intersecție – pentru emisiuni precum *În acțiune, Martor ocular* sau *Primii acolo,* având antenele parabolice îndreptate spre cer, semănând cu palmele ridicate la o slujbă, iar dincolo de ele, camioanele platformă încărcate din greu cu grinzi răsucite, iar pe urmă, departe de trafic, șirul de camioane frigorifice în așteptare și camionul MT, adică morgă temporară, unde dusese...

– Vezi, exact ce ziceam... a spus Paul, luptându-se cu cuvintele.

– Știu... ce zici, a vorbit Remy încet. Și poate ai dreptate. Dar sunt lucruri pe care nu le putem rosti acum. Înțelegi? Nu poți *afirma* că n-ai fost niciodată atât de fericit. Chiar de gândești așa, ține-o pentru tine. Totul e ... Există lucruri... cărora trebuie să le dăm pace. Trebuie să le lăsăm așa, să le lăsăm deoparte.

– Cum ar fi scalpul acela.

Remy s-a șters la gură și a derulat imaginea în minte. În cea de-a doua zi, în molozul de la Zero găsise o porțiune din scalpul unei femei – cenușiu și țeapăn. Nu știuse cum să procedeze, de aceea îl

pusese într-o găleată. Au căutat toată după-amiaza în apropiere, dar nu au dat de alte părți de trup, ci doar de o porțiune de vreo cincisprezece centimetri de frunte și o dungă de păr pârlit. Un om de la serviciul medical de urgență și un specialist criminalist au dezbătut vreme de zece minute cum să procedeze în cazul scalpului, după care, în cele din urmă, l-au scos din găleată și l-au vârât într-un sac pentru cadavre. Remy a cărat sacul la camionul frigorific, unde a rămas ca o broască într-un sac de dormit, o grămăjoară întunecată pe podeaua goală. Paul aducea vorba despre acel scalp de cel puțin cinci ori pe zi. Ce credea, cui îi aparținea? Unde o fi restul capului? Oare scalpul va fi îngropat chiar așa? Până la urmă, Remy a spus că nu mai avea chef să discute despre el – nu voia să vorbească despre senzația pe care o stârnește o bucată din scalpul cuiva, cât de ușor era, cât de rigid și de singur, cât de lipsit de valoare, ori despre faptul că existau mai mulți saci și mai multe camioane frigorifice decât era nevoie, și despre faptul că forțele care lucrau în acea acțiune nu lăsau bucăți suficient de mari pentru a fi puse în saci de cadavre.

– Vezi, a continuat Paul, nu mă asculți.

– Ba da.

Partenerul lui a condus până la punctul de control, unde doi membri agitați ai Gărzii Naționale, purtând ochelari de soare și puști M-16 ținute pe umeri cu țevile în jos, îl încadrau pe un polițist scund, care a făcut câțiva pași în față și a pus un picior pe scara mașinii Excursion. Paul a dus mâna la buzunarul

cămăşii şi a scos documentele de identificare. Le-a ţinut în faţa poliţistului, care le-a citit.

– Hei, şefu', a strigat poliţaiul, pronunţând cuvântul în două silabe: *şee-fu'*. Cum merge treaba?

– Al naibii de greu, să ştii.

– Ai dracu' ticăloşi.

– Da, ai dreptate. Aşa e.

Paul a întins mâna. Remy şi-a scos plăcuţele de identificare de la gât şi le-a aşezat în palma celuilalt. Acesta i-a dat plăcuţele poliţistului, care şi-a notat ceva, apoi i-a înapoiat plăcuţele lui Paul, care, la rândul lui, i le-a încredinţat lui Remy.

Poliţistul a bătut cu palma în capota automobilului.

– Mişto maşinuţă, zău.

– Şefii ne-au dat-o.

– Mie mi i-au dat doar pe fraierii ăştia, a zis, arătând din cap către cei doi membri ai Gărzii Naţionale. Şi-s aproape sigur că unul dintre handicapaţii ăştia o să-mi tragă un glonţ în picior înainte de a-mi încheia misiunea aici.

– Poate că au în dotare doar gloanţe de cauciuc.

– Asta într-o lume perfectă, nu crezi? În fine, faceţi-vă treaba, şefu'.

A bătut din nou cu palma în capota maşinii şi s-a tras înapoi, făcându-le semn să treacă.

Remy l-a urmărit pe poliţai, remarcând cu o oarecare uimire felul în care acel cuvânt, *şefu'*, circulase între cei doi, însemnând tot ce avea valoare, suportul sigur al loialităţii reverenţioase, care promitea

fiecărui individ mai umil şansa de a se ridica spre înălţimi: propria echipă, şofer la scară, birou, petreceri, fonduri discreţionare de la buget şi siguranţa zilei de mâine, ideea de a deveni şi el şef într-o bună zi. Nu asta era scara pe care, cu răbdare, urcase şi Remy *înainte?* Însă acum... ce se întâmpla? Şi-a adus vag aminte că era un sistem crud, care corupea, dar trebuia să recunoască... el exista exact pentru momente ca acesta.

Însoţit de o cascadă de aplauze şi fluturări de drapele, Guterak a trecut prin punctul de control. A ciripit din sirenă, apoi a dus două degete la frunte şi a făcut un semn de victorie.

– Tare mi-aş dori să pot face ceva pentru oamenii ăştia, a mormăit el. Indiferent ce. Chiar de-ar fi să le tund iarba de pe peluză.

Remy s-a rezemat mai bine de speteaza scaunului şi a încercat să respire pe gură. Mirosul deja nu-i mai dădea pace. Persista îndărătnic în ţesuturile nasului şi în fibrele plămânilor – tot corpul părea să-i duhnească, de parcă odoarea îşi făcea loc prin pori, la fel ca praful fin, cenuşiu şi înţepător, o făină a morţilor. Era uimit de ferocitatea aerului în acea zonă, încărcată de praf de beton şi molecule de ceva ars... orice, asta cu siguranţă. Era de mirare câte puteau arde. În spaima noastră de fisiune şi fuziune, radiaţii, infecţii, contuzii şi fragmentare, am uitat de foc.

– L-ai văzut pe puştiul lui Durgan la televizor?

Te rog, ţine-ţi gura.

– A crescut. Nu-l văzusem de când am jucat softball cu toţii. La asta mă refeream mai devreme... că i-am

văzut puștiul. Și, cum să spun... sincer. Mai bine că a fost el, și nu eu. Am dreptate? Haide. Recunoaște. Mai bine să plângă copilul lui la televizor decât al meu. Sau decât al tău. Corect?

Remy a continuat să se uite pe geam.

– Și uite-l pe Durgan... cât se poate de mort, n-o să-și mai vadă în veci copilul. Aș fi putut fi eu în locul lui, nu? Numai că, în loc să mor, nu m-am ales nici cu o zgârietură... și nici n-am rămas falit. Sau fără slujbă. Ba chiar fac ore suplimentare de-mi ies pe nas. M-am ales cu un loc în spatele scenei la spectacolul lui Bruce Springteen, corect? Durgan e făcut țăndări pe acolo pe undeva, iar pe mine nu mă lasă nici măcar să-mi plătesc un nenorocit de pahar de cafea. Și asta pentru că eu mă aflu aici, iar el a stat acolo. Înțelegi? Voiam doar să spun că...

– Știu, l-a întrerupt Remy. Paul, te rog.

Și-a scos șapca, după care s-a scărpinat la cap, ferind copcile de la tâmplă.

Guterak s-a uitat la el.

– Hei, văd că te-ai tuns.

– Da, a zis Remy, punându-și șapca la loc.

– Ce te-a apucat?

– M-am împușcat în cap noaptea trecută.

– Ei, na.

Privind drept înainte, Paul a continuat să conducă în tăcere vreme de câteva momente.

– Îți stă bine.

*

Zona Zero zumzăia febril. Un pompier cu ochi ca de raton auzise ceva, cel mai probabil scrâşnetul ascuţit al oţelului pe oţel, şi era convins că cineva îl striga pe nume. Cu aparate autonome de respirat şi cu măşti chirurgicale pe faţă, salvatorii s-au dispersat în colţul de sud-vest al mormanului, vârându-şi capetele în crevase, coborând în rapel prin fisuri, furişându-se printre grinzi. Remy îi urmărise până când terenul începuse să alunece sub ei, dar imediat ce reuşeau să tragă un înveliş de oţel, descopereau altele, *carcase până jos,* cofraje contorsionate de oţel mergând până la adâncimi greu de imaginat, iar dincolo de acestea, straturi de lichide inflamabile, înspre care s-au apucat să sape cu disperare, cu speranţa de a se debarasa de furie.

– Nişte furnici pe un muşuroi căcăcios, a rostit Paul în vreme ce mergeau pe jos, cu glasul prea ridicat, mereu prea ridicat, iar Remy l-a prins de încheietura mâinii.

Era ca şi cum şi-ar fi pierdut acel filtru, dacă existase vreodată, care îi separa mintea de gură. Acum ajunsese să spună tot ce-i venea în minte.

– Ia zi, nu crezi la fel? l-a întrebat. Nu arătăm cu toţii ca nişte furnici în locul ăsta?

Remy nu şi-a adus aminte dacă partenerul său fusese mereu aşa şi s-a întrebat dacă insensibilitatea lui de om suferind de sindromul Tourette era ceva nou. S-a întors spre el să-i ceară să tacă, însă, exact în acel

moment, pompierul cu ochi de culoarea funinginii a ridicat mâna, iar brigada celor cu găleți a înghețat locului, rămânând cu ochii ațintiți pe fisurile din care ieșeau firicele de fum, toți împietriți în tăcere, ca în anumite jocuri de copii, disperați să audă ceva dincolo de zgomotele produse de generatoare și de echipamentele de construcție, dar și de zumzetul slab al discuțiilor. Pompierul se uita la ei – ba nu, *prin ei.* La naiba.

– Știi ceva? Am ajuns să nu-i mai suport pe pompierii ăștia nenorociți, i-a zis Paul, aflat alături de el. Și așa îi uram pe zevzecii ăștia jegoși și atât de tămâiați. I-auzi! *Cei mai curajoși,* pe naiba. Cei bătrâni sunt niște tăntălăi umflați și leneși, iar cei tineri își pierd toată ziua făcând...

– Paul... a început Remy, dar partenerul lui a rostit în continuare.

– Și se aleg cu o sumedenie de laude. Pentru ce? Să-l văd pe vreunul dintre trântorii ăștia cu curul mare făcând pe jos rondul de noapte prin Deuce[1], nu? Să-l văd pe unul dintre începătorii ăștia în ale pompieriei, îndopați cu steroizi, cum se descurcă dacă e să cumpere niște marijuana în zona Heights. Dar acum nu le port pică. Amărâții au intrat direct în treabă. Pricepi? Să primească toate pupăturile în fund și să se aleagă cu mâncarea caldă. Nenorociții sunt la treabă. Jumătate dintre ei au liber, și totuși au venit la muncă. N-aș putea afirma că mă...

---

[1] The Deuce a fost cartier populat de prostituate, situat în apropiere de Times Square (n. tr.).

– Mai tăceţi dracu' din gură!

Sărmanul pompier încă alerga pe marginea mormanului, răcnind la oamenii care se holbau deja nedumeriţi la el, până când a rămas singurul care făcea gălăgie.

– Vă rog, tăceţi, ce dracu'! Ce, nu vă puteţi ţine gura? De ce nu vă abţineţi?

Paul şi Remy s-au retras cam o intersecţie. Aveau întâlnire cu adjunctul Carey la intrarea dinspre sud a uriaşului stadion alcătuit din moloz, în apropiere de clădirea B-Trust, căreia Guterak îi spunea „tocul de pistol", a cărei faţadă era străpunsă de o suliţă din oţel, puţin la sud de Locul care Duhnea. Toată lumea ştia că în acel loc mirosul era extrem de respingător şi toată lumea bănuia cauza duhorii, dar nimeni nu reuşea să-i descopere cu precizie sursa. Un şir de lifturi? O scară? O maşină de pompieri? Cu câţiva ani în urmă, când mai era căsătorit, Remy dăduse un şut felinarului din bostan făcut de puştiul lui, trimiţându-l sub verandă, şi tot aşa mirosise şi acela când se împrimăvărase. Simţind putoarea aceea de la capătul de sud al Zonei Zero, oamenii simţeau că înnebunesc fiindcă nu reuşeau să descopere ce se descompunea acolo. Iar acum, când duhoarea nu mai avea aceeaşi forţă, supărarea crescuse, pentru că simţeau că pierd ceea ce se afla acolo, în adânc. Văzuse inşi strâmbând din nas, ridicând feţele spre cer, ca şi cum ar fi socotit că trebuiau făcute eforturi mai mari. Iar acesta era un alt lucru despre care nu se cuvenea discutat. Câtă vreme sacii negri stăteau stivuiţi pe trotuare, camioanele frigorifice

rămâneau goale, iar oamenii îndepărtau mormanele găleată cu găleată – ca şi cum ar fi luat pietricică după pietricică dintr-un munte –, ştiai clar ce se petrecea dedesubt, puteai mirosi descompunerea şi disoluţia accelerată precum peticele de hârtie care arseseră în aer.

Brigăzile cu găleţi o luau de la capăt: doar şase în acea zi, iar şefii încercau să pună capăt şi acelei activităţi, ca să poată aduce mai multe utilaje grele pentru îndepărtarea molozului. Maşinile testau marginile mormanului, parcă amuşinând, evaluând clădirile înconjurătoare, smulgând grinzi cu tălpi ca nişte cai care pasc iarbă bine înrădăcinată. Până la urmă, pompierii, poliţiştii şi lucrătorii simpli vor trebui să facă loc maşinăriilor – ştiau cu toţii –, iar ordinea va fi pe veci răsturnată, oamenii vor fi împinşi deoparte, stând pe la colţuri şi luând câte-o gustare, în vreme ce utilajele vor hali pe săturate din centrul craterului.

– Hoţomanilor, nu v-aţi prea grăbit.

Purtând o cască de protecţie şi o jachetă nouă din satin, şeful Carey s-a apropiat de ei. Jachetele acelea noi îi făceau pe toţi să arate ca membrii unei echipe de softball.

– Tocmai încercam să vă chem prin staţie.

Paul a ridicat din umeri.

– I-am dat aparatul de radiorecepţie lui Kubiak acum două zile. Va primi ceva nou săptămâna asta.

– I-ai dat aparatul Nextel lui Kubiak? a făcut şeful cu ochii cât cepele.

– Am crezut că o să primim unele noi.

– Poftim? Şi n-aţi primit?

– Nu!

– Şi le-aţi predat pe cele vechi?

– Hai, şefu', de ce mă iei acum la şuturi în boaşe? Doar ţi-am spus, ce mama...?

Pe fruntea mai mult lungă decât înaltă a şefului au apărut semne de încruntare până la dunga făcută de casca aşezată peste părul negru, tuns perie. S-a răsucit spre Remy.

– E adevărat ce zice? N-aţi primit aparate Nextel noi?

– Nu ştiu, i-a răspuns Remy.

Carey s-a întors şi a scos din buzunar propriul aparat de radiorecepţie.

– Pirello! Unde dracu' eşti, căcăciosule? Unde mama naibii sunt aparatele mele de emisie-recepţie? Oamenii mei nu au cu ce comunica.

Şeful adjunct s-a îndepărtat, răcnind în aparatul din palmă, iar Remy s-a întors spre morman. Apa era pompată din trei direcţii, de pe maşinile cu scări peste marginea junglei fumegânde, în vreme ce incendiul bântuia la rădăcinile ei, astfel că valuri de arşiţă ţâşneau din grămada de moloz. De aproape, nimeni nu-şi putea da seama clar din ce erau alcătuite frunzele şi viţele de fum, bănuindu-se că era vorba de câteva lucruri, între care storuri care ardeau. Peste tot. Câte existaseră? Un miliard? Oriunde s-ar fi uitat, vedea doar storuri cenuşii, brumate, atârnând peste grinzi îndoite de parcă ar fi fost rufe spălate puse la uscat unde s-a nimerit. Tânjea după liniştea oferită

de numerele aproximative. Cât la sută din mormanul acela era oţel? Care era procentajul de storuri?

Dar şi hârtia. Cât la sută fusese? O mare parte din ea reuşise să evadeze în mod spectaculos; asta îşi amintea, fiindcă urmărise foile azvârlite în spaţiu, un stol de păsări care plutise peste tot şi toate, apoi coborâse asupra oraşului. Ar fi fost de folos, cumva, să se ştie ce procent din maldărul acela era reprezentat de hârtie. Şi ce procent oameni. Mai toată grămada era alcătuită din oţel, beton şi storuri, şi aproape că trebuia să te arăţi recunoscător faţă de ele, pentru că rămâneau ce fuseseră. Puteai calcula cât oţel şi câte storuri; se putea face o socoteală. Era o problemă simplă de aritmetică. Dar în cazul oamenilor lucrurile stăteau diferit. La fel şi cu hârtia. Oamenii şi hârtia ardeau sau zburau, sau fugeau şi, după ce se întâmpla asta, erau mai puţini decât la început; fuseseră suflaţi ca din foale şi azvârliţi cât colo, fuseseră împrăştiaţi ca nişte seminţe de păpădie prinse de un vânt de furtună.

Lucru părea să irite pe toată lumea, nu doar pe el, şi a presupus că aşa se explica şi apariţia noi agenţii, Biroul Libertăţii şi Recuperării, cu cele două departamente independente: cel de Recuperare Rămăşiţe, numit şi RR – alcătuit din foşti legişti militari, criminalişti specialişti, medici de frunte şi servicii medicale de urgenţă –, şi cel de Documentare, dublu D, sau Docs, misterios, compus în primul rând din ofiţeri pensionaţi din serviciile de informaţii militare şi câţiva bibliotecari şi contabili aleşi pe sprânceană, despre care se zvonea că ar fi fost instruiţi de Forţele

Speciale. Însăşi dificultatea misiunii celor de la Docs făcea ca departamentul să fie extrem de important, aşa cum bossul declarase în faţa Congresului, apoi în cadrul emisiunilor matinale de analiză şi la dezbaterile desfăşurate la televiziuni în orele de maximă audienţă, cuvinte adoptate de administraţie şi repetate la fiecare câteva minute pe posturile transmise prin cablu: *Nimic nu este mai important decât recuperarea evidenţelor ce ţin de comerţul nostru, dovada locului ocupat de noi în lume, rezistenţa economiei noastre, a slujbelor şi a vieţilor noastre. Dacă nu facem o evaluare fundamentală a ceea ce s-a pierdut, dacă nu strângem documentele ca să le punem la loc, atunci forţele aliniate împotriva noastră pot socoti că au învins. Ele. Au câştigat. Deja.*

Privind la grinzile masive, la exoscheletul de oţel, sfârtecat bucăţi, din câte vedea, oase fumegânde învesmântate în cenuşiu, ca o mie de balene eşuate şi albite, putrezind în aer liber, lui Remy îi venea greu să-şi imagineze că acele forţe nu câştigaseră. Însă gândul s-a stins când a păşit peste mănunchiuri groase de cabluri electrice şi furtunuri de incendiu şi s-a îndreptat spre groapă, care reprezenta cel mai neplăcut loc pentru el, fiindcă era alcătuit din acelaşi moloz nesfârşit, diform, ca mormanul, doar că avea o formă concavă. Razele soarelui erau reflectate de căştile salvatorilor care coborau în hăuri, atraşi de enigmatica forţă gravitaţională; unul după altul, ca nişte şiraguri de perle, aceştia se lăsau într-o bortă şi apăreau din alta. Acele găuri, s-a gândit, erau făcute de ceva ce

depășea tăria focului, de vreo forță ce putea împinge câteva sute de metri de oțel vertical și dădea viață unui puț înclinat adânc de câte cincisprezece metri. Or fi găuri *cenușii*, nu negre, i-a trecut prin minte.

A mijit ochii, străduindu-se să se adapteze la priveliște, imaginându-și un lac de pe un munte înalt, înconjurat de suprafețe întinse de păduri de fier ce fumegă, fumul nefiind fum, ci o negură călduță de toamnă, o amintire trecătoare a unei dimineți cețoase trăite la o tabără pe vremea când era copil. Atmosfera i se părea cunoscută, nu chiar ca un loc văzut vreodată, ci ca o ilustrată înregistrată de memorie, un punct dureros de regret pe care nu reușea să-l localizeze precis. Și-a spus că asta nu însemna că își pierduse orice simț al percepției; omul e capabil să se adapteze la orice.

În acea clipă s-a gândit că, deocamdată, păstrase o evidență foarte bună a lucrurilor petrecute în acea zi. Nu pierduse firul întâmplărilor, iar din această cauză trăia un sentiment destul de înviorător de mândrie. Probabil că starea lui se îmbunătățea. Poate că golurile dispăreau, adică găurile din mintea lui – ori indiferent cum s-ar fi numit – se închideau. Poate că și gândurile i se coagulau mai precis. Și în aceeași clipă a simțit o vibrație în talie. A scos de la brâu obiectul ce vibra și s-a holbat atent la el, neștiind sigur când se alesese cu un pager. A apăsat butonul din partea de sus și pe ecranul micuț a apărut un singur cuvânt: „ACUM."

A rămas cu privirea ațintită la pager. Acum? Acum, *ce?* Ceva legat de acel mesaj l-a făcut să înghețe, astfel că s-a îndepărtat cu spatele de Guterak, care se

uita concentrat la oamenii din brigada cu găleți. A îndesat pagerul în buzunar și a pornit spre sud, mergând pe stradă către vitrina unui loc familiar – barul lui preferat, părăsit, având ferestrele sparte, cu cioburi ascuțite, unde praful acoperise totul. A împins ușa deteriorată, deschizând-o, și a trecut pragul.

Imediat ce a păşit înăuntru a găsit masa mică și rotundă care aștepta să fie curățată de un angajat care nu avea să mai sosească vreodată: două pahare de martini, în unul aflându-se încă o măslină cenușie, un pahar înalt de sticlă în care se afla un bețișor pentru amestecarea băuturii. Scaunele de la masa respectivă erau răsturnate, ca și cum ocupanții lor ar fi sărit în picioare și ar fi rupt-o la goană. Venea aici a doua oară și a observat trei bancnote sub unul dintre paharele cenușii de martini. În fiecare zi se aşteptase să vadă că cineva luase bacşişul, însă lucrătorii din echipele de salvatori nu făceau decât să sporească suma – ca să aibă noroc, probabil, ori, mai degrabă, din ironie –, până când, sub fundul paharului prăfuit se formase o adevărată floare, alcătuită din douăzeci sau treizeci de bancnote de un dolar. Furi băutură, dar lași un bacșiș. A scos un dolar din portofel, a ridicat paharul și a strecurat banii sub el. A bătut ușor cu palma în tăblia mesei. *Acum...* ce să servească? În spatele barului, sticlele de pe raftul de sus dispăruseră; oamenii începuseră să desfunde sticlele de pe cel de-al doilea raft; a văzut sticle goale de Canadian Mist și Gilbey's și altele asemenea, dar mai rămăsese ceva dintr-o sticlă de Bookers. Un gin ca lumea, exact ce-i

trebuia. Ceva răcoros, limpede, deloc sofisticat. S-a uitat sub tejghea, căutând un pahar curat. Un bar părăsit, dar un local de toată lauda.

Când a ridicat privirea, în cadrul uşii apăruse un bărbat zvelt îmbrăcat cu un costum închis la culoare, având în mână o geantă diplomat. Era mai tânăr decât Remy, dar de aceeaşi statură, cu o tunsoare scurtă, ca de militar. Însă era greu de stabilit ce vârstă avea, pentru că avea faţa cea mai tinerească pe care o văzuse la un adult, ca şi cum capul unui băiat de zece ani ar fi fost grefat pe corpul unui avocat adult. Avea şi un ecuson cu numele („Markham") prins de buzunarul exterior, în stânga sus, al hainei, aşa cum poartă agenţii federali, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ecusonul nu specifica numele vreunei agenţii. Markham a zâmbit, apoi şi-a aşezat diplomatul pe bar, făcând un pahar să alunece pe suprafaţa lui. Remy s-a gândit să se prefacă a fi barman, un om curajos, care nu o luase la goană în acea zi. S-a gândit să-i ofere acestui Markham cu faţa de bebeluş ceva de băut, iar vreme de un moment i-a trecut prin minte ce viaţă plăcută ar duce, adică să ofere o delectare caldă cuiva contra unor bani reci, să audă paharul de sticlă scoţând un clichet pe tăblia barului, să toarne totul dintr-o mişcare, să aibă o cârpă de şters suprafaţa şi aşa lucie şi de ce altceva ar mai fi avut nevoie? Ce barman al unui bar-fantomă mai suferea de goluri de memorie sau se trezea împuşcat în cap? Ce barman al vreunui local-fantomă mai pierdea şirul zilelor sau trebuia să-şi convingă partenerul să înceteze cu vorbăria?

Ce barman dintr-un local-fantomă vedea puncte și linii în fața ochilor?

– Am înțeles că ai vrut să ne întâlnim aici, a vorbit individul cu chip de copil. Foarte bună idee.

Remy nu a știut ce să-i răspundă. Ceruse el să se vadă acolo cu acel bărbat?

– S-ar cuveni să încep prin a spune că suntem cu toții încântați, a continuat, pentru că avem pe cineva cu experiență care să ne ajute – și a zâmbit cu șiretenie, având un aer gânditor – pe măsură ce ne extindem responsabilitățile. Evident, nu ne bucurăm de istoria instituțională a altor agenții de investigație, a zis, aplecându-se în față. Ca să-ți destăinui adevărul, abia așteptăm să demonstrăm biroului și agenției că nu suntem doar nu știu ce serviciu funcționăresc. Și, dacă aș putea adăuga o remarcă personală, aș mărturisi că abia așteptam să...

S-a auzit soneria unui telefon mobil, iar Markham a ridicat un deget spre Remy cât a răspuns la apel.

– Nu, nu-i nicio problemă. Da. De fapt, sunt cu el chiar acum, a vorbit celălalt, după care a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Remy. O să-l întreb. Mai ai nevoie de ceva? i s-a adresat, acoperind difuzorul.

Remy s-a uitat la pahar. Avea nevoie de porția lui de gin, dar se părea că nu la asta se referea bărbatul-cu-chip-de-copil. A ridicat paharul prăfuit, însă acesta i-a alunecat printre degete și, odată cu el, a fugit și momentul, iar el a întins mâna după obiectul care cădea și a descoperit că...

*

Spre evidenta disperare a lui Guterak, în acea zi nu au apărut decât doi de la Yankees care să facă turul. Remy s-a uitat peste umăr pe banchetă şi i-a recunoscut ca fiind rezerve: un aruncător şi un prinzător. Lăsând privirea, a observat că ţinea în continuare mâna căuş pentru paharul de băutură care nu mai exista. A sperat că măcar apucase să-şi bea ginul. A scuturat mâna şi s-a uitat în spate, la jucătorii mai puţin însemnaţi.

– Cred că bossul i-a luat cu el pe cei mai renumiţi, a spus Paul.

Era iritat. Remy i-a recunoscut pe cei doi: o tânără rezervă despre care toată lumea spera că va reuşi să progreseze şi va avea tăria să devină un jucător de bază şi o rezervă de prinzător, care îi oferise odată şefului cel mare câteva indicaţii privind modul de lovire a mingii. Remy nu se sinchisea cu cine se aleseseră, însă se vedea limpede că partenerul lui se înfuriase, şi părea să se întrebe ce însemna asta – probabil că, din anumite motive, nu mai erau în graţiile bossului. I-a spus că auzise că Bannerman şi Dooley îl plimbau prin zonă pe Bruce Willis, iar Lopez şi Dunphy se ocupau de actorii distribuiţi în serialul *Sex and the City*.

– Aş da orice să fiu în aceeaşi maşină cu Sarah Jessica, a zis furios. Ticălosul de Carey... ştie ce sentimente am faţă de Sarah Jessica. Asta e lipsă de respect.

Remy a rotit privirea prin interiorul maşinii. *Mai taci, mai taci, mai...*

– Nu e chestie de sex, să ştii. Mi se pare că fata are stil. Îmi plac fustele pe care le poartă şi are o grămadă de... cum să le spun... chestii cu *volănaşe.*

S-a întors cu faţa spre Remy.

– Mi-aş dori ca şi Stacy să poarte mai multe volane.

Remy a continuat să privească pe geam.

– Crezi că Stacy e prea grasă ca să poarte fuste cu volane? Ce zici?

– Păi... nu am idee, Paul.

– Ţi se pare că soţia mea e grasă?

– Nu. Sigur că nu.

– Lasă, omule, glumeam şi eu. Sigur că e grasă. Ştiu clar că aşa stau lucrurile. De asta au grijă cei de la Krispy Kreme. La fel şi cei de la White Castle, Schwanns sau Burger King[1], a înşirat, şi s-a întors cu faţa la drum. Spuneam doar că... tu şi eu, noi, aproape că ne dăm viaţa aici, şi nu ne alegem decât cu doi indivizi cât se poate de şterşi...

S-a uitat în oglinda retrovizoare.

– Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

Aruncătorul a făcut un gest din umeri. Prinzătorul, care nu ştia engleză, a zâmbit şi a făcut spre ei un semn cu degetul mare ridicat în sus.

Paul l-a măsurat din nou pe Remy. Apoi a vorbit ceva mai încet.

– Mă enervează la culme... nenorocitul acela de Lopez, să o plimbe el pe Sarah Jessica.

---

[1] Lanţuri de localuri care servesc gogoşi, covrigi, hamburgeri sau mâncăruri semipreparate pentru acasă (n. tr.).

– Paul...

– Ce bârna mă-sii o să-i arate el? Clădirea în care s-a ascuns sub un birou şi s-a scăpat în pantaloni?

Au luat-o pe West Street a doua oară în acea zi, având impresia că norul cenuşiu îi apăsa; au trecut pe sub oameni cocoţaţi pe balustrade şi scări de incendiu, aplecaţi la ferestre, urmăriţi de camere de filmat. Jucătorii de la Yankees, aflaţi pe bancheta din spate, priveau pe geam, tăcuţi şi respectuoşi. La fiecare câteva clipe, Paul ciripea din sirenă să-şi facă loc prin trafic, dar Remy şi-a dat seama că mintea lui era în altă parte.

– Ar mai fi ceva, a continuat, mai curând către maşină, iar Remy a simţit primejdia, motiv pentru care a închis ochii. Ai observat că numărul vizitatorilor scade mereu? Opt mii. Şapte mii? Şase. Totul se micşorează. Chiar mă gândeam, poate că o să ajungă la zero. Înţelegi? Şi mi se pare corect, unde sunt cadavrele? Poate se ajunge la concluzia că în ziua aceea toată lumea era acasă. Poate că, până la urmă, vom avea *mai mulţi* oameni după ce se termină toată treaba aici.

Ca de obicei, nimeni nu ştia ce să-i răspundă lui Guterak, astfel că acesta a continuat să vorbească singur:

– Cum vor explica asta? Mai mulţi oameni decât cei cu care am pornit? Nu ar fi vreo şmecherie, ia zi?

Când s-au apropiat de Zero, Paul a început să se foiască, iar cuvintele se zbăteau să capete sunet. Remy l-a simţit pregătindu-se. Fiecare dintre cei care făceau turul avea propria versiune privind locul şi anumite

nume pentru felurite repere. Văzuse la un moment dat un pompier şi un sudor ciondănindu-se dacă o anumită adâncitură se numea bortă sau scobitură. Între tipii care făceau tururi – şi îndeosebi cei din subordinea bossului – se ştia că numele date de Guterak erau cele mai potrivite. Câteva dintre ele deveniseră chiar standard: *coastele, catedrala, sulițele, golul, piersica mare, cascada seacă.* Poate că aceasta era arta lui: îi era imposibil să nu vorbească despre lucrurile care pe alţii îi făceau să amuţească. Îşi începea întotdeauna tururile din West Street, unde ajunseseră în acea zi. Descria un cerc spre est, apoi spre nord şi, în cele din urmă, revenea spre sud şi sfârşea mereu exact vizavi de groapă, unde maşina lui Remy era încă vizibilă, cu geamurile sfărâmate, prinsă până la osii în moloz şi hârtii. Cu toate că avuseseră parte doar de doi jucători de la Yankees, şi nu de Sarah Jessica, ştia că va uita dezamăgirea şi va face la fel ca întotdeauna. Adică va vorbi.

– Aşadar, aici am apărut noi, le-a spus Paul celor doi jucători când s-au apropiat de punctul de control din West Street. Eu eram într-o misiune în oraş, trimis de boss – ştiţi, îi place un anumit fel de iaurt –, când am primit apelul. Brian tocmai sosise în zonă, aşa că a oprit şi m-a luat şi pe mine şi a mers pe West, aşa cum facem şi acum, fum pretutindeni, ajungem aici, la capătul dinspre sud, stăm şi noi prin preajmă, uitându-ne la toată beleaua şi, *bang,* vine şi al doilea, iar după aceea am dat roată – atunci a apărut ceva ce nu s-a dat la televizor, era *atât de sus* că nici

nu părea real, asta până când cineva a sărit, dând din braţe ca nebunul, de parcă s-ar fi putut răzgândi, dar bineînţeles că nu avea cum... şi l-am urmărit devenind tot mai mare pe măsură ce cobora... lovindu-se de pământ ca un balon umplut cu apă, dar mai profund, înţelegeţi... cu un bufnet şi... plesnind... iar după aceea Brian s-a îndepărtat şi eu am rămas singur, mergând şi privindu-i pe oameni şi pe acel pompier tânăr de tot, n-o să-i uit niciodată faţa mică, probabil era în perioada de probă, scruta cerul şi nici n-a trebuit să caut şi eu, pentru că am auzit geamătul acela îngrozitor şi un pocnet, după care s-a făcut linişte – o linişte *ciudată*, pricepi, doar de o frântură de secundă, nici cât să-ţi treacă prin minte gândul că „Of, în sfârşit e linişte" –, dar vă spun că după privirea din ochii acelui tip treaba nu era a bună, apoi s-a auzit un hârâit îngrozitor, urmat de un urlet, ca un tunet, zece secunde nenorocite de tunete puternice cât etajele s-au prăbuşit unul peste altul şi, imediat ce a început asta, pompierul a făcut ceva de un curaj nebun, ceva ce n-am mai văzut, a pornit să alerge *către* acel lucru, în vreme ce eu am ţâşnit în cealaltă direcţie, spre maşina lui Brian şi m-am lipit în viteză de ea, după aceea a fost ca şi cum m-aş fi aflat în mijlocul unui uragan de resturi, iar valul s-a năpustit peste noi, negru şi gros, împingându-mă sub maşină, făcându-mă să trec pe dedesubt până în partea cealaltă, şi mai ţin minte că am crezut că o să rămân îngropat sub toate porcăriile alea care zburau în jur şi nici nu puteam respira sau vedea, iar vântul aducea cu el chestii care frigeau – uite aici,

pe braţul meu, la arsura asta, am căpătat-o de la nu ştiu ce căcat care m-a izbit, iar la tăietura asta am patru copci, m-am târât pe palme şi genunchi până când am ajuns de m-am lovit de colţul unei clădiri şi m-am strecurat pe o fereastră spartă şi peste nişte oameni şi nici nu mai ştiam dacă sunt înăuntru sau afară – aşa se întunecase de tare –, doar că podeaua de sub prăfălăul acela era de marmură, aşa cred, deci am socotit că mă aflam înăuntru şi mi s-a părut că mă târâsem o veşnicie, după care m-am cules de pe jos şi, brusc, am văzut o sută de oameni, ca nişte stafii, cenuşii şi înecându-ne, şi am ieşit din norul acela câte unul, pe rând, ca nişte copii care se trezesc în dimineaţa de Crăciun, şi niciunul nu a scos vreo vorbă, niciuna, şi am pornit spre Battery Park, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator, iar noi nu puteam articula niciun cuvânt. Nu puteam decât să mergem. Şi asta am făcut.

Cei doi jucători au rămas cu ochii aţintiţi la el.

Paul a clipit ca să-şi alunge imaginile acelea din minte.

– Numai că am anticipat lucrurile. O să vă mai povestesc când ajungem. Aveţi vreo întrebare?

Nimic.

Apoi lui Guterak i-a venit un gând: „Vai, vai! Uită-te la ochii lui Brian."

Remy s-a frecat la tâmple.

– Hai, omule. Arată-le!

Aflat încă pe scaunul din dreapta, Remy s-a întors şi a deschis ochii larg. Lui Paul îi plăcea să se asigure că oamenii vedeau vasul de sânge spart din ochiul drept.

– El a suferit o afecțiune musculară urâtă. Știți cum se cheamă porcăria asta?

Cei de la Yankees habar nu aveau.

– *Degenerare maculară*, l-a corectat Remy. Și *dezlipire a corpului vitros.*

Îi explicase de cel puțin zece ori că suferința lui oculară nu avea nimic de-a face cu vasul de sânge plesnit la ochiul drept și, prin urmare, cu întâmplarea din acea zi, că problema aceea evoluase pe parcursul mai multor ani. Numai că partenerul lui insista ca suferința să facă parte din tur.

– În realitate, vedeți voi, ochii lui se descuamează. Pe dinăuntru, așa se petrece asta. Nasoală chestie, nu credeți? Vreau să spun că am trecut printr-o situație cumplită aici.

Rezerva de aruncător s-a crispat.

– Nasoală de tot.

– Exact, a zis Remy, spre ușurarea prinzătorului binevoitor, și s-a gândit cât de frumos ar fi: rezervă, un jucător de pe bancă, așteptând să-ți ia locul când termini benzina.

Treci pe stânga. Viața ar fi mult mai ușoară dacă am avea cu toții un antrenor care să vegheze asupra noastră, care să descopere orice semn de epuizare sau derută, specialiști care să aștepte la linia de margine ca să intervină și să ne salveze munca, să salveze ceea ce am realizat până în acel moment, asigurându-se că nu stricăm finalul unei vieți pe care am trăit-o bine. O rezervă potrivită i-ar fi salvat cariera,

căsătoria – şi câte altele, nu? Asta era tot ce-şi dorea: o persoană care să-l salveze.

Au oprit lin în dreptul punctului de control, fiind a treia maşină la rând.

– Ce sunt alea? a întrebat aruncătorul.

– Alea? A făcut Paul, şi s-a uitat pe geam. Frigidere. Camioane frigorifice pentru carne.

– Pentru...?

– Cadavre.

– Doamne, sunt...?

– Camioanele? Noo, sunt goale, a făcut, şi s-a aplecat cu un aer conspirativ printre scaunele din faţă. Ascultaţi, dar să nu povestiţi nimănui, adevărul e... nu-i putem găsi pe oameni. Doar bucăţele. Câte-un cadavru, când şi când. Dar, în general, oamenii sunt...

Şi Paul a ridicat degetele, frecându-le între ele ca şi cum ar fi dezghiocat un spic de grâu. După aceea a pornit maşina.

Au oprit la punctul de control, iar un poliţist de stradă s-a apropiat de ei.

– Hei, şefule. Cum merge?

– A naibii de grea misiune avem, înţelegi? a zis cu năduf Guterak.

Remy s-a întrebat dacă n-a mai trăit momentul. Dacă n-a mai auzit discuţia asta. Oare golurile din memorie îl făceau să parcurgă traseul în sens invers? Sărind ca un ac peste un disc stricat? Poate că trebuia să se întoarcă şi să dea peste cap ginul acela sau să descopere ce voise tipul din barul părăsit. A simţit o vibraţie şi a dus mâna la talie, descoperind din nou pagerul.

– Ai dracu' ticăloşi, ce ne-au făcut, tocmai asta spunea poliţaiul.

– Da. Ai dreptate. Aşa e.

*

Fosta soţie a lui Remy locuia în Teaneck împreună cu noul ei soţ, Steve, într-o casă nouă şi impunătoare – patru dormitoare, trei încăperi la mansardă, două băi, ceva care se numea cameră mare, o faţadă atrăgătoare de cărămidă –, acolo s-a trezit Remy, stând pe o canapea, bând cafea slabă dintr-o ceaşcă de porţelan adevărat. Cu vreo şase luni înainte de divorţ, Carla îi declarase că *simt nevoia să încep o viaţă nouă, altfel înnebunesc,* iar a doua zi deschisese dulapul mare din lemn de stejar şi se apucase să folosească, la fiecare masă, porţelanurile lor cele mai bune, căpătate ca daruri de nuntă; în acea dimineaţă, coborâse la parter şi îl găsise pe micul Edgar mâncând cereale Cap'n Crunch dintr-un bol puţin adânc, pictat manual. Şase luni mai târziu, se despărţiseră.

Steve şi-a dezlipit buzele de gura unei sticle de bere Bud Light.

– Vrei să ştii părerea mea? Nu contează *pe cine* bombardăm, atâta vreme cât o facem, cât arătăm cine e mai tare. Să-i punem să stea drepţi în faţa noastră. Să facem curăţenie. Dar nu cred că e nevoie să-ţi spun tocmai ţie toate astea.

– Într-adevăr. Nu e nevoie.

Remy s-a uitat la un triptic alcătuit din portrete şcolare aflate deasupra şemineului: sclipitorul Edgar la şase, la zece şi, acum, la şaisprezece ani, cu părul negru şi lung pieptănat cu cărare pe o parte şi aruncat într-o creastă peste fruntea lipsită de riduri. Purta un tricou cu mânecă lungă şi îşi scosese în afară buza de jos în ultima fotografie, nu sfidător, ci mai curând ca o persoană care analizează funcţiile aparatului de fotografiat. Nu mai semăna cu el, nici nu mai păstra multe dintre trăsăturile avute când era mic, atunci când îl privea şi încerca să alunge îndemnul de a căuta elementele care fuseseră luate de la el pentru a alcătui acel băiat.

– Vezi tu, niciodată n-o să avem o scuză mai plauzibilă, a continuat Steve. Eu aş folosi drept călăuză ceea ce scrie ziarul *Times*. Du-te la ONU şi spune-le: „Hai să încheiem o înţelegere. Dacă ţara voastră apare pe pagina întâi din *Times* în legătură cu altceva decât cu o atracţie turistică, sunteţi ultra.“ Trebuia să avem bombardierele Stealth în aer încă înainte de a se limpezi fumul.

– Fumul încă nu s-a risipit, a rostit Remy cu glas slab.

– Exact ce susţineam şi eu! a zis celălalt şi a luat o înghiţitură bună, după care a împuns cu gâtul sticlei spre el. Păi, vezi? Ai înţeles despre ce-i vorba. Ce să mai pierdem vremea să vedem cine-i vinovat şi cine nu? Să descopere ei asta, mai târziu.

Remy şi-a dres glasul – *simt nevoia să încep o viaţă nouă, altfel înnebunesc* – şi s-a aplecat puţin în faţă.

– Steve? Crezi că m-ai putea lămuri ce caut eu aici?

– Asta spuneam şi eu! a conchis Steve şi s-a rezemat de spătarul canapelei. Dacă nu-i facem pe ticăloşi să plătească... ce mai căutăm noi aici?

– Nu, voiam să... ce poţi să-mi zici de Carla?

– Păi... Cred că e de acord cum mine, dar ştii cum sunt femeile, Brian. Cam temătoare când e vorba să apese pe trăgaci.

– Nu, Steve, voiam să ştiu unde e, *fizic* vorbind. Şi Edgar?

Steve a pufnit în râs.

– Asta-i bună. Să ştii că ai haz, domnule. O să le povestesc tuturor. Eşti mortal. Şi aşa le spun oamenilor că de-aş fi fost în locul Carlei aş fi rămas cu tine. Eşti mult mai hazliu decât mine. Ai putea susţine că arăţi mai bine, deşi, cu argumente clasice, aş fi considerat mai atrăgător. Şi mai tânăr. Evident. Şi câştig mai mulţi bani, a adăugat, făcând un semn spre încăpere. Sunt şi mai înalt... mai înalt decât media, probabil, atletic... deşi tu, fiind poliţist şi toate astea... m-ai bate măr dacă ţi-ai pune mintea... cel puţin pe vremuri... acum slăbeşti?

– Nu prea ştiu.

– Ce măsură ai la pantaloni?

– Habar n-am... Cred că patruzeci şi doi.

– Şi în talie?

Remy s-a uitat spre picioare.

– Vreo optzeci şi trei de centimetri?

– Optzeci şi unu sau şi trei? Serios?

Steve s-a ridicat, apoi şi-a scos cămaşa de la brâu, bătându-se peste burtă.

– Eu am optzeci şi şase, poate nouăzeci acum. Atunci începe să devină o problemă pentru bărbaţi, când talia e mai mare decât măsura normală. Am dreptate, nu?

Remy a mai luat o gură de cafea şi a închis ochii, întrebându-se dacă nu ar putea cumva să-şi provoace dinadins un gol de memorie şi, deschizând ochii, să se trezească în altă parte. Vreme de câteva clipe a urmărit marionetele dansând înapoia pleoapelor, trasând alunecarea lor pe corpul vitros. Când a deschis ochii, Steve era tot acolo, privindu-l cu mare atenţie.

A auzit zgomot de paşi pe scări şi a fost cât pe ce să scoată un strigăt de uşurare când Carla, cu buzele strânse, a apărut pe scară, urmată îndeaproape de Edgar, care urcase treptele câte două şi abia s-a putut opri. Carla purta blugi pentru adolescente, subţiri şi strâmţi, cu talia joasă, un tricou mare, decoltat şi adidaşi. Cu cât înainta în vârstă, i s-a părut lui, cu atât mai tinereşti îi erau hainele. Cei doi s-au aşezat alături de Steve, vizavi de Remy.

– Îmi pare rău de întârziere, a zis Carla. Edgar era prins într-un joc video.

Băiatul avea o brasardă neagră peste tricoul gri. A zâmbit înţelegător spre mama lui.

– Nu era un joc *video*, a explicat, apoi a ridicat ochii spre Remy. Se cheamă Empire. Şi e o experienţă informatică ce se trăieşte în comun... ca o lume alternativă. O lume mânată de caracter şi orientată de acţiune-reacţiune. La fel ca una reală.

Da, a gândit Remy, lumea reală este orientată pe principiul acţiunii şi reacţiunii. Trebuia să ţină bine minte asta.

Carla i-a zâmbit.

– Brian, mai vrei cafea?

– Nu. Oricum, îţi mulţumesc.

– Aşa... vrei să începi *tu?*

– Hm... mai bine tu.

Pe faţa ei a apărut o expresie de iritare. Ca şi cum i-ar fi simţit înfierbântarea, Steve şi-a luat imediat mâna de pe umărul ei.

– Eu mă duc să-mi mai iau o bere, a spus şi i-a făcut un semn din ochi lui Remy. Vă las să staţi de vorbă.

Carla a respirat adânc.

– În fine... se pare că... asta e o altă chestiune importantă pe care tatăl tău mă lasă *pe mine* să o rezolv... aşa că, Edgar... ni s-a adus la cunoştinţă...

S-a uitat din nou la Remy, de parcă ar fi vrut să afle dacă aşa trebuia să pornească discuţia.

Remy a dat aprobator din cap. Se simţea îngreţoşat. Ce li se adusese la cunoştinţă? Despre droguri? Vreo fată rămasă însărcinată? La o adică, ar fi preferat drogurile. Nu era pregătit să devină bunic, să răspundă de altă persoană. Brusc, s-a simţit vinovat că nu-şi făcea mai multe griji pentru băiat. Edgar avea doar nouă ani când constatase că fiul lui era mai deştept decât el, iar din acel moment începuseră să se îndepărteze unul de celălalt, ca şi cum Edgar ar fi ajuns să aibă statura tatălui şi pornise să se dezvolte în direcţii pe care Remy nu le pricepea. Şi atunci încetase pur

și simplu să-și mai facă griji. Se părea că nu mai putea face nimic să-l ajute... Iar acum... indiferent despre ce ar fi fost vorba, spera că nu apăruse ceva cu caracter permanent. Spera ca problema să fie rezolvabilă. Vreo notă proastă. Ori dezordine în cameră.

Însă cu siguranță că nu ar fi fost convocat la Teaneck doar pentru dezordinea din cameră.

– Ni s-a adus la cunoștință că... hm... și-a căutat Carla cuvintele. Brian, sigur nu vrei să conduci tu discuția? Are mai mult de-a face cu tine.

– A... nu. Cred că ar fi mai bine să te ocupi tu.

Carla s-a întors din nou spre fiul lor. A inspirat, s-a uitat iarăși spre Remy, apoi spre fiul lor.

– Edgar. Scumpule. Profesorul tău de fizică ne-a telefonat ieri... și... a zis...

Părea să fi ajuns într-o fundătură, de aceea a încercat să reformuleze argumentul, transformându-l până la urmă într-o întrebare.

– Le-ai spus tuturor celor de la școală că tatăl tău a murit zilele trecute în... cum să zic... în evenimentele petrecute recent?

Edgar a aprobat din cap, de parcă mama lui i-ar fi propus să rezolve o problemă de matematică.

– Mmm, a făcut el. Corect. Am simțit eu că despre asta era vorba.

Remy s-a lăsat moale în față, simțind un amestec de ușurare și ceva care era departe de așa ceva.

– Ei bine... îți dai seama... tatăl tău nu a murit. E aici.

Băiatul a ridicat privirea spre tatăl lui, și-a suflat părul din ochi și a dat încă o dată din cap.

– Exact.

Carla s-a uitat spre Remy cerându-i sprijinul. Nu s-a oferit să-i sară în ajutor. Însă Steve revenise în încăpere cu altă sticlă de bere și, după ce s-a sprijinit de brațul canapelei, s-a instalat pe ea dintr-un salt.

– De ce te-ai apucat să le zici celor de la școală că tatăl tău a murit?

– Păi... a inspirat el profund. Dă-mi voie să încep prin a spune că apreciez îngrijorarea voastră. Evident, știu că tata n-a murit, a afirmat, zâmbindu-i cu căldură lui Remy. Nu am halucinații și sigur *nu vreau* să fie mort, a continuat, apoi a ridicat capul. N-am susținut în fața nimănui că a murit. Pur și simplu nu am corectat impresia pe care și-o făcuseră ceilalți.

A făcut un gest din umeri ca și cum asta explica totul, dar cum nimeni nu a scos o vorbă, a râs jenat.

– Uitați. Ce-ar fi fost dacă aș fi scris vreo compunere despre un băiat care și-a pierdut tatăl? Acum am fi discutat despre nota maximă obținută, în loc să fiu privit de toată lumea de parcă aș fi nebun.

Și a râs din nou, socotind că asta lămurea situația.

Remy nu a găsit cuvintele potrivite pe care să le rostească.

Carla a intervenit.

– Bine, Edgar, însă... Nu ai scris nicio compunere. Ai permis colegilor tăi de clasă să creadă asta. Profesorul a spus că ai stat în bancă și ai plâns. Că ai ieșit de la testul de fizică și că nu te-ai mai dus la ora de sport.

– Da.

– Ei, nu înțeleg.

Edgar a făcut un gest de parcă acela ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

– Dacă mi-aș fi *pierdut* tatăl, chiar era de așteptat că voi sta la test? Sau că voi juca golf?

– Păi... nu. Cred că nu.

– În regulă, atunci, a zis el, socotind că nu mai era nevoie de altă explicație.

Carla și-a schimbat poziția pe canapea ca să ajungă față în față cu fiul ei. A renunțat la glasul blând de relaționare, acela pe care Remy și-l amintea de pe vremea cumplitelor ședințe de consiliere pe care le încercaseră amândoi înainte de a se despărți.

– Scumpule, faci asta pentru că nu-ți vezi tatăl suficient de des? Despre asta e vorba?

Edgar a înclinat din cap.

– Că muncește prea mult, dragule? Că e plecat mai tot timpul?

– Nu.

– Din cauză că bea? Încerci să spui astfel că stilul lui de viață are să-l ucidă? E cumva o moarte metaforică pe care ai inventat-o pentru el? Asta încerci să ne comunici, iubitule?

Remy s-a întrebat cât de departe va merge acel gen de interogare. Poate că era vorba despre ocazia când el flirtase cu o chelneriță în fața Carlei. Ori poate despre faptul că nu-i agrea pe membrii familiei ei. Sau că-și arunca hainele murdare lângă pat?

Steve s-a aplecat în față, dorind să fie de ajutor.

– De ce ai făcut-o? Ca să le impresionezi pe gagici? Asta ai vrut, amice? Ai încercat să-ţi apropii vreun fundulеţ milos?

– Nu, Steve, i-a răspuns Edgar pe un ton răbdător. Nu încerc să obţin vreun... fundulеţ.

Remy a regretat că nu era în stare să strecoare în glas un calm asemănător când i se adresa soţului actual al Carlei, că nu era capabil să vorbească atât de ironic, lăsând impresia că nu apela nicidecum la ironie. Brusc, sentimentul de mândrie faţă de copilul lui l-a copleşit şi, brusc, i-a trecut prin cap ideea că, dacă *ar fi* murit cu adevărat, l-ar fi scutit pe băiat de interogatoriul acesta jenant.

– Cred că meritäm o explicaţie, a zis Carla. Nimic mai mult.

Băiatul s-a uitat în jur, căutând ajutor. Când era mic, Remy găsea alinare descoperind frânturi din sine în privirea băiatului, care spunea că a dat de necaz, în gesturile şi mişcările lui, în lucrurile de care se temea. Însă acum Edgar era atât de sigur de sine încât nu a reuşit să-şi amintească de ce avusese fiul lui vreodată nevoie de protecţia pe care i-o asigurase. Îi rămăsese un necunoscut, un străin cu părul lung şi răzvrătit, cu braţe aţoase şi un mod sacadat, hiperintelectual de a vorbi care dădea impresia că tot ce rostea era citit.

– Bine. Întâi de toate, fiind de acord să discutăm, ţin să ştiţi că nu-mi cer scuze. Asta e în întregime problema mea, a vorbit Edgar, după care a respirat adânc şi s-a uitat fix la mochetă. Suferinţa e ceva personal.

– Prea bine, dragule. Dar *ce* te face să suferi? Divorțul? Incapacitatea tatălui tău de a se angaja emoțional...

– Ascultă, credeam că am epuizat subiectul, a întrerupt-o Remy.

– Sufăr după tatăl meu mort! a spus băiatul, care își pierduse răbdarea. Nu știu ce este atât de greu de priceput.

– Bine, dar... dar tatăl tău nu e mort, scumpule.

– *Știu.*

Edgar s-a frecat la tâmple, ca și cum discuția cu acei dobitoci îl solicita prea mult.

– Dar nu au existat tați care au murit în acea zi?

– Sigur că da.

– Și n-au lăsat copii orfani?

– Sigur.

– Și eu n-am avut un tată?

– Da, sigur.

Și-a întins brațele în față ca și cum ar fi definitivat un act de magie.

– Atunci de ce e atât de greu de crezut că puteam deplânge același lucru ca și ceilalți copii? Cred că preferați să mă comport ca toată lumea și să sufăr la modul *general.* Ei, îmi pare rău. Nu sunt plămădit în felul ăsta. Suferința la modul general e o minciună. De ce suferă oamenii din Wyoming? După pierderea stării de siguranță? Pentru că le-a fost sfărâmată iluzia că o viață întreagă, în care au făcut cumpărături și s-au holbat la televizor, ar fi avut vreun sens? Lipsa de rost a PDA-urilor, a SUV-urilor și a blugilor ca niște burlane? Uită-te în jur, mamă. Suferința generală este

o emoţie trecătoare, ca dorinţa trupească. E o modă, la fel ca nu ştiu ce moment de slăbiciune din cultură, ca episodul final al vreunui show TV pe care îl urmăreşte toată lumea. E imponderabil. Te trezeşti a doua zi şi te întrebi când este programat următorul dezastru. Însă *adevărata* suferinţă... Of, Doamne, a făcut, şi a ridicat capul, uitându-se la Carla. Adevărata suferinţă te apasă mai greu decât îţi imaginezi. Moartea unui tată... e cel mai profund lucru pe care l-am trăit, a continuat, şi părea că începe să lăcrimeze. E greu să te ridici din pat. Şi tu vrei să dau un test? Să joc softball? Poate glumeşti! Există momente în care abia pot respira. Sau în care închid ochii şi mă gândesc la altceva. Nu pot... uita. Şi nici nu vreau. Singurul mod prin care se poate înţelege asta e să trăieşti situaţia. Altfel, vorbim doar despre un număr. Trei mii? Patru mii? Cum să jeleşti un număr? Aşadar... a adăugat cu vocea ca o şoaptă, da... am preferat să-mi concentrez suferinţa asupra unui singur individ. Asupra morţii tatălui meu.

A dat din umeri şi a lăsat privirea spre mochetă.

– Şi, sincer, să ştiţi că mă aşteptam la mai mult sprijin din partea voastră.

– Păi... a început Carla, după care a trecut cu privrea de la Steve la Remy, apoi înapoi la Steve. Eu...

Remy a strâns pleoapele cât a putut de tare, apoi a deschis ochii. *Tot aici.* Cu excepţia lui Steve, care, din câte se părea, descoperise că potenţialul de umor al situaţiei se stinsese, astfel că se retrăsese cu spatele din cameră.

Edgar nu terminase.

– Puneți-vă următoarea întrebare: ce mă deosebește de vreun copil al cărui tată a murit în acea zi?

– Faptul că eu trăiesc? a întrebat Remy.

Până și lui i s-a părut că propriul glas venea din altă cameră.

– Adevărat, a răspuns băiatul, fără să-l privească în ochi. Bine, acum să ne referim la *acel* puști, cel care și-a pierdut tatăl, dar care face față situației fiind consolat de prietena lui sau bând sau scriind poezii. O să-i spuneți că nu suferă *suficient?* O să-i spuneți acelui puști, care face și el ce poate, că ar trebui să sufere *mai mult* din cauza morții tatălui său?

– Nu... a zis Carla, clătinând din cap. Nu. Sigur că nu.

– Atunci, nu-mi spuneți că n-ar trebui să sufăr cumplit din cauza morții tatălui *meu* doar pentru că nu a murit! Cum să explic? La naiba, mamă. Având în vedere toate lucrurile, cred că am procedat bine... Știi că există puști care se droghează în fiecare zi? Care vând droguri? Asta voiai să fac?

– Nu, sigur că nu.

Carla a început să plângă; fusese mereu cea mai mare spaimă a ei în privința lui, că se va apuca de droguri.

– Nu vrem asta. Nu-i așa, Brian?

Remy s-a mulțumit să privească drept în față. La o adică, ar fi preferat ca Edgar să fumeze puțină marijuana și să confirme că tatăl lui trăia, dar și-a dat seama că nu se cuvenea să spună asta.

– Îmi pare rău, scumpule. Îmi pare rău că am divorțat și-mi pare rău de tatăl tău.

– Mulțumesc.

Edgar și-a aranjat brasarda de pe braț.

– Mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine. Serios.

Și-au privit *cu toții* pantofii vreme de o clipă, după care Carla a întins brațele în față. Ridicându-se, băiatul s-a apropiat și s-a topit în brațele ei. Au plâns împreună. Remy i-a urmărit din partea cealaltă a camerei și a constatat că își putea imagina altă viață, în care nu îi întâlnise pe niciunul. Femeia a ridicat privirea spre el, apoi și-a șters ochii.

– Ei, Brian, cred că e momentul potrivit să-i anunți vestea *ta*.

– Da, așa cred, a confirmat Remy.

Carla a dus mâinile la obrajii lui Edgar.

– Scumpule, tatăl tău a primit o nouă misiune. Și va lipsi mult. De fapt, foarte curând o să facă o deplasare. Știu că e un moment nepotrivit, mai ales că ești tulburat de moartea lui, dar se va întoarce. Așa a promis. Nu-i așa?

– Da. Promit.

Băiatul a ridicat privirea spre tatăl lui, iar Remy s-a chinuit să-și aducă aminte privirea din ochii lui, apoi, brusc, s-a dezmeticit. Când era mic, era aproape imposibil să-l scoată din cadă. Petrecea ore întregi acolo, întins pe spate și privind în gol spre tavan, timp în care Carla adăuga apă caldă, iar degetele lui deveneau ca niște stafide, și când se ducea să-l întrebe dacă terminase, el se uita cu ochi rugători, nerăbdători, de

parcă ar fi vrut să-i spună că era prea prost să înțeleagă seriozitatea treburilor pe care le avea în baie. Lui îi făcea o deosebită plăcere să vadă acei ochi privindu-l din îmbrățișarea mamei. De fapt, momentul era atât de plăcut, încât nu a avut curaj să o întrebe pe Carla unde avea să fie trimis.

*

Noaptea, Zona Zero era iluminată ca o scenă. Sau ca o sală de operații. Era liniște – nu chiar pașnică, dar se putea gândi acolo. Activitatea i se părea mai puțin aducând a spectacol lui Remy, pierderea mai personală, mai puțin regizată decât în cursul zilei, când toată lumea poza pentru fotografi și camere de televiziune, când suferința și furia deveneau sporturi competitive. Noaptea, oamenii rămâneau singuri cu pustiul lor. Brigăzile cu găleți renunțau la locul lor simbolic, iar gălețile stăteau așezate în mormane uriașe, în vreme ce o echipă de bază își desfășura activitatea în tăcere, fără agitația disperată a lucrătorilor din timpul zilei. Generatoarele susurau, iar mașinăriile săpau, momente în care oamenii se ascundeau în umbrele lungi dinapoia reflectoarelor. Lui Remy îi plăcea mai mult noaptea. O simțea... potrivită. Pe de altă parte, pe întuneric îi apăreau mai puține puncte și dungi. Lumea devenea mai cuminte, stătea liniștită.

În apropierea lui, trei pompieri stăteau pe marginile unui zid prăbușit, mâncându-și prânzul din

găletuşe de metal, având aparatele de respirat atârnate de gât, picioarele li se bălăbăneau liber, iar ei semănau cu nişte puşti care pescuiau stând pe un doc. La vreo doisprezece metri depărtare, un lucrător în construcţii, cu mască, stătea pe calul lui galben de fier, ale cărui fălci erau îndreptate în jos, aşteptând îngăduinţa să muşte din morman. Dedesubtul lor se auzea zumzetul moale şi continuu al camioanelor cu motoarele funcţionând la ralanti, al echipamentelor grele şi al generatoarelor portabile, discuţiile discrete ale mecanicilor şi sudorilor. La picioarele lui, cineva alcătuise un morman din nituri plesnite; arătau ca o colecţie de piese de joc. Oare acela era un morman oficial, având vreun scop, s-a întrebat, ori reprezenta obsesia cuiva care nu ştia ce altceva să mai facă? La o adică, existau mulţi oameni care stăteau cam degeaba, *murind* de dorinţa de a întreprinde ceva. Orice. Omul făcuse singur acel maldăr? Nu credea, însă niturile i-au dat o senzaţie de nelinişte, astfel că a simţit îndemnul de a pleca. A mers fără ţintă şi s-a trezit pe o stradă lăturalnică, privind un şir de automobile pârjolite, terciuite, strânse şi stivuite câte patru, cu barele de protecţie şi oglinzile retrovizoare rupte, smulse, având fragmente de cauciuc ars prinse de jante.

A străbătut marginea contorsionată a oraşului, unde lucrurile de zi cu zi deveniseră brusc la fel de misterioase şi sugestive ca nişte obiecte arheologice. Ceşti de cafea. Capete ale parcometrelor. Edgar scrisese cândva o lucrare despre Pompei, iar Remy se gândea mereu la imaginile pe care fiul lui le descărcase,

în care apăreau mulaje ale victimelor care stăteau cu feţele acoperite, farfurii, supiere, sandale, artefacte ale unor vieţi ce îngheţaseră brusc din cauza unei întâmplări nefericite. Apoi, atenţia lui a fost atrasă de altceva existent pe stradă, ceva cenuşiu şi familiar, până când acesta s-a limpezit în faţa ochilor lui: o centură de siguranţă de pe un avion. Resturile provenite de la avioane se depuneau în containere marcate special, astfel că Remy a cules centura şi a dus-o la unul dintre acestea, dându-i drumul înăuntru alături de componente de motor şi perne de fotoliu. În apropiere, sub o prelată, dresori de câini hrăneau doi ciobăneşti germani, în vreme ce un al treilea stătea ghemuit şi dormita rezemat de o grindă în formă de I. Câinii l-au urmărit, au adulmecat aerul, au decis că încă nu devenise cadavru, astfel că au lăsat capetele. I-a ocolit pe departe, temându-se ca ei să nu se răzgândească. Dincolo de West Street s-a trezit în interiorul clădirii ce găzduia Federaţia Mondială a Intermediarilor din Asigurări, rece, întunecoasă şi pustie, cu faţada ciobită şi arsă, holul din marmură învеşmântat cu funingine de un cenuşiu deschis şi presărat cu cioburi şi frânturi de hârtie, dar şi de resturile lăsate de pompieri – mese şi scaune pliante, sticle de apă şi scări. Fasciculul lanternei a scos în evidenţă ceva în mijlocul încăperii: un pantof. S-a apropiat de el şi s-a aplecat, apoi l-a ridicat: măsura 44. Un pantof fără şiret. A încercat să înjghebeze un scenariu în care posesorul lui era în viaţă, dar imaginaţia nu l-a ajutat. A dat un bobârnac pomponului, a întors pantoful pe dos

şi l-a aşezat la loc unde îl găsise. Unele lucruri trebuiau lăsate aşa cum erau; faptul că alţii trecuseră peste aceleaşi lucruri făcea ca gestul să devină un soi de ritual.

A urcat agale scările impunătoare, trecând prin dreptul unor troiene de hârtie, împinse în lateral, ca zăpada de pe o cărare intens circulată. Probabil că cei de la departamentul Documente încă nu se ocupaseră de ele, dar parcă auzise vorbindu-se despre camere de supraveghere ascunse plasate astfel încât să-i surprindă pe salvatori şi pe alţii aflaţi în trecere scotocind prin documente. Ajuns la etajul întâi, s-a îndreptat spre un hol îngust de unde se vedea Zona Zero. Holul era năpădit de un amestec de moloz şi hârtii, troienit de o parte şi de alta pentru a permite trecerea oamenilor. Ferestrele ce dădeau spre Zero, un şir întreg, erau sparte de explozie; în rame rămăseseră doar colţi lungi de sticlă. Prin deschizătura zimţată, Remy s-a uitat lung la muntele bine luminat. Spre margini, molozul era întunecat, un vălmăşag negru de forme adumbrite, dar centrul era sclipitor de lumină; dând impresia unui meci de fotbal între echipe de liceu, meci care se desfăşura în mijlocul unui crater creat de o bombă. Pretutindeni erau atârnate drapele americane, de macarale şi buldozere, de zidurile ce abia se ţineau în picioare şi de capotele automobilelor strivite. Pe o secţiune înaltă a unei grinzi cu zăbrele, capătul electrodului unui sudor arunca lumină spre pământ. Un individ îmbrăcat în negru din cap până în picioare a înaintat încet de tot de-a

lungul grinzii în I, coborând într-o crevasă înnegrită de oţel până când i-au rămas la vedere doar umerii şi capul, după care au dispărut şi acestea. Oameni ghemuiţi pretutindeni, odihnindu-se ori stând pe gânduri. Turme de lucrători în construcţii şi pompieri se deplasau de-a lungul străzii, ţinându-şi capetele aplecate spre pământ. Miroseau aerul, dar se adulmecau şi unii pe alţii, continuând să înainteze.

Remy era obosit. A cutreierat fără ţintă pe hol, întrebându-se dacă putea găsi vreun locşor unde să poată trage un pui de somn. A ajuns la un magazin de îmbrăcăminte, un mic butic – hainele erau atât de minuscule, blugii arătând ca nişte chiloţei pentru copii, petice de material cu barete, toate acoperite de acelaşi praf, un stativ circular cu pulovere cândva colorate, având mânecile de două ori mai lungi decât torsul, totul având acum aceeaşi nuanţă de gri. A curăţat o etichetă cu preţul de praful întărit pe ea. Nouăzeci şi doi de dolari – nu nouăzeci, şi nici nouăzeci şi cinci, ci nouăzeci şi *doi.* A încercat să-şi imagineze magazinul în acea dimineaţă: o femeie care analiza preţul, străduindu-se să decidă dacă era cazul să plătească atât de mult pentru un pulover. Nouăzeci şi doi. Cifra îl tulbura, mai ales arbitrarul ei concret. Însemna că femeia dăduse drumul etichetei să cadă liber, apoi ieşise în grabă din magazin? Ori cumpărase unul dintre acele pulovere, anticipând schimbarea vremii? În mod normal, ea nu s-ar fi gândit prea mult la locul de unde cumpărase acel pulover, însă acum el avea să fie pe veci legat de acea zi. Acum, acel pulover

devenise cel mai important obiect vestimentar din viața ei. Ori poate îl cumpărase cu o zi înainte și îl purtase la birou, gândindu-se că, în sfârșit, șeful de la resurse umane o va băga și pe ea în seamă. Iar ea purta un pulover ca acesta în timp ce stătea ghemuită pe o scară năpădită de fum, alături de un grup de necunoscuți și rătăciți, cei bravi și ghinioniști aflați în același spațiu restrâns când a început totul, tunetul lumii ce se reducea la nimic.

Remy a dat drumul puloverului și a ieșit cu spatele din magazin. Și-a continuat drumul pe hol, spre sala de primire a unei firme de contabilitate. Și-a plimbat palma peste o canapea de piele acoperită de praf. O ușă ce se deschidea din această încăpere dădea spre o sală de gimnastică de mici dimensiuni: trei aparate universale de exerciții, un simulator de trepte și două biciclete fixe, sticle cenușii de apă, abandonate în suporturile de pahare. Un televizor atârnat într-un colț, sus; și i-a imaginat pe contabili luând prânzul acolo, stând cu ochii pe banda de știri de pe canalul CNBC, în vreme ce secretarele treceau pe lângă ei îmbrăcate cu fuste strâmte, ținând în mâini covorașe pentru exerciții yoga...

A pășit în hol, unde o altă fereastră sfârtecată dădea spre Zero. Pe podeaua din fața lui, hârtia și molozul fuseseră adunate movilă cu mătura. A întins mâna și a extras o agendă pentru planificarea întâlnirilor, având mărimea unei Biblii pe care o puteai găsi în orice cameră de motel. A șters-o de praf. Gravate pe copertă, cu litere și cifre aurite, a văzut

un nume – G. ADDICH – şi un număr de telefon. A frunzărit paginile. Fiecare ţinea evidenţa unei singure zile – în partea de sus, întâlniri fixate, iar în partea de jos, notiţe privind discuţiile purtate. Acel Addich avusese întâlniri în fiecare zi – o sumedenie. Trebuie că erau peste o mie. Ce Dumnezeu făcea cineva la asemenea întâlniri? Notiţele din partea de jos a paginilor erau criptice – predominau cifrele. Majoritatea discuţiilor păreau să se fi purtat în restaurante sau cafenele. Pesemne că omul era furnizor pentru restaurante, a gândit Remy. A trecut repede peste file, mergând spre sfârşit cu un sentiment de agitaţie.

Când a ajuns la ultima pagină, a descoperit că în acea zi fuseseră fixate doar două întâlniri, una la ora patru după-amiaza, iar cealaltă dimineaţa, trecută cu litere mici de tipar: „Remy: Ferestre – dim. Devreme."

S-a înfiorat. A ţinut agenda la depărtare, cât îi era braţul de lung, a clipit nedumerit şi a recitit. Cu siguranţă nu era vorba despre el. Un alt Remy. El nu auzise nicicând de cineva pe nume Addich. Sigur că numele lui nu era obişnuit, dar cu siguranţă că existau şi alţii pe care să-i cheme astfel. Era doar o coincidenţă, a gândit – ciudată, dar aşa erau toate coincidenţe, *stranii*. Şi totuşi o voce răsuna suspicioasă în mintea lui: *În acea zi? Numele meu?*

S-a uitat din nou la agendă. Cuvântul *Devreme* era subliniat. Cât de devreme sosise G. Addich? Prea devreme, iar el sau ea ar fi fost pulverizat(ă), acea agendă azvârlită în stradă, dincolo de stradă şi în această

clădire. Şi ce se întâmplase cu celălalt Remy? Va verifica lista persoanelor dispărute să vadă dacă murise cineva care purta acelaşi nume ca el.

În aceeaşi clipă, a auzit glasuri răstite. Cineva din stradă striga. La început, a crezut că îl viza pe el, de aceea, cu un sentiment de vinovăţie, a lăsat agenda să cadă la podea. Apoi însă şi-a dat seama că vocile veneau de afară şi a ridicat agenda cu coperte negre şi a vârât-o în buzunar. A coborât cu paşi iuţi, trecând pe holul mărginit de deşeuri, îndreptându-se către scara de marmură, spre locul de unde se auziseră strigătele.

Pe West Street, o mână de poliţişti purtând măşti şi echipament tipic pentru controlul mulţimilor reţinuseră trei pompieri care veniseră beţi din zona Heights şi se încăieraseră cu un lucrător dintr-o echipă de construcţii. Se strânsese deja lume. Pompierii, tineri, purtau blugi şi tricouri, cu toate că era destul de frig; pe sub pielea braţelor li se vedeau venele pronunţate, gata să plesnească. Cu toţii aveau, într-un fel sau altul, păr pe faţă – mustăţi şi bărbuţe rare – şi ochii opacizaţi de băutură. Un supervizor al echipelor de constructori, având chipul împurpurat şi aparatul de respirat prins în jurul gâtului, stătea în spatele poliţiştilor şi împungea cu un deget bont spre pompieri, cerând să fie arestaţi, însă comandantul patrulei de noapte intervenise şi sugerase ca oamenii să fie trimişi acasă.

– Îi duc eu, a spus, apărând brusc din umbră.

Şefului patrulei de noapte i-au trebuit câteva secunde să-l vadă.

– Ce cauţi aici?

Remy a tăcut o clipă.

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, a rostit el în cele din urmă.

Replica a dat roade. Fără să mai stea mult pe gânduri, tinerii pompieri au pornit în urma lui, pe West Street, către maşină. Unul dintre ei a adormit imediat ce s-a aşezat pe banchetă. Ceilalţi doi au rămas privind pe geam, fiecare în câte o parte. Erau atât de tineri încât, vreme de un moment, şi-a amintit de lucrurile petrecute într-o noapte, cu ani în urmă – când îi dusese la un film pe Edgar şi pe doi prieteni de-ai lui. Doar că... nu, nu era noapte. A suflat în palmă şi s-a simţit ciudat de reconfortat că mirosea a Zero. A ocolit semafoarele şi zona din centru, tăind-o spre vest, până a găsit un bulevard care părea să curgă sub roţi, un şuvoi întunecat pe mijlocul căruia erau trasate linii aurii, mergând tot mai repede, în vreme ce taxiurile galbene se dădeau la o parte, revenind la loc în siajul lui, apoi a pornit sirena care avea un fals ton încurajator – *uau, uau, uau uu* – şi a hotărât să ignore semafoarele, astfel că automobilul a ajuns să ia curbele aproape pe două roţi. A făcut ca vitezometrul să arate nouăzeci şi doi de kilometri pe oră, la fel ca preţul acelui pulover – doar ca să vadă cum e la o asemenea viteză –, a virat pentru a evita ceva care s-a dovedit a fi doar o dungă din propriul ochi, apărută când îl închisese să se ferească de strălucirea orbitoare a unei lămpi stradale, şi, în cele din urmă, a lăsat-o mai moale. Pompierii prizonieri în maşina lui au rămas muţi de uimire, cu gurile căscate.

– Îmi place cum conduci, a zis unul dintre ei.

– Mulţumesc.

S-a oferit să-i ducă pe fiecare acasă, dar ei ţineau să se întoarcă la lucru să ia micul dejun, astfel că i-a lăsat acolo. A vrut să îi întrebe ceva, orice, dar ei au coborât din maşină fără o vorbă, s-au întins şi au pornit spre staţia roşie, împodobită cu ilustrate şi buchete de flori, având treptele scării presărate de coşuri de picnic, iar pereţii acoperiţi de pozele zâmbitoare ale celor morţi. Toţi arătau extrem de neînsemnaţi. I-a urmărit intrând şi, doar o clipă, i-a invidiat pe pompieri pentru frăţia existentă între ei, pentru clădirea primitoare.

*

Vestea a venit cândva înainte de prânz: bossul voia să-l vadă pe Remy a doua zi. El şi Guterak se aflau la fosta groapă de gunoi Fresh Kills, unde duseseră doi senatori care voiau să vadă cum se desfăşura uriaşa operaţiune de salvare şi recuperare, moment în care Paul l-a întrebat dacă îl îngrijora întâlnirea.

– Nu ştiu, i-a răspuns cât se putea de sincer.

– Păi, probabil că ar trebui să fii, a zis partenerul lui prin masca de hârtie.

Oare *fusese?* a încercat să-şi aducă aminte. Câteodată, golurile din memorie arătau cam aşa: nu-şi dădea seama că rămâneau momente neexplicate decât atunci când apăreau frânturi de informaţie despre care nu

înțelegea cum le primise – de exemplu, cum de știa că bossul voia să-l întâlnească sau cum dedusese că era vorba despre o chestie serioasă, deși nu cunoștea nimic altceva despre acea discuție. Acolo unde ar fi trebuit să existe informații apărea câte un gol. Să fi fost un telefon? Acesta era cel mai evident răspuns, dar nu-și amintea să fi primit vreun apel. Nici măcar nu-și înlocuise telefonul. Acesta se afla undeva printre acele storuri și fiare încovoiate. Să fi venit mesajul prin pagerul pe care îl avea acum la brâu? Bossul îl sunase pe Paul pentru a stabili întâlnirea. Iar Paul părea mai îngrijorat decât el de această perspectivă. Dar de ce îi slujea drept intermediar?

Acestea erau cele mai obișnuite pierderi de memorie de care Remy suferise, goluri care nu apăreau neapărat în memoria lui, cât în șirul evenimentelor, cauze ale anumitor efecte. Constatase că era ud, dar nu-și amintea să fi plouat. Se simțea sătul, dar nu ținea minte să fi mâncat ceva. Nu avea importanță, presupunea, *cum* de ajunsese să știe că bossul voia să-l vadă, doar că trebuia să-și amintească dacă fusese vorba despre un telefon sau despre un mesaj transmis de cineva. Cu toate acestea, era ca și cum ar fi știut dintotdeauna că a doua zi, la ora trei după-amiază, va avea o discuție între patru ochi și că Paul era agitat din această pricină.

– Nu uita, așteaptă să ți se adreseze întrebările, gândește-te bine la ele, iar după aceea răspunde fără să te grăbești.

Masca din hârtie sterilă făcea ca vocea lui Guterak să sune înfundat.

– Am înțeles, a zis Remy prin propria mască.

Paul s-a întors. Stăteau pe trotuarul de la marginea gropii de gunoi, un peisaj lunar alcătuit din beton sfârtecat și oțel pârjolit. Din adâncul gropii, pungile de gaz metan gâlgâiau și bolboroseau – ele reprezentau istoria orașului în materie de gunoaie: filtrele de cafea ale lui Andy Warhol, husele de protecție ale rochiilor actriței Ethel Merman sau mâncarea aruncată de actorul Mickey Mantle. Fiecare adiere de vânt de aici părea să pută într-un mod nou, inovator, iar acum se adăugaseră aceste dealuri noi de moloz. Deasupra movilelor, pescărușii coborau, se rostogoleau și pluteau pe vânt, ridicându-se odată cu valurile de praf. Acel praf fin era pretutindeni, deplasându-se permanent și înroșind soarele, care părea mai sus în acea zonă, ca și cum până și cerul era oripilat de miros.

Remy i-a urmărit pe senatorii încălțați cu ghetele lor de lucru oprindu-se pentru a da mâna cu doi tehnicieni în costume asemănătoare celor spațiale, care scotoceau cu greble și furci prin mormanele de moloz, înalte de doi metri și jumătate, aflate într-un colț al câmpului plin cu resturi. Remy detesta modul în care se transferase aici aerul, odată cu transporturile de beton și fier de armătură. Nu era la fel de pătrunzător ca la Zero și mai apărea aroma persistentă de metan cu care intra în concurență, dar praful se ridica spre cer, iar mirosul te găsea negreșit, astfel că și-a imaginat că, într-o bună zi, tot ce exista pe lume se va reduce la o asemenea pulbere fină, care să înlocuiască până și aerul, astfel încât să nu fii silit doar să o miroși,

ci și să o respiri și să o simți: pe piele, în gură, în străfundul oaselor, precum un fior, astfel încât întreaga lume să înoate în praf – din ce în ce mai fin, până când nu va mai exista nimic altceva decât absența materiei și a oricărui înțeles.

În apropierea țărmului oceanului, pescărușii se înălțau pe curenții ascensionali înțesați de metan și duhoare, coborând în picaj printre macaralele care descărcau grinzi și bare mari din barje direct în camioanele-basculante supravegheate de indivizi vânjoși, purtând treninguri și brățări de aur – toți oamenii interesați așteptau să-și capete porția. Molozul strivit picura din macarale și barje, iar basculantele defilau la nesfârșit până la groapa de gunoi și își răspândeau sarcina pe dealurile unduitoare, unde peisajul amintea de o flotă de avioane prăbușite, totul fiind greblat și sortat de echipe formate din câte doisprezece inși, aflați, așa se zvonea, sub atenta și invizibila supraveghere a oficialilor de la Biroul Libertății și Recuperării. Lui Remy îi venea greu să înțeleagă mormanele: bare de oțel, fier și praf de beton și, indiferent cât de mult ai fi scotocit prin masa aceea cenușie, niciodată nu descopereai ceva firesc, precum un telefon, un computer sau vreo lampă de birou. Asemenea lucruri erau pur și simplu... dispărute, a presupus, transformate în praf și tone, și tone de fragmente foarte mărunte, bucăți imposibil de deosebit unele de altele, ce trebuiau cernute cu ajutorul unor instalații folosite pe șantierele de construcții. Când și când, vedea câte-un camion îndreptându-se către o serie de clădiri

improvizate, ridicate în apropiere, transportând acolo mormane de hârtie şi *materie organică*, bucăţele de oameni, ca piese ale unui joc de puzzle.

– Ieri au găsit o bărbie, a zis Paul. Nişte degete desperecheate, o porţiune dintr-un picior... dar cu o zi înainte au găsit un cap întreg. Asta a fost cea mai mare bucată descoperită până acum, cel puţin în zona asta.

– Paul...

– Un cap, a repetat celălalt. Îţi dai seama, Brian? Uită-te la capul meu. Îţi poţi imagina cum... cum apare? Sau capul tău? Cum de ne-a scăpat treaba asta? Eşti în stare să-ţi vezi capul aici, îngropat sub tot oţelul ăsta nenorocit şi sub toate căcaturile, stând tocmai la fund? Ce expresie ai avea pe faţă, ai idee?

Vădit tulburat, Remy s-a foit pe scaun.

Unul dintre senatori, cel gras, care avea cracii pantalonilor vârâţi în ghetele de lucru, se apropia de ei. Cu faţa roşie ca o sfeclă coaptă şi abia respirând, se căznise toată dimineaţa să facă faţă situaţiei. De două ori dăduse să plângă, iar ochii şi nasul îi erau pline de praf cenuşiu. S-a apropiat de Paul şi Remy, după care, cu ochii înroşiţi şi îngreţoşat, şi-a scos masca. Era limpede că vomitase.

– Îmi vine foarte greu să suport.

– Da, a spus Guterak. Suntem alături de voi.

– Nu credeam ca totul să fie atât de...

– Brutal, a completat Paul.

– Întocmai, a confirmat senatorul.

– Aţi văzut bărbia?

– Nu.

– Ieri au găsit un cap. Cea mai mare parte de corp pe care am văzut-o până acum.

– Serios? a întrebat senatorul, uitându-se în jur, simțindu-se anapoda.

– Cu toate astea, nu sunt suficiente părți, a continuat Guterak, având în vedere câte persoane sunt date dispărute. Nici măcar pe departe.

Senatorul l-a aprobat cu un gest din cap și s-a uitat în spate, spre lucrătorii în costume spațiale.

– Am impresia că așteaptă să le vorbesc. De parcă aș ști ce. Nu-mi vine nicio idee.

– Spuneți-le că fac o treabă bună, i-a sugerat Paul.

Senatorul a dat din cap, a respirat adânc de câteva ori, și-a șters fruntea și a zis:

– Mulțumesc.

Apoi și-a tras din nou masca pe nas. Remy și Guterak l-au urmărit îndepărtându-se, împiedicându-se de ceva, căzând în față și tresărind când mâinile au atins molozul. S-a ridicat și a pornit înainte, croindu-și drum peste mormanele de oțel și moloz.

– Du-te în mă-ta, grăsanule, a mormăit Paul în barbă, aproape drăgăstos, când senatorul a dispărut din câmpul lui vizual.

După aceea, s-au întors fără să vorbească. La pod, Remy s-a uitat înapoi, dincolo de senatorii epuizați, spre insula ce se micșora pe măsură ce se îndepărtau. Undeva se alcătuiau tabele cu conturi, se înregistrau identități, se depistau comenzi, după care mașina a ajuns de cealaltă parte.

– Chestiile astea îți pot citi gândurile când treci pe pod, le-a spus Paul senatorilor – deși Remy a avut senzația că i se adresa lui. E ceva nou. Strict secret. Și foarte bine păzit. Sistemul abia a fost inaugurat.

Senatorii au schimbat priviri.

– Deocamdată nu funcționează prea bine. Din câte am auzit, e foarte greu de găsit personal calificat... Cu gândurile atâtor oameni care traversează dinspre și spre oraș... Imposibil să faci față, mai ales având în vedere toate porcăriile la care se gândește lumea. Au șase încăperi spațioase, unde agenții stau călare pe aparate, urmărindu-i pe cei care pătrund pe insulă și apoi ies. Au traducători, psihiatri, diagrame și mașini de cafea, dar e prea mult. Dacă ținem seama doar de epuizarea fizică a oamenilor de acolo... nu au cum să facă față. În fiecare zi le rămân restanțe, care cresc.

– Paul, a făcut Remy.

– Ei, glumeam și eu cu domnii senatori. Dumnealor știu că făceam băşcălie, nu-i așa, prieteni? Adevărat?

Le-a zâmbit în oglinda retrovizoare atât de multă vreme, încât Remy s-a simțit îndemnat să pună mâna pe volan. Într-un târziu, Guterak a revenit cu privirea la drum și a zis:

– Glumeam și eu.

I-au lăsat pe senatori în mijlocul orașului, la hotelul unde erau cazați. Însă Paul nu a plecat chiar imediat de acolo. Stând pe scaunul șoferului, s-a întors către Remy.

– Ascultă. În legătură cu ședința asta de mâine, cu bossul. Ai grijă. Socotește asta ca o discuție cu cei

de la Afaceri Interne sau cu cei de la Psihiatrie în privința unui schimb de focuri. Ești atent? Și, pentru Dumnezeu, să nu vorbești despre mine. Te rog din suflet. Dacă nu întreabă de mine, nu te oferi să scoți vreo vorbă. Dacă te întreabă ce mai fac, spune și tu, bine. Nimic altceva. Nu am chef de probleme. Zi-le că nu ai constatat comportament ciudat și să nu aduci vorba de coșmaruri, nimic din toate astea.

Paul a făcut o pauză să-și analizeze vorbăria, ca și cum ar fi mestecat atent ultima îmbucătură dintr-un sandviș. A ridicat un deget.

– Doar dacă... înțelegi? Doar dacă li se pare straniu că nu am coșmaruri. În cazul ăsta, zi-le că sunt dus cu totul... nu pot dormi... și jelesc tot timpul. Și, Dumnezeule, ce prostii vorbeam zilele trecute?

– Despre aparatele de radiorecepție?

– A, cele de la Nextel? Nu, dă-le dracu' de aparate, Brian. Mă referam la chestia aia cu fericirea. Despre faptul că ne distrăm aici. Cu funeralii și alte alea? Trebuie să faci uitate toate rahaturile astea, bine?

– Bine.

– Zău?

– Da. Sigur.

– Cum să zic...? Vorbeam și eu cu curul. Voiam să fiu hazos. Nimic serios, zău așa. Nici măcar nu *știu* despre ce vorbeam.

Apoi a strâns din pleoape ca și cum ar fi mâncat ceva acru și a făcut un gest cu mâna, semn că voia să scape de senzație.

– Nicio problemă, a spus Remy. Eu am și uitat.

– Dar asta nu s-a întâmplat pentru că mă simt *ne*fericit. Asta, dacă oamenii vor să știe.

– Sigur.

– Mă simt bine. Serios. Dar nu fericit. Mai precis, nu fără motiv.

Paul și-a ros unghia degetului mare, s-a uitat peste umăr, după care a pornit din loc.

Traficul înainta și se oprea, iar taxiurile se agitau ca niște celule sanguine. Guterak era prea cufundat în propriile gânduri ca să pornească sirena. Un microbuz alb a oprit alături de ei, iar pasagerii și-au lipit fețele de geamuri, fluturând din mâini și făcând semne cu degetele ridicate în sus, însă Paul își pierduse orice interes până și față de asemenea manifestări, astfel că a continuat să conducă în mutenie, fără să dea de înțeles că ar fi observat gesturile oamenilor din vehiculul alăturat.

Remy a închis ochii și a urmărit tapetul care i se desfăcea de pe pleoape, fâșii de fibre coborând într-o substanță vâscoasă. *Supă a propriei...* Câteodată, acest lucru reușea să devină liniștitor. A deschis ochii și l-a văzut pe Guterak rozându-și unghia degetului mare în timp ce conducea automobilul Excursion prin traficul extrem de îmbâcsit.

– Calmează-te, i-a zis Remy. Sunt convins că nu are nimic de-a face cu tine. Nu ai motive de îngrijorare.

– Mda.

Guterak a dat neliniștit din cap și s-a uitat pe geam la oamenii de pe trotuare care ovaționau în disperare mașinile care pătrundeau în Zona Zero. A scos

cleştişorul permisului de acces de la cozorocul şepcii şi a aruncat totul spre bancheta din spate. Şi totuşi...

Au oprit la punctul de intrare de pe West Street, şi în faţă le-a ieşit acelaşi poliţist.

– Hei, şefu', a strigat poliţaiul. Cum merge treaba?

– Al naibii de greu, să ştii.

– Ai dracu' ticăloşi.

– Da. Ai dreptate. Aşa e.

Remy s-a trântit cu spatele de scaun şi a simţit brusc mirosul...

*

Fumul plutea peste pădurile de oţel prăfuit.

– Hei, tu. Te simţi bine?

Individul din faţa lui Remy şi-a scos aparatul de respirat. Obrajii îi erau rozalii pe sub mască; deasupra acesteia, ochii îi erau încercănaţi cu funingine. Purta un halat greu şi mănuşi groase, de genul celor folosite de sudori, şi ţinea o găleată de vreo douăzeci de kilograme pentru ca Brian să o ia din mâna lui.

– A, scuze.

Şi-a desprins privirea de la nor şi a luat găleata de mâner, constatând că era uşoară, conţinând doar câteva bucăţi de aluminiu – probabil conducte, cenuşii şi îndoite – şi a dat-o înapoi, către perechea de braţe din spatele lui, aparţinând unui pompier, străduindu-se să facă faţă ritmului. Găleţile veneau neîncetat, fiecare dintre ele fiind o piesă dintr-un joc ce se putea

chema *Dă un nume la ceea ce vezi.* Înainte de a lua găleata, urmăreai umerii omului din față ca să vezi dacă se încordau din cauza greutății ei; căptușeala mănușilor lui Remy era uzată în porțiunea palmelor. Și-a strâns degetele palmelor pe care apăruseră bășici.

Au mai sosit câteva găleți grele, după care fluxul s-a oprit, iar el a profitat de pauză ca să privească în jur. Acum se înălțaseră corturi peste tot; s-a întrebat când apăruseră, probabil sosea câte o echipă nouă la fiecare câteva minute, specializată în operațiuni de căutare și salvare, din Ohio, Missouri, Maine, alți și alți voluntari păreau să izvorască din crăpături și crevase, oameni care îi întrebau pe cei întâlniți în cale dacă doreau batoane energizante, apă îmbuteliată sau șosete. Existau nenumărate șosete. Ceruse cineva așa ceva? Avea el nevoie de șosete, cumva?

Aflați la rând, oamenii au înaintat puțin și s-au măsurat precum școlarii care abia așteaptă pauza, străduindu-se să vadă de ce se oprise fluxul. Ghetele au scrâșnit pe suprafața molozului, creând deplasări minuscule, ca un obiect fierbinte așezat pe zăpada groasă. Și, așa cum i se întâmpla din ce în ce mai des, cu toate că nu își *amintea* precis, *și-a dat seama:* circulația găleților se oprea dintr-un singur motiv. Ca și cum ar fi primit un impuls, în locul găleții, încet, s-a înfiripat o întrebare.

– Sunt polițiști? Sunt? Există polițiști în șirul ăsta?

Remy a ieșit din rând și a ridicat mâna. Și-a croit drum cu atenție peste cioburi, fiecare pas fiind temător și precis, în vreme ce oțelul și aluminiul, îndoindu-se, cedau sub tălpile lui. În timp ce trecea pe lângă

ceilalţi oameni, aceştia făceau semne din cap sau îl băteau pe spate. Era caniculă. Simţea cum propria respiraţie scotea un bâzâit în interiorul măştii. Trăia un sentiment ciudat – umilitor şi înfiorător –, acela de a fi solicitat. În faţă, şirul cotea brusc în sus, după care se prăbuşea într-o adâncitură din care ieşeau aburi. Ajuns la jumătatea drumul, un lucrător mătăhălos îşi alcătuise un suport dintr-o bucată înnegrită de oţel. Şi-a scos aparatul de respirat şi a ridicat găleata ca Remy să o poată vedea. În ea se găsea ceva cenuşiu, ghemuit şi turtit, iar la început a văzut acolo un şarpe pregătit să înghită un şobolan, dar după aceea şi-a dat seama ce avea în faţa ochilor. Era un toc. O centură acoperită de praf şi un toc pentru lanternă. O centură de poliţist şi un toc pentru lanternă.

– Deocamdată nu am găsit altceva, a spus lucrătorul. Dar ne-am gândit că... cineva... nu ştiu... vreţi să luaţi astea?

Remy s-a aplecat peste marginea prăpastiei şi a întins mâna după...

*

Bossul îşi încheia şedinţa zilnică într-o sală de conferinţe de la Javits, pregătindu-i pe toţi pentru următoarea rundă de conferinţe de presă. Purta pantaloni, o bluză polo cu inscripţia PD[1] şi o jachetă de satin,

[1] Police Department (n. tr.).

deşi îşi schimba îmbrăcămintea de cinci sau şase ori pe zi. În fiecare dimineaţă, boşii adjuncţi îşi puneau şefii de personal să se consulte cu şeful de personal al bossului ca să afle în ce ordine îşi va schimba ţinuta. Cu toţii păstrau la îndemână măcar o jachetă plină de praf; ca prin minune, aceasta îi scutea de orice aprecieri nedorite.

Bossul a pregătit o masă în formă de U, acoperită cu drapele albastre, ciudate – ca şi cum ar fi fost vorba despre o petrecere de pensionare sau o aniversare –, şi, în şir cu alţi boşi, s-a aşezat la un capăt al ei, ca şi cum ar fi devenit rotiţa unui pinten cu care se mână calul. Adjuncţii îl flancau, tot scăzând ca importanţă: întâi, *capo dei capi,* bossul poliţiei infame, apoi bossul pompierilor, un bărbat cu pleoapele căzute peste ochi, bossul serviciilor de salubritate publică, cel al construcţiilor de locuinţe sociale şi cel al serviciilor de urgenţă, cel al turismului şi serviciilor juridice şi alţi doi şefi pe care Remy nu îi văzuse niciodată. Şi-a adus aminte de şedinţele la care participase în calitate de ofiţer de legătură al poliţiei cu consilierii primăriei oraşului. Rolul lor era de a prezenta lună de lună cifre pentru boss, iar la fiecare întâlnire aceştia pregăteau cifrele cu câteva momente înainte, umflându-le în mod arbitrar pe acelea pe care şeful dorea să le vadă mai mari (încărcătura pe fiecare procuror) şi scăzându-le pe acelea pe care voia să le vadă mai reduse (reclamaţii împotriva administraţiei municipale). În cursul acestor întrevederi, bossului îi plăcea să-i aibă pe toţi în faţa ochilor,

astfel încât să poată trece cu privirea de la un chip la altul fără să-şi mişte capul.

Remy a lăsat privirea în pământ. Era încă acoperit de praf, purtând ghetele de lucru, astfel că o mare parte dintre cei prezenţi au strâmbat din nas şi l-au ţintuit cu privirile. S-a retras uşurel de-a lungul peretelui, făcându-se una cu adjuncţii, *capos de regime* şi şefii de personal, cerculeţul exterior al cercurilor, cel al descurcăreţilor şi al celor care profitau de situaţie, al oamenilor realizaţi, al formatorilor de opinie şi al pupincuriştilor, aflaţi imediat în spatele comisarilor şi directorilor, cărora le înmânau file cu prezentări şi batiste, le notau dorinţele, le ofereau paravan ca să vorbească la celulare şi să-şi aranjeze întâlniri la masa de prânz cu amante şi amici. În spatele bossului, la capătul mesei, se afla o hartă a oraşului, înţesată de bolduri, precum şi o hartă mult mai amănunţită a Zonei Zero. Tavanul era jos, alb, astfel că părea să strivească încăperea, făcând-o să arate mai scundă. Reflectoarele pentru televiziune erau fixate în colţurile încăperii; lumina ce venea dinspre ele părea lichidă, umplând până la inundaţie încăperea mică.

Li se prezenta informarea zilnică, altfel spus, li se dădea lista victimelor, iar în sală se înstăpâniseră, în mode firesc, tăcerea şi încordarea, în vreme ce un asistent citea, unul după altul, numele celor dispăruţi, al celor care abia mai rezistau: perisabilele cu amănuntul scăzuseră cu şaisprezece la sută; neperisabilele scăzuseră cu patruzeci şi patru la sută; vânzările anticipate scăzuseră cu cincizeci şi nouă la sută; acţiunile

restaurantelor şi hotelurilor, cu cincizeci şi doi la sută. Auzind de un asemenea măcel, bossul a clătinat din cap. Magazine care nu mai erau în stare să efectueze plăţi de leasing, unele dintre restaurantele lui preferate fiind ameninţate cu închiderea. A abordat o anumită expresie, una de îngrijorare, dar, în acelaşi timp, de hotărâre, apoi şi-a frecat tâmplele cât i s-au prezentat cifrele, de parcă acestea ar fi reprezentat o poezie.

– Nu, a spus el. Nu, nu, nu se poate.

O echipă de filmare tocmai reţinea imaginile şedinţei pentru posteritate ori pentru cine ştie ce altceva, iar el ţinea cu orice preţ să le ofere timp să se pregătească înainte ca el să continue.

– Ascultaţi-mă, a zis el în cele din urmă. Iată cum stau lucrurile. *Aşa.* Ticăloşii ăştia urăsc libertăţile de care ne bucurăm. Stilul nostru de viaţă. Urăsc până şi... chiar şi bunăstarea noastră economică. Acesta este un război pe care îl ducem împotriva portofelelor şi poşetelor, făcând rezervări la cină sau mergând la MoMA[1] ori bând ceva la Plaza. Şi de aceea vom riposta. Vom riposta chiar dacă acest lucru ar însemna ca fiecare american să participe la cine ştie ce nenorocită de nuntă, organizată de cei de la Tony şi Tina[2]!

Aplauze şi aprobări din cap, după care bossul s-a aşezat din nou pe scaun. Apoi au apărut agendele de

---

[1] The Museum of Modern Art, Muzeul de Artă Modernă (n. tr.).

[2] Spectacol din cadrul unei nunţi, cu o serie de actori jucând rolul unor membri de familie, mai ales la căsătoriile italiene (n. tr.).

prezentare cu mesajul zilei, planificări, plus o diagramă prin care se comunica fiecăruia unde să stea în timpul următoarei conferinţe de presă. Cineva a azvârlit o cutie de pălării în mijlocul mesei, de aceea toţi au întins mâinile spre ea. După ce vânzoleala s-a încheiat, pe masă rămăseseră patru căşti ale autorităţii portuare şi, în vreme ce bossul a citit o informare, şeful lui de personal a azvârlit braţele în aer către cei care stăteau cu ochii plecaţi:

– Haideţi, oameni buni. Trebuie să existe şi cineva care să schimbe cascheta de poliţist cu aceea care aparţine cuiva de la autoritatea portuară.

S-a efectuat schimbul, după care a anunţat că cei de la Jets voiau să participe la şedinţă. Bossul a luat poziţia de drepţi.

– Chiar toţi?

– Da, domnule.

– Cum adică, douăzeci şi doi de oameni?

– De fapt, aceştia sunt doar în teren. În realitate, într-o echipă există în jur de cincizeci de jucători.

Au discutat în contradictoriu de ce o echipă de fotbal american avea nevoie de cincizeci de jucători şi dacă era normal ca echipele să plaseze jucători apţi de joc pe lista de rezerve accidentate, apoi discuţia s-a purtat pe tema dacă puteau procura tricouri inscripţionate cu Jets pentru copii, iar dacă nu, să poată măcar să ia autografele echipei şi ale potenţialelor stele. După aceea, un asistent secund, aflat aproape de un perete, a murmurat că probabil era imposibil,

din punct de vedere logistic, să meargă la Zero cincizeci de jucători fără să se afecteze activitatea.

– Imposibil? La naiba, dacă vreau, îi aduc pe cei de la Jets *şi* pe jucătorii de la Sharks! s-a răstit bossul, plesnind încă o dată cu pumnul în masă, iar oamenii din echipa de filmare au început să se agite. Nici nu vreau să mai aud acest cuvânt. Aţi înţeles? Ce mesaj ar transmite o asemenea informaţie? Aceea că ar fi imposibil să ducem o echipă de fotbal oarecare acolo unde avem nevoie de ea? Că ar fi imposibil să găseşti un sos de curry ca lumea la ora două după-amiază? Lumea stă cu ochii pe noi, iar dacă cineva îmi spune mie că nu-i pot aduce pe jucătorii de la Jets la scena unei tragedii naţionale... însemnă că... la naiba, asta este singura justificare de care am nevoie.

S-au făcut planuri pentru mersul celor de la Jets în zonă, şedinţa s-a încheiat, luminile echipei de filmare s-au stins, expresiile sfidătoare s-au şters treptat, iar boşii şi adjuncţii au început să se scurgă din încăpere, adresându-şi complimente unii altora pentru curajul şi compasiunea de care dăduseră dovadă. Bossul a aruncat o privire spre Remy, ridicând mâna să-i facă semn să mai rămână. S-a întors o clipă şi a discutat în şoaptă cu unul dintre consilierii săi şi cu doi comisari. Apoi s-a aşezat, rămânând cu capul plecat şi a aşteptat ca sala să se golească.

După ce au plecat toţi, a ridicat privirea spre Remy şi a zâmbit forţat. Şi-au strâns mâinile şi au luat loc la un colţ al mesei lungi de conferinţă. Bossul a rămas cu privirea goală. Şi-a încrucişat picioarele, şi le-a

desfăcut, semn că aştepta ceva. Unul dintre consilieri – un tânăr cu ochelari rotunzi, având aerul unui copil părăsit – i-a adus un dosar de culoare bej, pe coperta căruia stătea imprimat cu litere mari: *SECRET*. Bossul a aşezat dosarul în poală şi a aşteptat ca tânărul să dispară din sală. Apoi a zâmbit ca un câine de pază care-şi arată colţii.

– Cum îţi merge, Brian?

Remy şi-a adus aminte de avertismentul dat de Guterak.

– Bine, domnule. Este absolut normal. În regulă. Bine. Mulţumitor.

– Excelent.

O nouă privire fixă. Bossul a deschis dosarul care i se dăduse. Remy a văzut imediat că între coperte exista o singură pagină, care şi aceea părea goală, dar celălalt s-a prefăcut că răsfoieşte conţinutul dosarului. La un moment dat, şi-a lins chiar şi degetele, ca să desprindă, chipurile, o pagină de alta.

S-a foit pe scaun, întrebându-se ce conţinea pagina pe care se prefăcea că o citeşte. Bossul a foşnit pagina şi a scos nişte pocnituri din buze.

– Doar o clipă, a zis, plimbându-şi un deget în josul paginii. Da, da. Întocmai. Et cetera.

– Poftim?

Bossul a ridicat ochii spre Remy.

– În primul rând, vreau să-ţi mulţumesc pentru că eşti de acord. Când am auzit ce căutau, în mintea mea a existat o singură soluţie. Capacitatea ta de a combina priceperea şi dorinţa de sacrificiu, să faci

tot ce trebuie făcut... Dar, înainte de a definitiva lucrurile, am ţinut să ne întâlnim faţă în faţă, să ne asigurăm că nu te-ai răzgândit.

Cum nu-şi amintea să se fi *gândit,* Remy a râs.

– Păi...

Bossul a înclinat capul şi l-a privit.

– Serios... Nu ştiu despre ce e vorba.

– Cum adică?

– Nu ştiu... chiar nu am habar ce facem aici.

Şeful cel mare a roşit la faţă. S-a aplecat înspre Remy.

– Sper că nu pui la îndoială direcţia în care se îndreaptă ţara.

– Ţara? Nu, s-a grăbit Remy să spună. Nu... Nu cred.

– Foarte bine, a zis celălalt, şi a rămas cu buzele strânse pungă. Nimic nu mă irită mai mult. E exact ceea ce vor ceilalţi, Brian. Ca noi să începem a ne îndoi de acţiunile noastre înainte de a le declanşa. Orice întrebare pe care ne-o punem reprezintă o scrisoare de amor către duşmanii noştri.

– Nu, a protestat Remy. Nu trimit nicio scrisoare de amor...

Bossul a ieşit din acea stare, ca şi cum, brusc, şi-ar fi amintit cu cine stătea de vorbă.

– Sigur că nu. Tu eşti cu noi. Da, tu, a făcut bossul, ridicând în aer dosarul de o filă şi dându-şi ochii peste cap. Îmi pare rău. Devin atât de... emoţionat... când mă gândesc la oamenii care pun la îndoială hotărârea noastră, angajamentul nostru de a ne cere locul meritat în lume, moştenirea noastră, dorinţa de a aduna tot ce s-a pierdut, de a ne recâştiga sprijinul

poporului nostru, şi comerţul nostru... ei bine, Brian... cred că nu e nevoie să-ţi spun eu toate astea.

Remy ar cam fi vrut, dar a clătinat din cap.

– Nu.

– Te-am ales exact din acest motiv: angajamentul tău faţă de ţară şi fidelitatea neîndoielnică. Te găseşti într-o postură unică, eşti un pionier, o punte între două lumi. Activitatea ta de mediere între poliţie şi procuratură a fost dificilă, dar am convingerea că te-a învăţat cum să trăieşti în două lumi – între cei îmbrăcaţi la costum şi cei care poartă uniformă. Într-un fel, asta vei face acum – vei trăi în două lumi.

– Am înţeles, a zis Remy.

Bossul a zâmbit.

– Asta e tot ce aveam de spus, Brian, să mă asigur că afli de sincera... şi deplina mea...

Glasul i s-a frânt, astfel că a rămas cu privirea aţintită la dosarul din poală. Apoi a adoptat din nou vocea de campanie, adresându-i-se pe tonul obişnuit:

– Ce Dumnezeu, vom strânge fiecare chitanţă, fiecare ordin de achiziţie, orice frântură de hârtie, ce naiba... altfel... ei, dar cred că ştii şi singur.

– Poftim?

– *Vor câştiga ei,* i-a şoptit bossul.

– Vor câştiga?

– Vor câştiga, Brian. Ei... a murmurat şeful cel mare, şi a deschis din nou dosarul gol. Vor câştiga, a accentuat, apoi şi-a pus ochelarii pe nas şi s-a uitat lung la pagina albă. Ca o observaţie colaterală, rapoartele tale referitoare la sergentul Guterak au fost foarte interesante.

– Rapoartele mele?

Remy s-a frecat la tâmplă, străduindu-se să-şi aducă aminte dacă spusese ceva despre Guterak. S-a întrebat cum să repari un lucru despre care nu-ţi aminteşti să-l fi făcut. Paul e băiat bun.

– Da, nu putem accepta aşa ceva.

– Nu. Paul e bun, domnule.

– S-a rezolvat, a zis bossul, frecându-se la gură. Ştiu că asta este o favoare personală pe care mi-o faci, Brian. Dăruirea ta şi sacrificiul... a început, trecându-şi din nou palma peste gură şi lansându-se într-un soi de cuvântare înălţătoare, dar, după o vreme, aceasta s-a transformat într-o năvală de cuvinte nimerite la întâmplare: curaj... libertate... reconstrucţie... tărie... credinţă... cheltuieli... încheind cu o clătinare din cap. Şi treaba asta pe care o faci tu... cum să spun... evident, a continuat, închizând dosarul şi reuşind să se concentreze din nou. Dar vom avea nevoie de o legendă. O rezolvăm apelând la o infirmitate. Ce anume doreşti? Spinarea? Infirmităţile sunt mai totdeauna legate de coloană. Ori preferi chestia aceea cu ochii?

– Ochii?

Din reflex, Remy i-a închis strâns, să verifice dacă mai vedea puncte şi dungi, iar când i-a deschis, a văzut...

*

Faţa, tânără şi lipsită de riduri, faţa de la barul fantomă se uita la el, cocoţată pe un gât subţire,

aparţinând aceluiaşi trup al bărbatului purtând acelaşi costum negru. Remy s-a uitat din nou la faţa mică şi perfectă, semănând cu o filă albă, deasupra căreia stătea părul castaniu, tuns scurt. Nu mai văzuse niciodată o suprafaţă atât de netedă. Aşa cum se întâmplase în barul-fantomă, prins de buzunarul de la piept, bărbatul purta un ecuson federal tipic: „Markham".

Tocmai spunea:

– ...trecutul tău, desigur, în activitatea de teren şi de birou. Aceasta este o misiune unică, din câte se pare total diferită faţă de mandatul iniţial... al Libertăţii şi Recuperării. Se afirmă că se suprapune într-o anumită măsură cu activităţile biroului sau ale agenţiilor, şi din acest motiv am vrut să acţionăm în afara cadrului instituţional, îi explica el, şi a făcut un semn de renunţare. Dar vom soluţiona chestiunile ce ţin de jurisdicţie după ce tăiem orice punţi. Acum nu e nici vremea, nici momentul propice să analizăm astfel de lucruri. Am dreptate? Ia zi.

Se aflau într-o mică sală de conferinţe, care nu avea nimic pe pereţi. Şedeau pe scaune directoriale îmbrăcate în piele neagră. Încăperea avea tavanul înalt; Remy a auzit sunete de mecanisme funcţionând dincolo de uşă.

Markham a continuat:

– Desigur, activitatea ta va fi tratată cu discreţie maximă. Principala ta legătură voi fi eu. Sunt încredinţat că nu ai povestit nimănui despre negocierile purtate cu noi până în acest moment.

– Cu...

– Cu noi.

– Nu, a spus Remy şi a râs nervos. Nu cred că va fi o problemă.

– Asta e bine, a zis celălalt, zâmbind cu jumătate din faţă

– La naiba, nici nu ştiu cine eşti.

– Aha. Da. E bine, a făcut Markham, părând o clipă tulburat, apoi a surâs. Ai putea apărea într-unul dintre filmele noastre de instruire, a adăugat, şi a rămas încă un moment zâmbind, după care şi-a aşezat geanta diplomat pe masă şi a deschis-o.

– În regulă, atunci ce-ar fi să discutăm despre ce ne doare acum?

A scos o fotografie de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri şi a împins-o spre Remy. Înfăţişa o tânără cu obraji rotunzi, ochi negri şi păr negru şi lung, o fată frumoasă. În poză, stătea pe terasa unui restaurant şi purta o rochie de seară cu barete subţiri ca nişte spaghete şi ridica un pahar de martini spre aparatul fotografic.

– Gibson, a rostit Markham.

– Poftim?

– Ai spus martini. Nu e martini în pahar. E un Gibson. Cu ceapă în loc de măsline, i-a explicat şi a împuns spre pahar cu degetul arătător, evidenţiindu-şi manichiura făcută perfect.

Rostise cu glas tare cuvântul martini?

– Da, sigur. Numai că, vezi tu, e un Gibson, a insistat Markham, arătând din nou spre pahar. Poţi distinge cepele din cocteil.

A mai scotocit prin geantă până a dat de o altă fotografie, un amănunt mărit ce arăta ceva mai neclar, dar în mod neîndoielnic, două cepe minuscule în pahar.

– Nu-mi plac cepele. Eu unul prefer măslinele. Fără pimento. Trebuie să comanzi așa, altfel chelnerul va presupune că vrei. Și, la o adică, sincer... ce e pimento? Un fruct? Un zarzavat? O legumă? Haida-de... a făcut pe tonul unui comic care improvizează. *Există* așa ceva în natură?

– Cred că e un ardei, a spus Remy.

– Știu. Era doar o... a zis Markham, evident dezamăgit că gluma lui se răsuflase. Bun, atunci...

A dat deoparte imaginea cu cepele și a arătat din nou la cea cu fata.

– Ea e March Selios.

Remy s-a uitat la poză. Marge?

– Nu, March. Ca luna martie.

Și-a mușcat buza de jos ca nu cumva să-i mai scape vreo vorbă. S-a uitat iarăși la fotografia făcută peste masa unui restaurant năpădit de ferigi.

– A lucrat la o firmă care a rezolvat chestiunile juridice ale unor importatori de diferite mărfuri în baza unor contracte cu consorții internaționale, chestii din astea. Are instruire juridică medie, ceea ce o face să fie socotită paralegal. Adică de două ori legală, a subliniat Markham și a bufnit în râs, dar a revedenit serios atât de repede, încât Remy s-a întrebat dacă nu cumva suferise încă o pierdere de memorie. Specializată în transporturi maritime, legea comerțului, tarife, țiței. Vorbea greaca în mod fluent, dar și arabă

şi puţin farsi. A lucrat mult cu firme din Orientul Mijlociu şi din ţările mediteraneene: greceşti, italiene, saudite, siriene, libaneze. O fată inteligentă, băutoare moderată, liberală în privinţa orientării politice: o vreme, prin anii '90, a strâns bani pentru organizaţii caritabile palestiniene, a protestat împotriva agresiunii Israelului, treburi din astea. O tânără cam vivace, băutoare, nu am descoperit să fi fost consumatoare de droguri. Nu se temea de sex, dar încă nu împlinise treizeci de ani. Birourile firmei erau dispersate peste tot la etajele superioare, aşa că, după cum bănuieşti, compania a fost lovită rău – o treime dintre angajaţii care erau la muncă în dimineaţa aceea, douăzeci şi trei de oameni, toţi încadraţi la rubrica DCM. Deşi...

Remy s-a uitat din nou la fotografie.

–... numărul de dispăruţi consideraţi morţi de la firma aceea ar fi douăzeci şi doi... dacă ar fi să o scoatem pe doamna Selios de pe lista oficială.

Markham a lăsat ideea să plutească o vreme în imponderabilitate.

– Consideri că... nu ar trebui să fie... pe lista oficială?

– Avem motive să credem că... a început celălalt, dar a făcut o nouă pauză. Există indicii... Există unele *dovezi*... că doamna Selios nu a murit în acea zi. De fapt, s-ar putea să fie în viaţă.

Remy a aşteptat să i se dezvăluie mai multe, dar interlocutorul său părea să simtă o plăcere deosebită când dădea amănunte cu ţârâita.

– Cum? a întrebat în cele din urmă.

Markham şi-a încrucişat braţele şi a dus degetele arătătoare peste buze.

– În baza reconstituirii unor documente şi a discuţiilor purtate, noi investigăm teoria că ea a fost prevenită şi a fugit cu câteva momente înainte de... a rostit, după care redevenit tăcut.

Remy a făcut un efort să spună ceva cu voce tare.

– Nu cred că înţeleg.

Markham şi-a pus o mănuşă de cauciuc, a căutat din nou prin geantă şi a extras o pungă de plastic, cu fermoar, în care se găsea un petic de hârtie. A pus punga pe masă, apoi a tras-o înapoi.

– Evident, e vorba de ceva strict secret, a precizat, apoi a împins-o iarăşi în faţă, ca şi cum ar fi conţinut cine ştie ce secret miraculos.

Remy a întins mâna după pungă. În ea se găsea o cartelă. Pe ea, cu pix albastru, era scrisă de mână o reţetă pentru ceva ce se numea Limbă-de-mare cu pecan mărunţit. A citit până la ultimul ingredient *(o linguriţă de sare marină),* modul de pregătire *(se presară cu ulei de măsline virgin),* apoi indicaţiile *(se lasă să stea cinci minute, se garnisește cu două felii de lămâie şi se servește).* A rămas cu ochii la reţetă, după care s-a uitat din nou la Markham. Vreme de câteva secunde, în cameră nu s-a auzit niciun sunet.

– O reţetă, a zis el.

– A! Pentru cine ştie să citească... Dar unde crezi că am găsit-o?

– Hm, habar n-am.

– Ştii unde e Crystal Beach?

– Nu prea.

Celălalt l-a măsurat bănuitor, dar a continuat.

– E în Ontario, în sud, la Abino Bay, dincolo de Lacul Erie, în apropiere de Buffalo. Frumos loc. E însă rece acolo... la fel de rece ca o lesbiană trează la o petrecere studențească. După cum bănuiai și tu, a explicat, apoi a așteptat hohotul de râs, după care a redevenit serios. Am descoperit rețeta asta... în posesia unei gospodine în vârstă de patruzeci și șase de ani, doamna Linda Vendron. Care susține că în *acea zi* s-a aflat la aeroportul Kennedy, după o vizită făcută surorii ei, și aștepta un zbor spre Buffalo, când a auzit de atacuri. Înțelegi unde bat?

– Nu.

– Când aeroportul s-a închis, această doamnă nu a mai putut merge cu avionul la Buffalo, astfel că s-a întors la sora ei. În cele din urmă, peste două zile, a luat autobuzul până la Buffalo. Unul foarte aglomerat, așa zice, a precizat Markham, și s-a aplecat spre Remy. Această doamnă Vendron afirmă că a găsit rețeta vârâtă între două scaune. A luat-o pentru că... *s-a gândit că va avea gust bun.* Și a socotit că felul acela îi va plăcea soțului ei. Lui *îi place pecanul.*

– Dar... dar voi nu o credeți, nu-i așa?

– Ba da, o credem, i-a răspuns celălalt, părând ofensat. Desigur, ca să eliminăm orice îndoială, am supus-o testului cu poligraful. Dar de ce ar minți cineva în legătură cu pecanul? a întrebat, clătinând din cap. Cui nu-i place pecanul? Mai ales la o rețetă cu pește, cu file moale? Nu, pecanul îi dă peștelui o oarecare fermitate,

îl face crocant. Greutate. Se înmoaie în miere. Cred că ar putea înlocui siropul de porumb. Însă reţeta asta impune folosirea mierii. O idee de ardei iute. Sare marină. Se găteşte timp ce douăzeci de minute la foc scăzut. Cu câteva cepe mici. Nu, e un peşte potrivit pentru o masă de vară. Gustos. Uşor. I-am pus pe cei de la laborator să facă reţeta, ca să ne convingem că era... cum să spun... reală, a zis şi s-a rezemat de spătar. Probabil că o vom face încă o dată, o să te anunţ.

S-a aplecat din nou în faţă, cu degetul arătător în dreptul gurii.

– Însă problema nu este ce gust are peştele ăsta şi nici ce vin ar trebui servit la el – cred că poţi face faţă şi cu un gewürztraminer sau chiar un chardonnay untos. Brian, chestiunea este următoarea: cine a uitat reţeta aceea în autobuz?

– Ea? a întrebat Remy, ridicând poza.

– March Selios, a spus Markham, făcând un gest cu palmele de parcă ar fi realizat un număr de magie. E un nume grecesc. A doua generaţie de imigranţi. Are o soră mai mare care locuieşte în oraş şi lucrează în domeniul imobiliar. Şi un frate mai mic, în Kansas City, unde stă cu părinţii. Tatăl ţine un restaurant acolo.

Remy s-a uitat din nou la reţetă.

– Şi ce te face să crezi că reţeta aparţine lui... S-a uitat la fată... lui March?

– Nu ni se oferă luxul de a *gândi*, Brian.

A căutat în geanta diplomat, scoţând o altă fotografie. Aceasta o înfăţişa pe aceeaşi fată, stând la cubiculul ei, zâmbind şi ţinând nişte baloane roşii pe

care scria cu argintiu: *26 de ani. Aniversare fericită.* A mai scotocit în geantă şi a extras o imagine cu un detaliu mărit şi i-a întins lui Remy o lupă de bijutier.

– Uite, i-a zis, împingând fotografia spre el. Uită-te bine. Peste umărul ei.

La început i-a venit greu să distingă, dar apoi... da, nu încăpea nicio îndoială. Pe peretele cubiculului lui March Selios se vedea aceeaşi reţetă scrisă de mână pentru limbă-de-mare cu pecan, care stătea acum pe masă între el şi Markham.

– Iisuse! Uimitor! a recunoscut.

– Mulţumesc.

– Bine, dar cum v-a venit ideea să căutaţi...? a întrebat, venindu-i greu să înţeleagă totul. Cum se face că această... cum să spun... e doar un petic de hârtie. Atâta efort pentru...

Markham a redevenit serios.

– Ce tot vorbeşti acolo, Brian?

– Nimic... Nu zic nimic. Sunt doar uimit. Nu înţeleg cum de-aţi ştiut să faceţi legătura... şi aţi pornit doar de la o reţetă? s-a mirat şi a apelat din nou la lupă. Nici măcar nu ştiţi că avea vreo legătură cu acea zi... adică... poate că a scos-o de pe perete cu câteva luni înainte.

Celălalt a făcut semn către fotografia făcută la ziua de naştere.

– A împlinit douăzeci şi şase de ani cu şase zile înainte de atac. Atunci a fost făcută, la aniversarea ei.... cu şase zile înainte de data la care se presupune că a murit.

– Poate că altcineva a luat rețeta după... adică, hârtiile au ajuns *peste tot*, nu?

Markham a dat din cap de parcă ar fi anticipat un astfel de răspuns.

– Brian, pe rețeta asta nu este niciun fir de praf. Niciunul. Am făcut analize de laborator. Imediat după ce am pregătit peștele. Această bucată de hârtie trebuie să fi fost într-o geantă sau poșetă. Nu a fost suflată în vânt, afară din clădire. A fost luată de acolo înainte.

Remy s-a uitat din nou la fotografia făcută în birou. În aceasta, fata era chiar mai frumoasă, sfioasă și cu ochi larg deschiși, și a avut impresia că ea era îndrăgostită de cel care făcea poza.

– Da, așa credem și noi.

Iisuse. Încă rostea cu voce tare ceea ce gândea? A ridicat privirea să vadă dacă pronunța și acel gând, dar Markham nu a părut să bage de seamă ceva. A plasat alături cele două fotografii: March zâmbind într-un restaurant, March zâmbind la masa ei de lucru.

– Au fost făcute cu același aparat. Cel din spatele lui constituie cheia. Un amant. Probabil nepermis. Dacă descoperim persoana care a pozat-o, problema e rezolvată aproape pe jumătate. Cred că, dacă vom găsi aparatul, există toate șansele să o descoperim în viață pe March Selios. Și există șanse să o găsim împreună cu cineva care ți s-ar părea interesant.

Remy s-a simțit lent la minte, de parcă ar fi gândit în noroi.

– Cine?

Markham a vârât mâna în geantă şi a scos încă o fotografie, înfăţişând-o pe March stând la o măsuţă, în aer liber, pe o terasă de la ultimul etaj al unei clădiri, împreună cu un bărbat tânăr şi frumos din Orientul Mijlociu, având părul şi barba de dimensiunea unei mirişti de câteva zile, dar ai cărui ochi adânci păreau să sfredelească aparatul foto.

– Asta a fost făcută pe acoperişul clădirii unde locuieşte March. Ea a gătit prânzul, iar o vecină i-a servit şi a făcut fotografia. Bărbatul este Bishir Madain. Expatriat saudit. Trăieşte în Statele Unite de doisprezece ani. A lucrat la un consorţiu specializat în importuri. Legat sentimental de domnişoara Selios până în urmă cu optsprezece luni. Nu a mai fost văzut din dimineaţa când s-au petrecut atacurile. Am recuperat documente – telexuri, e-mailuri, formulare de comandă de cataloage rustice –, care ar putea constitui un indiciu că face parte dintr-o celulă de rezervă. Noi credem că a avut probabil cunoştinţă de atacurile din acea dimineaţă şi că probabil a decis să o avertizeze pe fosta lui prietenă.

– Dar tot nu înţeleg cum...

Markham a împins spre el transcrierea unei discuţii. În partea de sus erau imprimate cuvintele Strict secret şi iniţialele D.D.

– În dimineaţa aceea, la 7:12, imediat după ce a sosit, domnişoara Selios a întocmit o comandă de reparare a unei imprimante laser de pe etajul ei. La 7:48 a sosit tehnicianul, după cum vei constata din această discuţie. Omul o socotise mereu pe domnişoară ca

fiind – şi Markham şi-a consultat notiţele – *înfierbântată şi gata să scoată fum.* În dimineaţa respectivă, a flirtat cu ea, care, după vorbele lui, îi cunoştea în mare măsură intenţiile şi se prefăcea neimpresionată de jocul prin care încerca *să o dea gata.* Omul *lucra* la aparat când, brusc, March a primit un telefon. A părut agitată după acea discuţie. Tehnicianul tocmai scotea o foaie de hârtie blocată în imprimantă când a ridicat ochii şi a văzut-o îndreptându-se către lifturi şi plângând. El a plecat câteva minute mai târziu, ajungând la parter şi, din câte ştim, a fost ultima persoană care a ieşit de acolo, apoi...

Markham a format cuvântul *buum* din buze şi a făcut un gest din umeri, ca şi cum asta explica totul.

Remy a rămas surprins auzindu-se punând întrebări.

– A văzut-o cineva părăsind clădirea? Sau după aceea? Există orice altă dovadă că ar fi în viaţă?

Interlocutorul lui părea încântat.

– Te-am convocat tocmai ca să dăm răspuns acestor întrebări.

Remy s-a uitat la transcrierea declaraţiei.

– Nu ştiu. Cum să spun – apelul acela nu putea avea alt rost? Vreo ceartă cu un prieten? Poate nici nu se ducea la lifturi. Poate s-a îndreptat spre baie. Ce aveţi voi în cazul ăsta – un depanator fustangiu şi o reţetă. Astea trebuie să stea ca dovadă că a fost avertizată cu privire la ce avea să se întâmple?

Markham a făcut semn către detaliul mărit din fotografia în care ea apărea în cubicul.

– Imaginează-ți pereții cubiculului unei tinere. Acoperiți cu fotografii și rețete, benzi desene cu Cathy și ziceri budiste. Să presupunem că a avut o ceartă cu amicul ei, cum spui, și fuge la baie. Când ar ieși, s-ar mai opri să despoaie pereții cubiculului? Ar înșfăca rețete și fotografii? De ce s-ar gândi că nu se va mai întoarce acolo?

Markham a ridicat palmele în sus, după care s-a apucat să-și strângă hârtiile. A aruncat o privire spre Remy.

– Mai ai întrebări înainte de a începe?

Remy nu știa de unde să înceapă.

– Totul pare atât de... *schițat.* Poate așa văd eu lucrurile, dar... a zis și s-a frecat la ochi, încercând pentru a milioana oară să alunge dungile. Mi-e greu să... să *fac legătura* între una și alta.

Celălalt l-a fixat îndelung cu privirea, după care a dat din cap și a lăsat impresia că-i vine să plângă.

– Știu. E greu. Câteodată uit că voi ați trecut prin iad în ziua aceea. Nu am cum să știu cum a fost cu adevărat. Nimeni dintre noi nu ar fi în stare. Aici e necazul. Și lucrurile nu devin nicidecum mai ușoare. Tocmai de aceea te-am vrut pe tine, a spus și a vârât încă o dată mâna în geantă ca să scoată cartela indicatoare din punga cu fermoar. Citește, te rog, ultimul rând al acestei „rețete".

Remy s-a conformat: *Se garnisește cu două felii de lămâie.*

De data asta, Markham i-a oferit un alt detaliu mărit, din fotografia în care apăreau March și Bishir Madain la masa de pe terasa blocului. Pe platoul

dintre ei a văzut limpede ceea ce arăta ca o bucată de peşte garnisită cu două feliuţe de lămâie. Apoi interlocutorul său a ridicat din sprâncene, de parcă ar fi definitivat încă un caz-beton, şi a luat înapoi imaginea.

– Ascultă, ştiu că va fi greu. Nu ţin să te duc cu vorba. Dar trebuie să o găsim pe March Selios. Iar dacă se dovedeşte că, de fapt... *a murit*... atunci totul este foarte satisfăcător. Nu pentru ea, evident... a zis, şi a râs, vădit jenat. Pentru soluţionarea cazului. La urma urmei, asta ne este sarcina primită la nivel federal – să facem lumină. Toate coloanele se adună. Dar dacă, în realitate, ea trăieşte – ei, atunci avem o problemă. De fapt, avem o problemă gravă.

Cu asta, a închis geanta diplomat.

*

– O formalitate, a rostit o femeie trecută de cincizeci de ani, înaltă şi cu un aer de profesionistă, privind spre Remy peste ramele ochelarilor la modă.

Stătea la un birou lat, alături de un bărbat cu părul roşcat care se freca în nas cu o batistă umedă.

– Nu există răspunsuri corecte, a intervenit bărbatul. Te rog să te linişteşti.

– Dureri cronice de spate? a întrebat femeia.

– Poftim? a făcut Remy.

– Asta doar ca să dăm drumul hârtiilor, a explicat femeia înaltă. O formalitate. Trebuie numai să bifăm o casetă.

– Dureri cronice de spate? a întrebat bărbatul.

Remy şi-a plimbat privirea prin încăpere. Pe peretele din spatele lui exista un afiş înfăţişând un bărbat ca personaj de desen animat, care avea o mătură înfiptă în cap, aducând cu o săgeată, şi explicaţia: *Accidentele de muncă nu sunt ceva de râs.* S-a aplecat în faţă.

– N-am nimic cu spatele. Adică, dacă aş avea nevoie de ceva, cred că ar fi vorba despre un consilier. Cum să spun, am nişte probleme cu concentrarea. Şi mai sunt golurile de memorie. Am senzaţia că pierd mereu şirul lucrurilor.

Cei doi s-au uitat lung la el.

– Şi ochii mei... ochii mi se descuamează. Degenerare maculară şi desprindere a corpului vitros. Văd puncte şi dungi.

S-au scurs câteva secunde. Remy a râs nervos.

– Fiul meu le povesteşte tuturor că am murit.

Cei doi l-au privit.

– Şi... beau mult. Mai în fiecare zi, aşa cred. Şi... aha... a făcut şi s-a frecat la ochi. M-am împuşcat în cap. Dar cred că a fost un accident. Ori... poate o glumă.

Au continuat să se holbeze la el.

– Dar în rest... să ştiţi că sunt bine.

Aceeaşi privire.

– Ei... cu excepţia golurilor de memorie, evident.

După un moment, bărbatul care rodea capătul pixului şi privea spre dosar şi-a trecut degetul peste un soi de listă.

– Dureri cronice de spate... a zis el.

*

– Mă uit mult la televizor, domnule Remy, a spus femeia agitată, care avea o meşă argintie în părul negru.

A aruncat o privire spre aparatul aflat într-un colţ al apartamentului modest. Remy şi-a plimbat privirea de la femeie la acesta. Pe ecran, un bărbat îmbrăcat cu o salopetă ţinea o bucată de lemn aproape de cuţitul unui strung. Sunetul era oprit. Femeia cu meşă a continuat:

– Nici n-am închis televizorul de când s-a întâmplat totul. În primele zile, am rămas lipită de ecran când se dădeau ştiri. Am întors aparatul ca să pot prinde imaginea şi din baie. Am comandat prânzurile şi am navigat de pe un canal pe altul, urmărind totul din diferite unghiuri, ascultându-i pe crainici şi pe oficiali. Apoi, pe nepusă-masă, acum câteva zile, am văzut primul lucru care nu mai era prezentare de ştiri. La patru dimineaţa, a precizat femeia şi a tras un fum din ţigaretă. Era o reclamă. La un psihic. Înţelegi, nu? Femeia aceea din Jamaica, cu codiţe multe, împletite, care le zice oamenilor ce îi aşteaptă în viitor. Fiecare o să-şi găsească o slujbă nouă ori se va îndrăgosti, înţelegi? Nimeni nu se îmbolnăveşte de cancer şi nici nu cade în puţul liftului. Nimeni n-o să aibă o zi la fel ca precedenta, singuratică şi tristă, uitându-se la televizor şi comandând mâncare. Nimeni n-o să mai moară ars de viu la etajul optzeci al unei clădiri. Numai slujbe noi şi prieteni minunaţi. Cred că, într-un fel, nu renunţasem să cred că March se

va întoarce, dar mă uitam la vrăjitoarea asta, iar ea spune că îţi citeşte viitorul pentru cincizeci de dolari şi-ţi arată oameni care se împacă întotdeauna cu mamele lor sau se îndrăgostesc, ori sunt promovaţi la serviciu, iar eu mi-am dat seama că n-o s-o mai văd pe March. Şi am pierdut. Am răcnit la tipa asta de la televizor: *Bine, ticăloaso! Unde dracu' ai fost?*

Remy s-a foit pe scaun. A privit spre agenda de dimensiunea palmei. Pe pagină, stăteau scrise cu mâna lui o serie de notiţe fragmentare: numele *Ann Rogers*, o adresă din Upper East Side, cuvintele *vecină* şi *bani ai familiei.* Şi-a plimbat ochii prin apartament, unul simplu, într-o clădire construită după război. Femeia era slabă-aţă, cu părul negru şi lung şi cu acea meşă perfect încărunţită. Purta o pijama largă dintr-o bucată. Aprinsese două ţigarete în acelaşi timp, una ţinută între degetele lungi îngrijite, iar alta fumegând în scrumieră. Sub *Ann Rogers* şi *vecină* apărea o scurtă listă de întrebări prescurtate, scrise tot de el. S-a uitat la prima dintre ele: *În dimineaţa aceea.*

– În dimineaţa aceea? a zis el.

– În dimineaţa aceea? a făcut şi Ann Rogers, respirând adânc şi oftând. Atunci eu şi March am plecat la muncă. La fel ca în orice altă zi. Am mers împreună până la staţia de metrou. Era... şase şi jumătate. Am cumpărat câte un covrig de la World Coffee de pe Lex. Ea a luat şi un cappuccino. Eu nu beau nimic cu cafeină.

Femeia a pus în scrumieră ţigara dintre degete şi a ridicat-o pe cealaltă.

Remy s-a uitat la agenda din faţa lui. Să-şi noteze ceva din toate astea? Că lui Ann Rogers nu-i plăcea cofeina? Că avea o meşă de altă culoare? A avut senzaţia că orice amănunt va deveni important dacă l-ar nota în agendă, că importanţa lui va fi stabilită de evidenţele pe care le va păstra.

– Eu şi March ne-am împrietenit imediat, chiar după ce s-a mutat în clădire... asta... nu mai ţin minte precis, cu aproape un an în urmă, a continuat Ann Rogers şi şi-a trecut o mână prin păr. Ne întâlneam pe hol în fiecare zi, în drum spre slujbă. Câteodată mergeam împreună cu taxiul. Ori o porneam pe jos până la metrou. Amândouă ne îndreptam spre centru, deşi ea avea de mers de două ori mai departe decât mine. Era uimitor, serios. Niciodată nu ne spuneam: „Hai să ne întâlnim la ora asta sau ailaltă." Aşa se întâmpla. Eu ieşeam din apartament ca să-mi iau ceva de mâncare, March apărea acolo, mergând să mănânce exact la aceeaşi oră. Era uimitor, dacă stai să te gândeşti mai bine.

Remy s-a gândit mai bine.

– Aşa cred.

Ann Rogers a ridicat din umeri.

– În orice caz, în ziua aceea am prins metroul şi am stat alături. Am discutat despre vreme, despre weekenduri, apoi am ajuns la staţia Union Square, şi eu am coborât. Asta a fost tot. Îmi închipui că şi-a continuat drumul spre centru.

A doua întrebare suna: *Neobişnuit?*

– Ceva neobişnuit în ziua aceea?

– Hm. Să mă gândesc. A, ştiţi ce? A fost ceva. În legătură cu cei trei mii de oameni care au murit. Da. Inclusiv cea mai bună prietenă a mea. Şi de atunci eu n-am mai fost în stare să ies din apartament şi nici să închid blestematul ăsta de televizor. Însă în rest, nu, aş spune că a fost la fel ca în fiecare zi.

– Nu, îmi cer scuze, eu... a rostit el şi a privit în pământ. Mă refeream la... acea dimineaţă. Nu ai remarcat nimic neobişnuit în dimineaţa aceea? *Înainte?* Nu a zis nimic înainte să...

– A, scuze. Hm. Să mă gândesc. A, da, că tot ai adus vorba, a spus că avea senzaţia că avea să ardă de vie într-un infern.

Remy s-a clintit pe scaun.

– Ascultă, domnişoară Rogers, nu voiam sub nicio formă să te tulbur.

Femeia s-a uitat fix la el. Direct.

A aruncat o privire la notiţe. Întrebarea trei: *Se întâlnea cu cineva?* A respirat adânc.

– Ştii cumva dacă se întâlnea cu cineva?

– Dacă se întâlnea?

– O relaţie sentimentală.

– Cu cine se culca, adică? Asta vrei să afli de la mine, domnule Remy? Cu cine şi-o trăgea March? Asta întrebi?

– Stai puţin, domnişoară Rogers, eu...

– Vrei să ştii cine i-o punea vecinei mele?

– Cred că...

– Atunci de ce nu întrebi de-a dreptul, pervers nenorocit ce eşti?

– Păi asta am întrebat.

– Ba nu. Ai întrebat dacă se întâlnea cu cineva. Acum eu m-am întâlnit cu tine, dar tu nu mi-o tragi. Ori poate nu-mi dau eu seama? Mi-ai pus-o, domnule Remy? Așa stă treaba cu tine?

– Ascultă, eu...

– Vrei să-ți spun cu cine se vedea sau cu cine se culca?

– A doua variantă, te rog.

– A doua? Ce e cu tine? Ia zi. Zi, rahat nenorocit ce ești! Spune: *Iartă-mă, doamnă Rogers, dar cu cine și-o trăgea vecina ta?*

– Cu cine și-o trăgea vecina ta?

– Of, Dumnezeule! Nu e treaba ta, desfrânat nenorocit ce ești!

Remy a simțit că amețește.

– Ascultă, nu știu cum de s-a ajuns la situația asta...

– Ce te face să crezi că vrei să știi exact asta? Am fost vecine. Te asigur că nu s-a culcat cu mine. Asta te ajută în vreun fel? Vrei o listă completă a tuturor bărbaților care nu mi-au tras-o? Asta dorești? Fiindcă pun mâna pe o foaie de hârtie și mă apuc să o alcătuiesc.

Remy și-a dres glasul.

– Stai puțin, domnișoară, cred că a apărut o neînțelegere. Nu există niciun motiv pentru care...

– Niciun motiv să ce? Niciun motiv să mă supăr? Păi, ce... dormi cumva? Ori mintea ta a luat-o razna? Ai văzut ce s-a întâmplat acolo?

S-a străduit să înainteze în ciuda tuturor dificultăților. S-a uitat la următoarea întrebare: *Noaptea aceea.*

– În noaptea aceea... ai auzit sau ai văzut ceva... pe cineva în apartamentul ei?

– Dă-i și dă-i și dă-i. Trage-i-o și arde-o. Dă-i, dă-i, dă-i. E bine? Acum ești fericit, domnule Remy? Acum te-ai excitat, jivină?

Următoarea întrebare: *Bishir.*

– Ai cunoscut vreun bărbat pe nume Bishir Madain?

A fluturat mâna spre el, ca pentru a alunga o insectă extrem de supărătoare.

– Dă-i și dăi și dă-i. Nu a venit acasă! Dă-i și tot așa! Ești fericit, perversule? Dă-i, dă-i, dă-i.

A închis agenda.

– Poate vom reuși să stăm de vorbă cu altă ocazie, domnișoară Rogers.

S-a holbat la el câteva secunde, apoi s-a întors spre televizor. A întins mâna după telecomandă și s-a auzit sunetul, un tip în salopetă:

– *...substanțele abrazive sunt utile, deși glaspapirul obișnuit rămâne...*

A pornit spre ușă, dar s-a oprit.

– De ce locuia atât de departe de serviciu?

Ann Rogers și-a plimbat degetul mare pe telecomandă, abia reușind să-și înfrâneze dezgustul.

– Ce vrei de la mine? Încerci să mă faci să mă confesez sau ce?

– Nu, a protestat el, mă întrebam doar dacă... *Ce se întreba?* March lucra în zona financiară...

– Da. Știu că acolo lucra. De aceea a murit, jigodie perversă și bătută-n cap.

A ignorat-o.

– Şi locuia tocmai aici? În clădirea asta? Cu salariul de paralegal? Este absurd. Ar fi putut găsi un spaţiu similar pe celălalt mal al fluviului la o treime din preţul plătit aici. De unde avea bani?

Ann Rogers a părut că, brusc, se calmează. S-a uitat la Remy printre gene.

– Nu-mi prea place ceea ce insinuezi.

El a ridicat mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

– Ce insinuez?

– Cum, nu insinuezi nimic?

– Sincer să fiu, nu ştiu.

Ann Rogers a întins mâna după telecomandă, a încordat braţul şi a azvârlit-o spre...

*

Individul care stătea în prag se apropia de patruzeci de ani, grăsimea i se aşeza definitiv între genunchi şi umeri, iar barba nerasă de o săptămână îi era căruntă. Avea o tunsoare scumpă. Purta pantaloni negri şi un tricou la fel. Era desculţ.

– Da?

Remy şi-a ridicat mâna de pe butonul soneriei şi a privit în jur. O casă frumoasă, cu etaj, cenuşiu-albăstrui, cu o porţiune de gazon dintr-un rulou proaspăt instalat în faţă şi o bicicletă de copil rezemată de automobilul Lexus aflat pe alee. S-a uitat de-a lungul străzii. Fiecare casă era la fel, cât cuprindea cu privirea, toate

semănând cu niște piese de domino, fiecare având un drapel american prins de verandă.

– Te pot ajuta cu ceva? a întrebat tipul.

– Nu știu.

Remy ținea insigna în mâna cu care apăsase pe sonerie, astfel că i-a arătat-o omului, sperând că măcar unul dintre ei va ști cum să continue discuția.

– Hm... îmi cer scuze, dar... unde mă aflu?

Individul s-a holbat la el.

– Englewood Cliffs.

– A, exact.

– Cu ce îți pot fi de folos?

În mâna cealaltă avea agenda găsită la Zona Zero. Agenda lui G. Addich. *Aha.*

– Cum te numești?

Individul s-a tras instinctiv înapoi.

– Tony Addich. De ce?

– Am găsit asta, a răspuns Remy și i-a întins agenda cu coperte negre. Mă bucur că sunteți în viață. N-am știut dacă nu cumva...

Celălalt s-a uitat la agendă ca și cum ar fi avut sub ochi o stafie.

– Mi s-a părut că au existat o sumedenie de întâlniri, a zis Remy.

Bărbatul a tăcut.

Remy s-a străduit să pară detașat, ca și cum ar fi schimbat o glumă cât așteptau metroul.

– E ciudat. Când am găsit agenda, m-am gândit... ce facem la toate întâlnirile astea? Și eu aveam multe discuții, iar acum... nici nu am idee despre ce am discutat.

A încercat să facă uitată replica printr-un hohot de râs, ca doi inși care discută despre faptul că lucruri importante pot brusc deveni banale, însă încercarea s-a dovedit superficială și traumatizantă.

Bărbatul a continuat să se uite fix la agendă.

– E a tatălui meu. Gerald Addich. Cum de a ajuns la tine?

– Of, Doamne, a făcut Remy. Și tatăl tău...

– Nu. Doar că în momentul ăsta nu e acasă.

– Dar e...

– E bine. E plecat la o ședință a pensionarilor. Cred că s-au dus la un cazinou.

Tony Addich a luat agenda și a răsfoit-o. A clătinat apoi din cap.

– În anii șaizeci, a lucrat pentru municipalitate. Acum e pensionat. Suferă de demență.

– Înțeleg. Numai că, vezi tu, am găsit asta la...

– Da, mulțumesc, a spus Tony Addich și i-a închis ușa în nas.

A rămas un minut pe verandă. S-a uitat din nou spre cartierul de vile. Era cazul să bată din nou? Să întrebe pe cine cunoștea tatăl lui Tony sub numele de Remy? Brusc, a regretat că nu păstrase...

*

Dinspre orizont s-a înălțat un amurg cenușiu, greu și mânjit parcă de fum. Stătea în fața unui local Famous Ray de pe Sixth Street, chinuindu-se să

stabilească dacă îi era foame, când a observat o fotografie a lui March Selios, având dedesubt un număr de telefon. Vitrina era folosită ca un avizier improvizat, acoperit de fluturaşi cu texte disperate, întreaga faţadă fiind doldora de poze ale celor dispăruţi, aranjate în şiruri aproximative, ca într-o imitaţie a anuarului scos de vreun liceu. Era o altă imagine a lui March, una pe care nu o mai văzuse, dar sigur o înfăţişa pe ea, zâmbind politicos într-o cameră de zi de undeva, poate pe vremea când era mai tânără. Remy a rămas în faţa vitrinei şi s-a uitat dincolo de geamul care reflecta lumina spre netezimea acelor fotografii, March Selios printre poporul ei, ca membrii unui trib pierdut, chipurile lor fiind prinse pe veci în interiorul vitrinei. Fiecare fotografie era lipită ori imprimată pe o foaie de hârtie, cuprinzând o descriere a persoanei dispărute şi un număr de telefon la care se putea suna. Unele dintre acele bileţele erau rugăminţi cerând îndurare, ca şi cum cei dispăruţi ar fi fost răpiţi şi probabil ar fi fost eliberaţi dacă răpitorilor li s-ar fi spus că aveau doi copii ori tocmai învinseseră cancerul; alte bilete erau chiar mai emfatice, punctate de semne de exclamaţie şi prezentări ale actelor de bunătate făcute de acele persoane, ale hărniciei, iubirii lor faţă de familie şi ale punctualităţii lor – ca şi cum astfel de lucruri ar fi putut ajuta cumva la identificarea lor. Colţurile paginilor începuseră să se îndoaie. În oraş existau ziduri ale victimelor, asemănătoare acestuia, presărate la distanţă de un kilometru şi ceva unul de celălalt. Se înfiripau în parcuri şi spitale, în apropierea şcolilor

sau pe peroanele metroului – în orice loc unde oamenilor le trecea prin minte să lipească fotografii. Imediat ce apărea una, oamenii dădeau fuga din apartamente şi case să umple ziduri întregi cu poze şi mesaje. Era imposibil să se folosească o singură fotografie a persoanei dispărute: fiecare zid trebuia să fie acoperit, fiecare spaţiu liber trebuia completat. Şi, ca supravieţuitor, aveai obligaţia să te opreşti şi să te uiţi la ele, pentru că asta se aştepta din partea ta. Sigur, aceste persoane nu mai erau de mult dispărute: deveniseră deja persoane moarte. Toată lumea ştia că muriseră. Nu existau poveşti despre oameni ale căror fotografii stăteau lipite pe ziduri care să fi fost descoperiţi în viaţă, (şi, totuşi: visul celor suferind de amnezie care cutreierau prin spitalele suburbane) şi, cu toate acestea, Remy se oprea şi oricum se uita, iar cum acele ziduri făceau o trecere discretă de la persoana dată dispărută la cea decedată, le privea oarecum altfel, derulând în minte feţele lor şi oprindu-se la cele cunoscute – cu un licăr de recunoaştere şi speranţă – până când şi-a adus aminte că mai văzuse nu ştiu ce faţă pe peretele din Washington Square sau la St. Vincent, astfel că a ajuns în cele din urmă să se întrebe dacă nu cumva îi cunoscuse pe toţi acei oameni, iar când se îndepărta de ziduri, câteodată vedea acele feţe la trupurile ce treceau pe lângă el, în ochii şi privirile unor necunoscuţi – priviri întristate şi copleşite de nedumerire, priviri încărcate de neîncredere şi părând trădate.

A observat pe pereţi şi deosebiri care nu aveau cum să-i scape. Citise cândva că America era o ţară

lipsită de clase sociale, însă pereţii înţesaţi cu bilete privind persoane dispărute şi decedate infirmau afirmaţia. Zidurile reprezentau testamente ale claselor şi chiar dacă fotografiile erau amestecate, Remy le putea împărţi în trei straturi. Primul: bancheri, avocaţi, brokeri, directori şi adjuncţii acestora, mai toţi albi, câţiva oameni de culoare strămutaţi, majoritatea purtând fracuri sau rochii, sau fotografii de la nunţile lor sau de la absolvirea colegiilor sau de la petrecerile de Crăciun în cadrul companiei. Unii dintre cei tineri, cum ar fi fost March, apăreau în haine obişnuite: cu familia sau, mai frecvent, în aer liber, cutreierând sau petrecându-şi vacanţa în vreun canion sau pe o plajă din Caraibe. Aceştia zâmbeau întotdeauna în fotografii, nu ca şi cum ar fi fost fericiţi, ci pentru că, probabil, li se spusese la un moment dat că nu aveau motive să se plângă de viaţă.

Cea de-a doua clasă era alcătuită în principal din pompieri, câţiva poliţişti, iar aceştia erau aproape toţi bărbaţi sau băieţi, mai toţi purtând mustaţă, în fotografii vechi, fotocopiate, în uniforme, în portrete oficiale, cu perciuni stufoşi sau cu tunsori militare. Rareori zâmbeau, având mai curând o severitate harnică în expresia feţei. Aceştia erau pregătiţi. Dacă erau surprinşi într-un instantaneu candid, feţele lor erau în mod invariabil şterse, ca şi cum fotografii erau întotdeauna prea apropiaţi... prea mândri. Aceşti oameni aveau pe feţe expresii ale unora care muriseră prea de tineri – ca şi cum ar fi ştiut –, expresii care spuneau că era mai mult decât se aşteptaseră, pentru că ei

doriseră doar o viață în care să poată câștiga ceva bani și să ducă un trai confortabil. Arătau a oameni de treabă: albi, negri și de origine latino-americană, toți având înfățișarea cuiva care abia a sosit undeva. Remy își imagina replici deasupra capetelor acestora: *Copiii mei o vor duce mai bine.*

Și, în cele din urmă, exista și ultimul strat: lucrătorii care până atunci rămăseseră în mare măsură invizibili, fețe văzute în metrou sau în stația de autobuz. Negri și hispanici sau oameni născuți în alte țări, astfel că numele lor sunt greu de pronunțat din cauza consoanelor sau a vocalelor prea numeroase, truditorii care reprezentau personalul restaurantelor și al cafenelelor, al sălilor de sortare a corespondenței și clienți ai adăposturilor destinate celor privați de libertate. Aceste fotografii erau sumbre, semănând cu cele făcute infractorilor: poze pentru legitimații de serviciu și portrete de familie, având granulație mare și imagini imortalizate cu aparate Polaroid în momente de relaxare silită. Acești oameni păreau cu toții epuizați, ca și cum ar fi cunoscut dezastrul înainte de acea zi, aducând cu supraviețuitorii inundațiilor care se agață de copaci duși de ape. Deseori, persoana dispărută nici măcar nu era punctul central al fotografiei – se vedea că alte două persoane fuseseră decupate din imagine și în ea rămăsese doar bietul rătăcit, îmbrăcat într-un costum de la solduri, stând într-un hol de clădire, cu mâinile împreunate în fața șlițului. O răbdare cumplită.

Remy se cufundase cu totul în fotografiile de pe zid și, când a aruncat o privire în jur, a văzut un individ

stând alături de el, un bărbat din Orientul Mijlociu după înfățișare, trecut de șaizeci de ani, purtând o haină frumoasă de lână, cu părul ca ras, ochelari cu lentile rotunde și cu o barbă de câteva zile pe fața tăbăcită de vreme.

– Vrei să știi ce am crezut mereu? l-a întrebat el, scoțând un șuierat discret, specific celor care au proteze dentare, și având un vag accent străin.

– Da, a convenit Remy.

Bărbatul s-a întors către perete.

– Am crezut mereu că există două feluri de oameni: cei pentru care fiecare zi reprezintă o bătălie doar ca să se înalțe și cei pentru care fiecare zi este o bătălie ca să se adapteze. Altfel de oameni nu există. Nu rase, religii sau profesiuni – ori încerci să te înalți, ori încerci să te adaptezi. Acesta este singurul război, acela între cei care se înalță și cei care doresc să se adapteze. Atât, nimic mai mult.

Remy și-a îndreptat din nou privirea spre fotografii. Ce spunea bărbatul? Că se înfăptuise *democratizarea* prin moartea laolaltă a tuturor acelor oameni? Nu vedea lucrurile în același mod, nu și-i imagina adunându-se laolaltă în final, strângându-se în brațe pe coridoare cuprinse de flăcări sau consolându-se unul pe altul pe măsură ce arșița creștea, iar pământul îi chema la el. Văzuse prea mulți oameni prăbușindu-se singuri și îi era ușor să și-i imagineze pe ceilalți plângând singuri, ghemuiți singuri și arzând la fel de singuri – fiind în general singuri, mod în care ne și ducem de pe lumea asta, indiferent cum

am trăi. S-a uitat la propriile mâini, la bătăturile de pe falange și podul palmei, la praful cenușiu adunat pe sub unghii.

– Ducem lipsa comunismului, a continuat bărbatul. Nu ca formă de guvernământ sau ca sistem economic – evident, comunismul a fost un eșec, minat de corupție și lipsa stimulentelor, la fel ca orice alt sistem. Însă idealul, optimismul copilăresc – fără el lumea se scufundă în cinism. Câteodată cred că am avea nevoie să găsim o altă cale, un drum politic sau economic spre moralitate și generozitate. Când eram tânăr, credeam că credința mea reprezenta calea prin hățișul violent al modernității, dar, sincer să fiu, acum nu mai știu. Poate că va trebui să ne lăsăm cu toții târâți ca să trecem de situația asta, nu?

Bărbatul a făcut un gest către fotografii.

– Știai că Iisus este menționat de nouăzeci și trei de ori în Coran?

– Nu, nu am știut.

– Nimeni nu știe, a zis bărbatul și a pus un plic de culoare cafenie în mâinile desfăcute ale lui Remy. Cred că asta cauți, a adăugat, apoi s-a întors și a plecat.

*

Întunecat la margini, iar în centru, o lumină verde, îngustă și orbitoare, aflată la o distanță greu de stabilit în fața lui, glisând încoace și încolo de-a curmezișul orizontului restrâns.

– Şi spune-mi, Brian. Acum ce vezi?

Bărbia şi fruntea îi erau prinse într-un plastic neted şi răcoros. Lumina verde se plimba încoace şi încolo.

– Brian? Acum vezi dungile? Punctele şi liniile din umoarea corpului vitros?

– Da, a răspuns Remy. Dungile. Şi cele care arată ca nişte lanţuri. Plutind.

– Bine. Priveşte în sus, te rog.

S-a uitat în sus.

– Acum, în jos.

Jos.

– În regulă. E bine. Acum poţi să te relaxezi.

S-a rezemat de spetează, care era prevăzută cu o tetieră. Luminile s-au aprins, iar el a simţit o arsură în ochi, fiindcă punctele şi dungile s-au grăbit să-şi caute adăpost. Oftalmologul lui cu ochi sălbatici, doctorul Huld, avea o luminiţă deasupra capului, ca o lanternă de pe o cască minusculă de miner.

– Aş vrea să am veşti bune. Numai că situaţia s-a agravat. Mult de tot.

Doctorul s-a întors şi l-a măsurat cu aerul unui maniac – ochii rotunzi şi bulbucaţi încadraţi de gene negre şi groase, un soi de Marty Feldman[1] după chirurgie corectivă –, apoi a mâzgălit ceva pe un blocnotes.

– Cu niciun preţ să nu călătoreşti cu avionul. Schimbarea de presiune ar fi nefericită pentru retina

[1] Marty Feldman (1934-1982), actor comic britanic, renumit pentru ochii bulbucaţi (exolftalmie) ca urmare a unei boli (n. tr.).

ochilor tăi. Crezi că-ţi va fi prea greu să conduci din cauza coloanei?

– Nu. N-am nimic la coloană.

– Bine, atunci, dacă trebuie să faci deplasarea asta, cred că ar fi mai bine să te duci cu maşina. Cel puţin deocamdată... până se stabilizează presiunea.

– Bine.

Deci, trebuia să conducă.

– A... doctore Huld. Ţi-am... din întâmplare... Ţi-am spus cumva unde trebuie să merg?

Doctorul nici nu a ridicat privirea de pe blocnotes, în care continua să noteze.

– Kansas City.

– Exact, Kansas City, a repetat el.

Apoi a râs, ca şi cum ar fi încercat să facă totul să treacă drept un joc, dar doctorul l-a ignorat şi i-a vorbit fără să ridice ochii.

– Cum merge medicaţia pe care ţi-am recomandat-o? Ai nevoie de altă reţetă.

– Nu ştiu.

Cu ochi bulbucaţi, doctorul s-a uitat din nou la el.

– Brian, iei tabletele pe care ţi le-am prescris?

– Sincer să fiu, întâmpin dificultăţi când trebuie să-mi aduc aminte anumite lucruri. Apar nişte... goluri. Acum sunt mai frecvente. Ar putea fi un efect secundar al medicaţiei?

Doctorul Huld şi-a scos luminiţa de pe cap.

– Ce fel de goluri?

– Păi, câteodată...

*

Din oglinda băii, propria reflexie se holba la el: păr castaniu rărit, o umbră de barbă pe falca proeminentă, firicele de sânge în ochiul stâng şi un zâmbet vag şi distant pe buze. Şi, bineînţeles, întreaga imagine era acoperită cu puncte, ca pelicula zgâriată a unui film vechi. S-a uitat în jos. Era în pielea goală. Slăbea, muşchii subţiri se vedeau prin piele. Şi era pe jumătate excitat.

– Jumătatea bună, a zis el încet, surprins de asprimea propriei voci.

Doamne, iar se îmbătase? A suflat în palmă şi a adulmecat mirosul dulceag al băuturii. Brandy? Port? De obicei nu bea port. Băuse? Şi-a imaginat răcoarea siropoasă şi, brusc, şi-a dorit un pahar. Poate că băuse port. Ori poate trebuia să înceapă. S-a uitat în jur. Nu era baia lui. Bine. Podeaua era acoperită cu dale mărunte de gresie, plasate alternativ; mai era un lavoar, un dulăpior pentru medicamente şi toaleta. Foarte curat. Bine. Bine. În spatele scaunului de toaletă existau nişte lumânări împodobite cu funde. Lumânări. Baia aceea îi aparţinea unei femei. Ei, asta era bine, în orice caz.

Dacă tot se trezise gol-puşcă într-un dormitor străin, era preferabil să fie...

– Te descurci acolo?

Un glas de femeie... tineresc, curios, probabil, dar... plăcut.

Remy s-a uitat la uşă.

– Da. Ies imediat.

A încercat să evoce numele fetei: *Amelia? Olga? Maria?* Iisuse, putea fi oricare. *Betsy? Phil? Rotunda?*

S-a uitat disperat în jur, apoi a deschis dulăpiorul, căutând rețete. Dar nu a văzut niciuna. A deschis un sertar și a găsit două sticluțe cu medicamente. A citit numele de pe ele: April Kraft. *April. Kraft. April Kraft.* Era cu această April Kraft? Dar dacă April Kraft era colega de cameră a acestei fete, nu ea?

– Sper că nu ai vreo colegă de apartament, așa e?

Aflată de cealaltă parte a ușii, ea a râs – un sunet trist, îndepărtat, care s-a stins treptat.

Remy a dat să deschidă ușa, când, un gând deranjant l-a făcut să înghețe. Făcuseră deja sex? Nu făcea pipi *după* sex? S-a uitat la mădularul pe jumătate în erecție. Arăta ca *înainte de* sau pe jumătate excitat *după?* Dacă o făcuseră deja și încerca din nou, s-ar putea să nu aibă succes. S-ar putea să arate... oare cum, exact? Curajos, findcă face efortul? Ori ca un tâmpit care nu e în stare să încheie o tranzacție? Și dacă nu făcuseră sex până atunci... Brusc, s-a gândit din nou la sticluțele cu medicamente. A deschis sertarul. Prima era de Selexa, prescris în caz de „Anxietate și depresie". Cea de-a doua era cu penicilină, a patra rețetă din cinci. Atât. La naiba, oamenii luau penicilină pentru tot felul de chestii. Nu avea motiv să presupună ce era mai rău. Folosise prezervativ? Se pregătea să folosească? Dar avea prezervativ la el? Erecția îi trecuse deja.

– Grăbește-te, te rog... până nu mă răzgândesc, a spus femeia.

Clar, *înainte.* Poate căuta un prezervativ. Ea a râs vag, dar Remy a descoperit ceva în glasul ei care i-a oferit o pauză, iar asta l-a făcut să creadă că nu era vorba de ceea ce tocmai zisese ea, că aceea era o încercare, că momentul putea dispărea la fel ca multe alte momente asemănătoare – desprins din contextul lor și plutind calm până la pământ.

– Bine, a făcut el, și a întins mâna după...

*

Scotch. Remy l-a gustat și a simțit paharul greu în mână. A lăsat băutura să se scurgă pe gâtlej într-un firicel. Era delicios. A închis ochii și a urmărit punctele jucăușe alunecând, la fel ca frunzele căzute pe apa unui iaz. După ce gustul a dispărut, a deschis ochii.

– Mamă. Ce bun a fost!

Stătea într-o cameră cu lambriuri de stejar, pe o canapea de piele, vizavi de un individ atrăgător trecut de patruzeci de ani. Bărbatul purta costum cu o cămașă șocantă: albastră precum cerul, cu guler alb, strălucitor și manșete albe, marcate de butoni de aur care abia se iveau de sub mânecile hainei. Avea părul atent pieptănat și puțin întors peste guler. Ținea în mână copii ale fotografiilor înfățișând-o pe March Selios și se uita agresiv la el.

– Ascultă, prietene, a zis tipul – iar Remy a surprins un ușor accent texan –, am mai fost luat la întrebări și cu alte ocazii. Așa că fă-o și tu pe durul. Și acceptă

băutura pe care ți-o ofer. Încearcă să mă intimidezi. Arestează-mă, dacă vrei. Dar nu-ți răspund la nicio întrebare până nu-mi spui cum mi-ai aflat numele.

Nu avea habar.

– Îmi pare rău, dar nu-ți pot dezvălui.

Cei doi s-au confruntat din priviri încă un moment, după care Remy a ridicat paharul și a întrebat:

– Aș mai putea căpăta puțin?

Individul s-a frecat la falcă, apoi a ridicat degetul arătător al mâinii drepte în aer.

Remy a privit în jur. Se aflau la un club, peretele din spatele lor era bogat lambrisat într-o culoare închisă, iar deasupra lambriurilor se găsea un peisaj pictat și o plăcuță gravată pe care erau înscrise numele șefilor clubului. Doi bărbați îmbrăcați în ținută de tenis stăteau la două mese depărtare și îi urmăreau cu atenție. El și bărbatul îmbrăcat impecabil stăteau față în față pe canapele de piele din centrul încăperii, având între ei o masă de mahon sculptată foarte frumos și complicat.

Un chelner s-a apropiat și a întrebat cu glas discret:

– Domnule Eller, să chem paza?

– Nu este necesar, Carlos. De fapt, mai bine adu-i domnului Remy încă un scotch.

– Și pentru dumneavoastră?

– Nu. Mulțumesc.

Eller și-a plimbat privirea prin încăperea în care culoarea predominantă era cea a zahărului caramelizat.

– Gata. Am cunoscut-o pe March... Da. Evident, a zis și a plasat fotografia cu grijă pe tăblia mesei dintre

ei: March bând Gibson. Şi ai dreptate. Eu am făcut fotografia asta, a adăugat, apoi a aşezat şi cealaltă fotografie, cea în care tânăra era în biroul ei. Dar pe asta n-am făcut-o eu. Nu ştiu cine a fost. Cred că au fost făcute cu aparatul ei. Întotdeauna îl avea la ea. Mereu le dădea aparatul oamenilor ca să o fotografieze în diferite situaţii. Obişnuia să spună că îşi înregistrează viaţa pentru cazul în care ar uita ceva.

Amintirea l-a făcut pe Eller să rămână un moment fără glas. S-a frecat la bărbie şi a continuat:

– Ne-am cunoscut acum vreun an. Abia venisem aici de la Houston. Compania mea a avut o serie de afaceri în Sudan, acţiuni futures în domeniul petrolier. Întâmpinam unele... dificultăţi cu cei de la Khartoum, de aceea am angajat firma lui March să ne ajute. În vreme ce avocaţii rezolvau chestiunile legale, ea ne-a oferit unele sfaturi referitoare la cultură – cum să ne purtăm cu anumite familii, pe cine să ungem acolo...

S-a mişcat pe canapea, căutându-şi o poziţie mai comodă.

– Când s-a finalizat prima parte a contractului, am invitat-o la cină să sărbătorim, a explicat şi a ridicat din umeri. Şi, da, domnule, la scurtă vreme după aceea, ne-am... s-a întrerupt, privind în jur. *Ne-am ars...* aşa cum te-ai exprimat foarte limpede. Aşadar, ţi-am răspuns la întrebare. Acum te-aş ruga să mă lămureşti. Cum m-ai găsit?

Remy s-a gândit la paharul de scotch care avea să-i sosească. Voia să prelungească discuţia cel puţin atâta vreme cât să-l poată bea.

– Nu știi?

Eller a înclinat capul într-o parte.

– Nu cred că știa vreunul dintre prietenii ei. Cred că nici surorii ei nu i-a povestit. Era jenată că avea relații cu un bărbat căsătorit... Cineva de la biroul ei, probabil? Cineva din clădire?

– Te apropii, i-a zis, trăgând de timp.

Câteva clipe mai târziu, i-a fost adus scotchul de culoarea caramelului.

– Este extrem de bun, i s-a adresat chelnerului. Cum se cheamă?

– Oban. Vechi de douăzeci și doi de ani.

– Doamne. Mai bun nici că se poate!

– Închirierea apartamentului, a exclamat Eller, plesnindu-se peste cap.

S-a uitat la chelner, apoi la paharul lui Remy și din nou înapoi.

– Carlos? Crezi că i-ai putea da domnului Remy o sticlă? O treci în contul meu.

– Desigur, domnule Eller, a încuviințat Carlos, și s-a retras cu spatele de lângă masă.

Remy a păstrat băutura în gură, savurând aroma.

– Domnule, te rog să-mi ierți izbucnirea de mai devreme. Am impresia că ai procedat bine contactându-mă la club, și nu la birou sau acasă, unde cele întâmplate ar fi putut fi... interpretate greșit. Se vede că ești un om rezonabil.

– Mulțumesc, a făcut Remy, golindu-și paharul.

– O să te ajut în măsura posibilităților... a rostit celălalt și a lovit cu degetul în fotografia lui March,

în care apărea cu rochia cu bretele subțiri. Ai dreptate. Aici e la Olympic Four Seasons din Seattle. De unde ai știut?

Remy a ridicat din umeri.

– Mda, înțeleg, a zis Eller, dând din cap în semn de admirație. Cum să spun... am participat la o conferință acolo, primăvara trecută. Am luat-o și pe March. Voiam să stau de vorbă cu ea, în afara orașului. O afecta faptul că eu eram căsătorit. Mi-a povestit că de când ajunsese în oraș nu cunoscuse decât bărbați căsătoriți. Cu excepția unui prieten pe care îl avusese scurtă vreme... Mi se pare că-l chema Basil, ceva de genul acesta. Un student arab, un adevărat mascul. Abia se despărțiseră. Era amărâtă – căuta ceva diferit, cred eu.

– În orice caz, am lăsat-o să înțeleagă că... hm... că trăiam despărțit de soție. În acea deplasare, când am făcut fotografia asta, i-am explicat că, de fapt, tehnic vorbind, nu eram despărțit, a spus, apoi și-a dres glasul. Că eu și soția încă locuiam împreună.

A așteptat o reacție, dar Remy nu a fost în stare să încropească așa ceva.

– Tehnic vorbind, a repetat el.

– Da, a confirmat Eller, mușcându-și buza de jos. În orice caz, March a fugit. Iar eu n-am văzut-o câteva ore. S-a plimbat prin Seattle. Când a revenit, mi-am dat seama că plânsese. Dar avea un chip hotărât. Foarte hotărât. Așa era ea. Capabilă să explodeze când se supăra. Și, vai, supărată mai era atunci.

Remy a avut senzaţia că Eller aproape că se mândrea cu asta, de aceea s-a văzut silit să privească în altă parte.

– A început să spună că se săturase să se simtă o victimă în orice relaţie, iar atunci a precizat tot ce voia de la mine: sex, sex, sex. Un apartament. Un telefon mobil. O maşină. Stipendii. Bani de haine. Dacă era să devină metresă, măcar să fie recompensată pe măsură.

Eller a privit fix spre un punct situat deasupra umărului lui Remy.

– Serios. Acea izbucnire a fost cea mai bună soluţie atunci. Pentru amândoi. S-ar putea ca totul să lase impresia de... răceală. Dar eu sunt om de afaceri. Cu asta mă ocup. Ceea ce pricep. Negocieri. Înţelegeri. Am tendinţa să mă simt atras de acele lucruri pe care le pot controla. Iar în acest fel, ce Dumnezeu, aranjamentul era... – ochii i-au alunecat în pământ şi, pentru prima oară, a arătat ca un om care a pierdut ceva – ...perfectă.

Între toate aceste amănunte absurde, ceva a rămas fixat în mintea lui Remy, un anumit cuvânt:

– Maşină? I-ai cumpărat o maşină?

– *I-am dat* o maşină.

– Dar se ducea cu metroul la slujbă.

Eller s-a foit pe canapea.

– Firma mea... a pus-o la dispoziţie, era o maşină de firmă. Am inclus-o ca bonus la activitatea pe care o desfăşura pentru firma noastră. March o parca în garajul de sub biroul ei. O foloseam în weekend, când mergeam în Connecticut.

În acea clipă, a revenit chelnerul cu o cutie îngustă și înaltă, pe care a așezat-o pe masă între ei. Scotchul. Eller s-a uitat fix la el, așteptând o întrebare, dar Remy n-a făcut decât să se uite din nou la sticlă. Eller și-a dres glasul și a umplut timpul.

– Cu aproximativ trei săptămâni înainte de... a început, apoi s-a frecat la gură... înainte de a muri, a spus pe neașteptate că voia să termine relația noastră. Nu am fost încântat, după cum cred că-ți dai seama. Am întrebat-o dacă apăruse alt bărbat... iar când a șovăit, am înțeles. Am întrebat-o dacă era fostul ei prieten, dar ea a zis că nu. Doar că venise... vremea, astea i-au fost vorbele.

Remy a dat înțelegător din cap.

– Știu la ce te gândești, a rostit Eller și a ridicat fotografia tinerei, uitându-se din nou bine la ea. M-am simțit oare... *ușurat* că a murit în ziua aceea? Pentru că nu trebuia să încremenesc de fiecare dată când telefonul suna acasă? Ori nu mai trebuia să mă uit în urmă când mă duceam la apartamentul ei? M-a amărât despărțirea; nu pot să mint. Dar am ținut mult la ea, serios. Existau zile când credeam că o iubesc.

Remy a tăcut.

– Sunt convins că nu mă crezi.

– Ba nu. Te cred.

– Nu-mi pasă, a zis Eller, îndreptându-și gâtul. Poți să-ți râzi de mine. March știa ce sentimente aveam față de ea. Acum dorm noaptea. Și...

A tușit, părând gata să cedeze, dar și-a revenit imediat.

– În ziua aceea... m-am uitat la televizor şi mi s-a făcut rău. Am încercat să-i telefonez pe mobil, dar nu mi-a răspuns. Am telefonat la apartament şi la spitale... În noaptea aceea m-am dus la apartament. Încă am o cheie. Am stat acolo, gândindu-mă la ea şi...

Glasul i s-a stins şi şi-a frecat falca, privind în pământ, ca şi cum anvergura acţiunilor lui abia acum îi devenise limpede.

– Am strâns tot ce puteam duce până la mine, a continuat şi a ridicat privirea. O revistă cu numele meu pe ea. Un aparat de ras şi un deodorant pe care le ţineam în baie. O sticlă cu vin din pivniţa noastră. Am luat acele lucruri şi... am plecat.

Eller s-a uitat din nou la punctul situat deasupra umărului lui Remy, de parcă ar fi aşteptat din acel loc indicaţii privind ce carte să joace. În cele din urmă, privirea i-a revenit la normal şi a întâlnit ochii lui Remy, siguri şi glaciali.

– Ai spus la un moment dat că te duci să-i vizitezi familia din Kansas City?

– Am spus eu asta?

– Nu cred că le-a povestit ceva despre mine, dar dacă a făcut-o... te rog să le transmiţi că îmi pare sincer rău... pentru tot.

– Sigur.

– Am ajutat cu ceva?

Remy s-a uitat la sticla de scotch.

– Da.

S-au ridicat amândoi. Eller şi-a aranjat haina şi a fixat cu ochii un punct de pe podea.

– Ultima oară când am vorbit cu ea... a fost cu două săptămâni înainte. O duminică. M-a întrebat ce mai făceam. Miles... fiul meu, adică... avea meci de fotbal. I-am spus despre asta, iar ea a răspuns: „Sper să facă un meci mare." Fără ironie, te asigur. March ar fi fost o mamă minunată dacă ar fi avut şansa, a rostit oftând. Domnule, dacă ai şti că o anumită discuţie ar fi ultima pe care o ai cu cineva, ce i-ai zice?

Remy a întins mâna spre sticla de...

*

– Mereu mă frământă ideea că am uitat ceva, tocmai spunea Guterak la telefon.

Părea beat.

– Ce vrei să spui?

Remy a aşezat mai bine receptorul la ureche. Şi el părea beat.

– Ce am uitat?

– Nu doar noi. Toată lumea. Noi mergem înainte şi... e ca şi cum am fi uitat toţi ceva important. Ca atunci când laşi aragazul arzând şi pleci într-o excursie lungă.

Remy nu ştia ce să zică. S-a uitat la ceas. Era trei dimineaţa. Stătea singur, complet îmbrăcat, întins pe un pat dintr-o cameră de hotel pe care nu o recunoştea. Purta costumul pe care obişnuia să-l îmbrace la înmormântări. A vârât mâna în buzunar şi a scos un

anunț funerar. Pe el apărea imaginea unei păduri și un verset din Luca: *Părinte, de voiești, depărtează paharul acesta de la Mine... Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă*[1]*!* Dedesubt, numele lui Donald Michael Morrone. Of, Doamne! Nu Donnie. Făcuseră Academia împreună. Aflase de Donnie? Era beat, dar nu avea nimic de băut în preajmă. Își simțea gura ca de catifea, călduță. Ținând receptorul la ureche, s-a apropiat de minibar și a examinat sticluțele.

– Ce am uitat, Paul? a întrebat, desfăcând o sticluță de rom de culoare închisă și golind-o.

– Oamenii, a venit răspunsul, ca și cum acest lucru ar fi fost evident. Am uitat de oameni. Adică... unde sunt ei? E ca și cum s-ar afla undeva, într-o încăpere uriașă, stând jos, ghemuiți lângă pereți și... dacă găsim ușa și o deschidem, toți ar fi acolo, privindu-ne fix. Gândind: „*Ce mama dracu' v-a luat atâta vreme?*"

– Doamne, Paul...

– Câteodată îmi pare rău că nu ne-am dus la un bar în dimineața aceea, ca să fi urmărit totul pe CNN. Înțelegi? Îi invidiez pe cei care au văzut evenimentele la televizor. Sunt întrebat cum a fost, iar eu, sincer, nu știu. Uneori cred că oamenii care s-au uitat la televizor au văzut mai multe decât noi. Nu-mi dau seama de ce, dar cu cât te-ai aflat mai departe, cu atât mai logic a părut totul. Drace, încă trăiesc cu impresia că nu am

[1] *Evanghelia după Luca*, 22:42, versiunea Bartolomeu Anania (n. tr.).

habar ce s-a petrecut. Indiferent de câte ori înșir povestea, pentru mine ea nu are niciun sens. Înțelegi?

Remy avea ceva important de spus, dar se simțea adormit de băutură, iar golurile de memorie păreau să apară mult mai frecvent acum. S-a prins de marginea patului, ca și cum ar fi vrut să nu scape momentul în care ar fi putut să-și aducă aminte ce voia să rostească.

– Oamenii pun mereu aceeași întrebare, a continuat Guterak. Când în jurul tău sunt mulți, te bucuri doar de respect pentru bravură și ți se spune ce erou al dracu' ai fost că te-ai sacrificat, însă în clipa când mă prinde câte cineva singur ori în momentul când bea un păhărel cu mine, pe fața omului apare o expresie ciudată și mă întreabă ce sunet scoteau trupurile când se izbeau de trotuare. Te-au întrebat vreodată așa ceva?

Remy nu era în stare să-și aducă aminte.

– Și ce le spui?

– Le cer să bată din palme cât de tare pot, tare cât să-i doară rău de tot. Iar ei bat din palme, și eu le zic: „Nu. Mai tare." Și ei bat din nou, iar eu le zic iarăși: „Nu, cât puteți de tare, ce naiba?" Iar ei bat atât de tare că fețele li se schimonosesc și atunci le zic: „Nu, *mai tare!*" Și când palmele li se înroșesc și îi dor, ei sunt curioși: „Deci, așa suna?" Iar eu: „Nu. Nu suna deloc așa."

– Paul, te-ai gândit să ceri ajutor? Poate să-ți iei niște libere?

– Poftim? Să cer medical pentru probleme de coloană, ca tine?

Nu și-a dat seama dacă Guterak își bătea joc de el. Știa că nu avea nicio problemă cu coloana, nu?

– Nu cred că sunt în medical pentru coloană. Cred că lucrez la un anumit caz.

Guterak a pufnit în râs.

– Aha. Înseamnă că pot să anulez petrecerea de rămas-bun.

– Îți jur. Lucrez. La un fel de caz.

– Serios? L-au încălțat pe orbetele cu probleme de coloană cu un caz mare, strict secret, da?

– N-am nimic cu spatele.

Paul a râs din nou.

– Și ce faci în misiunea asta secretă?

– Merg în niște locuri... Stau de vorbă cu oameni...

Celălalt a lăsat impresia că s-a săturat de glumă.

– Da? Și ce se întâmplă după aceea?

Remy a vârât înapoi în buzunar anunțul funerar, după care a desfăcut o altă bucată de hârtie pe care a găsit-o acolo. Era fluturașul de pe peretele de la localul Famous Ray's, cu fotografia lui March Selios și numele acesteia scris dedesubt. A pus-o pe căpătâiul patului.

– Nu știu. Cred că... zilele trec una după alta.

– Exact. În fine. Cunosc sentimentul.

*

Cracul pantalonului i se agățase în ceva ascuțit. Era întuneric, iar el trebuia să pipăie cu mâna de-a

lungul peretelui unui tunel îngust, pavat, până să descopere manşeta pantalonilor de blugi, prinsă într-o secţiune tăioasă a ţevii. A smuls-o, lovindu-se cu cotul de peretele tunelului, după care a continuat să se târască spre lumină. Purta un aparat de respirat, sunetul propriei respiraţii îi răsuna în urechi. Mâinile îi erau mânjite de praful cretos şi umed. De undeva, se auzea un sunet asemănător forezei unui dentist. În faţa lui, alţi doi bărbaţi se târau de-a lungul acelui tunel, tălpile bocancilor de munte ale celui mai apropiat dintre ei fiind la cinci-şase metri în faţă. Le-a urmat spre o lumină gălbuie care se legăna în faţă, într-un spaţiu ceva mai mare, până când, unul după altul, cei doi din faţă au căzut printr-o deschizătură într-o peşteră albă şi scurtă sau – ba nu, a recunoscut-o el, până şi în starea ei prezentă... o parcare subterană, la nivelul oranj, evident.

Remy s-a tras spre gura tunelului şi s-a holbat de-a lungul unui perete unde stâlpii de beton plesniseră, iar acoperişul se încovoiase, iar Mercedesuri metalizate de culoare albăstrui închis şi BMW-uri negre fuseseră strivite şi acoperite cu un strat fin de praf. Unele dintre portierele maşinilor rămăseseră deschise, ca şi cum oamenii trecuseră de ele şi le lăsaseră aşa. O poşetă pentru CD-uri zăcea desfăcută pe podea, alături de unul dintre automobile, iar el şi-a imaginat vreun salvator căutând ceva să asculte în drumul de coborâre. Podeaua parcării era umedă, iar praful se acumulase în locul unde firicelele de apă goniseră de-a lungul îmbinărilor construcţiei, dar şi ale crăpăturilor mai

recente, produse de prăbuşirea structurii de deasupra. Şirurile de lumini utilitare fuseseră întinse ca nişte ghirlande de sărbătoare pe pilonii încă rămaşi în picioare, iar becurile lor dezgolite luminau subsolul muced şi iluminau particulele de praf, transformându-le în licurici, în umbre de spaimă aruncate în toate părţile.

A ieşit din deschizătură direct pe podeaua de beton. Cei doi bărbaţi aflaţi în faţa lui se ridicaseră deja în picioare şi se scuturau de praf, iar fasciculele lanternelor creau dâre de praf şi lumină. Unul dintre ei era Markham, tipul de la Documentare, care îl însărcinase să o găsească pe March Selios. Celălalt era un bărbat pe care nu-l mai văzuse, un tip ceva mai vârstnic, purtând o salopetă şi o haină de lucru. Acesta şi-a scos aparatul de respirat, astfel că au procedat şi ei la fel. Faţa netedă a lui Markham s-a schimonosit imediat într-un strănut.

Prima încercare de a respira l-a făcut pe Remy să se înece din cauza prafului. Duhoarea din Zero era chiar mai cumplită acolo jos şi nu putea să nu se întrebe dacă, pe măsură ce coborau, nu se apropiau de vreun miez fierbinte al acelui lucru – astfel că şi-a imaginat un fluviu de miros, probabil păzit de un gardian îmbrăcat în robă sau de un şofer de taxi şezând pe un scaun împodobit cu mărgele. Markham a scos planuri din buzunarul de la spate şi s-a apropiat de capota unui Mercedes coupé, cu partea din faţă rămasă neatinsă, cu excepţia prafului, însă având portbagajul făcut zob de betonul prăbuşit. A desfăşurat hârtiile, a scos o lanternă din buzunar, a aprins-o şi a pus-o în gură, prinzând-o între dinţi.

Cum Remy nu s-a clintit, Markham s-a văzut silit să-şi scoată lanterna din gură şi să-i facă semn să se apropie.

– Brian. Te rog. Nu avem mult timp la dispoziţie.

S-a apropiat. Markham a pus din nou lanterna în gură şi a netezit desenul boţit. Acesta înfăţişa nivelurile acelei parcări, văzute atât de sus, cât şi în adâncime, cu conducte, scări şi puţuri de lift, plus legătura pe care o avea cu metrourile cu care circulau navetiştii. Celălalt, purtând o salopetă cenuşie, a făcut semn cu un creion de desen spre o linie subţire trasată pe pagină, apoi spre structura prăbuşită a parcării, aflată în faţa lor.

– Bun. Am ajuns aici, a zis şi a făcut semn spre un punct de pe schiţă. În colţul dinspre nord-est. Aici, la subsol, se aflau şase nivele, având aproape şaizeci şi cinci de mii de metri pătraţi – cuprinzând parcări, magazine, transport public, instalaţii de aer condiţionat, lifturi şi alte instalaţii – toate amintind de un fagure de miere. Aproximativ şaizeci la sută din ceea ce s-a distrus, a explicat, apoi şi-a plimbat pixul de-a lungul unui tunel. Partea asta a garajului unde susţineţi că probabil se afla parcată maşina acestei femei se găseşte aici. Cum vă spuneam... e blocată, dacă nu cumva s-a prăbuşit complet. Poate că am reuşi să urmăm această legătură virtual permanentă până la tunelul PATH[1], presupunând că legătura încă există. Şi e accesibilă.

---

[1] Port Authority Trans-Hudson, cale ferată de tranzit ce leagă Manhattanul de New Jersey (n. tr.).

Însă aceasta este calea spre locul unde voi, domnilor, vreți să ajungeți și, după cum puteți vedea, ea este blocată. Dacă o luăm pe aici... a făcut el și a trasat cu pixul peste desen, vom nimeri în incendiu. Dacă mergem în direcția asta, dăm de apă. Și întreaga zonă de aici e probabil contaminată cu freon.

– Mda, greu de ales, a rostit Markham, în vreme ce fasciculul lanternei lui a coborât spre pământ, iar lumina cerceta cu disperare pereții în căutarea unei căi de fugă, înainte de a se ascunde sub un sedan Lexus, care fusese strivit. Foc, apă sau otravă. Să arzi, să te înec sau să te sufoci cu propria vomă. Dacă ar fi să aleg, aș alege înecul, înțelegi? Tu ce părere ai, Brian? După mine, tu ești genul care ar alege focul... ca și cum ai dori să dispari cu cât mai multă strălucire posibilă.

Remy a ridicat lanterna de la pământ, a stins-o și i-a înmânat-o lui Markham.

Individul în salopetă i s-a adresat lui, de parcă ar fi fost mare șef.

– Așa cum ți-am explicat de la suprafață, mai adânc nu putem coborî. Poate că după ce se ține sub control incendiul de acolo și se scoate apa de la nivelurile inferioare. Dar, chiar și așa, tot am dubii, a subliniat, făcând un gest spre automobilele strivite. Ați putea face o încercare la nivelul cel mai de jos, B-6, iar după aceea să urcați, asta înseamnă douăzeci și ceva de metri sub nivelul solului, iar în secțiunea respectivă nu avem nici incendiu, nici inundație. Am lua-o spre nord, dar în cazul ăsta, există gazul provenit de la rezervoarele de freon.

Markham s-a uitat spre Remy cu un aer serios.

– Ce părere ai?

– Dar *tu* ce părere ai?

– Ascultați, a intervenit individul în salopetă, înțeleg cât de important este acest lucru. Aș dori să știți că, dacă ar exista o modalitate de a reuși, eu aș... Pentru că, după părerea mea, voi sunteți cei mai importanți oameni de aici, adică, i-am auzit vorbind la televizor despre toate documentele astea. Dar ceea ce căutăm noi e un ac în carul cu fân.

A privit în jur.

– Și fânul ăsta mă sperie.

Remy și-a plimbat privirea prin garaj. Colțul prăbușit îl neliniștea. Ce era deasupra lui? Cât de sus mergea molozul? Până la movilă? Până la Turlă? În apropierea unui alt perete, un șuvoi de apă întunecată își vedea de treaba lui, curgând prin garajul devastat și dispărând printr-o fisură din perete. De unde venea apa aceea? Unde se ducea? Și de ce avea culoare întunecată? Acestea păreau să fie adevăratele întrebări pe care trebuiau să și le pună.

Markham a ridicat mâna.

– Bine, Brian. Tu trebuie să iei hotărârea în situația de față. Ce vrei să faci? Te întorci sau vrei să urmăm canalizarea?

– Nu... a făcut Remy și a rămas surprins auzindu-se râzând. Nu știu ce să zic.

Omul în salopetă a aruncat o privire spre Markham, care a oftat dezaprobator. L-a luat pe Remy de un cot și l-a tras deoparte. I-a vorbit cu glas scăzut.

– Ce-i cu tine astăzi?

Remy s-a auzit râzând ca un dement, apoi i-a şoptit:

– Nu am nici cea mai vagă idee ce căutăm aici.

Markham l-a privit fix o clipă şi a dat din cap.

– Da, probabil că ai dreptate. Ce naiba, chiar dacă am ajunge la etajul unde firma ei îşi ţinea maşinile... a spus el şi s-a îndepărtat, împăturind planul clădirii.

– Căutăm maşina lui March? a întrebat Remy.

– Da, dacă pui lucrurile aşa, mi se pare o nebunie, i-a răspuns celălalt şi s-a răsucit spre călăuza lor. Brian consideră că e mai bine să ne întoarcem.

– Mulţumesc, a oftat acesta şi s-a uitat peste umăr spre farurile maşinilor distruse, care păreau să privească de pe planşeul prăbuşit. Nu-mi place aici.

Fără nicio expresie pe faţă, Markham l-a urmărit o clipă pe Remy.

– Nu-ţi face griji. Oricum erau şanse reduse. Ai luat hotărârea cea mai potrivită.

Markham şi omul în salopetă şi-au pus aparatele de respirat şi s-au vârât din nou în deschizătura prin care se târâseră. Remy a privit din încă o dată către parbrizele prăfuite care se holbau la el cu un aer enigmatic. Apoi şi-a tras masca pe faţă şi i-a urmat pe cei doi în...

*

– Într-o sâmbătă noaptea, când tocmai pornisem tăvăleala cu o chelneriţă, fiind cât pe ce să o rup în două, pagerul meu se porneşte să dea alarma, şi atunci

m-am gândit: „*Uf, drace, nevasta mea a aflat că în weekendul ăsta nu lucrez*", dar când verific cine mă sună, cine crezi că era? Nenorocitul de Brian, cine altul?

McIntyre s-a oprit să-şi tragă sufletul, în vreme ce amicii lui au hohotit dezlănţuiţi, iar Remy a profitat de ocazie ca să arunce o privire în jur. Se afla acolo aproape jumătate din vechea echipă: şase dintre băieţii bossului şi cinci de la biroul Comandantului Poliţiei – unde fusese detaşat şase luni –, treisprezece oameni în total, inclusiv el şi Guterak, acesta din urmă stând în dreapta lui şi râzând atât de tare încât îşi pierduse suflul şi nu era capabil să vorbească nimic nepotrivit.

– Adevărat? Corect? Deci, Remy are un suspect în custodie în noaptea aia – şi nu e nevoie să vă explic la care boss era el detaşat atunci, e de ajuns să spun că bietul de el dormea într-o maşină parcată în faţa unei boarfe din Alphabet City, în vreme ce bossul forează în căutare de mostre de sol, uite-aşa... povesteşte McIntyre, şi oamenii râd auzind exprimarea cu subînţeles. Şi atunci nenorocitul de boss apare desculţ şi cu pantalonii descheiaţi, într-un tricou – mai ţii minte? Îţi aminteşti, Brian? Prostănacul acela gras, prea furios ca să spună la telefon ce are de zis, nu, el vrea să aibă pe cineva de faţă, pentru că a agăţat o boarfă cu sculă, corect? Şi-a ieşit din minţi de furie, vrea ca de pe străzi să dispară *toate* târfele travestite. Exact în noaptea aceea! Şi jegul e aşa de îndrăgostit de propria lui putere şi de rezultatele statistice falsificate, că-şi închipuie că treaba asta se şi poate face, înţelegeţi? De parcă ar fi un nenorocit de număr de

pe o diagramă – opt sute sau ceva, acolo. „Bine, grozav, i-am zis lui Remy, cheamă patrula." Dar geniul nostru, aici de față – și a arătat spre el –, spune că bossul vrea ca *noi* să facem treaba. Iar eu: „Cum vrea să facem *noi* treaba?" Și Remy: „Da. Așa vrea. Imediat." Eram pe bune în clinci cu chelnerița, gata să mă bucur și eu, nu? Și întreb la telefon: „Chiar acum, Brian?" La care, el: „Chiar acum, Billy." Și eu: „Pe toate să le strângem? Toate târfele?" Și jigodia asta nepăsătoare, ticălosul ăsta stă pe gânduri o secundă, după care: „Ei... cred că trebuie să le strângem pe alea cu puță, Billy."

Oamenii plesnesc cu palma în masă și se țin de burtă, hohotind, iar chicotelile ascuțite ale lui Carey se detașează în vacarmul creat de cei prezenți.

– Și eu zic: „Da' cum dracu' ne dăm seama care au puță și care nu, Brian?" Și ticălosul ăsta, cu mintea lui sclipitoare...

Izbucnirea stridentă a lui Carey l-a făcut pe McIntyre să tacă o secundă, iar încăperea se umple de râsete de bețivi: urlete disonante și hohote nestăvilite, amintind de o fanfară ai cărei componenți își încearcă sau acordează instrumentele. Remy s-a uitat în jur la amicii lui și dincolo de ei, printre firicelele din ochi, la sala de banchet a unui restaurant italienesc, iar apoi la masa cu față de masă în picățele, acoperită de farfurii ovale, iadeșuri împrăștiate, movilițe abandonate de tăiței și frânturi de cartofi cu usturoi și fasole verde, halbe de bere, sticle de vin și pahare, toate goale, ca niște cochilii părăsite. Preț de o clipă, și-a făcut griji în legătură cu pofta lor de mâncare și

s-a întrebat dacă acei oameni se puteau umple vreodată, asta până când acest gând a fost înlocuit de altul, mai important: Care era paharul lui?

– Acest ticălos nepăsător de colo, a reluat McIntyre, arătând către el, îmi spune: „Păi, din câte-am auzit, le deosebești după mâini." Dar eu: „*Ce* deosebești după mâini?" Vă rog să țineți minte, cât stau de vorbă cu Remy, eu o călăresc pe chelnerița aia, și în clipa aceea ne oprim o clipă și ne uităm amândoi la mâinile ei. Și mă uit eu la mâinile mari, bărbătești ale chelneriței și zic: „Iisuse, Brian, dacă tot ne dăm atât de aproape cât să le examinăm mâinile, putem măcar să întindem mâna mai sus ca să vedem dacă au și țâțe."

– Haa! a exclamat Guterak, scoțând un sunet ce era și răcnet, și hohot de râs, apoi l-a bătut pe spate pe Remy.

– Și uite-așa, toată noaptea aia, noi am mers de colo colo și ne-am uitat la mâinile parașutelor și jur pe tot ce vreți, *toate* ni s-au părut a fi travestiți, înțelegeți? Eram cu totul nedumerit. Întâi am dat să intru-n panică... dacă bossul vrea transsexuali, atunci mai bine găsim dracului niște gagici cu puță, înțelegeți? Pe de altă parte, mă excitasem atât de tare umblând printre târfe, că mă simțeam ispitit să o încerc pe una, doar ca să mă conving. Și atunci Brian și-a adus aminte de rahatul acela dominican din Heights, pe care l-a arestat de cinci sau de șase ori? Ei, ticălosul ăsta avea o trupă de târfe din astea travestite... cum dracu' îl chema... Kiko, nu?

– Ramirez! a strigat cineva.

McIntyre a făcut semn către cel care strigase.

– Bravo! Corect! Şi javra asta de Kiko Ramirez, un peşte mărunt de origine dominicană, locuia undeva între 100th Street şi 53rd Street, aproape de Broadway, şi am mers de l-am scos pe tip din patul verişoarei lui şi l-am dus jos, şi-i zic eu: „Ascultă bine, jegule, deţii nişte informaţii de care avem nevoie, ştii tu... o investigaţie foarte importantă, prioritate maximă... joci cu noi şi te alegi cu o perioadă de linişte de două luni, bine?" Şi tipul: „Băi, ge vrei tu, dom'le?" Eu: „Vreau să-mi găseşti cinci fetiţe cu echipament opţional." Rahatul acela mic se uită la mine de parcă aş fi regele perverşilor, înţelegi? Dar Brian spune: „Nu e pentru noi, Kiko, e pentru şeful nostru." Şi hohotele au izbucnit din nou. Şi căcăciosul acela de Kiki cred că ştia despre ce boss vorbeam, fiindcă a dat din cap în semn că se face, de parcă am fi comandat cinci pizza. Kiko ăsta are o mustăcioară subţire şi ridică el din umeri şi zice: „Hei, dom'le, pendru mine nu gontez. Dreaba'-i dreabă, omule." Păi, nu? Asta însemna că jigodia aia a înţeles perfect, nu? toată porcăria asta din lume.

Hohotele s-au înteţit.

– Acum, plecăm noi trei cu maşina de patrulă, eu, Brian în faţă şi Kiko în spate, de parcă ar fi avut şofer şi escortă, iar la un moment dat, amicul Kiko dă să-şi aprindă o ţigară şi atunci m-am întors: „Sper că glumeşti. Dacă te apuci să fumezi în maşina bossului, să ştii că o să-ţi scot maţele ca la peşte, pricepi?" Şi am tot mers pe Broadway, trecând noi şi pe la Deuce, şi rahatul de Kiko se holba pe geam de parcă

ar fi fost un copil de patru ani care asistă la o paradă, uitându-se la toate curvele de pe acolo: „Nu. Asta e femeie. Nu. Tot femeie. Tot femeie." Și, sătul, m-am întors spre el și i-am zis: „Kiko, îți trag acuși un glonț în mutră dacă nu-mi găsești o târfă cu puță."

Râsetele au venit în cascadă, prăvălindu-se, iar Remy s-a temut că vreunul dintre cei de la masă ar putea suferi un atac de inimă.

– Și Kiko... javra aia de Kiko, se chiorăște pe geam și, la fiecare câteva clipe: „Nu, asta-i femeie. Nu, asta-i tot femeie". Eu și Remy ne uităm la ceas, gândindu-ne că bossul o să ne halească la micul dejun, nu? Și, într-un târziu, Kiko se uită pe geam: „Probabil că aia. Da, gred gă-i bărbat." Atunci am oprit și ne-am apropiat, iar el: „Nu. Și asta-i femeie." Deja mă săturasem de toată porcăria: „Mă nenorocitule! Cum dracu' îți dai seama că aia nu era bărbat?" Și jegul arată spre târfe: „Îți dai zeama după mâini."

Cei de la masă au izbucnit în răcnete și gemete, guturale, neîngrădite, oamenii mai în vârstă scoțând gâlgâituri ca de moarte, până și Remy a constatat că zâmbea, chiar dacă nu reușea să-și aducă aminte, dar dorind și gândind că nu avea prea mare importanță, și că amintirile cele mai plăcute ar putea fi cele pe care nu ți le mai amintești, apoi furtuna de râsete s-a potolit, iar oamenii și-au dres glasurile, s-au șters la ochi, după care cineva a răcnit: „O cuvântare! Cuvântare!" La care ceilalți i s-au alăturat, și Remy s-a trezit urlând și el „Cuvântare!" și abia atunci și-a dat seama că el era cel așteptat să țină cuvântarea.

– Stați. Stați puțin, s-a auzit bossul adjunct Carey, cu mâna stângă ridicată. Înainte de a-i îngădui lui Remy să spună ceva ce noi ceilalți vom regreta, am ceva pentru voi, fraierilor, a vorbit și s-a aplecat. Ceva ca să marcheze ocazia. Ceva cu gust.

S-a îndreptat de spate și a apărut cu un soi de rucsac pe care l-a așezat pe masă.

– Cu complimente din partea boșilor.

A tras fermoarul și s-a apucat să scoată ceasuri, aflate încă în jumătățile inferioare ale cutiilor originale, de parcă ar fi fost expuse, ca niște sicrie minuscule. Însoțit de fluierături și urale, le-a distribuit în jurul mesei. Unul după altul, băieții și le-au pus la încheieturile păroase. („Mamă, bossule. Nu se poate.")

– Ce naiba, boss. E prea mult.

Carey le-a făcut semn să nu mai protesteze.

– Nu e nici jumătate din cât meritați. Sunteți cea mai bună echipă din oraș. Și ceilalți boși gândesc la fel.

Remy s-a uitat la jumătatea de cutie din mână. Era din lemn de culoare închisă, iar în centru se găsea o coroană cu țepi, având gravate cu litere aurite cuvântul Rolex.

– Hai. Puneți-l la mână, i-a zis Carey.

Remy a coborât ochii spre cadranul întunecat al ceasului de aur și a surprins izbucnirile de lumină aruncate de rubinele de pe cadran. A șters o peliculă subțire de praf de pe sticlă.

– Fac parte dintr-o ediție limitată de Gent Omega. Ceasuri de James Bond. Al lui Remy e placat cu aur.

Oamenii își suflecau mânecile, ținând încheieturile mâinilor în aer. Guterak a întins mâna spre el.

– Uită-te aici, Brian. Cum arată la mâna mea? Iisuse, ți-ai închipuit vreodată că o să ajung să-mi pun la mână un nenorocit de Rolex?

Sub ceasul lui se afla un plic împăturit. L-a scos de acolo și l-a deschis. Înăuntru era un bilet semnat de boss: „Pentru noi oportunități. Și pentru vechi fidelități." Cuvântul „fidelități" era subliniat.

– Cuvântarea! au început băieții să răcnească, iar Guterak l-a făcut să se ridice.

Încă ținea ceasul în mână. S-a uitat în jos spre el, apoi s-a șters la gură.

– Păi... Nu prea știu ce să vorbesc. Serios, nu sunt foarte sigur ce s-a petrecut cu mine. Și nici de ce.

Câțiva dintre băieți au râs. Alții au dat din cap ca și cum ar fi atins o coardă sensibilă, goliciunea infinită a ultimelor săptămâni. Și-a atins părul scurt.

– Cum să zic... Văd că plec. Mă pensionez? Trebuie să accept invaliditatea, nu?

Râsetele s-au înfiripat din nou.

– Adică... doar nu mor sau ceva de genul ăsta, nu? E vorba de ochii mei?

Bossul adjunct Carey a scos din nou hohotul lui pițigăiat. Ceilalți au început să se bată pe burtă, să râdă și să se țină în picioare unul pe altul.

Remy s-a uitat la masă.

– Poa' să-mi spună cineva care e paharul meu?

Acesta a părut a fi fraza perfectă de încheiere a cuvântării. Valurile de râs s-au rostogolit prin încăpere, iar Guterak s-a ridicat şi l-a strâns în braţe.

– Ai fost grozav! Demn de clasicul Remy. Îmi placi la nebunie, omule!

Băieţii au venit pe rând să-şi arate respectul, îmbrăţişându-l şi spunându-i să-şi păstreze calmul, să aibă noroc sau să nu-şi facă griji, iar după o vreme nu şi-a putut imagina dacă mai conta ce se întâmpla cu el. Asta era important, oamenii aceştia îşi riscaseră viaţa, băieţii care îl iubeau atât de mult şi indiferent cât de mult le luase ca să participe la acea festivitate... ei, bine, lucrurile aveau să se întâmple, indiferent dacă ştia sau nu.

– Sper că-ţi dai seama ce norocos eşti, i-a zis McIntyre zâmbind.

– Noi ne ducem la clubul de striptease al prietenei lui Copley, dacă vrei să mergi cu noi, a adăugat Carey.

– Nu, nu cred că vreau.

McIntyre l-a îmbrăţişat încă o dată.

– O să-ţi duc lipsa, prietene.

În cele din urmă, a rămas singur, urmărindu-i pe băieţi ieşind pe uşă câte doi sau trei. De acolo, Guterak i-a făcut semn cu mâna. După ce au plecat cu toţii, cu mişcări grijulii, a pus ceasul înapoi în cutie.

Câteodată, golurile de memorie veneau ca decupajele din filme, unul suprapus celuilalt, în care se chinuia să respire; alteori, părea să gliseze sau chiar să zăbovească în momente care se încheiaseră pentru

toţi ceilalţi. Exista oare ceva ce trebuia să reţină din asemenea momente? A scos ceasul din fundul cutiei şi s-a uitat la cadran, aproape aşteptându-se să vadă secundarul încremenit, dând să se mişte şi totuşi stând pe loc, aşteptându-l pe Remy să fie propulsat în următorul moment. Însă limba a alunecat graţios în jurul cadranului numerotat, dezghiocând un moment după altul... l-a pus înapoi în cutie şi a ieşit din sala de banchete, trecând pe un hol lambrisat, prin dreptul bucătăriei. S-a uitat pe furiş prin geamul rotund al uşilor batante şi a văzu un bărbat de origine portoricană, purtând un şorţ de hârtie, ocupându-se de un maldăr înalt de farfurii, vase şi tigăi. A deschis uşa şi a împins cutia cu ceasul în ea de-a lungul podelei, după care a lăsat uşa să se închidă. S-a uitat apoi prin geam. Bătrânul spălător de vase tocmai se aplecase să ridice ceasul.

Remy a mers apoi pe hol, prin restaurantul pustiu, ajungând afară. A recunoscut peisajul oraşului aflat peste fluviu. În spatele lui, uriaşul turn cu ceas, care avea patru cadrane, se înălţa ameninţător ca un balaur. S-a gândit la cadranul ceasului. Pe el nu există zero. Limbile se rotesc, se rotesc. Nu există odihnă. Nici echilibru. Nici punct de pornire. Doar o înaintare spre următorul număr. Cerul se limpezea, era glacial, norii se desfăceau între clădirile cenuşii. A rămas pe trotuar şi s-a uitat în urmă, spre oraş, spre vârful ars al insulei şi la gaura strălucitoare din cer.

*

Aerul era răcoros și uscat, iar ventilatoarele uriașe îi uruiau deasupra capului. Remy se găsea într-un hangar imens și avea în mână un raport trimis, probabil, de consultantul în probleme de tehnologie Lara Kane către Travis Fanning, de la departamentul de personal al firmei Anderson Dugan Rippet, cea la care lucra March Selios:

Cu referire la: raport stare: Firewall, Acrobat, Monitoring. Copii către: Duncan, Wallace, Selios.

UTMI funcționează conform celor stabilite în cadrul discuției din 8-IV, și inventarul este în curs de livrare pentru fișele de lucru separate privind partea de hardware, software, instrumente, Mac și PC, upgradări, imprimante. În privința drepturilor de acces la grupul MGT, a se vedea e-mailurile de confirmare și logările...

A ridicat ochii de pe pagină. Hangarul era plin de oameni, dulapuri pentru dosare și mese pline cu hârtii arse și murdare. Lumini fluorescente temporare erau agățate la vreo trei metri de sol, pe toată lungimea hangarului, care în rest era plin la maximum cu mese lungi și dulapuri, așezate în șiruri lungi, ce păreau să se înșire la nesfârșit. Din câte vedea, mesele erau încărcate de hârtii: notițe, formulare, renunțări și retribuții, de parcă întreaga

lume putea fi renăscută din documentele pe care le produsese. Alături de fiecare masă exista câte un dulap pentru dosare. Mai erau afişe mari ce atârnau din tavan şi aveau pe ele înscrise litere. Remy a ridicat ochii. Semnul de deasupra lui suna: AM-AZ. Se părea că era câte un asemenea semn la fiecare aproximativ treizeci de metri, probabil zece mese şi zece dulapuri la fiecare semn. Încordându-şi privirea, la capătul îndepărtat al hangarului a distins un alt grup de litere: CO-CY. Aşadar, câte hangare existau? s-a întrebat. Opt? Zece? La fiecare dintre aceste staţii lucrau câţiva oameni, unii dintre ei răscolind prin munţii de pe fiecare masă, alţii întocmind fişa. Fiecare dintre ei purta un costum de hârtie, mască şi mănuşi albe.

– Evident, ne interesează şi rezultatele parţiale, a spus tânăra femeie de la masa aflată în faţa lui Remy.

Avea masca trasă, atârnându-i de gât.

– Parţiale, a repetat Remy.

În hangarul cât o peşteră, vocile lor păreau deopotrivă îndepărtate şi puternice, la care se adăuga rumoarea gravă a nenumărate alte glasuri.

Femeia i-a întins încă o foaie prăfuită de hârtie, aceasta de formă rotundă şi arsă pe margini ca o fondantă caramelizată perfect. Era o filă dintr-un registru, cu câteva coloane de numere, cu toate că şirul de sus arsese complet, astfel că nu a putut descoperi la ce se refereau.

Compensare	71	26	44	6
Beneficii salariați	11	11	12	11
Călătorii și divertisment	9	92	14	71
Subtotal salariați	91	129	70	88
Tehnologie Informatică (vezi Anexa Selios)	463	903	138	314
Comunicații	21	34	42	12

A apropiat foaia de hârtie de față. Mirosea ca la Zero. Același praf fin acoperea totul, devenit o formă aproape lichidă de mizerie. S-a uitat în jos, la femeia care stătea la masă. Era înaltă și purta ochelari. Avea părul legat la ceafă. Părea obosită. S-a aplecat spre el și i s-a confesat:

– Încerc să le explic unor oameni mirosul, dar nu reușesc deloc.

I-a zâmbit cu căldură și i-a întins o altă foaie de hârtie. Era un raport între birouri, pe tema *Portofoliu Statistici capitalizare piață la data de 7-I.* A mai fost expediat către aproape patruzeci de nume, între care *Selios.* O notație din partea de sus suna: *Toate statisticile de capitalizare a pieței în milioane.* Apoi apăreau listate câteva fonduri mutuale:

	# Acțiuni	Mediana ponderată	Procentaj
AF Small Cap	107	2 009	49,4
AM Mid Cap	65	6 795	6,7
Evaluare capital	62	67 698	0,9

Remy a ridicat privirea de pe raport. I l-a înapoiat femeii simpatice.

Era atrăgătoare...

– Aceasta e ciudată, a zis ea şi s-a grăbit să-i dea o altă foaie de hârtie, o factură de transport de la o navă venezuelană pe nume Sea Cancer.

La comisionar erau trecute două companii, inclusiv Anderson Dugan Rippet. Remy nu a prea înţeles ce reprezenta documentul. În partea de jos era trecută greutatea brută a navei: 136 153,320 kg şi:

Numărul şi tipul de pachete, care cuprind 06 containere de un metru, care conţin raft cu: înălţime dreapta la bara laterală, 5087.117.334, înălţime stânga la bara laterală, 5087.117.235.

(Semnatar: Selios, March, pentru Anderson Dugan Rippet)

Remy a înapoiat raportul.

– Cred că mi-e de ajuns.

– Sigur, vom trimite aceste documente şi tot ce vom mai găsi, a spus ea. Shawn a zis că voiaţi să vedeţi cum se desfăşoară procesul.

– A, da, a făcut el şi s-a uitat în jur, apoi s-a aplecat şi i-a vorbit precipitat femeii. Trebuie să fac ceva cu astea?

Ea a dat din cap.

– Îmi dau seama prea bine. Sunt multe informaţii de prelucrat.

Remy a privit roată prin hangar, după care şi-a dres glasul, aducându-l la nivelul de zumzet scăzut al discuţiilor de lucru. S-a frecat la gură.

– Câte asemenea hangare există?

Un colţ al gurii femeii s-a ridicat într-un soi de zâmbet strâmb.

– Să iau asta drept un test, domnule Remy?

– Nu.

Femeia s-a ridicat în picioare.

– Am înţeles că aţi petrecut dimineaţa la Recapitulări şi Scrisori de asigurare?

– Serios?

– Am înţeles ce vreţi. Acestea au tendinţa de a funcţiona împreună. Mai există însă un loc.

Şi-a tras masca, a început să păşească şi, după o pauză, Remy a urmat-o de-a lungul unuia dintre şirurile de mese. Fiecare masă era plină de movile de hârtii arse şi prăfuite: cărţi de vizită, diagrame şi papetărie de firmă. Toţi lucrătorii purtau salopete de hârtie albă şi mănuşi. Majoritatea purtau măşti chirurgicale. Câţiva l-au privit în ochi, dar mai toţi au rămas concentraţi asupra hârtiilor. Remy şi femeia s-au apropiat de capătul hangarului.

Deasupra uşii se găsea un semn de mărimea unui afiş pe care apărea o zicere a bossului: „Imaginaţi-vă expresia de pe faţa inamicilor noştri când îşi vor da seama că am cules fiecare petic de hârtie şi l-am pus la loc!" Astfel de afişe însufleţitoare se aflau pretutindeni, iar toate îi citau pe boss şi pe preşedinte. Dedesubtul acestuia era un semn mai mic de avertisment din partea Biroului Libertăţii şi Recuperării: „Însuşirea neautorizată de documente poate conduce la punerea sub

acuzare în baza prevederilor Legii privind autoritatea în caz de război."

Femeia s-a oprit în faţa unei camere de vederi plasate deasupra uşii, într-un fel de detector de metale, semănând cu detectoarele de mărfuri folosite în magazinele de îmbrăcăminte. Şi-a ţinut braţele pe lângă trup. Uşa a scos un bâzâit, apoi a trecut. Remy a procedat identic şi a păşit peste prag după ce a auzit sunetul.

S-au trezit într-un tunel lung şi întunecos de aluminiu, ca şi cum constructorii ar fi aşezat cap la cap mai multe cabane Quonset[1]. Tunelul a descris o curbă de nouăzeci de grade spre dreapta şi s-a sfârşit cu o uşă pe care scria „MPD". Alături de uşă se vedea o sonerie şi o cutie de interfon. Un anunţ mai mic îl cita pe preşedinte: „Duşmanii noştri sunt oameni care urăsc modul nostru de viaţă şi capacitatea noastră de organizare! Îi vom uimi!" Femeia a rămas în faţa uşii, holbându-se la ea, dar nu a atins butonul soneriei. S-a răsucit spre Remy, care a măsurat-o cu ochi miraţi.

– Domnule Remy? a întrebat ea în cele din urmă.

– Da.

– Să ştiţi că eu nu am aprobare să trec de această uşă, înţelegeţi?

– A, a făcut el şi s-a uitat din nou spre uşă. Dar *eu?*

---

[1] Structură prefabricată de tablă galvanizată ondulată, cu o secţiune semicirculară, folosită în cel de-al Doilea Război Mondial. Numele derivă de la locul fabricaţiei, Quonset Point, SUA (n. tr.).

Ea a pufnit în râs, a întins mâna şi l-a bătut uşor pe braţ.

– Aveţi umor.

– Mulţumesc.

Femeia s-a întors şi a pornit apoi spre capătul celălalt al tunelului întunecat.

Remy a urmărit-o să vadă dacă va întoarce capul, dar ea a continuat să se îndepărteze. În cele din urmă, s-a răsucit şi a apăsat butonul soneriei.

După o clipă, uşa a scos un bâzâit şi încuietoarea a făcut un clic. A aşteptat doar o... secundă, apoi a întins mâna spre mâner. A deschis şi a trecut de prag, pătrunzând în...

*

– Un vis. Asta îmi pare a fi, un soi de vis febril.

Era aceeaşi voce pe care îşi amintea că o auzise când se afla în baie, glasul femeii care îl punea la încercare. Acum stătea întinsă peste pieptul lui, cu faţa îndreptată în altă parte, astfel că el nu zărea decât vârtejul de păr negru în cuibul cald, alcătuit din pături şi cearşafuri pe un pat pe care nu-l recunoştea – deci era al ei, evident. Îşi simţea picioarele obosite. Aşadar, privea la creasta de păr negru şi simţea vibraţii în abdomen când ea vorbea, dar nu-i vedea faţa.

– Înţelegi ce vreau să spun? a întrebat ea. Visele pe care le ai când eşti bolnav... sau ba eşti conştient

de tine, ba nu eşti, nefiind nici adormit, nici treaz de-a binelea...?

Remy s-a întors într-o parte, sperând să-i vadă faţa, dar nu a reuşit să distingă decât părul negru şi încurcat. Glasul ei era scăzut şi mai curând îl simţea decât îl auzea.

– Nu eşti sigur ce este real şi ce nu e... lumea reală dă buzna în visele tale, dar tu nu-ţi găseşti calea în niciuna dintre aceste lumi... adică, nu deplin. Sună telefonul, iar tu te uiţi absent la el, întrebându-te dacă e cazul să răspunzi, dacă nu cumva e un vis, iar atunci nu ar merita să te deranjezi, mai ales dacă el s-ar putea transforma într-o pisică.

Şi-a plimbat privirea prin dormitor. A văzut două comode. A ei avea o oglindă deasupra; de cealaltă parte a patului era o comodă cu un aspect mai *masculin*, mai înaltă, cu un rastel pentru ceasuri în partea de sus şi câteva sticluţe de colonie. Nu era rastelul lui. Nici apa lui de colonie. Mai era o fotografie înrămată, cu faţa în jos pe comodă. *Bărbatul care stă cu faţa în jos este proprietarul comodei, probabil*, a gândit.

– Vocile vin şi pleacă. Oameni plutesc pe deasupra patului tău. Deschizi ochii şi oamenii reali apar ca siluete, iar acesta devine şi visul tău – aceste halouri, aceste siluete fantomatice. Nu ştii: sunt reale lucrurile pe care le spun? Ori parte a visului? Nu te poţi trezi, nu poţi să adormi la loc. Fizic vorbind, te afli în acel... loc de mijloc, deplasându-te în lumea reală, în vreme ce mintea ţi-a rămas în vis.

Remy i-a simţit mâna pe coapsă şi a închis ochii.

– April? a încercat el, cu glas scăzut, sunând ca un fel de rugăminte.

Vreme de o clipă, ea nu a scos niciun sunet, iar el s-a temut că greșise numele.

– Da, a zis ea într-un târziu. Ce s-a întâmplat, Brian?

S-a simțit atât de ușurat că numele femeii era April și că ea îi cunoștea numele, încât nu a mai găsit replică. În cele din urmă, a reușit:

– Știi cumva ce oră e?

– Opt și jumătate. De ce? Trebuia să fii undeva?

– Nu știu.

De fapt, nu avea habar de ce întrebase de oră, poate doar ca să aibă vreun amănunt real de care să se agațe. Era deci opt și jumătate. S-a uitat apoi la ea, așa cum stătea rezemată de pieptul lui. Dorea să-i vadă fața. Și-a lipit palma de zona dintre omoplați și a urmat vertebrele coloanei. Pielea îi era răcoroasă și puțin umedă. S-a simțit amețit... și-a dat seama că era îndrăgostit de ea, cu toate că nu-și amintea să-i fi văzut fața și chiar nu știa cine era.

– Ai citit vreodată relatările științifice din *Times*? a continuat ea. Întotdeauna m-au făcut să mă simt foarte singuratică. Asta îmi sugerează acel sentiment. Mereu publică articole despre vreun experiment nou în superaccelerator sau despre vreo nouă particulă a luminii care circulă prin spațiu de la nașterea universului, fără să explice cu adevărat de unde știu toate acele lucruri. Descoperă stele noi, galaxiile exercită anumite efecte asupra altor corpuri cerești, efecte ce se pot determina doar matematic, și niciunul dintre

acestea nu are niciun sens pentru mine. Semănă cu situaţia de acum – ca şi cum am fi devenit toţi teoretici, lumină deviată sau exercitând atracţie gravitaţională, dar fără să ne atingem unii pe alţii cu adevărat.

Remy voia foarte mult să fie de acord cu ea, dar nu avea habar la ce se referea. Ochii lui ardeau, iar punctele se ridicau precum cenuşa dintr-un foc.

– April... Am pierdut şirul tuturor lucrurilor, a şoptit el.

Ea l-a bătut uşor peste stomac.

– Ştiu.

– Şi situaţia se agravează.

– Ştiu. Mi-ai spus deja.

– Aha, a făcut el. Bine. Bine măcar că exista o persoană care ştia. A întins mâna şi a simţit căldura spinării ei. Bine.

– Poate că acum suntem *cu toţii* oameni din vise, a zis ea, conştienţi că există ceva anapoda, dar nu suntem în stare să ne debarasăm de acea iluzie. Şi probabil că ne-am putea salva unii pe alţii, numai că noi glisăm unul pe lângă altul, deplasându-ne prin visele noastre ca nişte griji desţelenite.

Remy a întins mâna şi a mângâiat...

*

Bărbatul trecuse de cincizeci de ani, era înalt, slab, cu un aspect aristocratic, având o tunsoare costisitoare şi proteze corectoare peste dinţi. Purta o cămaşă de

golf și pantaloni kaki, așa cum se îmbracă orice persoană care face prea multe eforturi să apară dezinvolt.

– Ei, bine? a întrebat bărbatul.

Stătea vizavi de el. Se aflau la o masă de la Starbucks. Remy a auzit, venind din spatele lui, sunetul produs de degajarea aburului dintr-un vas în care fierbea lapte.

– Dave? Macchiato caramel dublu pentru Dave? s-a auzit chelnerița barului.

Era evident că acesta era numele bărbatului, fiindcă s-a ridicat după băutură. A luat o înghițitură în timp ce revenea.

– Macchiato înseamnă semn. Trebuie doar să se *însemne* laptele cu espresso. Niciodată nu le iese.

Protezele corectoare erau încărcate de spumă. A întins mâna în față, ca și cum ar fi așteptat ca el să spună ceva.

– Așadar?

– Așadar, a repetat Remy.

– Ce dorești?

– Dar *tu* ce dorești?

Dave și-a aplecat capul într-o parte și s-a uitat plin de speranță, ca un profesor care tocmai a chemat la tablă un elev pe jumătate adormit.

– Cu ce... te pot ajuta?

– Depinde, de ceea ce poți face pentru mine.

Dave a părut derutat, dar și intrigat.

– Cred că ceea ce pot face pentru tine depinde de ceea ce ai de oferit.

– Dar dacă nu am nimic de oferit?

Fața lui s-a împurpurat.

– Atunci, eşti complet idiot, fiindcă tu ai solicitat această întâlnire.

Remy se temuse de asta. A luat o gură din paharul de *latte* din faţa lui. Scorţişoară.

– Bine, a zis, căutându-şi din ochi agenda. Poate c-ar fi bine să începi prin a-mi spune ce ştii despre March Selios.

– Ce ştiu *eu?*

Bărbatul a râs mânzeşte, apoi s-a uitat din nou printre gene, devenind de neînfrânt, iar lui Remy i-a trecut prin minte că aceea nu era una dintre discuţiile standard pe care le avea.

– Serios, eşti grozav. Vrei să-ţi spun ce ştiu despre March Selios? Bine. O să-ţi spun. Ştiu că am cerut toate documentele referitoare la femeia asta şi mai ştiu că voi, leneşii de la DD, aţi descoperit în asta un prilej de a ne da o lecţie. De aceea, în loc să coopereze cu agenţia – cu o organizaţie cu adevărat abilitată să culeagă informaţii –, ni s-a respins cererea şi s-a luat hotărârea de a se lansa o investigaţie independentă. Şi mai ştiu că, întrucât ăştia sunt doar nişte mânuitori de hârtii, s-au văzut siliţi să aducă un mercenar – pe tine – ca să facă adevărata treabă.

Remy a mai luat o înghiţitură din spuma cu aromă de scorţişoară, în vreme ce bărbatul slab, cu proteze corectoare, a continuat să vorbească.

– Ştiu că se slujesc de această *investigaţie* ca să justifice pătrunderea scandaloasă pe terenul de care se ocupă agenţia noastră. Şi mai ştiu că îşi bazează ancheta exclusiv pe ideea că această, cum să-i zicem,

această așa-zisă *specialistă în importuri*, cam târfuliță, ar putea fi încă în viață, ceea ce e de râs.

– Serios? a întrebat Remy, ceva mai bănuitor decât își propusese.

Dave l-a privit printre genele strânse.

– Și nu e?

– Nu știu.

– Dar ce știi, Remy? l-a chestionat celălalt, fixându-l cu privirea. Știi măcar ceva?

– Pesemne că nu.

Dave și-a aplecat din nou capul într-o parte.

– Remy, ce oferi?

– Ce te face să crezi că ofer ceva?

Bărbatul s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a frecat la bărbia masivă. Remy s-a gândit că omul avusese cândva barbă, pentru că și-a plimbat degetele peste față ca unul care avusese.

– Ar fi bine să nu-mi faci probleme, a zis Dave în cele din urmă, cu un zâmbet.

– Fac eforturi, l-a asigurat Remy.

Dave și-a plimbat privirea în jur.

– Bine, așadar, vom păstra legătura. În afara canalelor oficiale, da? Ca să demonstrăm puțină... politețe între profesioniști, da? Asta sugerezi?

– Nu știu ce sugerez.

Bărbatul l-a analizat iarăși din ochi. În cele din urmă, Remy a mai luat o înghițitură din *latte*.

– Bine. O să-ți ofer puțină libertate de mișcare. Dar dacă voi, amatorii, vă amestecați în investigația

asta, vă pun ştreangul de gât. S-a ridicat şi şi-a luat paharul cu băutură. Ne-am înţeles?

Remy a mai luat o gură de băutură. În vreme ce bărbatul se îndepărta, a zis:

– Nu prea.

*

Dispărut, dar... „O seară de piese într-un act şi monologuri, scrise şi jucate de elevi", potrivit programului de sală, fotocopiat pe hârtie verde şi îndoit, cu o cască simplă de pompier imediat sub titlu. Remy a sosit târziu, astfel că s-a aşezat singur într-un colţ, pe o strapontină pe un rând din spate, apoi a urmărit dungile din ochi cum năvălesc roi spre luminile scăzute ale scenei. I-a văzut pe Carla şi pe Steve în faţă, el având braţul petrecut pe după umărul ei. O femeie s-a aplecat şi i-a zis ceva Carlei, care a dat aprobator din cap, apoi şi-a acoperit gura cu mândrie.

Cortina s-a ridicat cu o smucitură însoţită de scrâşnet de scripeţi şi foşnet de frânghii, după care scena a rămas goală, cu excepţia unui singur reflector firav îndreptat spre un microfon cu stativ. Primul interpret a fost o fată sfioasă ca un şoarece, purtând blugi negri, care şi-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt la fiecare câteva secunde şi a prezentat un monolog în care a povestit cum era la şcoală în acea zi, că mama a luat-o acasă, că a urmărit totul la televizor, iar apoi a auzit, mai târziu în acea seară, că unchiul

ei nu se întorsese de la serviciu și că se presupunea că murise. Ținea la acest unchi, deși îi era de fapt unchi vitreg. A explicat că era operator pe piața titlurilor de valoare și homosexual, singurul dintre ei, și că îl socotea cea mai mișto persoană din familie. A încheiat descriind o masă pe care acest unchi o pregătise cândva pentru familie, paste cu ciuperci shiitake[1] și roșii uscate la soare. Ea a jurat că în fiecare an, la aceeași dată, va mânca paste cu astfel de ciuperci și roșii uscate la soare. Ultimele cuvinte ale monologului ei au fost: „Și problema este că detest ciupercile."

Aplauzele s-au dovedit puternice și generoase, după care au apărut doi băieți care au realizat un tribut rap pentru un pompier mort care absolvise școala lor cu zece ani în urmă. „Ați văzut toți la tv/băieții dovedind eroism..."

A venit apoi rândul lui Edgar. A fost primit cu aplauze răsunătoare, ceea ce l-a luat prin surprindere pe Remy, iar oamenii s-au ridicat oarecum în fotolii. Femeia aflată alături de el i-a șoptit soțului, „tatăl lui", iar acesta a dat cu tristețe din cap. Apoi a apărut și fiul lui, cu părul negru ciufulit, purtând o cămașă albă scoasă din pantaloni; evident, renunțase la brasardă. Arăta bine, chiar dacă era slab, dar i se părea ciudat să-l vadă acolo, în lumina aceea orbitoare. Părea deopotrivă mai scund și mai în vârstă, și foarte îndepărtat. S-a așezat la o măsuță din partea stângă

[1] Ciupercă specifică Asiei de Est (China, Japonia, Coreea), socotită o delicatesă (n. tr.).

a scenei, unde a aranjat tabla de șah și piesele pe care i le cumpărase când era mic. S-a apropiat de trepied și a luat microfonul, revenind la masa de șah. A rămas tăcut îndelung, privind fix la tablă.

– Tata m-a învățat să joc, a început și a mutat un pion.

Remy a simțit un fior rece văzându-l acolo și jucând șah singur.

– Tata mi-a arătat cum se mișcă piesele, a continuat și a mutat calul ca să apere pionul, cu toate că juca împotriva lui însuși. La început, am avut probleme cu calul. Îl întrebam pe tata: „O căsuță înainte și două în lateral sau două în lateral și una înainte?" „Nu are importanță, îmi explica el, sfârșești în același loc."

S-au auzit râsete mai mult murmurate. Edgar rostea replicile tatălui cu glas mimat profund, iar între fiecare replică a dialogului se prefăcea că așteaptă ca adversarul să facă mutarea, apoi se apleca din nou deasupra tablei. Însă din partea tatălui nu se efectuase nicio mutare.

– „Ajungi în același loc", a repetat Edgar. Tata mă lăsa întotdeauna să câștig, a zis și a mutat încă un pion. „Băiete, iar m-ai bătut", spunea el. Însă odată, când aveam nouă ani, s-a întâmplat lucrul cel mai ciudat cu putință; a fost ca și cum tabla s-a deschis în fața mea și am putut vedea în toate direcțiile în același timp. Și am ridicat ochii și mi-am dat seama că el nu putea vedea tabla la fel ca mine. Și că nu va reuși niciodată să o vadă ca mine. Și l-am învins. Chiar așa: l-am bătut cu adevărat. Cât se poate de cinstit. Cred

că în ziua aceea băuse. Tatăl meu obișnuia să bea. După aceea, a câștigat o partidă și după aceea a revenit la obiceiul de a mă lăsa să-l înfrâng. Însă într-o seară, am văzut spaima pe fața lui, teama că știa că îl bătusem în mod cinstit. Că pierduse în fața unui copil de nouă ani.

Edgar a scos la atac și celălalt cal.

– Tatăl meu a fost polițist, dar a vrut mereu să fie ceva mai mult, de aceea a urmat dreptul la seral. A renunțat înainte de absolvire. A lucrat o vreme ca ofițer de legătură între poliție și municipalitate. L-am întrebat odată ce însemna funcția asta și mi-a spus că era persoana la jumătatea drumului dintre două lucruri. Așa îl socoteam pe tatăl meu. Ca pe cineva care ajungea doar pe jumătate la locurile în care voia să ajungă. Mi-a zis odată că voise mereu să viziteze Coasta de Vest, dar nu ajunsese mai departe de Chicago. Țin minte că m-am gândit: dacă ăsta ți-e visul, cât de greu ți-ar fi să te duci până pe Coasta de Vest? Doar nu e ca și cum ai pleca în Tibet, nu?

S-a auzit un alt val de murmure mascând râsete, iar Remy s-a văzut silit să-și reprime dorința de a se ridica în picioare ca să-și apere viața. Crezi că vei avea timp pentru lucruri precum călătoriile, apoi totul se îndepărtează de tine. Nu s-a mai ridicat.

– Așadar, acesta era tatăl meu, a continuat Edgar. Și după ce l-am bătut la șah, când m-am uitat la el, doar atât am putut vedea multă vreme – jumătatea nerealizată a vieții lui. Probabil că așa este viața adulților: ajungi la o anumită vârstă și viața ta se definește

mai mult prin lucrurile pe care nu le faci decât prin lucrurile pe care le realizezi.

Băiatul a rămas cu privirea la tabla de șah, pe care unul dintre jucători nu mutase nicio piesă.

– În seara când tatăl meu nu s-a întors acasă, am stat la fereastra dormitorului meu și m-am întrebat ce se întâmplă cu toate conversațiile pe care le purtăm unii cu alții și cu toate sentimentele pe care le avem, cele despre care discutăm și cele despre care nu vorbim. Totul se... evaporă, pur și simplu? Dacă un capăt al conversației continuă să existe, conversația în sine mai există? Ori totul dispare în momentul în care ajunge în aer? Oamenii vorbesc despre iubirea necondiționată a unui părinte față de copil, dar situația este altfel. E tocmai invers. Părinții *aleg* să aibă copii. Niciun copil nu a ales vreodată să aibă părinți. Ei există în ziua când faci ochi. Și nu poți continua să faci sex ca să ai și alți părinți dacă primii doi nu corespund.

De astă dată râsetele au fost mai sănătoase. Edgar era ucigător. A râs și el, renunțând cu totul la introspecția excesivă de până atunci, ca și cum acelea ar fi fost gândurile unui băiat.

– Întotdeauna mi s-a părut că tatăl meu avea ceva important pe vârful limbii, ceva ce tocmai se pregătea să rostească. În noaptea în care nu a venit, m-am gândit și la asta. La cât de mult ne gândim la lucrurile pe care am fi vrut să le rostim. Nu știu ce i-aș spune tatălui meu. Dar știu ce *nu* i-aș spune. Iată ce:

„Tată, chiar când nu te-am iubit... nu am vrut nicio clipă ca tu să *nu* mă mai iubești."

Edgar și-a vârât mâinile în buzunar vreme de o clipă, apoi și le-a scos și a revenit la masa de șah. Nu i-am zis asta niciodată tatălui meu: dar după ce am făcut nouă ani l-aș fi putut învinge la șah de fiecare dată când aș fi vrut. I-am permis să mă lase să câștig.

A întins mâna să ia o piesă de pe tablă, iar singura lumină de pe scenă s-a stins.

*

Stătea pe scaunul din dreapta al unei mașini fără însemne oficiale, urmărind printr-un binoclu mic aleea de intrare a unui restaurant. Ușa din spate era vopsită în negru, fereastra era acoperită cu drugi de fier, iar cutiile goale și pubelele de gunoi stăteau stivuite de o parte și de alta a ei. Luându-și binoclul de la ochi, s-a uitat spre scaunul șoferului, unde Markham ședea citind un exemplar din *National Geographic*.

– Ceva? l-a întrebat acesta, care purta un costum elegant de culoare bej.

Remy a coborât privirea. Și el purta costum, unul nou – albastru închis. S-a uitat din nou prin binoclu.

– Nu cred.

Markham a întors pagina.

– Hei, Brian, știi cât timp își petrece căprioara cu perechea ei?

– Nu.

– Fă o încercare.

– Nu știu.

– Știu că nu știi. De aceea te rog să ghicești. Dacă ai ști, nu ai ghici, mi-ai spune direct, și ce haz ar mai avea?

– Hm... toată viața?

– Nu. O zi. Îți vine să crezi? O zi. O specie de animale capabile doar de o relație de o noapte. Nu e perfect? Dacă ai fi căprioară, adică.

Remy a lăsat binoclul să-i cadă în poală.

– Nu știu.

– Nu găsești căprioarele destul de sexy? Pentru animale, adică.

– Ce?... N-aș putea zice.

– Eu, da. Nu... nu pentru mine, înțelegi? Nu vreau să spun că aș vrea în mod anume să fac sex cu o căprioară. Dar așa cum sunt alcătuite, cu funduri mari și picioare lungi, seamănă într-un fel cu oamenii. Și mai au și mutrișoarele alea simpatice. Mamă Doamne, i-aș pune-o unei căprioare. Dacă aș fi cerb, adică. Înțelegi? Nu vorbesc despre alte animale. Dacă aș fi hipopotam? Nici gând. Ori raton sau mai știu eu ce. Aș prefera să rămân celibatar. Sau pisică. Nici prin gând. S-ar crede că am fi atrași mai mult de gorile sau de alte primate, dar în afara acelor maimuțe mici, maimuțele-păianjen, nu văd ceva interesant. Însă căprioarele... nu știu, mi se par foarte sugestive, ideea că cerbii le ard pe căprioarele alea cu picioare lungi doar o dată pe an, iar după aceea o șterg în pădure...

Remy a dus din nou binoclul la ochi. Un bărbat se deplasa pe alee, îndepărtându-se de uşa din dos, cu spatele la el şi ducând o sacoşă de plastic pentru cumpărături, îndreptându-se către o maşină parcată pe alee.

– Căutăm pe cineva?

– El e? a întrebat Markham şi a luat binoclul de la Remy. Da. El e. Amicul nostru. Hai, a zis şi a aruncat revista pe bancheta din spate. Să nu-ţi uiţi diplomatul în maşină.

Remy a înşfăcat geanta diplomat de la picioare, după care au sărit din maşină şi au pornit aproape alergând pe alee.

– Vrei să-i vorbesc eu? a întrebat Markham.

– Cred că ar fi mai bine aşa.

Markham a iuţit paşii.

– Scuză-mă! Mahoud?

Aflat la douăzeci de paşi depărtare, bărbatul s-a întors şi s-a îndepărtat de maşină, un Audi decapotabil. Era masiv şi chel, având vagi trăsături de om născut în Orientul Mijlociu. Purta o tunică pe sub un bluzon negru.

– Mahoud. Sunt Markham, iar el este domnul Remy.

I-a întins legitimaţia, pe care omul a luat-o, a examinat-o şi a dat-o înapoi.

– Ce mai faci?

– Nu bine, după cum vă puteţi închipui. Am reclamat de câteva ore actul de vandalism comis împotriva restaurantului meu şi v-am aşteptat toată ziua să veniţi.

– Da. Ne-au pasat nouă raportul. Îmi pare rău. Există o mulțime de asemenea cazuri, cred că-ți dai seama. Unele dintre ele sunt chiar grave. Trebuie să ne concentrăm asupra celor comise cu violență. Familii, prieteni... lucruri de acest fel... suntem copleșiți de chestii d-astea.

– Familii? Aa. Vai, Dumnezeule, a făcut acesta, și s-a uitat la Remy cu ochi negri și insondabili. Nu am avut idee că s-a recurs și la violențe. În fine. Vreți să vedeți scrisoarea? E la mine. Tocmai mă pregăteam să o duc la poliție, a spus și a desfăcut sacoșa, arătându-le un bilet.

Cu caractere mari, roșii, scria: „Du-te acasă, futangiu de cămile. Știm unde locuiești." Legat cu o agrafă de notă, se vedea un triunghi rozaliu de piele sfrijită.

– Aia e o ureche de porc? a întrebat Markham.

– O glumă pe care cine știe ce dobitoc o consideră bună, nu? Să-i trimită unui musulman o ureche de porc, a rostit și s-a încruntat cu amărăciune spre cei doi. Numai ce mă uit la ea și îmi ies din minți de furie. Fiul meu e în armata americană. Fiul meu!

În ochii lui au apărut lacrimi.

Remy a rămas cu privirea la bilet. Se simțea îngrețoșat. Literele acelea mari, acel *D.* Iisuse... cunoștea acel scris.

– Da, a încuviințat Markham și a scos o agendă din buzunarul de la spate. Înțeleg că au aruncat cu o piatră, spărgând un geam?

– Așa-i. Biletul și urechea de porc erau prinse cu bandă adezivă de piatră. Fereastra aceea o să mă coste

patru sute de dolari. Patru sute! Şi nu pot să-mi recuperez banii de la asigurare.

– Da, urâtă treabă.

– Azi am plasat un anunţ în care am scris: „Sunt pakistanez, nu arab!" Dar ştiţi ce cred? Nu ar trebui să fac asta. Cred că în ţara asta nu ar trebui să le explic tuturor că nu sunt terorist. Cred că nu e treaba nimănui, ci doar a mea.

Mahoud era iritat. S-a şters la gură.

– Da, e neplăcut. Aş vrea să pot face ceva, dar există o sumedenie de asemenea cazuri de hărţuire şi... sincer să fiu, între noi fie vorba... e greu să găseşti pe cineva care a făcut asta... pornind doar de la o piatră, a zis Markham, vârând agenda în buzunarul de la spate. De fapt, trebuie să ne concentrăm asupra cazurilor unde s-a recurs la violenţă fizică. Îţi dai seama, nu? Ştiu că nu te consolează deloc, a adăugat, apoi şi-a mutat privirea spre Remy. Dacă vor răni pe cineva, o să revenim şi noi.

– E scandalos. Şi eu sunt cetăţean al acestei ţări.

– Nu, nu, ai dreptate. Adică... tot ce pot face e să întocmesc un raport şi să pun o vorbă bună pentru tine. Iar după aceea... la naiba, îmi pare rău, s-a scuzat şi s-a întors către Remy. Decât dacă nu cumva ai altă idee, colega?

Remy rămăsese cu ochii lipiţi de bilet, încercând să-şi dea seama cum...

Markham s-a întors cu gând să plece, dar nu a apucat să facă niciun pas că s-a răsucit.

– Știi ceva, Mahoud? Ar fi o chestie. Poate mă duc și-ți sprijin cazul față de superiori. Să văd dacă reușesc să atrag atenția asupra lui.

– Ai putea?

– Da, probabil... dacă și tu ne-ai... ajuta în alt caz pe care-l investigăm, am acorda atenție specială hărțuirii căreia i-ai căzut victimă, a spus și s-a uitat la Remy. Tu ce părere ai, Brian? Crezi că am face așa ceva?

Remy s-a mulțumit să se uite la el.

– Da, a zis Markham, ca și cum el și-ar fi exprimat acordul. Brian, mai ai pozele alea la tine? Poate Mahoud ne ajută cu ele.

S-a uitat spre geanta diplomat pe care o avea în mână. A deschis-o. În ea avea trei foi cu câte șase fotografii-portret pe fiecare, toate persoanele fiind bărbați din Orientul Mijlociu. Remy i le-a întins lui Markham, apoi și-a șters sudoarea de pe față.

– Sunt câțiva străini fără documente pe care încercăm să-i găsim, a explicat Markham cu un aer nonșalant. Mulți indivizi despre care credem că nu sunt oaspeți foarte de treabă în țara aceasta. Le arătăm fotografiile astea patronilor de restaurante, celor de la companiile de taxi, înțelegi? Să vedem dacă-și amintește cineva că ar fi angajat pe vreunul dintre acești oameni. Mahoud, poate că dacă l-ai văzut pe vreunul dintre ei, reușim să atragem atenția asupra situației cu care te confrunți. Ca să ai liniște pentru familie.

Mahoud și-a mutat privirea de la Markham la Remy, apoi înapoi la Markham.

– Nu înțeleg...

Markham a ridicat din umeri.

– Doar aruncă o privire. S-ar putea să nu iasă nimic.

Bărbatul s-a uitat la prima foaie.

– Nu. Nu-l știu, a zis, apoi s-a uitat la cea de-a doua.

A ridicat privirea, fiind roșu la chip.

– Ăsta e cumnatul meu, Bishir. Fratele mai mic al cumnatei mele.

– Poftim? s-a mirat Markham, ridicând privirea spre Remy, apoi spre Mahoud.

– Serios? Care dintre ei? Ăsta? Bărbatul ăsta atât de atrăgător?

Dar Mahoud nu i l-a arătat. Și-a mutat privirea de la Markham la Remy și înapoi.

– Le-am spus agenților care au venit la restaurantul meu că nu l-am mai văzut de peste un an, iar soția mea le-a zis același lucru. Le-am repetat agenților de patru ori același lucru. De ce continuați să mă întrebați dacă știu unde este Bishir?

– Dar știi?

– Să știu ce?

Markham a devenit serios.

– Știi unde e Bishir?

– Nu! Nu. V-am spus deja.

– Ascultă, e o neînțelegere, i s-a adresat Markham cu un zâmbet. Asta e tot. Nicio scofală. Nu aveam habar că ai mai fost chestionat, altfel nu ne-am mai fi irosit timpul. Doar nu avem niciun interes *să hărțuim lumea,* a subliniat, apoi a râs, încordat și strident.

Mahoud s-a retras un pas față de fotografii.

– De ce m-aţi contactat pe aleea asta, în loc să intraţi pe uşa din faţă a restaurantului? Nu aţi vrut să fiţi văzuţi venind?

– Poftim? a făcut Markham, vârându-şi mâinile în buzunare. Hai... Nu e cazul să devii paranoic. Ştiu că eşti un cetăţean de treabă.

– Da.

– Şi că ai face orice ca să-ţi ajuţi ţara.

– Bineînţeles.

– Ei, atunci să vedem lucrurile întocmai aşa. Acum ai şansa.

– Cine sunteţi voi? a vrut să ştie Mahoud, ducând mâna la gură.

– Ascultă, nu ai motive să te sperii. Trebuie doar să ne ajuţi să-l găsim pe Bishir, a vorbit Markham, uitându-se la Remy, apoi iar la Mahoud.

Pe urmă, cu un glas atât de slab, încât abia s-a auzit, a rostit:

– Apoi poate îţi protejăm şi familia.

– Dumnezeule! Nu ş... a încercat să pronunţe Mahoud, dar glasul i-a tresărit. Vă rog! a făcut şi s-a dat un pas înapoi. Poate la Miami... erau doi fraţi pe care el... îi ştia. Assan şi... Kamal. Ultima oară când am auzit vorbindu-se de ei, unul era la Miami.

– Bine. Aşa e bine, a zis şi i-a întins agenda. Scrie numele fraţilor. Nici măcar nu voi aduce vorba că tu mi le-ai dat. E bine?

Mahoud a scris un nume pe pagină fără să scoată nicio vorbă.

– Aș mai vrea să te uiți la o fotografie, a continuat și a întins mâna spre Remy, care s-a uitat în geantă și a văzut încă o foaie care îi scăpase, lipită de fund.

A extras-o. Era cea înfățișând-o pe March Selios cu Bishir. I-a întins-o lui Markham, care a pus-o în fața lui Mahoud.

– Ți-o amintești? March, prietena lui Bishir. O mai ții minte?

Mahoud a studiat chipul.

– Da. Cred că da. Acum vreo doi ani. Bishir a avut o mulțime de prietene. Le schimba una-două.

– Știi cumva de ce s-au despărțit?

Mahoud a părut stânjenit.

– Eu nu trag cu urechea la bârfele femeilor...

– Știi dacă a mai păstrat legătura cu ea?

– Nu. N-am de unde. Ascultați, v-am spus... Bishir nu a mai luat legătura cu familia mea de mai bine de un an. Îmi pare rău.

I s-a adresat lui Remy, care s-a văzut silit să se uite în altă parte.

– Nu-l pot ajuta să-l găsească. Și nici pe ea. Îmi pare rău.

Markham a luat înapoi fotografia lui March.

– Bine. O să verificăm. Mulțumim pentru ajutor. Și sper să nu te superi dacă o să mai luăm legătura cu tine ca să ne sprijini, nu-i așa? Cum să mă exprim... dacă e să-ți protejăm familia...

– Cine sunteți? a întrebat Mahoud din nou.

– A... încă ceva. Nu mi-a scăpat că ai în meniu un fel de mâncare mai aparte. Limbă-de-mare cu pecan mărunțit. E un fel obișnuit în zona mediteraneeană?

– Avem un meniu diversificat. Avem și tăiței thailandezi, și pizza...

– Sigur, a făcut Markham, sfredelindu-l cu privirea pe Mahoud. Diversificat. Trebuie să venim odată ca să gustăm ceva din preparatele tale.

Mahoud s-a retras, apoi s-a întors și a plecat grăbit. Remy și Markham l-au urmărit îndepărtându-se, după care s-au îndreptat și ei spre mașină.

– La naiba, ești tare! a spus Markham, chicotind mai mult pentru sine. Când iei mutra aia tăcută... faci omul să înghețe. Polițist mut, polițist rău, nu?

Remy a deschis portiera și s-a așezat, străduindu-se să-și domolească respirația, să-și amintească. Se simțea foarte rău.

– Ascultă, nu mai sunt în stare de treburi din astea.

Markham l-a fixat îndelung. Pe alee era liniște, zumzetul orașului părea să fie la intersecții depărtare.

– Bine, i-a răspuns în cele din urmă. Data viitoare arunc eu cu piatra, și tu conduci discuția.

*

Remy a rămas pe trotuar în fața apartamentului său și a urmărit fulgii ce coborau din cer, fiecare dintre ei părând iluminat din interior, fiecare ca un secret rece. S-a gândit că poate ninsoarea se petrecea doar

în ochii lui și, imediat ce a respins grăbit ideea, ea i s-a părut bizar de plauzibilă, se putea să ningă doar în corpul vitros din ochii lui. A strâns din pleoape, dar fulgii de acolo erau altfel, curgerea binecunoscută a țesuturilor, în sus și-n jos, făcând legea gravitației de două parale; a deschis ochii și ningea din nou de sus în jos. S-a pipăit la cap să descopere copcile, îngropate în părul tuns scurt. Tocmai se pregătea să reintre, când o limuzină lungă de nu se mai sfârșea a oprit și a parcat, dublând, în fața clădirii lui. Mașina a rămas acolo cu motorul mergând la ralanti până când, într-un târziu, geamul pasagerului din dreapta spate a coborât cu un zumzet slab. Remy s-a apropiat, vârându-se între cele două mașini parcate, și a văzut fața bossului parcă plutind în interiorul întunecat. Purta frac, iar vizavi de el stătea masivul boss al Poliției, al cărui frac era strâns la gât ca și cum ar fi fost un șarpe care era pe cale să înghită un mistreț. Tocmai povestea ceva, dar s-a oprit bombănind când bossul a ridicat mâna. În limuzină mai erau doi bărbați, câte unul de fiecare parte, niște tipi tineri cu ochelari cu lentile rotunde, fiecare dintre ei având câte un minicasetofon.

– Bună, Brian. Îmi cer scuze că n-am putut ajunge mai devreme.

Geamul s-a ridicat și Remy s-a retras ca să facă loc portierei să se deschidă.

Bossul a coborât din limuzină, urmat de unul dintre tinerii cu ochelari rotunzi.

– Să facem câţiva paşi, i-a propus acesta, şi a închis portiera în urma lui.

Au pornit pe trotuar, urmăriţi îndeaproape de limuzina superlungă, aceasta ţinându-se de ei ca un câine bătrân şi credincios, şi de tânăr, care păşea la câţiva paşi în spatele lor, ţinând minicasetofonul întins în faţă.

Când s-a uitat în urmă spre tânăr, bossul a privit şi el peste umăr, apoi a făcut un gest.

– Scriitor „la negru".

Scriitorul la negru nu a confirmat afirmaţia.

Şeful cel mare s-a uitat înapoi la Remy.

– Ce-ar fi să-mi spui despre ce-i vorba?

Nu-i plăcea defel când se întâmpla aşa ceva.

– Eu... v-am chemat?

– Punct ochit, punct lovit, a făcut celălalt, pufnind în râs. Uite... Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult până să vin. Prima oară când m-ai chemat, am crezut că ar trebui să discut cu biroul consilierului, să aflu ce... puteam face unul pentru altul cât eu sunt practic plătit din bani publici. Dar acum am ajuns. Ce te frământă?

– Nu ştiu, a spus Remy, uitându-se iarăşi la scriitor, care nu l-a privit în ochi, apoi, adresându-se bossului, a continuat: Nu sunt sigur... treaba asta la care se presupune că lucrez...

– Stai puţin, a făcut acesta, după care l-a prins de braţ şi a ridicat mâna, ca şi cum nu ar fi vrut să audă şi restul.

A făcut un semn din cap spre scriitor, care a oprit casetofonul şi s-a îndepărtat câţiva paşi, mergând cu spatele.

– Continuă.

– E doar... a încercat Remy. Mi-e greu să ţin... *firul* lucrurilor... Şi probabil...

S-a uitat peste umăr, spre scriitorul „la negru", care stătea cu mâinile în buzunare. S-a aplecat spre boss.

– S-ar putea să fi făcut câteva... lucruri urâte, domnule.

Bossul a împuns cu arătătorul spre faţa lui Remy.

– Ascultă, Brian, să nu te îndoieşti nicio clipă de tine însuţi. Ştiu sigur că ai făcut doar ceea ce era necesar. De fapt, am auzit – şi a făcut o pauză –, *neoficial*, desigur, lucruri foarte bune... de la vârf. Înţelegi? l-a întrebat şi a formulat din buze un cuvânt ce părea să fie *Pentagon*. Ingeniozitatea şi angajarea ta plenară; dai o lovitură pentru... chiar întreprinzi nişte lucruri eroice... capacitate de conducere... dovedind că noi nu... nici nu reuşesc să...

Remy s-a frecat la tâmple.

– Stai puţin. Cred că ştiu ce te frământă.

– Da?

– Sigur. Te simţi singur.

– Da.

– Crezi că eu nu mă simt la fel? a zis el şi a făcut un gest larg spre oraş. Am preluat noi spaima în locul lor. E oraşul nostru. Asta e ceva de valoare reală, ceva ce poate aduce averi, câştiga alegeri şi războaie, ceva ce poate remodela lumea. Cineva ne este îndatorat pentru asta. Iar acum ce pot face căcăcioşii ăia proşti fără noi? Bine.

Bossul a aruncat o privire spre Remy, dându-şi seama că se apucase să vorbească despre sine.

– Nu, ştiu despre ce este vorba. Te întrebi dacă are valoare ceea ce faci. Îţi pui întrebări despre... semnificaţia *personală* a ceea ce faci.

– Da. Cred că aşa e.

– Munceşti din greu. Vrei să fii sigur că ai motive. Vrei să ştii unde duce totul, nu doar pentru ţară, ci pentru tine?

– Cred că da.

Bossul a mers cotit printre parcometre către limuzină, care s-a oprit în dreptul lui. Automobilul lung părea ceva viu, furişându-se, o şopârlă lungă, zveltă şi neagră ce îl păzea pe boss. Acesta a deschis portiera şi a făcut semn scriitorului la negru, care s-a strecurat pe bancheta din spate. Şeful Poliţiei tocmai îi povestea scriitorului său la negru o treabă despre...

–... trei târfe thailandeze şi o sticlă cu vin de orez.

Bossul a ascultat o clipă, apoi a revenit pe trotuar, ajungând la vreun metru de Remy.

– Uite ce e, a vorbit el încet. Trebuie să crezi în ceea ce faci. O să-ţi spun două vorbe simple care te vor îndemna să mergi înainte. Două cuvinte care îţi vor oferi un oarecare înţeles privind direcţia de mers, ceea ce ne salvează pe tine şi pe mine, ceea ce va salva întreaga naţiune. Şi nu e vorba despre materiale plastice.

Remy a aşteptat să audă cele două cuvinte.

– Închide ochii.

– Poftim?

– Închide ochii odată, ce nu pricepi, Brian?

Remy a şovăit, apoi a închis ochii, iar după aceea a văzut un soi de realitate prizonieră: un ecran negru cu fulgi de nea căzând şi trasând dâre, ca nişte creaturi târâtoare de sub lentilele microscopului. Bucăţi de hârtie care cad pe un fundal de întuneric ce pare să înflorească.

Bossul a rostit cele două cuvinte.

– Sector. Privat.

Vreme de un moment, Remy a rămas cu ochii închişi, aşteptând altceva. A auzit portiera unei maşini închizându-se, iar când a deschis ochii, limuzina se îndepărta lin, apoi stopurile au clipit când a ajuns la colţ, ochii aceia roşii învăluindu-l pentru ultima oară, după care maşina superlungă a luat colţul şi a dispărut.

*

Stătea singur pe marginea autostrăzii, la periferia oraşului, în noul Ford Excursion de la FEMA, holbându-se la un indicator uriaş plasat la exterior. Automobilul avea motorul oprit. Maşinile zburau pe lângă el. S-a uitat în jur. Pesemne că avusese loc o furtună. Marginea drumului era îmbibată în apă, iar de pavaj stăteau lipite mii de frunze. Cerul era întunecat şi părea găurit, ca piatra ponce, iar Remy încă putea simţi mirosul specific al ploii. S-a uitat în jurul vehiculului, dar nu a recunoscut porţiunea de autostradă pe care se afla. Avea senzaţia că se găsea în suburbia unui oraş sau a unei metropole, pentru că un şir de copaci

forma o perdea contra vântului care îl separa de un şantier de construcţie unde se ridicau nişte case şi un minimall. Şi-a consultat ceasul. Ora două. Afară era lumină. Deci, două după-amiaza. Şi-a mutat privirea din nou spre afiş, care făcea reclamă la unul dintre magazinele din acel mall. Partea superioară era scrisă cu litere de mână: „Interioare pure". Jumătatea de jos era un panou pe care cuvintele se deplasau neîncetat. Pe el scria: „Dumnezeu să binecuvânteze America. Mobilier nou livrat zilnic."

În poala lui se găsea o sticlă de whisky de jumătate de litru. Mâinile îi tremurau. A luat o înghiţitură şi a privit iarăşi afişul: *Dumnezeu să binecuvânteze... Mobilier nou.* S-a holbat până când cuvintele au ameninţat să capete un înţeles, după care a pornit maşina şi a început să conducă. A trecut prin dreptul altor două ieşiri pe care nu le-a recunoscut, iar după o vreme, nici nu mai avea vreo importanţă unde se găsea, astfel că s-a mulţumit să conducă.

*

– Trebuie să auzi totul din nou?

Vocea bărbatului s-a pierdut, după care s-a stabilizat, apoi iar a început să bâjbâie. Şi-a dres glasul.

– Îmi pare rău.

Purta pantaloni bleumarin şi un tricou alb, avea hainele presărate cu pudră de făină, expunându-şi braţele şi încheieturile groase, de muncitor manual.

Avea probabil în jur de cincizeci de ani, un chip simplu, de om bun, cu ten măsliniu, încadrat de păr negru ondulat, ochii înroşiţi şi perlaţi de lacrimi. Remy şedea pe o canapea de două locuri, acoperită cu o pernuţă, în vreme ce bărbatul stătea lângă el în picioare, în camera de zi, destul de mică. Erau înconjuraţi de fotografii de familie: adulţi tineri şi copii, fotografii cu bătrâni şi vacanţele lor. În câteva, a recunoscut-o pe March Selios. Bărbatul din faţa lui, care părea să fie tatăl ei, ţinea în mâini un telefon cu robot de parcă ar fi fost o relicvă sfântă.

A coborât privirea spre blocnotesul lui. Scrisese cuvintele: *Voiam să ştii.* Le subliniase. După aceea: *Cu douăzeci de minute înainte.* Şi: *Să ne luăm la revedere?*

– Îmi pare rău. Mai puneţi-l o dată.

Tatăl lui March a dat aprobator din cap şi s-a cutremurat când a apăsat pe butonul mare şi negru al robotului. S-a auzit vocea unei femei, voce care a părut să domine încăperea. „Bună, mamă. Bună, tată." Dintr-o încăpere din spate, a auzit o femeie suspinând. „Sunt March. Presupun că eşti deja spre serviciu. Hm... cred că... voiam să mai schimbăm o vorbă. Am avut un soi de..." Din aparat s-a auzit oftatul lui March Selios. Părea tulburată. „În fine, asta este. Voiam să ştiţi că vă iubesc pe amândoi şi eu... voiam să fiţi convinşi. În fine... Deocamdată, la revedere." O urmă de tristeţe la sfârşit, apoi o voce mecanică: „Marţi. Şase cincizeci şi opt dimineaţa."

– Mulţumesc.

Faţa domnului Selios era brăzdată de lacrimi. Şi le-a şters de parcă ar fi fost nişte ţânţari pe care ar fi voit să-i ucidă.

– Întotdeauna se ducea devreme la slujbă, pentru că trebuia să ia legătura cu oameni din Europa şi Orientul Mijlociu, din alte fusuri orare. Telefona când ştia că noi plecam spre restaurant. Câteodată mă gândesc că a vrut să stea de vorbă cu noi, dar nu voia ca noi să-i vorbim. Nu aveam voie să punem întrebări despre viaţa ei personală.

– Apelul acesta a fost la şase şi cincizeci şi opt...?

– Da, la şapte, în *acea* dimineaţă, a confirmat bărbatul, apoi şi-a dus mâna la gură.

Şase cincizeci şi opt în acea dimineaţă. Cu patruzeci de minute înainte. Doar la câteva minute după ce tehnicianul a spus că primise telefonul care o făcuse să devină agitată. Cu câteva minute înainte de a părăsi biroul.

Mama lui March, înaltă şi atrăgătoare, cu o faţă lată şi cu părul negru străbătut de şuviţe albe, a venit în încăpere cu o ceaşcă de cafea. Femeia pe care o auzise plângând în bucătărie. Se străduise să-şi revină, însă avea ochii roşii şi umflaţi.

– Poftiţi.

A aşezat cafeaua pe masa din faţa lui, încărcată de albume foto, anuare şcolare şi scrisori.

– Mulţumesc.

A ridicat ceaşca, iar în aceeaşi clipă, femeia s-a prăbuşit în braţele soţului.

S-au susținut unul pe celălalt, timp în care umerii femeii au tresărit de plâns. A plâns și soțul, dar și-a impus să o facă în mutenie. Remy rămăsese prizonier în cameră întrucât cei doi se aflau în cadrul ușii, iar el stătea pe canapeaua de două locuri.

– Iertați-ne o clipă, a reușit să spună domnul Selios.

– Nicio problemă. Nu vă agitați.

Cei doi au părăsit camera, iar el s-a frecat la ochi. A vârât blocnotesul înapoi în buzunar și și-a plimbat privirea prin cameră. A ridicat unul dintre albumele foto. A văzut o fotografie de familie: părinții, March, un băiat și o altă fată, o soră mai mare care arăta ca o variantă mai slabă, mai ușoară a lui March, drăguță, cu părul negru și cu un aspect cunoscut. Să fi discutat cu sora ei și uitase? Ori era vorba despre faptul că semănau? A frunzărit prin album și a ajuns la fotografiile de nuntă ale surorii mai mari. March fusese domnișoară de onoare; fratele mai mic, care avea același păr negru și aceleași sprâncene, fusese cavaler de onoare. S-a uitat din nou la mireasă.

March...

Remy a simțit că i se usucă gâtlejul. *April?*

A privit cu uimire la fotografie. Se putea, deși acum nu-și amintea fața ei, ci doar ceafa și părul, fata pe care o avusese – April? April Kraft.

S-a ridicat și a privit prin cameră. Pretutindeni erau fotografii ale celor două surori, dar niciuna care să surprindă ceafa vreuneia... imagini cu bătrâni în fața unor scaune largi și a unor imitații de grote, poze nevinovate ale celor două fete în pijamale dintr-o

piesă la Crăciun. March. April. Atunci se născuseră? Încă un truc de imigrant, care a vrut să le facă să pară americane? Şi cum îl chema pe fratele lor – nu cumva June? S-a lăsat înapoi pe spătar şi s-a frecat la tâmple. Se culcase cu sora lui March Selios fiindcă aşa dorise ori fiindcă voise să culeagă informaţii de la ea? Îl interesa ca persoană ori... nici nu a vrut să se gândească la alternativă. Şi-a simţit gâtlejul sărat şi uscat.

Domnul Selios a revenit în cameră.

– Vă rog să o iertaţi pe soţia mea, domnule Remy. Drama asta a îmbătrânit-o cu douăzeci de ani. Un moment îngrozitor în familia noastră.

– Într-adevăr, a răspuns el, prefăcându-se că se concentrează asupra notiţelor din agendă. Cealaltă fiică a dumneavoastră...

– April... asta a fost şi mai cumplit pentru ea, aşa presupun, să le pierdem pe amândouă.

Remy şi-a lăsat capul să cadă pe canapea.

– Din nefericire, eu şi April... a glăsuit domnul Selios încruntat. Noi nu ne mai vorbim. Asta ţine de ani de zile. Ea a fost prima care a plecat de acasă, iar eu am spus unele lucruri... Am crezut că o va face să înţeleagă... dar tot nu vrea să stea de vorbă cu mine. Nu a venit acasă nici măcar la înmormântarea lui March, a continuat el, şi a ridicat din umeri. Poate o fi fost prea mult, să-i piardă pe March şi pe Derek în aceeaşi zi.

– Derek... soţul ei?

– Da. Trăiau despărţiţi când s-a întâmplat. Lucra în aceeaşi clădire ca March. Era avocat de contracte şi era angajat la altă firmă.

– Derek... Kraft?

– Întocmai.

– Cum s-au cunoscut?

Domnului Selios nu i s-a părut ciudat că Remy schimbase subiectul, interesându-se de cealaltă fiică.

– March le-a făcut cunoştinţă. Compania ei apela la firma lui pentru unele contracte, de aceea s-a gândit că el şi April s-ar potrivi, aşa cred, a explicat el, şi a oftat. Eu m-am înfuriat. Am avut impresia că Derek se purta abuziv cu femeile. Sincer să fiu, nu am fost de acord cu căsătoria lor. Era mai vârstnic şi... prea precipitat. La el, totul trebuia să se desfăşoare repede. Vă rog să mă înţelegeţi, nu voiam ca fetele mele să se mute în metropolă, mai ales April. Nu eram prea îngrijorat din pricina lui March. Chiar dacă ea era mai mică, întotdeauna mi s-a părut mai... rezistentă. Însă mereu mi-am făcut griji în privinţa lui April. Nu-mi plăcea că se ocupa de chestiuni imobiliare. Nu se pricepe la vânzări. Are o minte de poet, e prea sensibilă şi... înţelegătoare. Are prea multă încredere în oameni.

Remy a simţit că i se strepezesc dinţii.

– Voiam ca April să aibă un soţ cu picioarele pe pământ, nu acel avocat şmecher, bărbatul care voia ca totul să meargă foarte repede. De aceea am refuzat să scot bani pentru căsătorie şi... Domnul Selios şi-a dres glasul. April era furioasă şi a zis că nici nu se aştepta să plătesc cheltuielile de căsătorie. Eu i-am răspuns că aducea o dezonoare familiei.

Şi-a dus mâna la gură, dar şi-a revenit.

– Domnule Remy, sunteţi căsătorit?

– Divorţat.

– Aveţi fiice?

– Un fiu... *care crede că sunt mort,* a fost cât pe ce să adauge.

Bărbatul a dat din cap şi a ridicat ochii spre poza propriului său fiu.

– Fiii sunt răsplata diavolului, nu?

– Fiul dumneavoastră...?

– Augustus. Gus.

– Da. Unde este acum?

– E în... a început şi a făcut o pauză, ca şi cum i-ar fi venit greu să recunoască.

Închisoare? s-a întrebat Remy. Sau ţine cumva de vreun cult?

– În domeniul divertismentului. Locuieşte de ceva vreme la Los Angeles.

– A, îmi pare rău.

– Da, a făcut el, ridicând din umeri. Dar fetele. Vai, fetele.

Ochii bătrânului erau roşii pe sub genele negre.

– Cred că le-am fost un tată aspru şi dificil. Chiar dacă March vorbea cu mine, nici nu se gândeşte să-mi povestească despre viaţa pe care o ducea. Ambele consideră că nu am fost de acord cu nimic din ce voiau. Demodat. Şi cred că e adevărat. Am vrut pentru ele ceea ce... vor femeile de secole. Asta e tot. Căsătorie şi copii... Am dorit ca ele să lucreze în restaurantul familiei, să stea aici în Kansas City. Unde le puteam proteja, a spus şi şi-a plecat capul în faţă. Când March avea opt ani... suferea de coşmaruri. În fiecare noapte

visa că... se prăbușește. Se încorda și urla, iar eu alergam la patul ei, unde o strângeam în brațe și-i ziceam că totul avea să fie bine. Las impresia că aș fi fost un părinte rău, domnule Remy? Că sunt un om dur, o bărbat care nu acceptă nimic decât propria părere?

– Nu.

Domnul Selios a ridicat privirea și s-a șters la gură.

– Doresc cu disperare să știu ce s-a întâmplat cu ea în acea zi. Mă uit la televizor cât de mult pot, dar mereu trebuie să-mi feresc ochii. Mi-o imaginez ghemuită sub un birou, plângând... sau rostogolindu-se prin aer... cum făcea când era mică. De fiecare dată când arată vreunul dintre acei oameni care cad...

Lacrimile s-au întețit și au migrat în barba nerasă de pe obrajii lui, iar glasul i s-a împleticit.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat. Poate că ar fi prea greu de suportat, dar poate așa mi-aș găsi puțină... pace, a vorbit, apoi glasul i s-a spart și a început să-i sune cu o forță tremurătoare, ca și cum ar fi trebuit să forțeze fiecare cuvânt printr-o mască. Însă așa... nu mă pot ierta că n-am fost acolo.

– Nu ați fi putut face nimic, i-a zis Remy cu blândețe.

– Aș fi prins-o, a exclamat el. Sigur.

L-a lăsat pe domnul Selios să-și revină, apoi s-a ridicat brusc.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

A privit fotografia de nuntă din albumul deschis. În timp ce-și punea pardesiul, a întâlnit o poză de cazier pe care o atașase cu o clemă de agendă: Bishir Madain. Îl cunoașteți pe acest bărbat?

Domnul Selios s-a uitat.

– Nu. Cum îl cheamă?

Remy a ridicat din umeri.

– Bishir Madain. A cunoscut-o la un moment dat pe fiica dumneavoastră.

Bărbatul a privit mai atent.

– N-am auzit de el, a zis cu un oftat. Dar, cum spuneam, ea nu îmi destăinuia asemenea amănunte.

– Am înţeles.

A dat să pună fotografia la loc, dar domnul Selios a întins mâna şi l-a oprit. S-a uitat concentrat la fotografie, apoi şi-a şters ochii.

– Vă mai pot întreba ceva? Aţi afirmat că April era despărţită în fapt de soţul ei când el...

– Da. De câteva luni, aşa cred.

– Ştiţi ce s-a întâmplat între ei?

– Doar ce mi-a povestit March... că Derek nu era potrivit pentru ea.

– Era... April era tristă?

– Vă rog, a făcut bărbatul, pierzându-şi culoarea din obraji. Era soţul ei, domnule Remy.

– Sigur. Îmi cer scuze.

I-a întins ceaşca şi a ieşit din cameră cu spatele.

*

Câteodată, jinduia după sunetul whisky-ului. Să răstoarne o sticlă pe jumătate plină, ca acest Jameson vechi de doisprezece ani, iar bulele să scoată un

gâlgâit metalic în timp ce gonesc în susul gâtului, spre partea mai bombată a sticlei. Iar gâlgâitul a devenit mai profund după fiecare răsturnare. A scos sunetul mereu, mereu, iar căldura a început să-i gonească prin piept, ajungându-i la subsuori.

Se afla într-o cămăruță jegoasă dintr-un hotel: două paturi duble vizavi de un televizor așezat pe un cadru rotativ. Filmele HBO pentru luna respectivă erau trecute pe o cartelă de pe noptieră. Cineva, în camera alăturată sau de mai jos, urmărea un film porno; se auzeau bufnetele saltelei, muzică creată la sintetizator și gemete cu ritm de metronom. Remy a făcut whisky-ul să sune din nou, de data asta s-a ales cu mai puțină căldură, ceea ce l-a determinat să se îndrepte spre ușă. Aceasta dădea spre etajul întâi al unui hotel pentru automobiliști, având forma unei potcoave ce înconjura o parcare unde se găseau camioane și case pe roți, plus câteva automobile. Punctele și dungile erau ceva mai blânde acolo. Era noapte, dar cu lună plină, și el a reușit să vadă până dincolo de parcare, unde se afla un câmp lăsat pârloagă, care părea să se întindă la nesfârșit.

Încă ducând sticla cu el, a mers de-a lungul balustradei de la etaj, a coborât treptele mochetate și a ajuns în parcare. Autostrada trecea pe dinapoia motelului, iar clădirea în formă de potcoavă era cu spatele la ea întinzându-se spre câmpul plat. A traversat parcarea și a rămas la marginea pârloagei. În spatele lui, hotelul se profila singur pe cer, aducând cu o navă eșuată. Câteva camioane au trecut vâjâind pe

autostradă, dar în faţa lui era doar cerul de culoarea levănţicii şi borta arzândă făcută de luna plină. Un strat de nori alb-cenuşii stătea la orizont, ca o linie perfect dreaptă la nivelul ochilor, amintind de podeaua unei scene. Culorile se înşirau de la negru, trecând prin violet, spre un roşu vineţiu, până la acea linie cenuşie, albă. Nu mai văzuse ceva asemănător şi totuşi nu era nimic ieşit din comun. Era doar un grup de linii paralele: linia preriei şi linia orizontului, apoi linia norilor, nimic altceva decât linii şi hăul fierbinte al lunii, nimic altceva decât linii şi puncte în ochii lui, şi sunetul bulelor gâlgâind prin gâtul sticlei.

Când a deschis ochii, în parcare, alături de el apăruse un bărbat. Era cineva pe care Remy a crezut că-l recunoaşte, fără a fi convins. Bărbatul era trecut de şaizeci de ani, din Orientul Mijlociu, purtând ochelari mici cu lentile rectangulare şi un pardesiu frumos de lână. Avea părul cărunt tuns scurt şi barba nerasă de câteva zile. Perciunii şi pardesiul contrastau atât de mult, încât lui Remy i-a venit greu să şi le imagineze etalate de un singur om. Stăteau la marginea câmpului, alături, privind apusul de soare.

– Sunt atâtea ţări în ţara asta, a rostit omul, naţiuni vărsându-se în alte naţiuni, mărginite de şiruri de munţi şi fluvii mari. Câteodată cred că oamenii de aici obişnuiau să presupună că, atunci când o ţară îi dezamăgea, puteau pur şi simplu să plece spre vest ca să găsească alta. După aceea însă au ajuns la capăt.

Remy l-a analizat din nou pe bărbat. Purta blugi, murdari la genunchi, şi un tricou negru, iar peste

acesta, în mod bizar, acel pardesiu frumos. Şi arăta foarte familiar.

– Te cunosc.

– Serios? a întrebat bărbatul şi s-a uitat atent la el.

– Nu te cunosc?

– Cum să răspund la o asemenea întrebare? Aş putea spune dacă *te* ştiu *eu*, dar ar fi absurd ca eu să confirm pe cine cunoşti.

Remy nu a găsit replică. Până şi acest lucru i se părea familiar.

– Poate mă lămureşti dacă sunt la est sau la vest de Kansas City.

Bărbatul a dat din cap.

– Da. Eşti.

Remy a mai luat o înghiţitură şi l-a analizat din nou pe om. Apoi şi-a dat seama.

– Nu. Stai puţin. În oraş. În faţa localului Ray's. Mi-ai dat un plic.

– Nu. Nu ţi-am dat.

– Ba da.

– Ce era în plic?

– Nu ştiu.

– Deci susţii că ţi-am dat un plic. Dar nu poţi să-mi spui ce era în el? Povestea nu e deloc convingătoare.

– Da, cred că da, a recunoscut Remy şi a privit din nou spre orizont.

– Pari tulburat.

– Da, sunt, a confirmat el şi a râs. Nu mai ţin firul lucrurilor. Ba pătrund, ba ies din propria mea viaţă.

– Sigur.

– Mă trezesc în anumite situații. N-am habar cum am ajuns acolo și nici ce fac. Nu știu ce se va petrece decât după ce se petrece. Fac lucruri pe care nu le înțeleg și-mi doresc să nu le fi făcut.

– Poate că așa e viața pentru fiecare.

Remy a luat o înghițitură mare de whisky.

– Da?

– Nu știu. Dar poți să-mi spui ce te face să crezi că ești atât de deosebit?

Remy l-a măsurat iarăși pe bărbat.

– Ești sigur că te-am întâlnit în oraș?

– Cum ai putea ști ce ai văzut și ce nu? Cum poți ști ce există în cadrele ochilor tăi? În oraș sunt milioane de oameni. Să afirm că eu nu am fost niciodată unul dintre ei? Că niciodată n-am trecut prin dreptul ochilor tăi? Cum aș putea spune ce ai văzut? Nimeni nu are acces la ceea ce vede altul.

– Înnebunesc, a zis Remy.

Bărbatul s-a uitat din nou spre orizont. A lovit cu palma în sticla ținută de el în mână.

– Cică *asta* îi face pe oameni să înnebunească.

– Cine spune?

– Nu știu. Înțelepții. Cei treji. Oamenii care vorbesc.

Remy i-a întins sticla.

– Aproape m-am omorât singur odată.

A rămas surprins auzindu-se cum se confesa.

Bătrânul a luat o înghițitură.

– Când?

– Recent.

Și-a atins părul tuns scurt de pe tâmplă.

– Cum?

Celălalt a mai luat un gât, apoi i-a înapoiat sticla.

– M-am împuşcat în cap, a rostit şi, după un moment, a râs. E ciudat să-ţi destăinui că am încercat să mă sinucid, iar tu ai întrebat *când* şi *cum*, nu *de ce*?

– De ce?

– Păi... a făcut el, privind în pământ, care căpătase o culoare violetă în lumina soarelui muribund. Nu ştiu clar. La început, am presupus că fusese un accident. Sau o glumă. Dar încep să cred că... a zis şi s-a uitat la om, apoi din nou la sticla din mână, ...că m-am temut de ceea ce aş putea face dacă nu încercam.

– Da, a zis încet bătrânul.

Au urmărit apusul împreună. Apoi, după un moment, bărbatul a vârât mâna în buzunarul pardesiului şi i-a întins un alt plic de culoare cafenie. După aceea a plecat, traversând parcarea, îndreptându-se spre un sedan cu patru uşi, în care a urcat fără să privească în urmă.

Remy ştia că, dacă va aştepta îndeajuns, nu va trebui să desfacă plicul, că ceea ce avea să se întâmple se va întâmpla. Acest gând ar fi trebuit să fie eliberator. Pesemne că nici nu conta dacă arunca plicul. Dar a constatat că era curios, astfel că l-a deschis. A văzut un nume, *Assan al-Hafar* – cunoştea şi acel nume, *Assan* – şi adresa unui apartament dintr-o clădire aflată într-un loc numit Treasure Island. A ridicat ochii, dar maşina bărbatului dispăruse, iar următorul lui gând a fost că...

*

Glisând, agăţându-se, cu mâinile şi degetele picioarelor încleştate, cu grindina stârnindu-i dungi înapoia pleoapelor, s-a trezit cu un gâfâit în aerul stătut, claustrofobic, prins, cu faţa apăsată de o fereastră rece, de formă rotundă.

S-a uitat în jur. Era într-un avion cufundat în întuneric, iar toată lumea din cabină dormea. Avea loc la geam, singur pe rândul lui, stând cu faţa spre sensul de zbor. S-a ridicat în capul oaselor şi a aruncat o privire roată. Era o sarcină uşoară, dar toţi pasagerii păreau să doarmă, ghemuiţi pe pernuţe albe sau ţinând pături mici de culoare cenuşie puse la dispoziţie de linia aeriană, semănând cu nişte copii mici care nu se despart de animalele lor de pluş. Nimeni nu s-a clintit. Remy citise poveşti despre zboruri în cursul cărora sistemul de ventilaţie cedase şi toată lumea leşinase, iar avionul se prăbuşise. Serios, nu s-ar fi sinchisit; era doar o revenire la somn. Şi-a verificat ceasul. 2:12. Afară era întuneric, deci 2:12 dimineaţa. În ce fus orar? Mai conta? Îşi potrivise ceasul la Kansas City? Ori rămăsese după ora Coastei de Est?

S-a căutat peste tot şi, într-un târziu, a găsit un permis de îmbarcare, împăturit şi vârât în buzunarul pantalonilor. *Miami.* Mergea la Miami. Pe dosul permisului de îmbarcare scrisese „Markham" şi un număr de celular. A privit lung o vreme la număr, apoi a făcut ghem permisul şi l-a băgat în buzunarul de pe spatele fotoliului din faţă.

O stewardesă frumoasă, de origine americano-coreeană, a apărut cu o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat pe locul dinspre interval de pe rândul lui.

– N-am ştiut că trebuia să vă trezesc... dacă voi, băieţi, trebuie să dormiţi sau nu, a şoptit. Dar arătaţi atât de obosiţi, încât nu m-a lăsat inima să vă trezesc.

Remy a luat ceaşca. S-a întrebat: care băieţi?

Stewardesa l-a strâns uşor de braţ.

– Mulţumesc. Ştii ceva? Nu am voie să zbor. Din cauza ochilor.

Ea a râs politicos, ca şi cum ar fi fost o glumă nefericită. Apoi s-a ridicat şi s-a îndepărtat, aplecată, de parcă ar fi trecut pe sub palele rotorului unui elicopter. S-a pipăit şi a găsit o cutie de plastic în buzunarul de la piept al hainei. A scos-o şi nu a rămas chiar şocat văzând un ecuson cu poza lui, iar dedesubt, literele NTSA[1] şi cuvintele „Controlor aerian". A băgat ecusonul la loc, s-a rezemat de spătar şi a privit pe geam.

✈

Remy detesta mirosul oceanului şi felul în care el pătrundea adânc, nu numai în nas, ci şi în gură şi urechi, în tot capul. În acel fel, era ca mirosul de la Zero, copleşitor şi pretutindeni. Îl duceai acasă cu

[1] National Traffic Safety Administration, Administraţia Naţională pentru Siguranţa Traficului (n. tr.).

tine, iar când îl miroseai din nou, se părea că nici nu te părăsise. A închis ochii și a simțit legănarea vasului în timp ce străbăteau o porțiune ceva mai agitată. Țărmul rămăsese o dungă ce se îngusta în urma lor. Soarele apunea și acolo și a simțit plesnetul răcoros al vântului marin care i-a spus că se îndreptau spre noapte. Avea senzația că de pe piele i se scurgea căldura, ca și cum i-ar fi fost fierbinte toată ziua, iar acum avea să se răcească. Se afla în cabina deschisă a unei ambarcațiuni de nouă metri lungime și stătea vizavi de Markham, care purta o bluză de vânt nautică și o șapcă de culoare stridentă, care îl făceau să arate ridicol, ambele având câte o ancoră aurie brodată pe ele. Adulmeca aerul ca un căpitan bătrân, care nu mai ieșise pe mare de ani buni. În afară de ei doi, singura persoană de pe ambarcațiune era bărbatul care o conducea, un tip slab, de origine hispanică, având umerii subțiri și ciolănoși, cu o haină neagră și blugi, iar fumul pe care îl scotea din trabucul gros se desprindea de el ca o ceață de dimineață. Alături de timonă, un ecran de computer indica poziția pe o hartă topografică, iar pilotul verifica mereu, până când s-a întors și le-a zâmbit, etalându-și dinți mari.

– Am ajuns! Apele internaționale, prieteni! a strigat. Tres cubanos, por favor!

A vârât mâna sub bancheta lui și a scos trei trabucuri, oferind două dintre ele pasagerilor.

Remy a făcut semn că nu vrea, dar Markham a luat unul dintre ele foarte încântat.

– Pot să-l iau eu și pe al tău? a răcnit el ca să acopere zgomotul motorului și șuieratul vântului.

A dat aprobator din cap, apoi a închis ochii și a lăsat vântul să-l izbească în față. Și-a imaginat că merita, indiferent pentru ce era pedeapsa. Fumul de trabuc se dilua în aerul sărat.

– Hei! a strigat el spre Markham. Am ajuns până la urmă și controlor aerian?

Ceilalți doi au izbucnit în râs în același timp.

– Ce-ți spuneam eu? a făcut Markham către pilot, care a dat din cap drept confirmare. Tipul e mortal. Când și când, trântește câte o replică ucigătoare ca asta.

Pilotul bărcii a clătinat din cap în semn de apreciere.

– Cu ce vă ocupați acolo, în lume, înainte de asta?

– Remy a fost polițist, a răspuns, apoi a aruncat o privire ca să vadă dacă Remy asculta și a zis încet: De fapt, eu am fost bucătar-șef la o stațiune din Idaho?

– Faci mișto?

Remy a închis din nou ochii și i-a ținut așa îndelung, iar când i-a deschis, se întunecase vizibil; soarele coborâse dincolo de linia subțire și aburoasă a țărmului. S-a întrebat dacă trecuse o perioadă normală de timp sau...

În fața ambarcațiunii, un vas mai mare, un mic cargobot, se legăna pe apă. Probabil că era un vas de pescuit ori poate fusese folosit ca fabrică de conserve, având copastia ruginită și presărată ici-colo cu scoici prinse de metal, iar profilul a crescut pe măsură ce s-au apropiat, lăsând să se vadă o dungă roșie, ca trasată cu ketchup exact la linia de plutire.

Au ajuns bord la bord cu nava mai mare, iar în lumina amurgului, a văzut o scară de frânghie atârnând pe bordul negru ca tuşul. Pilotul bărcii a oprit motorul şi au plutit lin până aproape de cargobot, barcă fiind de opt ori mai scundă decât vasul, iar bordurile s-au atins cu un plesnet ca acela făcut de cineva din buze.

– Mulţumim, Chuck, a spus Markham. O să revenim. Aşteaptă aici.

Markham a pus o geantă mică pe umăr, apoi s-a prins de scara de frânghie şi a început să urce. Remy l-a urmat, ţinându-se strâns de scara udă, şi a trecut peste balustradă, ajungând pe puntea pustie a vasului, lung de douăzeci şi patru de metri, cu o cabină cu etaj şi scări ce coborau în pântecele lui. Sus nu era nimeni, deşi a observat în cabina de comandă o cană de cafea alături de timonă.

Puntea se legăna încoace şi încolo în hula uşoară. S-au îndreptat spre scară. S-a uitat în jos, spre îngusta casă a scării ce dădea într-un hol iluminat de becuri fără abajur, aliniate de-a lungul peretelui. Din capul scării, Markham s-a întors.

– Bine. Suntem pregătiţi?

N-a aşteptat răspuns, ci s-a prins de balustradă şi a început să coboare treptele. După un moment, Remy l-a urmat.

Holul era prea îngust ca să meargă amândoi alături, astfel că el a rămas în urma lui Markham în timp ce se îndreptau în lungul vasului, dincolo de uşile închise ale cabinelor, colţurile acestora fiind rotunjite.

Nu a reușit să identifice mirosul de acolo sau, mai curând, nu a putut separa acel amestec de mirosuri: sudoare, sare, fum de țigară și de cafea tare. În cele din urmă, Markham s-a oprit în fața unei uși metalice, a apăsat pe clanță și a pășit înăuntru. L-a urmat și au pătruns într-un compartiment lung și îngust, cu vopseaua cojită de pe pereți și având un tavan scund, totul iluminat de un bec orbitor, simplu, aflat în mijlocul tavanului. Nu exista niciun fel de mobilier, doar un stâlp de metal paralel cu podeaua, ca o balustradă ori o bară înaltă de balet, întinzându-se de-a latul încăperii, la vreun metru și jumătate de podea. A scos un sunet de uimire.

Acolo, pe bară, era un bărbat așezat ca un trofeu, atârnând în față, cu brațele legate la spate și stând agățat astfel că bara îl susținea de subsuori, iar picioarele aflate spre perete spânzurau până la câțiva centimetri de podea. Era îmbrăcat doar cu o pereche de chiloți roșii, strâmți și o șosetă albă într-un picior. Sub el se găsea o găleată cu apă. Umerii și claviculele se ridicau ca niște puncte mult deasupra capului, care îi atârna moale, iar din părul negru și bogat picura apă. Alți doi bărbați stăteau rezemați de peretele din partea opusă, tineri cu un aer plictisit, în blugi și tricouri simple, tunși scurt, stând de pază și râzând la o glumă de care știau doar ei.

– Hei, băieți. Ați luat o pauză?

– Ne-am gândit să vă mai lăsăm și vouă ceva. Individul stă în repaus de vreo oră.

Şi unul dintre indivizii masivi s-a apropiat, a luat o cană de cositor din găleată şi a aruncat apă peste faţa bărbatului. Acesta a ridicat încet capul. Remy a văzut tăieturile de pe obraji, frunte şi buze şi a bănuit că era stropit cu apă de mare. Bărbatul s-a uitat înnebunit în jur şi, în cele din urmă, ochii i-au căzut asupra lui, care a trebuit să privească în pământ. Markham le-a făcut semn din cap celor doi, iar aceştia au ieşit cu spatele din încăpere, lăsându-i înăuntru doar pe Remy, Markham şi tânărul bărbat din Orientul Mijlociu atârnat de braţe. A auzit paşi pe hol, apoi pe scările ce duceau pe punte.

Markham s-a apropiat de bărbat.

– Ascultă, Assan. Mă cheamă Doolittle, a zis, apoi a arătat cu degetul spre Remy. Iar el e Poppins. Ştii de ce ne aflăm aici?

Bărbatul a continuat să se uite mut.

– Pentru că numele tău a apărut pe nişte cecuri. Cecuri mari.

– Fratele meu m-a rugat să scriu cecurile. Cu ani în urmă. Le-am explicat celorlalţi... a început Assan.

– *Celorlalţi?* Ei sunt nişte fătălăi. Ei nu sunt în stare să încheie afacerea. Ai stat îndeajuns de mult în America încât să ştii ce se întâmplă când un negustor de maşini vechi se duce la director să încheie o afacere? Ei bine, acolo suntem noi. Noi facem afacerea. Aşadar, de ce e nevoie ca să te determine să declari totul astăzi, ia spune?

– Poftim? a făcut şi s-a uitat în jur cu ochi disperaţi.

– Cine sau ce mă poate opri să te dau jos de pe bara aceea și să te azvârl peste bord?

Assan a clătinat din cap în semn că nu exista o asemenea persoană.

– I-ai văzut pe tipii ceilalți? Sunt doar niște începători. Noi suntem partenerii de bază. Ei sunt doar echipa de juniori. Noi jucăm în echipa mare.

– V-vă rog...

Buzele lui erau acoperite de salivă lipicioasă, albă. Vorbea cu un ușor accent, pronunțând ceva mai apăsat unele consoane.

– Vă rog... n-am făcut nimic rău.

S-a zbătut apoi pe bară, prăbușindu-se din nou fără vlagă.

– L-ai auzit ce-a spus? a făcut Markham, întorcându-se către Remy. Assan n-a făcut nimic rău, a zis și s-a răsucit apoi către el. Și ce dacă? Cu alte cuvinte, lași întotdeauna un bacșiș de cincisprezece la sută, nu trișezi când e vorba de impozite, nu arunci gunoiul la întâmplare. La asta te referi?

Assan și-a plimbat privirea de la unul la celălalt, și buza de jos a început să-i tremure.

– Reprezentați un fel de poliție?

– Nu. Noi nu reprezentăm niciun fel de poliție.

În glasul bărbatului a apărut un soi de hârâit.

– Nu e drept. Am fost ridicat... de acasă. Noaptea. Nu mi s-au citit acuzațiile. Nu... nu e corect. E ilegal. Cer să mă consult cu un avocat.

– Uite, eu sunt avocat. Și el e avocat. Tipii cu care te-ai jucat ceva mai devreme tot avocați sunt.

Căpitanul vasului e avocat. La naiba, toţi oamenii din America sunt avocaţi. Credeam că ştii deja.

Assan s-a zbătut pe bară.

– Să-ţi mărturisesc ceva. O să ţi-l trimit pe următorul avocat specialist în drepturi civile pe care o să-l întâlnesc pe vasul ăsta. E bine aşa? Dar acum... ce-ar fi să-mi spui de ce apare numele tău pe cecurile trimise lui Bishir Madain?

– Am... a început el, desfăcând buzele şi lăsând la vedere dinţii sclipitori de albi, dar capul i-a căzut în faţă şi a început să plângă la fel ca un copil. Am... explicat... fratele meu este în Arabia Saudită. Strângea bani pentru studii islamice. A colaborat cu Bishir la un program referitor la schimbul de studenţi...

– Nu mă interesează asta.

Markham s-a dat mai aproape, până când vocea i-a scăzut la nivelul unui susur.

– Mă interesează o singură treabă. Răspunde la întrebare şi o să-ţi fie mai bine. Unde e Bishir?

– Le-am spus... nu ştiu.

– *Mie* nu mi-ai spus.

Assan a ridicat privirea, a respirat des şi superficial.

– Nu am idee unde e Bishir. Jur! E prietenul fratelui meu. Nu l-am văzut de mai mult de un an. Jur! Acum, *vă rog!*

Markham s-a întors spre Remy.

– I-auzi. E tare convingător. Tu ce părere ai, partenere? Oare zice adevărul?

În acea clipă vasul a tresăltat, apoi s-a aşezat. Remy a simţit în gură un gust sărat şi amar, ca de fiere.

Brusc, Assan s-a zbătut pe bară, a mișcat labele picioarelor ca și cum ar fi mers și a legănat capul într-o parte și-n alta. După această izbucnire de furie, a urlat spre tavan:

– Dar există legi!

– Destul de adevărat, a răspuns Markham, făcând un semn cu capul spre pupa. La două sute de metri vest de aici, poate. Aici, însă...

Bărbatul și-a lăsat capul să se prăbușească moale.

S-a auzit o bătaie în ușă. Markham s-a îndepărtat de prizonier și a ascultat ceea ce i-a șoptit la ureche unul dintre tineri. După aceea, pășind ca John Wayne, s-a apropiat de Remy.

– Ce părere ai, partenere?

– Nu-mi vine a crede. Nu putem proceda așa...

– Da, da. Știu. Nu ajungem nicăieri. Îmi cer scuze. O să urc pe punte ca să aflu dacă ticălosul a declarat ceva de folos până acum. Mă-ntorc. Stai cu ochii pe el.

Remy l-a urmărit pe Markham deschizând ușa albă din metal și i-a ascultat pașii răsunând pe hol, apoi pe treptele ce duceau spre punte. Pereții păreau să radieze sare. În cele din urmă, s-a clintit din loc.

Assan avea pielea rece și lipicioasă.

– Hai, i-a șoptit.

L-a ridicat de pe bară și l-a coborât la podea, și-a scos haina și i-a așezat-o pe umeri.

– O să fie bine.

Bărbatul duhnea a urină și sudoare. A rămas prăbușit grămadă la podea, iar spatele îi tresălta de plâns. Avea mâinile legate cu șoricei de plastic. A găsit un

briceag în buzunarul pantalonilor şi a tăiat plasticul cu care îi erau prinse încheieturile. Assan a desfăcut mâinile făcute pumn şi le-a strâns la loc, repetând mişcările de câteva ori.

– Mulţumesc... a spus el.

– Trebuie să acţionăm repede. Vino.

Şi-a petrecut peste umăr un braţ al lui Assan, care era mai scund, şi l-a tras afară, înaintând în lateral pe hol. Când au ajuns la scară, s-a uitat cercetător în sus, dar nu i-a văzut pe cei doi, nici pe Markham. Nu ştia sigur ce va face după ce va ajunge pe punte. Nu credea să aibă armă asupra lui. S-a pipăit... nu avea decât briceagul.

– Aşteaptă aici, i-a şoptit lui Assan.

Acum se întunecase complet, cerul nopţii fiind luminat de stele şi de o lună pe trei sferturi. A numărat patru capete profilate în timonerie şi a bănuit că oamenii de acolo nu puteau vedea în beznă. S-a întors şi l-a prins pe celălalt de subsuori. Acesta s-a crispat de durere când l-a ridicat prin deschizătura scării. Aerul era rece şi sărat. S-au furişat de-a lungul punţii, însoţiţi de scârţâitul scândurilor de sub tălpi şi de plescăitul valurilor mici care se loveau de copastie, până au ajuns la scara de frânghie, rămasă atârnată peste bord. S-a uitat în jos. Chuck, pilotul bărcii, stătea rezemat de spătarul scaunului, fumând un trabuc.

– Vino după mine! i-a şoptit lui Assan şi a început să coboare.

– Unde e Shawn? l-a întrebat pilotul, când a sărit în ambarcaţiune.

– O să mai rămână acolo o vreme. Vrea să-l ducem pe individ înapoi pe uscat.

– Dar nu are haine?

– A căzut peste bord. Îi sunt ude leoarcă.

Chiar dacă pilotul a perceput ciudățenia situației, nu s-a trădat.

– Și va trebui să mă întorc să-l iau pe Markham?

– Mâine-dimineață, la prima oră. Acum petrec.

Pilotul s-a uitat lung la el, după care a ridicat din umeri.

– Cum zici.

Remy l-a ajutat pe Assan să coboare ultimele trepte ale scării de frânghie, apoi l-a silit să stea întins pe podeaua bărcii și l-a acoperit cu haina.

A împins în corpul vasului, desprinzând barca, după care motorul a pornit cu o tresărire, iar curând s-au îndepărtat în viteză. A privit peste umăr. I-a văzut pe cei patru încă stând în timoneria vasului și, din câte i s-a părut, uitându-se în altă parte. Abia acum a băgat de seamă cât de repede îi bătea inima și cât de precipitat respira.

S-a ghemuit pe podea. Assan suspina. A aranjat mai bine haina pe umerii omului care tremura.

– Stai liniștit. Totul are să fie bine.

Celălalt l-a prins de încheietura mâinii.

– Ascultă-mă. Nu știu unde este Bishir. Jur! Trebuie să le spui și lor. L-am cunoscut foarte puțin... după îmbrăcăminte și modul de a vorbi, e foarte... american, a spus și a făcut un gest din umeri. Nu

auzisem de el până acum vreo doi ani, când m-a contactat pe neașteptate.

Glasul lui Remy s-a auzit gutural, în încercarea de a se face auzit, pentru că motorul bărcii făcea foarte mult zgomot.

– Și ce-a vrut?

– Aflase numele meu de la Kamal. Strângea bani de la musulmani americani pentru o societate de binefacere. Voia să donez și eu ceva.

– Și ai făcut-o?

– Da. Dar puțin. Le-am spus asta celor de pe vas. Dar din ziua aceea n-am mai vorbit cu Bishir. Jur!

Barca a început să tresalte în trecerea peste valuri de hulă mai mari și pilotul a virat ca să le traverseze la un anumit unghi. Remy s-a ridicat în picioare și s-a uitat peste umăr, dar nu a văzut nimic pe întuneric. Nici măcar luminile vasului. S-a ghemuit din nou pe punte să continue discuția. A surprins expresia imploratoare din ochii lui negri.

– Problema cu Bishir e... a început Assan, apoi și-a mușcat buza de jos.

– Care anume?

– Nu vreau să-mi vâr fratele în bucluc... el și Bishir se simțeau atrași de... femei americane. Mai ales Bishir. Îl interesau mai mult decât familia, mai mult decât orice, cred că de multe ori îi plăceau acele femei. Kamal zicea că avea și un nume pentru ele...

– Care?

– Coarde?

– Coarde?

Assan a părut stânjenit de ceva.

– Tarzan, înțelegi? Știi filmul? Bishir spunea că în America un bărbat poate sări de pe o coardă pe alta fără să mai atingă pământul.

– Și crezi că este... cu vreuna dintre coarde?

Celălalt s-a frecat la tâmplă.

– Țin minte că fratele meu a stat la un moment dat cu una dintre femeile lui Bishir. În Virginia. În apropiere de Charlottesville. Una divorțată. Foarte bogată. Bishir s-a gândit chiar să se însoare cu ea. Putea să plece cu alte femei, apoi revenea la ea. Se mai întâlnea cu o tânără din New York...

– March Selios, a mormăit Remy.

– Probabil. Kamal mi-a zis că Bishir ținea sincer la această femeie, dar că aceea din Virginia avea o mulțime de bani, iar când se plictisea, revenea întotdeauna la ea.

– Îi mai știi numele?

– Herote, a zis și i-a pronunțat numele pe litere. Nu-i cunosc celălalt nume.

Remy a dus mâna la buzunarul hainei. Alături de briceag, a găsit un pix; a încercat să nu se gândească la semnificația acestei alăturări. A scos pixul și a scris pe mână: „Herote. Virginia."

Acum aerul era rece de-a binelea, iar Assan tremura rău. Și-a lăsat mâna pe umărul lui.

– E bine. O să fie bine.

A ridicat capul să se uite înainte prin parbrizul bărcii cu motor, sperând să distingă linia țărmului.

În loc de asta, la o sută cincizeci de metri a văzut luminile unui vas.

Când ambarcaţiunea a încetinit, Assan a ridicat capul şi a scos un ţipăt când a văzut lucrul la care Remy privea fix: vasul pe care îl părăsiseră cu câtva timp în urmă. Markham stătea la jumătatea scării de frânghie, ţinându-se cu un braţ prins pe după ea, şi zâmbea. Ceilalţi doi bărbaţi, având în mână câte o sticlă de bere fiecare, se aplecaseră peste balustradă.

Assan s-a lăsat moale pe podea şi a început să plângă.

Ambarcaţiunea a încetinit şi a tras alături de vas. Markham a coborât restul de trepte şi s-a lăsat să cadă pe podeaua bărcii.

– Cum a fost plimbarea, Assan? Ai luat un pic de aer proaspăt?

Markham i-a prins încheieturile cu alt colier de plastic şi le-a pus apoi şi în cătuşe, lăsându-l cu mâinile în faţă. De pe vas a fost coborâtă o frânghie, iar el a trecut-o peste cătuşe, a făcut nod, apoi a tras. Bărbatul a fost smuls de pe barcă, având mâinile deasupra capului, atârnând de parcă ar fi fost spânzurat.

Remy s-a frecat la ochi. I-ar fi plăcut să fie mai surprins. S-a uitat cât Assan a fost tras pe vas, izbindu-se de câteva ori de copastie, iar într-un final, a trecut peste balustradă, fiind depus pe punte ca un peşte uriaş.

– Ai dreptate, i-a zis pilotul lui Markham. Tipul e mare.

S-a uitat apoi la Remy cu un amestec de respect şi teamă.

– Al dracu' de bun. M-a convins până și pe mine.

– Așa... ai scos ceva de la el? a întrebat Markham.

Remy se simțea rău. I-a arătat ce scrisese pe mână: *Herote. Virginia.*

– Deci nu ne-a *spus* tot ce știa, a făcut el și s-a înclinat în fața lui, în semn de recunoștință. Mă îndoiam, dar să fiu al naibii dacă treaba n-a mers exact cum ai prevăzut.

– Sper să nu mai aibă necazuri.

– A, sigur.

– Vorbesc serios. Trebuie să-i dai drumul.

– Bineînțeles, i-a închis gura Markham, apoi a zâmbit și s-a întors să urce scara de frânghie.

Remy s-a lăsat moale pe bancheta din cabina bărcii cu motor. Pilotul i-a oferit un trabuc, pe care, de această dată, l-a acceptat. S-a rezemat de spătar și a ascultat valurile clipocind când se loveau de corpul bărcii și, în ciuda dorinței lui, timpul a încremenit.

Partea a II-a

TOTUL SE STINGE

April s-a uitat la el, ochii ei trecând iute peste fruntea lui, alunecând apoi spre bărbie, înapoi spre ochi și din nou în jos, de parcă i-ar fi măsurat fiece trăsătură a feței, comparând-o cu vreun chip din memorie. Exista însă și o expresie de speranță în ochii ei, iar el și-a dat seama că ea aștepta răspuns la o întrebare. Asta se întâmpla uneori acum – oamenii așteptau răspunsuri la întrebări de care nu-și aminteau să îi fi fost adresate –, de aceea a adoptat o atitudine contemplativă.

– Hm, a făcut.

Ea a așteptat. Stătea întins pe spate, iar ea era ghemuită peste el, respirând discret, goală de la talie în sus. A aruncat o privire la clavicule, care se profilau frumos, la sânii mici și la câmpia plată a stomacului. Înainte de acel moment își aducea aminte doar fulgurații ale ei – explozii de imagini stroboscopice ale feței, un braț, o coapsă –, de aceea îl uimea să o vadă acum complet, să traseze relieful îngust și încântător al corpului ei. Purta pantaloni de pijama și nimic

altceva, iar în mintea lui se rotea mereu același cuvânt: încântător. Ea l-a privit întrebător, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile, ca la un joc de pocher.

– Hm, a făcut el din nou.

– Nu e un test, a făcut ea, râzând. E o întrebare cât se poate de simplă.

– Corect. Care era întrebarea, deci?

– Am zis... vrei să știi ce detest?

– A, da.

April s-a ridicat și s-a întins peste el, ajungând astfel să privească în altă parte. A lovit cu palma ziarul, care era la acel capăt al patului.

– Asta.

După o secundă, Remy s-a ridicat în fund. Ea deschisese larg ziarul *Times* de duminică la picioarele lui. Îl șoca data – era posibil să fi trecut atâta timp de atunci? Putea justifica toate acele zile?

– Detești ziarul?

– Nu, nu ziarul. Detest pagina asta.

A ridicat pagina cu *Portrete în suferință*, în care cei de la *Times* publicau mici necrologuri ale unor oameni care muriseră în acea zi – câte patru sau cinci pe ediție, continuând probabil procedura până când lista avea să se încheie.

– Urăsc felul în care citesc pagina asta acum. E la fel ca atunci când obișnuiam să citesc *Anunțuri de căsătorie*. Întâi caut persoane pe care să le cunosc – în ciuda oricărei probabilități, desigur. Mă uit la fotografii să văd dacă vreuna dintre fețe mi se pare cunoscută, poate cineva cu care am fost la aceeași școală

ori cineva cu care m-am văzut la vreo petrecere, cineva căruia să-i fi vândut un apartament. Apoi caut chipurile atrăgătoare. Mă uit să văd unde au făcut şcoala, unde şi-au petrecut vacanţele, unde au trăit părinţii lor, unde au urmat colegiul. E aproape ca şi cum aş crede că într-un paragraf ar putea fi cuprinsă o viaţă întreagă: o nuntă impresionantă, unirea a două familii, o lună de miere romantică, perechea revenind, fiecare reluându-şi fascinanta sa slujbă. Asta mă umplea de gelozie şi ură de sine, a rostit, înghiţindu-şi nodul din gât. Aşa descifrez acum portretele. Nu crezi că e o nebunie?

– E posibil să nu fiu cel mai bun judecător în situaţia asta.

– Uf...

– O nebunie.

– Nu voiam să spun nebunie, aşa cred. Mai curând o anume superficialitate.

– Nu eşti superficială.

– De unde ştii?

Nu a găsit răspuns.

April a revenit la ziar.

– Reporterii continuă să mă sune mereu, a vorbit, împăturind ziarul. Mi se adresează atent şi cu compasiune: „Trebuie să fi fost oribil să pierzi două persoane iubite în aceeaşi zi." Şi eu zic: „Aşa credeţi?" Cu asta îi descurajez... le spun că încă nu vreau să discut. „Poate altă dată."

– De ce nu vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu-ţi vine nicidecum să vorbeşti despre cele petrecute în acea zi.

– Eu nu-mi amintesc prea bine.

– A, a făcut ea, eu da.

S-a uitat în altă parte, spre un loc unde podeaua întâlnea peretele.

– Mă sună şi avocaţi. Ei sunt şi mai insistenţi.

– *Ăştia* ce vor?

– O treime, a răspuns, mutându-şi din nou privirea spre ziar. Asta mă surprinde, aşa cred. După aceea, am presupus că totul se va schimba... nu ştiu... că vom fi altfel. Că magazinele nu se vor mai deschide... firmele se vor închide... avocaţii vor renunţa la practica lor şi se vor refugia în păduri, a zis cu un zâmbet gânditor. Am crezut că ziarele vor înceta să mai apară. Şi, cu toate astea – s-a întrerupt şi şi-a ros unghia de la degetul mare –, toate astea... au devenit o secţiune de ziar. Precum recenziile unor filme. Sau ca rubrica rezervată bridge-ului.

Remy s-a uitat spre comoda din dormitorul ei, să vadă dacă fotografia pe care o ţinea acolo era tot cu faţa în jos. Soţul ei. Derek. Însă dispăruse.

April se uita fix la ziar şi părea să-şi aleagă vorbele cu mare atenţie.

– Nu-mi dau seama cum de-am devenit toţi atât de...

După aceea a rămas din nou cu privirea pierdută, ca şi cum restul frazei era undeva dincolo de fereastră.

– Aşa de... cum? a întrebat el.

– Învăţaţi cu asta.

S-a uitat peste umăr, iar un sân i s-a dezlipit de pilotă, astfel că a putut să-i vadă mamelonul cafeniu. Şi-a plimbat privirea peste gâtul şi faţa ei: sprâncene negre, serioase, arcuite peste ochii căprui ca zahărul caramelizat. April i-a surprins privirea.

– Ce e?

– Eşti frumoasă.

– Întotdeauna spui asta, de parcă ar fi prima oară că mă vezi.

– E adevărat.

A revenit la ziar şi a citit vreme de câteva secunde.

– A, poftim. Uită-te la femeia asta, a făcut şi a plesnit ziarul cu palma. A permis să fie tăiată în două de un magician la petrecerea aniversară a nepoatelor ei gemene. Asta e... cum să mă exprim... ia zi. Caraghios şi ironic şi, în acelaşi timp, trist şi minunat. Totul. Nu ştiu cum ar trebui să reacţionez la asemenea ştire. Cum ar trebui să ne simţim?

– Vii? a întrebat Remy.

– Ei, na, m-am săturat să mă simt aşa.

April a întins mâna în spate şi l-a mângâiat pe coapsă, iar el s-a gândit că probabil putea trăi aşa, la întâmplare, atâta timp cât mai ateriza şi pe aici când şi când, în acest cuib de aşternuturi din apartamentul ei, ca să-i admire trupul, spatele zvelt şi talia subţire. S-a întrebat dacă era de ajuns, dacă presiunea unei alte persoane asupra pielii lui va reuşi să-l reţină cumva. A vrut să spună ceva, despre *ei* sau despre *ea,* dar i s-a părut imposibil, pentru că nu avea habar ce vobiseră până atunci. Poate că şi acest lucru

era normal. Poate că fiecare pereche trăia între golurile dintre conversații, fiecare dintre cei doi fiind incapabil să zică lucruri importante de teamă că ele au fost deja rostite ori nu puteau fi spuse; poate că fiecare relație începea de fiecare dată când două persoane se întâlneau.

A lovit iarăși cu palma peste ziar.

– Sau tipul ăsta. A cumpărat o motocicletă de epocă imediat ce a împlinit douăzeci și doi de ani. A traversat țara pe ea și a rămas în Stâncoșii Canadieni timp de o lună ca să fotografieze gâștele migratoare. Iisuse. Cine face așa ceva?

S-a întors din nou cu fața la el, iar părul lung, castaniu s-a strâns în poala lui. Remy și-a amintit de fotografiile în care apărea March. Fața ei era mai lată decât a lui April și mai brunetă. Tatăl lor avea dreptate: deși era mai mare, April părea mai tânără și mai fragilă decât sora ei.

S-a uitat printre gene, ca și cum s-ar fi gândit exact la același lucru.

– Așadar... te-ai gândit vreodată cum ar suna al tău?

– Al meu... și Remy a deschis ochii.

– Portretul tău în tristețe. Nu seamănă cu necrologurile – nu vezi? Nu sunt prezentări sau elogii. Seamănă mai degrabă cu niște secțiuni transversale, o imagine stroboscopică privind o parte a vieții tale. Un moment. O temă. Așa cum crezi că ar suna al tău?

– Nu știu.

– Eu știu cum ar suna al meu.

– Serios?

– A văzut moartea ca pe o altă nuntă la care nu a fost invitată.

*

– Şi acum le vezi?

Glasul era calm, aproape alarmant.

– Să văd ce?

Avea ochii închişi şi stătea pe o canapea moale, undeva. A pipăit-o cu degetele. Una îmbrăcată în piele.

– Aceste... cum le numeai? Puncte? Dungi? l-a întrebat bărbatul cu voce stăpânită. Acum le vezi, când ţii ochii închişi? Da? Apar? Sunt alături de noi?

Glasul calm l-a făcut să se simtă tot mai îngrijorat, astfel că şi-a încrucişat picioarele, apoi şi le-a desfăcut.

– Sigur. Sunt întotdeauna acolo. M-am obişnuit cu ele, dar rămân permanent în ochi.

– Descrie-le. Cum arată?

– Ca nişte fuioare. Arată ca nişte fuioare.

– Fuioare, zici.

– Da, aşa. Ca nişte funii.

– Şi funiile astea te leagă de lume, Brian? Asta fac? Frânghiile astea te leagă sau te reţin pe pământ? Te împiedică să fii ceea ce ţi-ai dori?

– Nu. Nu-s frânghii. Şiraguri.

Remy a deschis ochii. Bărbatul de vizavi de el era trecut bine de patruzeci de ani şi chelea, purta ochelari cu rame albastre şi lentile înguste şi-şi ţuguia buzele ca şi cum ar fi supt ceva printr-un pai. Ţinea un

blocnotes cu file galbene, deschis, pe picioarele puse cruciș. Pe plăcuța cu nume de pe birou scria: Doctor Rieux. Se aflau într-un cabinet mic dintr-o clădire veche, unde nu existau decât biroul, un scaun și canapeaua pe care stătea el întins, cu brațele pe lângă corp. Restul încăperii era acaparat de rafturi cu cărți, o diplomă înrămată și un afiș de carton înfățișând un băiat care lupta cu un balaur uriaș, balaurul trăgându-se înspăimântat înapoi, pentru că băiatul scotea flăcări pe nări.

– Nu așa sunt fuioarele tale? Nu sunt astea legăturile ca te împiedică să-ți iei zborul?

S-a uitat la psihiatru.

– Nu. Sunt fragmente foarte mici de țesut care plutesc prin ochii mei. Oftalmologul spune că plutesc printr-un gel din ochi, umoarea vitroasă. Țesutul care o înconjoară se fragmentează. Se teme chiar că ar putea duce la desprinderea retinei.

– Aha. Retina, a zis psihiatrul, dezumflându-se vizibil. Îhâm, a mai făcut, după care s-a încruntat și a frunzărit prin notițe. Bine, ce altceva mai avem de analizat? a întrebat, dar din glasul lui a dispărut dulceața.

– Păi, mai am golurile astea.

– Ce? s-a mirat doctorul Rieux, fără să ridice ochii de pe notițe.

– Am niște goluri.

– Niște ce?

– Goluri de memorie. Se întâmplă să fac cine știe ce și, brusc...

*

– Totul se stinge după o vreme, tocmai spunea Guterak. Probabil că așa stau lucrurile.

Masa lui de biliard era mai grea decât lăsa impresia. Remy a așteptat în capul scărilor să vadă în ce direcție vor porni – înăuntru sau afară. Paul împingea. Foarte bine. Însemna că scoteau masa. S-a încordat sub greutate în timp ce cobora cu ea treptele scării largi.

– Serios: n-ar avea cum să țină la nesfârșit, așa-i că am dreptate?

– Habar n-am.

Chiar dacă era mică și chiar dacă picioarele îi fuseseră scoase, partea de sus era masivă și greu de manevrat, iar totul amintea de transportul unei lespezi de beton, ca și cum ar fi încercat să mute din loc o alee.

– La început, totul lăsa impresia unei detașări de lume, ca o zi de ninsoare intensă. Mai ții minte? Ca atunci când erai copil și ningea atât de mult încât se închideau școlile. Îți mai amintești vremurile alea?

– Da, a spus Remy chinuindu-se să nu scape masa din mâini. Într-un fel.

Ajunși în bucătărie, gemând și pufăind, au răsturnat-o în lateral. Paul a dat un șut unei mingi de fotbal de plastic, însă ea s-a lovit de dulapul cu vase și s-a rostogolit înapoi, ajungând în calea lui.

– O clipă, te rog. Stai așa.

Paul a apus jos capătul lui și a dat mingea la o parte. În acest răstimp, Remy s-a uitat la frigiderul lui Guterak, încărcat de hârtii: meniuri pentru prânzuri

şcolare, situaţii şcolare, fotografii ale copiilor unor amici, până şi una a lui Edgar. În bucătărie domnea un miros nedefinit, oarecum stătut, iar el şi-a imaginat că putea fi vorba despre o bucată de pâine intrată sub spălător sau despre vreo coajă de portocală căzută după frigider. În cele din urmă, au reuşit să treacă masa de biliard pe uşa glisantă din spate şi au încărcat-o în camioneta neagră a lui Paul, după care au adăugat cutiile cu scule, un televizor, un dulap de haine şi un congelator. Paul s-a întors înăuntru, după picioarele mesei, iar el a rămas afară, urmărind un grup de păsări dispărând pe cerul de culoarea cenuşii.

– Îţi sunt recunoscător pentru ajutorul dat, a spus Paul, când a revenit cu ultimele două picioare. Îmi dau seama că mă repet, dar îţi mulţumesc sincer.

– Lasă, a zis Remy.

– Mă simt nasol. Uite, te-ai întors, dar ai ochii prea afectaţi ca să mai lucrezi, iar eu te pun să cari rahatul ăsta greu cât cuprinde.

– N-am nimic cu spatele. Cât despre ochi...

I-a închis şi a văzut parameci înotând în lumina difuză. I-a deschis, iar lumea a redevenit plată şi lipsită de contrast, încărcată de paraziţi, ca un film vechi, a cărui peliculă este zgâriată.

S-au întors în casă, l-a urmat pe Guterak până sus, în dormitorul plin de blugi şi de cămăşi boţite. Acesta a aşezat cămăşile aflate pe umeraşe, hainele şi pantalonii pe braţele lui, după care au pornit să coboare treptele.

– Ți-am povestit ce mi s-a întâmplat săptămâna trecută? a spus Paul, peste un maldăr de haine pe care le ținea pe un braț.

– Nu cred.

– Am primit telefon de la un agent. Așa, din senin. Unul care caută talente. Omul bossului. Un șmecher masiv, cu ochii cât cepele, care l-a ajutat să încheie contractul acela pentru film. Omul e specializat în povești despre ziua aceea, înțelegi? Zice că bossul vrea să mă căpătuiască, așa că îl duc într-un tur al Zonei Zero și-i povestesc toată viața mea, iar el spune că e una dintre cele mai grozave chestii pe care le-a auzit. Cică o să aibă priză la public. Asta-nseamnă bani în cont. Și va deschide posibilitatea organizării unor acțiuni de divertisment. Spectacolele TV încep să... cum s-a exprimat... *strângă material.* O să treacă o vreme până când va scrie cineva fără înconjur, dar există o mulțime de chestii pe care el le-a numit *subtext.* Și a mai zis că, până una, alta, aș putea primi promoții.

– Promoții?

– Sigur. Apariții și alte rahaturi. Prezențe la malluri. Spectacole pe apă. Parade. Caută polițiști și pompieri care să taie panglici inaugurale și să salute drapelul și să dea lovitura de începere la meciuri de fotbal, care să citească poeme și alte prostii dintr-astea. Agentul spune că totul parcurge un ciclu al oportunității: întâi, povești care să inspire curaj, cu puști care țin la animale, chestii de genul ăsta, înțelegi? Apoi istorii de fundal, el le-a zis de primă pagină... iar apoi vin banii adevărați – cărțile thriller.

– Thrillere, atât a reușit Remy să îngaime.

– A, sigur. După părerea tipului, asemenea romane vor reprezenta totul acum, că istoria a devenit acțiune pentru așa ceva, a zis Paul și a făcut un gest de nedumerire din umeri. După thrillere vor veni chestiile aniversare: la cinci, la zece ani, adevăratele afaceri...

Paul s-a oprit și a luat o înghițitură de cafea.

– Nostalgia, domnule.

– Nostalgia?

– Cică o poveste ca a mea e totuna cu a deține acțiuni profitabile. Nostalgia ar reprezenta momentul potrivit când micuța mea companie ar putea lansa acțiuni la bursă. De aceea, după ce mi-a explicat toate treburile astea, omul m-a întrebat dacă vreau să-mi vând acțiunile. Adică, facă sunt dispus să-i vând experiența prin care am trecut?

– Și ce i-ai spus?

– I-am zis: „Poți fi sigur că vreau să-mi vând experiențele trăite. Sunt cât se poate de sigur că nu vreau să le mai păstrez."

Și Guterak și-a aruncat hainele în partea din spate a camionetei.

– Vrei să-l întreb dacă le vor și pe ale tale?

– Ale mele?

– Trăirile tale.

– Nu. Lasă. Le păstrez pentru mine.

– Bine, dar dacă te răzgândești cumva...

Au terminat de încărcat camioneta și au urcat în cabină. Înăuntru mirosea a fum de țigară, însă în rest, Remy a trăit o senzație de plăcere să stea alături de

Paul. Era ca în copilărie, s-a gândit, când mergea cu maşina, fără să ştie încotro se îndreaptă, fără să poată anticipa cât va dura călătoria, având ca martor doar soarele, ale cărui raze se strecurau printre clădiri.

Au cotit, iar el s-a uitat în urmă, să fie sigur că prelata era bine legată pe deasupra, moment în care a observat un Lincoln argintiu, vechi de cel puţin cincisprezece ani, destul de chinuit, mergând în spatele lor. Arăta ca un taxi pirat, dar în faţă stăteau doi indivizi. Acest lucru i s-a părut ciudat. Asemenea taxiuri nu aveau mai niciodată doi oameni pe scaunele din faţă. Paul a cotit încă de două ori, dar Lincolnul a rămas pe urmele lor. La un stop, a reglat oglinda retrovizoare şi a reuşit să-i vadă mai bine pe cei doi bărbaţi din automobil. Şoferul era un alb cu mustaţă, având pe cap o şapcă de baseball, care privea drept înainte. Pasagerul era un negru masiv, care se uita drept înainte. Remy şi-a mutat ochii spre Paul, care părea să nu fi observat automobilul care îi urmărea.

Turuia fără încetare despre femei.

– Bine, dar ştii de ce? Pentru că ele nu vor cu adevărat ceea ce afirmă. Uită-te la Stacy. A stat douăzeci şi doi de ani pe capul meu şi m-a tocat mereu. *De ce nu-mi spui ce te frământă? De ce nu-mi vorbeşti?* Iar când, într-un sfârşit, am decis să încep, ea-mi reproşează că nu mă mai opresc.

S-a uitat în spate. Taxiul fals rămăsese pe urmele lor.

Paul a oprit la un restaurant ieftin. Când a coborât, Remy a privit atent taxiul rulând încet pe lângă ei, observând că şoferul – tipul gras cu mustaţă –

a aruncat o privire în direcţia lui şi a făcut un semn din cap.

L-a urmat pe Paul în restaurant şi amândoi au ocupat un separeu dintr-un colţ. Au luat fiecare câte o cafea. Paul a comandat o porţie de hash. El a luat huevos rancheros. În tot acest timp, s-a uitat spre uşă.

Paul şi-a aprins o ţigară.

– Ţi-am spus că au împărţit Zero în porţiuni?

– Nu.

– Da, fiecare porţiune este administrată de altă companie care organizează căutarea aceea cu găleţi. Vor ca activitatea să meargă mai repede. Au trecut vremurile când ningea, domnule. Vor să-i elimine şi pe pompieri, amărâţii. Dar au început să întâmpine necazuri. Pompierii nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Unii dintre indivizii de acolo sunt nişte neisprăviţi desăvârşiţi, vrând spectacole pe apă, la fel ca ăia cu *Portrete în suferinţă,* înţelegi? Dar... şi mi-e lehamite să recunosc... ştiu cum se simt oamenii ăştia. După o vreme... începi să ai senzaţia că *îţi aparţine.* Ca şi cum totul ar fi al tău.

Remy a sorbit din ceaşca de cafea.

– Brian, mai ţii minte noaptea aceea? După ce am coborât acolo? Îţi aminteşti? Cât de linişte şi de bizar era?

– Nu chiar. Serios, nu.

– Toate formele alea întunecate şi care fumegau... şi reflectoarele, şi strălucirea creată de incendiile alea blestemate... nici măcar nu puteai întrevedea sfârşitul. Era ca şi cum te-ai fi dus într-un loc unde nu au existat

niciodată oameni, de parcă ar fi fost vorba de o junglă întunecată. Mai ţii minte? Eşti pe o stradă, numai că, brusc, strada nu mai există... faci câţiva paşi şi te trezeşti într-un loc pe care nici nu ţi-l poţi imagina, semănând cu vreo pauză din coşmarul unui puşti. A doua zi dimineaţă nu mi-a venit să cred cât de cenuşiu era totul. În noaptea aceea, totul mi s-a părut a fi negru, a spus Guterak, scărpinându-se în cap. Uite că-mi răpeşte liniştea. Nu uita, în prima dimineaţă, camioanele fără bene erau deja acolo, corect? Au transportat peste o sută de camioane la Fresh Kills. *Iar asta în cea de-a doua zi, Brian!* Au curăţat mizeria încă de la început... încă înainte de a şti sigur ce reprezenta. Cum adică...? Ce înseamnă asta? E bine aşa ceva?

– Nu ştiu.

– Vrei să ştii ce cred eu?

S-a uitat peste umăr, iar apoi s-a aplecat, ca să fie mai aproape de Remy.

– Cred că boşii au ştiut încă de la început că nu vom găsi pe nimeni. Nu cred că s-au sinchisit. Au vrut să se cureţe locul cât mai repede, dar s-au văzut siliţi să aştepte ca noi să găsim supravieţuitori. Am dreptate? Tot timpul au zis: *Noi nu ne vom găsi odihna până când... la-la-la* sau *Mai există speranţe* şi, de fapt, tot timpul s-au gândit că *trebuie să cărăm de aici un milion de tone de rahaturi, abia după aceea vom putea închiria terenul.* Asta vreau să spun, cum duci de acolo un milion de tone? Merită să vezi. E ca şi cum ai crea o exploatare minieră la suprafaţă. Ca şi cum ai săpa căutând ceva.

Cuvintele au sunat oarecum familiare şi tulburătoare, iar Remy voia din răsputeri să încheie conversaţia pe acea temă. Prin ochii zgâriaţi prin interior, s-a văzut pe sine în oglinda zgâriată. În spatele lui, unul dintre urinale dădea pe afară, iar sunetul predominant era al apei de prisos. A intrat într-un separeu, a închis uşa, şi-a desfăcut pantalonii şi s-a aşezat, prinzându-şi capul între palme.

Câteva secunde mai târziu, uşa de la separeu a fost deschisă brusc.

– Hei! Te deranjăm?

A ridicat ochii şi l-a văzut pe unul dintre bărbaţii din taxiul pirat, un individ masiv, cu o mustaţă strâmbă, ochelari fumurii şi o şapcă de baseball pe care scria BUFF.

– Ai avut vreme să analizezi oferta noastră?

– Abia m-am aşezat la masă.

– Nu avem de gând să ne amestecăm în treburile voastre, dacă asta vă preocupă. Nu vă cerem decât să daţi dovadă de puţină politeţe... profesională. Adică, să ne ţineţi informaţi. Şi, în schimb, Biroul vă va ţine la curent cu ceea ce descoperim. Cooperare. Asta e cheia succesului, am dreptate?

S-a simţit ciudat de dispus să accepte orice, aşa cum stătea aşezat în separeu, având pantalonii coborâţi până la glezne, iar acel bărbat masiv îi bloca ieşirea.

– Da. Sigur.

– Evident. Ai văzut? Sunt cooperanţi. Nici nu se putea mai uşor, a zis şi a dus două degete la tâmplă, după care le-a îndreptat spre Remy. Păstrăm legătura.

Bărbatul a dispărut înainte ca el să rostească:

– Nu era nevoie de tot spectacolul ăsta.

Și-a terminat treaba și a ieșit din separeu cu mișcări ferite, a privit în jur, s-a spălat pe mâini – a trebuit să și le usuce frecându-le de pantaloni, pentru că nu existau șervete de hârtie –, apoi s-a întors în restaurant cu o oarecare teamă, uitându-se în jur după omul din taxiul ilegal. Nu a văzut pe nimeni. Când a ajuns la masă, Paul mesteca de zor din mâncare. A făcut un semn cu furculița spre el, ca și cum ar fi așteptat ca acesta să termine ce avea de spus.

– Ascultă, Paul, i-a spus, cred că nu am niciun chef să discutăm despre treaba asta.

Însă lui Guterak i-a fost imposibil să se oprească.

– Nu mai facem multe tururi. Sunt prea mulți amatori. Așa că s-a construit, naibii, o platformă de observare. Ca și cum ar fi nenorocitul acela de Mare Canion. Mai sunt și apartamentele alea care dau spre Zero, donate lucrătorilor de la acțiunile de salvare, iar boșii le folosesc pentru petreceri, ca să-și ardă amicele și să ofere de băut celebrităților. Miliardari și actrițe de telenovele. Acum, toată chestia arată altfel. În fiecare zi se transportă porcăriile de acolo și nimic nu se mai întoarce. Duc totul la Fresh Kills, unde este stors de parcă ar face suc de portocale, până când la suprafață apar sângele și hârtia, iar după aceea mai aduc un camion cu chestii asemănătoare, a zis cu un geamăt gros. Brian, vor căra totul de aici. Absolut totul. Hârtiile sunt îndosariate, bucățelele de carne sunt îngropate și ghici cine se alege cu oțelul. Mafia. Ai

naibii boşii ăştia, dau tot oţelul mafiei. Fiecare se alege cu o îmbucătură din ospăţul ăsta.

– Paul, ascultă-mă. Nu s-ar cuveni să vorbeşti astfel. Înţelegi ce zic?

Remy s-a uitat prin restaurant, căutându-l din ochi pe bărbatul care îi urmărise.

– Trebuie să fii precaut. Să fii discret.

– Mda, aşa susţine şi agentul acela al meu. El mai adaugă că, de fiecare dată când deschid gura, dau în vileag lucruri pentru care ne-am putea alege cu bani buni. *Ai o singură poveste,* spune el, *şi trebuie să o protejezi.* De aceea i-am promis că o să-mi ţin botul, a zis, clătinând din cap. Numai că, uneori, mi se pare că e o nebunie că nu vorbim despre chestia asta. Câteodată am impresia că e o nebune că nu ne ridicăm să protestăm.

– Paul... a început Remy.

– Vreau doar să le strig: *Încetaţi!* Înţelegi? Să termine dracului cu prostiile. Cu toate. Cu movilele şi grămezile. Ce e cu graba asta? Îngăduiţi-ne mie şi pompierilor să ne petrecem restul vieţii verificând resturile bucată cu bucată, dacă aşa avem chef.

Chelneriţa le-a umplut ceştile.

– Cred că ar fi bine să te consulte cineva, a vorbit Remy cu un aer secretos. Vreun terapeut.

– Cine?

– Un terapeut. Un psihiatru. Cred că şi eu o să mă duc la unul.

Paul a ridicat din umeri.

– Tot timpul găseşti acolo consilieri şi preoţi, mereu dispuşi să stea de vorbă cu tine şi holbându-se la tine de parcă ai fi nu ştiu ce dement. Într-o zi făceam pişu', când a apărut un tip cu coadă de cal care m-a întrebat cum îmi merge. Şi eu i-am răspuns: „Fac pişu' foarte bine, dar s-ar părea că mi-ar mai trebui nişte apă în dietă." Şi individul ăsta lipsit de umor zice: „Nu, ce faci *tu*, amice?" Şi m-am întors spre el: „Chiar vrei să ştii ce fac, amice?" iar el îşi închipuie că a găsit replica potrivită şi se luminează la faţă. „Da." Iar eu: „Nu prea bine, dacă ţii să ştii cu orice preţ." Şi labagiul: „Ei, nu-ţi face griji. O să fie mai bine." Asta e. O să ne fie mai bine. Cu asta m-am ales după consiliere. Am dreptate? Şi ştii ce i-am spus? „Du-te-n mă-ta, nu vreau să-mi meargă mai bine."

Apoi au mâncat în tăcere. Remy a stat cu ochii pe uşă, dar nu l-a mai văzut pe tipul din taxiul pirat.

– Bine, dar ce s-a întâmplat cu Stacy?

– Ei, lasă, Brian.

– Bine, dar fă-mi plăcerea.

– Să-ţi fac plăcerea.

Paul şi-a băut cafeaua, apoi a ridicat din umeri şi s-a uitat lung la furculiţă.

– Ei... e cam acelaşi lucru. Ea a zis că probabil lucrurile vor fi mai bune, iar eu am răspuns: „Du-te naibii, Stacy, nu vreau să meargă mai bine."

A luat o îmbucătură din mâncare şi a privit lung spre parcare în timp ce mesteca. Şi Remy s-a uitat afară. Taxiul ilicit, de culoare argintie, a trecut prin

dreptul lor încă o dată, iar cei doi ocupanți ai lui se uitau drept în față, spre...

*

Tăblia biroului din fața lui era netedă, iar spiralele vizibile în lemnul deschis la culoare aminteau de o imagine din satelit a unei furtuni. Și-a plimbat degetele de-a lungul suprafeței mai mult libere, trecând peste o agendă de planificare lunară pe care nu scria nimic, ajungând la o plăcuță cu un nume care era cu spatele spre el. A întors-o. REMY. Alături de numele lui se afla un număr de telefon, cu butoane pentru trei linii, niciuna dintre ele marcată. A ridicat receptorul, a ascultat bâzâitul tonului de interior și l-a așezat la loc în furcă. Mai exista un computer, închis. A apăsat butonul de sub ecran, dar nu s-a întâmplat nimic. Și-a plimbat privirea prin biroul fără nicio fereastră. Totul arăta noi-nouț: nimic pe pereți. Încăperea era spațioasă, având pereții lambrisați cu lemn închis la culoare, două scaune de cealaltă latură a mesei de lucru și o bibliotecă de lemn masiv cu uși de sticlă. Remy s-a apropiat de el să se uite la cărți, sperând că titlurile îi vor explica prezența în acea încăpere. Însă în dulap era doar un set din *World Book Encyclopedia,* ediția 1974, și două șiruri de cărți rezumate, publicate de *Reader's Digest,* toate decolorate, arătând de parcă ar fi fost culese de la vreun târg de țară. Mai era o fotografie pe un perete, înfățișându-l pe el la

Zero în zilele de după – bossul de o parte, președintele de cealaltă. S-a uitat lung la ea. Nu-și amintea să-l fi întâlnit pe președinte. În birou nu mai era altceva – nici dulapuri pentru dosare, nici fotografii cu April sau Edgar. A revenit la masa de lucru și s-a apucat să deschidă sertarele. În cel de sus a găsit un teanc de file albe, având inscripționate în partea de sus, cu caractere îngroșate: SECRET. A încercat sertarul mare de jos, dar era încuiat. Cel din mijloc era gol, cu excepția unui plic de culoare cafenie, pe care scria „Remy" cu litere mari de tipar.

A ridicat plicul subțire, l-a întors pe partea cealaltă, l-a așezat pe masă și a rămas cu privirea la el. Să fie vreun soi de raport *despre* el, nu *pentru* el? Era un test?

A luat raportul, s-a dus spre ușa biroului și a deschis-o, căutând pe cineva să întrebe în legătură cu acesta. A scos capul pe ușă și s-a uitat în ambele direcții, de-a lungul unui coridor lambrisat ce se întindea cam doisprezece metri într-o parte și cealaltă. Era mărginit de șase uși de birou închise, toate având geamuri vitrate pe care nu scria nimic. S-a întors spre dreapta și a mers până la capăt, unde a dat de un alt coridor care îl intersecta, formând un T. De data aceasta, a cotit la stânga și a mers cam cinci metri, ajungând la o ușă dublă batantă care dădea spre o încăpere vastă, un adevărat labirint alcătuit din cubicule cu pereți detașabili, totul scăldat în lumină fluorescentă. A constatat și aici absența ferestrelor. A auzit zgomote făcute de tastaturile de computer,

amintind de zgomotul produs de picăturile de ploaie și murmurul făcut de discuțiile dintre oameni. Cubiculele se întindeau înaintea lui ca un câmp uriaș, productiv, întrerupt doar de stâlpii așezați la distanță de aproximativ zece metri unul de altul. În primul cubicul, o femeie bătea de zor la tastatură, având așezată pe urechi o cască prevăzută cu microfon, iar în față un document vârât într-o folie protectoare de plastic.

– Ei, pe naiba, n-a făcut-o el, a spus ea în microfonul căștii. Prostii. Hai, fii serios!

Probabil simțindu-l în spatele ei, s-a răsucit.

– A, bună ziua, domnule.

Remy a ridicat plicul pe care era scris numele lui.

– Știi cumva...? a început el.

Femeia a făcut semn către cască, iar el a dat din cap și s-a retras. Părăsind încăperea, a urmat coridorul în formă de T în cealaltă direcție. Acesta se sfârșea cu o pereche de uși mai impresionante, iar pe geamul vitrat scria mare SECRET. A deschis ușa și a aruncat o privire dincolo de prag. A văzut o femeie stând la o masă rotundă și citind un catalog de prezentare pentru piese de mobilier; în spatele ei, o ușă masivă din lemn de culoare închisă dădea spre alt birou. S-a retras, a închis ușa fără zgomot, a cotit spre stânga și a mers pe acel hol până s-a trezit înapoi la altă intrare spre uriașul labirint de cubicule. S-a uitat înapoi peste umăr. Pe peretele de deasupra ușii pe care tocmai intrase a remarcat încă o inscripție asemănătoare cu cele văzute în hangarul și în clădirile Quonset: „Dușmanii noștri trebuie

să știe despre poporul american că el nu-și va găsi liniștea decât după ce va învinge Răul."

În cele din urmă, a refăcut drumul înapoi pe coridorul în T și apoi pe cel ce ducea la biroul lui. Înăuntru, telefonul suna. S-a dus la masă și a ridicat receptorul.

– Da.

– A, bravo, bine că mai sunteți aici.

Era glasul unei femei.

– Sunt încă aici.

– Ați primit plicul trimis de Shawn?

Remy l-a așezat pe masă.

– Da.

– Ce părere aveți? Vă ajută cu ceva documentele pe care le-ați primit?

– Hm... E prea devreme să mă pronunț.

– Sigur. Am încercat să le spun că totul mai poate aștepta până la întoarcerea lui de la Washington, dar îi știți pe ticăloșii aceia de la Parțiale.

– Da, a zis, uimit că vorba nu a sunat a întrebare.

– Știu. Sunt foarte mistici. Jur că ei ar putea găsi înțelesuri și într-o bucată de hârtie de toaletă folosită. Cred că asta e din cauza instruirii pe care o au.

– Probabil că da.

– Ați observat că toți cei de la Parțiale au încetat să mai rostească frazele până la capăt?

– Nu am remarcat.

– În orice caz, acum vă așteaptă.

– Bine. Cu cine am vorbit?

– Nu așa sună adevărul? a spus ea râzând și a închis.

A lăsat receptorul în furcă și a deschis plicul. Înăuntru erau două hârtii sigilate în pungi ziploc. În prima, un plic de dimensiunile unei scrisori, gol și mototolit, adresat Lisei Herote – numele pe care Assan îl menționase la interogatoriu –, la o adresă din Virginia. Pe plic se vedea urma lăsată de o ceașcă de cafea și o pată care putea fi de iaurt, semn că acesta fusese găsit într-un coș de gunoi. Nu era trecută adresa expeditorului, dar cineva anexase un bilețel galben: Ver scr/mostră scr olo[1] Bishir – confirmat.

A auzit pași pe coridor. A ridicat ochii de pe scrisoare și a văzut silueta unui bărbat stând în fața ușii cu geam vitrat.

A așteptat un moment, apoi a zis:

– Bună.

Silueta a plecat din dreptul ușii.

A revenit cu privirea la documentul de pe masă. Cea de-a doua pungă de plastic conținea o jumătate de pagină arsă, cu colțurile pârlite. A ridicat cu grijă documentul și l-a citit prin folie, iar degetele au evitat în mod instinctiv marginile înnegrite, să nu le sfărâme. Era o copie imprimată a unui e-mail venit din partea MSelios@ADR, adresat unui anume BFenton, din cadrul aceleiași companii. Colțul din dreapta sus era ars, astfel că putea fi citită doar partea stângă a foii.

De aceea cred că cel care a
telefonat noaptea tre

[1] Verificare scris/mostră scris olograf Bishir (n. tr.).

dormeam. Ceea ce ar trebui
în jur mă face să mă sim
sexul e plăcut, și eu
parte a atracției
îngrijorat în privinț
speriată de
March

A întors foaia pe dos, dar pe acea parte nu scria nimic. Biletul galben preciza că o copie a mesajului fusese „Transmisă de Markham, Unit. De Investig. Depart. Doc., reconstituire în curs de la Parțiale". Avea inițialele scrise de trei ori; nu a recunoscut niciuna.

A pus cele două pungi în plic, s-a dus din nou la ușă și a privit de-a lungul coridorului pustiu. Ultima oară se aventurase spre dreapta; de data asta a pornit spre stânga, urmând coridorul până la altă intersecție în formă de T și a cotit la dreapta. A mers puțin și, chiar înainte de a trece de ușile batante, și-a dat seama că se va trezi din nou în...

*

Cerul, imposibil de aproape, licărea ca suprafața unui lac, dându-i lui Remy perversa impresie că, dacă ar sări de pe scara de incendiu, nu va cădea, ci va porni să planeze în sus, spre acel albastru perfect de toamnă. Când era mic, luase lecții de înot la o tabără din nordul statului; instructorul îi spunea mereu că

va pluti dacă doar se lungeşte pe spate şi are încredere că apa îi va susţine corpul. În cele din urmă, într-o vară, la o reuniune a rudelor din partea mamei, în Virginia de Vest, a încercat să aplice sfaturile instructorului. Şi a plutit. Nu aşa cum se aşteptase: nu a plutit deasupra apei, ci mai curând a părut să *devină* una cu apa, plutind *în* ea. Probabil că acela era răspunsul. Să pluteşti prin această viaţă ca un petic de hârtie dus de curent. Întinde-te pe spate şi lasă-te purtat.

S-a uitat la instrumentul pe care îl avea în mână şi a înţeles că trebuia să ridice capacul micului grătar cu cărbuni. Erau trei bucăţi de friptură şi un burger pentru vegetarieni, sfârâind deasupra cărbunilor albi ca cenuşa. Nu a mai stat pe gânduri, i-a întors. Perfect: liniile negre ca nişte gratii de închisoare au rămas pe fripturi. Mirosul era extrem de precis, atât de *diferit* faţă de cel de la *Zero*, încât a rămas pur şi simplu acolo, inhalându-l. *Perfect. Aşa trebuie să miroasă friptura la grătar.* Poate că aceasta nu era o suferinţă, ci viaţa, şi probabil că fiecare viaţă este trăită clipă de clipă. Nu toată lumea reacţionează în faţa lumii aşa cum i se prezintă? Cine ştie cu adevărat mai mult decât momentul în care se află? În ce ai încredere? În memorie? În istorie? Nu, acestea sunt doar poveşti şi, indiferent pe care le alegem să ni le spunem – cea despre căsătoria noastră, cea despre Zidul Berlinului –, există întotdeauna goluri. Pesemne că sunt nenumăraţi oameni în toată ţara aplecaţi în faţa grătarelor, la fel ca el, întrebându-se cum de vieţile lor au ajuns în acel punct.

A aruncat o privire în jur – stătea în genunchi pe scara de incendiu a clădirii în care locuia April. Privind în jos, a văzut o pereche mergând pe sub el pe trotuar, ţinându-se de mână, în vreme ce frunzele uscate se rostogoleau în faţa lor. Glasurile lor scăzute se ridicau în aer, spre scara de incendiu, iar bărbatul tocmai rostea: „...şi norocosul a găsit ultimul bătător în Park Slope."

Alături de grătarul cu cărbuni era un pahar cu vin roşu. L-a înhăţat, a luat o înghiţitură, uşurat că avea gust de vin. Cauza corespundea efectului. Vin bun. Shiraz? Da, acum se simţea mai bine. Existau locuri – în pat cu April, aici, pe scara de incendiu – unde se simţea pe teren solid. Real. Fripturile, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu ele, mai trebuiau să stea la foc nişte minute.

S-a târât pe fereastră în camera de zi a lui April. Un bărbat trecut bine de patruzeci de ani, cu părul castaniu şi des, ochelari fumurii şi purtând un sacou sport, stătea pe unul dintre scaunele de sufragerie în camera de zi, aglomerată, şi sorbea vin dintr-un pahar. La apariţia lui, omul s-a îndreptat puţin de spate. April stătea la un capăt al canapelei, iar la celălalt se afla o femeie cu trăsături precise, cu păr blond, tuns scurt şi ciufulit. Era atrăgătoare aşa cum numai femeile de o anumită vârstă pot fi, cu naturaleţea tipică postpreludiului afişată de cineva care s-a săturat să mai piardă vremea. A arborat un zâmbet pentru el. La gât avea legată o eşarfă roşie, cu un nod larg, înflorit, ca şi cum cineva i-ar fi tăiat

carotida. Nu avea unde să se aşeze decât între cele două femei. S-a aşezat.

– Carnea mai trebuie să stea câteva minute.

– Abia aştept, a spus femeia.

– Miroase grozav, a adăugat bărbatul.

– Nicole, trebuie să guşti marinata secretă pe care o face Brian, i-a zis April femeii.

– Zău? Ce pune în ea? a întrebat ea, mimând interesul şi întorcându-şi spre Remy ochii albaştri larg deschişi amintind de două reflectoare de închisoare.

– Îţi dai seama că nu-ţi pot destăinui, a răspuns el.

– Ţi-am zis doar că e secretă, a precizat April.

Au râs cu toţii, ca nişte oameni reali. Apoi s-au uitat la băuturile lor.

Nicole şi-a dres glasul şi a vorbit ca şi cum ar fi citit un scenariu.

– Bravo, April, ne bucurăm enorm că te întorci printre noi.

– Mulţumesc.

– Cred că ţi-a fost foarte greu.

– Da.

– Cred că nici nu ne putem imagina cum a fost.

– Nu.

– Cumplit, să pierzi două persoane apropiate.

– Mm.

– Cred că a fost îngrozitor.

– Mm.

– Da, a părut Nicole a înţelege în cele din urmă că subiectul era epuizat. Da, e grozav că te întorci la treabă. În prezent, grupul nostru se menţine pe

locul patru în privința comisioanelor brute și, dacă revii și tu, credem că vom ajunge pe locul trei pe la sfârșitul trimestrului.

– Și eu sper, a spus April pe un ton neconvingător.

– Asociați ca ea joacă un rol din ce în ce mai important, i-a mărturisit Nicole lui Remy. Creșterea este acum sub patruzeci la sută.

– Aha, a făcut el.

– Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult până să revin, a zis April și a căutat mâna lui.

– A, Doamne! Nu, a exclamat Nicole și s-a aplecat spre April, iar în ochii mari și rotunzi i-a apărut o expresie de îngrijorare. Nu, nu, nu! Ți-am cerut să te odihnești cât este nevoie. Ne-am descurcat foarte bine. Dar, dacă ținem seama prin ce ai trecut... nu, mai bine că nu te-ai grăbit să te întorci la treabă, a afirmat, sorbind apoi din vin. Serios, în primele câteva luni piața s-a mișcat foarte puțin. Acum, însă... aproape c-am ajuns la numărul de listinguri pe care îl aveam și înainte. De fapt... a început și s-a aplecat ușor, ca și cum ar fi răspândit niște bârfe josnice, totul indică o creștere spectaculoasă. O explozie. Din nou apare tendința de creștere. O să se încingă bine treaba.

– Se încinge, a repetat bărbatul că ochelari fumuri, uitându-se direct la Remy.

– Perioada de inactivitate pare să nu fie decât o chestie de moment, a spus Nicole.

– De moment, într-adevăr, a întărit bărbatul cu ochelari fumurii.

– E o perioadă foarte potrivită să te întorci la slujbă, a continuat Nicole. Vor apărea inovații... parteneriate cu dezvoltatorii... achiziționarea de acțiuni proprii... opțiuni și fonduri de garantare. Louis zice că întreaga țară e pe punctul de a influența cele mai bune active.

A tăcut o clipă, creând un efect dramatic.

– Optimismul nostru, a rostit, apoi a sorbit tot vinul din pahar și a clătinat din cap. Numai să vezi. Vom avea parte de o adevărată frenezie. Oamenii vor cumpăra produse doar în baza unor simple modele. Vor cumpăra schițele artiștilor. Ideile.

– Idei, a spus April cu glas pierit.

Remy a profitat de acel moment ca să se ridice.

– Pariez că fripturile s-au făcut.

I-a zâmbit lui Nicole.

– Și burgerul tău cu soia.

April îi reținuse mâna între degete când se ridicase, iar acum l-a strâns. Și abia în acel moment și-a dat seama ce agitată fusese în legătură cu purtarea proprie în fața acestei femei care sigur îi era șefă. I-a dat drumul mâinii și s-a dus spre fereastră, gândind din nou că probabil viața *revenise la normal*, iar acel normal era reprezentat de un șir de momente singulare, fără legătură între ele. Nu avea niciun motiv să creadă că existase ceva diferit vreodată. Lucrai într-un birou toată săptămâna. Șefa – broker imobiliar – prietenei tale a venit cu soțul, iar tu le-ai gătit cina. Iar când a sosit momentul să mâncați, nu va mai conta dacă ți-ai amintit să fi *planificat* cina. O masă nu se

sinchisește de intenția bucătarului; ea este doar consumată. În tot orașul, în întreaga țară, oamenii se ridicau din pat, se agitau și luptau, apoi se întorceau noaptea să doarmă, independent de orice înțeles decât acela de trezire, agitație, luptă și somn. Conduceau mașini fabricate în locuri în care nu călcaseră niciodată, foloseau telefoane și computere și o mie de cuceriri tehnologice, cu piese minuscule adunate de la fabrici din toată lumea, în locuri de a căror existență nu erau niciodată siguri, tehnologie pe care nu o înțelegeau câtuși de puțin. Și niciunul nu se oprea să spună: „Ia stai puțin! Nu pricep cum a ajuns mașina asta aici. De ce telefonul ăsta face fotografii?" Oamenii răspundeau la telefoane. Își mâncau fripturile. Iar dacă se trezeau într-o dimineață divorțați sau bolnavi de cancer ori dacă se trezeau luptând într-un război, ei își asumau realitatea diferențelor ireconciliabile, tumorile maligne, premonițiile privind răul.

Asta este o viață, a gândit el, semănând cu pietrele care saltă pe suprafețele timpului, cu scurte momente de conștiință limpede când te izbești de apă înainte de a pluti din nou prin aer, zburând peste banda rezervată automobilelor, peste săptămânile petrecute la un birou, bucurându-te când salturile încetează și petrecându-ți restul vieții într-un soi de mulțumire plutitoare, pierdere a conștiinței, de weekenduri pierdute, strălucirea slabă a ecranelor de televizor ce încălzesc fețe placide, ridurile zâmbetului adâncindu-se în lumina ecranului. Remy și-a golit paharul de vin.

Pe balcon era frig. A sorbit adânc din aerul metropolei. Fripturile miroseau atât de bine, încât situaţia devenise insuportabilă, iar ochii i-au lăcrimat când a întins mâna spre capacul grătarului şi...

*

Stătea în propria maşină, dezorientat, întrebându-se dacă golurile se măreau. Poate aveau vreo legătură cu maşina, întrucât cele mai grave derapaje se produceau în asemenea momente, când se afla pe drum sau aştepta în trafic, atunci când ridica privirea şi se trezea într-un tunel sau pe o pasarelă, neştiind încotro mergea sau unde fusese (la un moment dat, se trezise ud până la brâu, puţind a apă menajeră uzată), ori când, brusc, se trezise într-un cartier necunoscut, parcat în faţa unei clădiri, având o agendă deschisă în poală şi binoclul prins la gât.

De data asta, s-a uitat imediat prin maşină, căutând din ochi binoclul, închipuindu-şi că se afla într-o misiune pe care o va reasambla ceva mai târziu ori, pur şi simplu, o va abandona. Şi-a dat seama curând că nu avea nici binoclu, nici agendă. Se găsea undeva în suburbii. Iar în acel moment a reînceput să se orienteze şi a recunoscut cartierul, casa mare a Carlei şi a lui Steve, într-o turmă de clădiri similare care păşteau într-o fundătură pe o pantă de deal, terasată, acel ansamblu nu putea fi mai vechi de doi ani, unde, aşa cum se confesase Steve, existau patru modele de bază,

iar casa lui – cea cu fațadă de cărămidă aparentă și cu verandele din față având frontoane – era modelul cel mai scump, *o sutică de miare în plus.*

Remy și-a consultat ceasul. Trei și un sfert. Bine, dar ce făcea el aici la ora trei după-amiaza? Purta pantaloni kaki și o jachetă cu fermoar. Nu se afla în fața locuințe lui Edgar, ci la patru case mai departe. Și-a plimbat privirea roată. În cea mai mare parte, peluzele erau de un verde obscen, amintind de mușchiul umed; la unele dintre ele încă se vedeau spații libere la îmbinările dintre rulourile de gazon – petice mici, perfecte, de parcă ar fi fost postavul de la masa de biliard. Câte ture de mașină de tuns iarba? Patru? Sau cinci? Și totuși în fața unora dintre case, acea porțiune mică de gazon începea deja să piară în unele locuri, formându-se cercuri cafenii similare celor de pe mâinile bătrânilor, acolo unde rădăcinile nu reușiseră să se fixeze. Mai erau și copaci cu aspect bolnăvicios, majoritatea în curți, încă tineri, legați de tutori și înfășurați în pulovere cu guler înalt, din pânză de sac. Mici panglici galbene erau legate de trunchiuri, precum niște eșarfe deasupra puloverelor.

A auzit scârțâitul frânelor hidraulice și s-a uitat în oglinda retrovizoare, văzând un autobuz de școală oprind la colțul din spatele lui; apoi s-a auzit oftatul ușii, iar dinăuntru au coborât Edgar și un alt băiat, fiecare plecând în drumul lui, fără să-și adreseze vreo vorbă, ca niște duelgii care au uitat să se întoarcă pentru luptă. Semnul de oprire s-a aprins, luminile s-au stins, vehiculul a pornit mai departe în vuiet de motor

ambalat, iar Edgar a mers săltat, în ritmul muzicii pe care o asculta la căştile minuscule în vreme ce se îndrepta spre casa Carlei de pe partea cealaltă a străzii. Băiatul arăta bine, deşi era greu de spus, îmbrăcat cum era cu haine lălâi, bluzon cu glugă şi pantaloni suflecaţi la gleznele pantofilor sport foarte masivi. I s-a părut că a aruncat o căutătură spre maşină, dar a continuat să meargă spre casă ca şi cum nu şi-ar fi recunoscut tatăl. S-a oprit la cutia poştală, a luat nişte cataloage de reclamă şi a continuat să se îndrepte spre casă, urcând treptele spre veranda cu stâlpi, şi-a scos cheia din buzunar, a introdus-o în broască şi a dispărut înăuntru. Remy a avut impresia că vede faţa băiatului apărând fulgurant la una dintre ferestre, dar a dispărut mult prea repede ca să fie sigur. Câteva minute mai târziu, băiatul a ieşit, purtând aceleaşi haine şi s-a îndepărtat cu paşi săltaţi ca de dans, fără să arunce vreo privire în direcţia maşinii tatălui.

A mai rămas acolo un moment, străduindu-se să-şi imagineze ce ar fi dorit să-i spună băiatului, dar nu a reuşit să inventeze nimic. La naiba, dacă se gândea mai bine, nu i se părea chiar atât de ciudat – un tată care nu ştie ce să-i comunice fiului, bântuindu-i adolescenţa. După un minut, a pornit motorul şi s-a îndepărtat.

*

Ceva familiar în scurgerea oamenilor prin dreptul lui, ceva ce-şi aducea aminte din acea zi, deplasându-se

împotriva curentului, o năvală nu tocmai civilizată pe scările înguste, dar pe dos, ca un negativ fotografic: oamenii urcau treptele pe care el le cobora. „Iertați-mă, iertați-mă!" zicea, cu umerii întorși, fiind șters de mâini, brațe și genunchi în timp ce el trecea, deși nimeni nu-i acorda nicio atenție, nici înainte, nici după ce-și cerea scuze. Priveau dincolo de el cu ochi rugători, cu mâinile în aer, ca și cum ar fi fost gata în orice moment să înceapă a împinge ca să scape din stația de metrou. Acele fețe îi erau foarte cunoscute, cu dorința neexprimată de a evada și panica abia ținută în frâu, un chip tipic pentru metrou, tipic celor care merg cu liftul, la fel celor care așteaptă în stații de metrou. Văzuse oameni ținându-și respirația atunci când se aflau în mulțime; acum zărea din nou același lucru în timp ce ieșeau la suprafață, ținându-și strâns poșete, genți diplomat și sacoșe de cumpărături, de parcă ar fi fost bebeluși, trăgând de brațele copiilor reali de parcă ar fi fost bagaje, iar ei se grăbeau să prindă un ultim zbor, mormăind *Hai odată, hai, hai* și ridicând capetele să vadă de ce se moșmondeau cei de la capătul de sus al scării, unde alții se revărsau pe strada stropită de ploaie și... Aer! Exista oare vreun oraș care să prețuiască aerul mai mult în aceste momente? Jos, chipurile erau mai agitate; lacrimile șiroiau pe fața unei femei care își ținea fetița cu codițe în brațe, lipită de piept. „Vă rog, atât reușea să îngaime. Am un copil. Vă rog."

Pe măsură ce Remy se apropia de baza scării, pe palierul final, întunecat, oamenii s-au rărit până când

au rămas doar câțiva rătăciți, niște lucrători de la metrou și o femeie fără adăpost care cânta la un saxofon arătând de parcă fusese lăsat într-o ploaie cu grindină. Ținea mâna întinsă după bani chiar și în timp ce era evacuată, iar el a reușit să-i strecoare un dolar când au trecut unul prin dreptul celuilalt. Avea mâna aspră și cu bătături la degete. „Dumnezeu să te binecuvânteze", i-a șoptit ea, iar după ce a luat banii, a adăugat „muistule".

Erau mirosuri pe care le-a asociat cu chioșcuri de ziare și cu hărți ale metroului, deși s-a întrebat cum de-ar fi putut aceste lucruri să duhnească. În timp ce cobora, totuși, doar pentru o clipă, atmosfera metroului a înlocuit făina înțepătoare și acră a Zonei Zero, de aceea a inspirat miros de frâne încinse, castane coapte și cafea vărsată, de parcă s-ar fi aflat într-o grădină frumoasă.

Cabinele de vânzare a jetoanelor erau goale; nu avea niciunul, dar a găsit o poartă deschisă. Un ofițer de tranzit, agitat, un polițai gras „de peșteră", cum erau aceștia numiți, stătea pe peron, trecându-și greutatea considerabilă de pe un picior pe altul, purtând ghete negre și respirând printr-o mască de hârtie. Și-a scos-o și a vorbit fără să tragă aer în piept:

– Dumneavoastră sunteți expertul?

– De ce nu? i-a răspuns.

– Acolo, a indicat ofițerul, punându-și din nou masca.

Remy s-a uitat de-a lungul liniei, către o mică zonă în lucru, unde alți doi polițai de peșteră instalau bandă pentru izolarea locului, în vreme ce doi agenți

îmbrăcați ca niște astronauți stăteau în apropiere și fotografiau un rucsac proptit de un stâlp. Din el părea să se fi scurs o pudră albă.

– Un civil l-a remarcat. În urmă cu aproximativ douăsprezece minute.

Polițistul și-a pus apoi imediat masca pe figură. A vârât rapid mâna în buzunar și a scos o mască de hârtie pentru Remy, care a ignorat-o, și s-a uitat în schimb spre pudra albă.

– Poate că așa trebuie să te simți când ești soldat, a spus el. Că trebuie să înaintezi, fiindcă, dacă te oprești să analizezi contextul, ce semnificație are fiecare amănunt, poți să înnebunești.

– Despre ce vorbiți? l-a întrebat polițaiul prin mască.

– A, despre nimic, i-a răspuns și s-a îndreptat spre rucsac.

Când s-a apropiat mai mult, cei în costume spațiale l-au întâmpinat. S-a auzit un declic și dinspre cel din stânga s-a auzit o voce:

– Ești cumva omul trimis de cei de la Documentare?

– Probabil.

Astronautul a dat din cap.

– Nefericită întrebare. Scuze, a zis, apoi a făcut cu ochiul. Am găsit niște hârtii în sac, în apropiere de MSN.

– MSN? s-a mirat Remy.

– Materiale suspecte neidentificate. Pe hârtii apar câteva notații încifrate; cred că reprezintă un manifest, de aceea ne-au zis să vă chemăm pe voi.

– Un manifest, a confirmat celălalt agent.

A pășit printre ei, apropiindu-se de rucsac.

– Hei! Ce faci? Nu trebuia să aştepţi pe cineva? a strigat unul în urma lui.

– Eu sunt acel cineva.

După ce s-a mai apropiat, a văzut pudra albă făcută moviliţă alături de rucsac. S-a aplecat, a înmuiat degetul în praf şi l-a dus pe limbă.

– Dumnezeule? Ce faci? Ai înnebunit? a întrebat unul dintre astronauţi.

– Praf de frişcă, a spus Remy, surprins de dezamăgirea ce a răzbătut în propria-i voce. Cu vanilie, a adăugat, auzind urletul sirenelor de la suprafaţă.

A ridicat rucsacul şi l-a azvârlit pe peron. A scotocit prin ceea ce se mai găsea în el: un caiet cu spirală, un covrig într-o bucată de celofan, un flacon circular cu pastile anticoncepţionale, un pachet de ţigarete, chibrituri şi un referat despre o carte: *În labirint.* A citit referatul. Fetei nu-i plăcuse prea mult cartea. Zicea că era difuză, prea greu de urmărit. A deschis caietul. Numele fetei, Ailea Mendez, era scris în colţul din dreapta sus, împreună cu un număr de telefon. I-a pus cu grijă manifestul înapoi în rucsac, după care s-a îndreptat de spate şi s-a dus către...

*

Bărbatul era avocat, unul bun, dacă era să ghicească. Purta un costum de culoare închisă şi pantofi fără şiret, cu motocei, şi era uimitor cum se proptea cu pantalonii cu fundul mare de masa de conferinţe –

ca un copil care își etalează o mașină nouă în fața unor prieteni –, folosind un indicator ca să împungă spre prezentarea în PowerPoint de pe perete, unde se afla un ecran albastru cu litere roșii ce promiteau să expună elementele esențiale ale „Cererii de despăgubiri federale pentru rude ale victimelor".

April stătea pe scaunul aflat alături de cel al lui Remy, ținându-l de mână și, practic, strivindu-i falangele în pumnul transpirat. Purta un pulover alb de dantelă, încheiat la nasturi peste o bluză simplă, iar el și-a imaginat că probabil chiar acel nasture era singurul lucru care o împiedica să se destrame în fața avocatului. April respira chinuit, sacadat.

Pe ecran apăruse: *1. Supraviețuitorul/victima convine să renunțe la orice pretenții față de compania aeriană, autoritățile municipale, guvernul federal etc.*

– Și sunteți sigură în privința aceasta... a început încet avocatul.

– Da, a rostit ea. Cred că da.

– Bine, fiindcă acesta este primul pas. Probabil că, până la urmă, cifra se va apropia de nouăzeci și opt la sută din victime. Așadar... veți fi într-o companie foarte bună.

Avocatul a zâmbit, arătându-și dinții mari cât niște lopeți și a dat clic să afișeze următorul ecran: *2. Durerea și suferința mentală: formulă de cuantificare.*

Lui April i-a scăpat un sunet care a fost ceva între un geamăt și un oftat, ca și cum ar fi primit o lovitură ce ar fi lăsat-o fără aer. A încercat să pretindă că-și dresese glasul. Remy a luat-o de mână.

– Toată lumea porneşte de la o bază de două sute cincizeci, a zis avocatul, împingându-şi falca de jos înainte şi frecându-se în partea dreaptă a gâtului, unde avea o iritaţie de la ras, de mărimea unei tangerine. Pentru durere şi suferinţă mentală. Atât recomandă ghidul că valorează fiecare viaţă, la nivelul de bază al suferinţei. Acum, dacă ajungem la apel în cadrul procesului, putem pleda pentru unele circumstanţe speciale, dar, în cazul de faţă, având în vedere recenta despărţire în fapt dintre dumneavoastră şi defunct, probabil că ar fi preferabil să alegem cele două sute cincizeci de mii, ca să nu deschidem cutia Pandorei.

Apoi, cu delicateţe, şi-a trecut degetele peste iritaţia de la gât.

– Trebuie să discutăm un anumit aspect. Va fi dificil, dar necesar. Şi, vă rog să înţelegeţi, trebuie să pun această întrebare. Există posibilitatea ca... să apară... altcineva, care să emită pretenţii?

– A, a zis April, iar mâinile au început să-i tremure slab.

– Părinţii lui Derek vor banii? Deoarece eu doream doar să...

– Nu. Nu. Nu e vorba de părinţii lui. Nu la asta mă referem. Ei *ar putea* să conteste, desigur, dar cum Derek nu a lăsat un testament, acest lucru se încadrează în prevederile legii referitoare la decesul unei persoane care nu lasă testament, ceea ce face ca întreaga avere să fie acordată soţiei şi, prin urmare, totul vă aparţine.

– Chiar dacă noi nu mai eram împreună?

– Despărţirea în fapt nu e totuna cu divorţul. Exista posibilitatea să reveniţi asupra acestei hotărâri de separare.

– Nu am fi făcut-o, s-a grăbit ea să spună.

– Vă înţeleg sentimentele, dar dacă-mi permiteţi... nu ştiţi acest lucru. Mama şi tatăl vitreg al domnului Kraft sigur nu ştiu. Iar Examinatorul Audierii şi Maestrul special[1] pot respecta doar reglementările Fondului de despăgubire, care stipulează clar că soţul sau soţia are dreptul la despăgubiri complete pentru durere şi suferinţă. Acum, părinţii pot face apel la anumite aspecte privitoare la pierderi pecuniare, îndeosebi dacă defunctul îi sprijinea material sau contribuia la veniturile lor. Dar nu, când am întrebat dacă ar putea apărea cineva care să emită pretenţii, mă referam la vreo... femeie, o prietenă...

– Aha, a făcut April şi a coborât încet privirea către pantofi.

– A existat cineva, a rostit ea abia auzit.

A aruncat o privire spre Remy, după care a lăsat din nou ochii în pământ.

– O femeie, a zis avocatul, fără a întreba.

– Da.

Avocatul şi-a răsucit puţin trupul şi a încetat să-şi mai pipăie gâtul iritat. Remy s-a gândit că omul părea... excitat.

---

[1] Maestrul special (Special Master) este autoritatea numită de judecător pentru a se asigura că ordinul judecătoresc este respectat (n. tr.).

– Credeţi că ar putea emite pretenţii?

– Nu.

– Înţeleg că e dificil, dar v-aş ruga să-mi spuneţi despre relaţia lor, în cazul în care, ca prin miracol, ar apărea copii ori vreun document prin care el să convină că...

April a lăsat impresia că se încordează la fiecare cuvânt al avocatului.

– Nu au existat copii. Iar ea nu va emite pretenţii.

Avocatul a aruncat o privire spre Remy.

– Cu toate acestea, ar trebui să deţin cu adevărat această informaţie...

– A lucrat în acelaşi birou cu el, a zis April. A murit şi ea.

– Aha, a făcut avocatul, iar Remy şi-a dat seama clar că omul era oarecum încântat că scăpa de inconvenient. Iubire între colegi. Sigur. O poveste dintre cele mai obişnuite.

Apoi şi-a adus aminte de clientă:

– Iertaţi-mă.

– Dar eu aş vrea ca părinţii lui Derek să primească o parte din bani, a spus ea, încercând să schimbe subiectul.

Avocatul a privit-o dezaprobator prin ochelarii lui bifocali.

– Nu v-aş sfătui, a răspuns, apoi s-a uitat la Remy, ca şi cum ar fi sperat că el ar fi în stare să îi bage minţile în cap. Dacă le oferiţi bani, asta nu-i împiedică să intenteze acţiune ca să obţină mai mult... şi, de fapt, asta le sugerează că socotiţi că ei merită acei bani.

– Păi, merită.

Avocatul începuse să sufere de frustrare.

– Îmi revine răspunderea de a vă transmite că... aveţi dreptul... la întreaga proprietate ce i-a aparţinut soţului. Toată. După aceea, vă interesează ce faceţi...

Apoi, parcă amintindu-şi, a adăugat:

– Dar trebuie să ştiţi. Chiar dacă îi daţi familiei bani, onorariul meu se scade din toată suma, şi nu, pur şi simplu, din partea pe care preferaţi să o păstraţi, astfel că s-ar cuveni să...

A dat clic să treacă la următorul ecran.

– Nu uitaţi.

Pe ecran scria: *3. Calculul pentru persoanele avute în întreţinere.* Şi-a răsucit capul spre perete.

– Aşa. Persoanele avute în întreţinere. Veţi avea dreptul la o sută cincizeci de mii de fiecare persoană avută în întreţinere... însă dumneavoastră şi decedatul nu aţi avut copii împreună, am dreptate?

– Da, a răspuns April cu glas sfios. Aveţi dreptate.

– Dar, la un moment dat, aţi dorit să aveţi.

– Nu. Nu am făcut asemenea planuri.

– Voiam să spun că, la un moment dat, s-a discutat cu siguranţă despre copii, a insistat el, ca şi cum ar fi făcut o sugestie. Perechile tinere... cam aşa gândesc.

– Nu. V-am explicat. Eram despărţiţi în fapt.

– Corect. Am înţeles. Am stabilit deja aspectul acesta. Dar cu certitudine că la un anumit moment aţi *discutat* despre copii.

– Nu. Nu s-a întâmplat niciodată.

Avocatul şi-a răsucit din nou corpul, ca şi cum i-ar fi cerut un efort prea mare să-şi mute privirea de la prezentarea în PowerPoint, iar mâna s-a ridicat aproape automat spre iritaţia de la gât.

– Ascultaţi-mă, doamnă Kraft. Nu intenţionez să vă spun ce trebuie să declaraţi, dar ce perechi sunt acelea care nici măcar nu *discută* despre dorinţa lor de a avea copii? Vedeţi? Acestea sunt acele detalii care îi pot influenţa pe examinator şi pe Maestrul special, şi pot avea un impact major asupra despăgubirii...

– Nu plănuiserăm să avem copii.

– ...O pereche tânără, atrăgătoare, având toată viaţa înainte, care dorise să întemeieze o familie, dar traversa o perioadă dificilă, o despărţire temporară, ca să-şi verifice sentimentele...

– Eu nu pot avea copii, a vorbit April încet. Am suferit o operaţie de histerectomie când aveam doar nouăsprezece ani.

– O, au făcut Remy şi avocatul în acelaşi timp.

April s-a uitat spre Remy.

Avocatul şi-a împins falca înainte.

– Am înţeles. Bine.

A deschis apoi gura, iar Remy s-a gândit că voia să descopere vreun aspect ce merita exploatat, dar probabil a simţit că nu era cazul, fiindcă s-a mulţumit să dea din cap şi a trecut la următorul ecran: *4. Calcularea câştigurilor viitoare.*

Avocatul a scos o pereche de ochelari, i-a pus pe nas şi s-a uitat prin lentilele bifocale spre diagrama de pe perete.

– Va fi, din nefericire, cu mult mai puţin decât ar fi putut decedatul să câştige... aici avem doar modalitatea în care sunt plătite aceste despăgubiri... dar trebuie să ştiţi că, în cazul dumneavoastră, vom încerca să obţinem mai mult, pentru că, sincer, acesta este unul dintre aspectele în care putem cuceri ceva teren. Aşa, tabelele, în baza vârstei şi a venitului plasează...

S-a uitat în jos, spre blocnotesul lui, ca să poată găsi numele.

– ...Câştigurile viitoare totale ale lui Derek la două virgulă două milioane, dar vom solicita trei, bazându-ne pe caracterul recompenselor deosebite aduse de riscurile speciale asumate în dreptul comercial şi pe potenţialul lui de a deveni partener în cadrul firmei, pentru că trebuie să ţinem seama şi de evaluările personale anuale. Nu vă vor da chiar atât de mult, dar trebuie să cerem. Aşa, dacă ne-aţi putea aduce facturi plătite, formulare W-2 completate privind veniturile, copii după impozitul pe venit, orice scrisoare referitoare la prime pe care le-ar fi putut primi... ne-ar ajuta deosebit de mult.

April a dat aprobator din cap fără să ridice ochii din pământ.

– În ceea ce priveşte alte documente doveditoare: facturi medicale, cheltuieli de înmormântare, consiliere pe care probabil că aţi primit-o, orice venit după plata impozitelor pe care l-a avut, probabil, soţul dumneavoastră. Vom susţine că în calitate de jurist care se ocupa de contracte cu o diplomă în finanţe Derek nu risca niciun moment să rămână fără slujbă,

a zis şi i-a surâs lui April. În asemenea momente sunteţi răsplătită pentru faptul că el şi-a petrecut atât de mult timp la birou.

Remy a tuşit şi amândoi s-au uitat la avocat ca şi când ar fi avut vreo semnificaţie. Omul şi-a mutat privirea de la ei la vârful pantofilor proprii, şi, în cele din urmă, s-a întors din nou spre perete, gândindu-se la altceva. S-a răsucit înapoi, ajungând faţă în faţă cu ei.

– Puteţi aduce fotografii la audiere?

– Fotografii?

– Da. De nuntă, din vacanţe, chestii din astea. Imaginile sunt extraordinar de eficiente... poţi avea povestea cea mai lacrimogenă din lume, dar fotografiile o fac să fie mult mai reală, a explicat şi a dat să se întoarcă la prezentare, dar în acelaşi moment s-a gândit la altceva. Aha. Să aduceţi şi fotografii ale surorii dumneavoastră. Evident, nu aveţi dreptul la despăgubiri pentru moartea ei, dar nu strică să avem la îndemână aceste fotografii.

– Vă rog să mă iertaţi, a spus April şi a sărit în picioare, ieşind din încăpere cu mâna apăsată pe gură.

Avocatul şi-a împins din nou falca înainte, s-a atins pe gât şi a oftat.

– Deseori se întâmplă asemenea scene. E... e greu.

Au aşteptat răbdători şi tăcuţi câteva minute, după care avocatul şi-a consultat ceasul.

– Am o întâlnire exact la amiază, de aceea vă voi prezenta restul doar dumneavoastră şi îi puteţi explica mai târziu doamnei Kraft, de acord?

S-a apucat să deruleze paginile din PowerPoint, oprindu-se la cele mai importante.

– Acestea sunt clasificările pe categorii privind deducerile pe care comisia de despăgubiri le va calcula din total: asigurarea de viaţă, planurile de pensie, asigurările sociale şi despăgubirile pentru lucrători, a căror sumă am calculat-o, ea ridicându-se la aproximativ unu virgulă şase milioane, pe care o scădem din cele două virgulă şapte milioane la care am ajuns, ca să obţinem...

– Nu-mi amintesc prea bine lucrurile, a precizat Remy, vocea lui sunând hârâită.

– Nu vă faceţi griji. Totul va fi inclus în raportul pe care îl va primi doamna Kraft.

A derulat alte câteva pagini, după care a ajuns la una scrisă cu caractere mai mărunte decât restul. Acea porţiune cuprindea o defalcare a onorariilor pe care le va încasa firma de avocatură. Omul a zis că vor percepe o rată redusă, însă a arătat către două coloane din partea de jos a paginii, deduceri pentru „Traume suportate în locul altor persoane“ şi „Epuizare datorată sentimentului de compasiune“.

Remy s-a uitat mai atent la textul cu litere mărunte. Epuizare datorată sentimentului de compasiune?

– Toate acestea sunt... ale dumneavoastră?

– Da. Ale avocaţilor care lucrează la caz. După cum vă daţi seama, desigur, acestea sunt cazuri dificile... din punct de vedere emoţional.

Şi-a scos ochelarii şi s-a şters la ochi, care erau uscaţi. Apoi a părut că se gândeşte la altceva, astfel că şi i-a pus la loc. S-a uitat cu un aer concentrat la el.

– A, în caz că vă puneţi anumite întrebări. April se poate recăsători fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel despăgubirea. Cu alte cuvinte, nu mai este nevoie să aşteptaţi.

A zâmbit ca şi cum el şi Remy ar fi avut în clipa aia aceeaşi profesiune.

– Asta este foarte bine. Pentru dumneavoastră.

A surâs şi a vârât mâna în buzunar, de unde a scos o cutie cu pastile de mentă şi i-a oferit...

*

Un camion mare, unul dintre cele mai mari pe care le văzuse vreodată, stătea pe o contratreaptă în faţa lui. Era o basculantă cât o casă cu etaj, având pneuri mai înalte decât un stat de om. La început, Remy a crezut că îşi pierduse orice percepţie a dimensiunilor, că ochii îi jucau feste, dar acela era, de fapt, un camion gigant. S-a uitat în jur. Se afla într-un soi de arenă – pustie şi cufundată în întuneric –, doar că în mijloc, unde reflectoarele luminau solul şi camionul uriaş. S-a uitat mai atent la el. Era vopsit în roşu şi albastru, iar cineva, folosind sprayuri colorate, pictase drapele americane fluturând într-un vânt nevăzut. Având un vultur cu un aer fioros cocoţat pe capotă şi, pe portiere, o listă lungă de nume familiare, poliţişti şi pompieri, italieni, irlandezi şi de origine latino, semănând cu registrul unei ligi de fotbal a şcolilor catolice.

– Aşadar, ce părere ai? l-a întrebat Guterak, după ce a dat roată camionului şi a ajuns alături de Remy, care se holba mirat la namilă.

Purta un costum fără cravată, iar părul îi era pieptănat forţat cu cărare. Era uşor agitat. Vocea lui părea să se stingă în arena pustie.

– Ce camion mare...

– Da. Mişto maşinărie. Hei, îţi mulţumesc încă o dată că ai venit până aici.

– Cum zici.

– E impresionant de aproape, nu?

O femeie vorbea în spatele lor. S-a răsucit şi a văzut-o apropiindu-se din dreptul unei uşi deschise la nivelul podelei arenei. Avea părul castaniu şi ondulat, blond la capete, şi purta o fustă strâmtă de blugi, ceea ce o făcea să semene cu o cântăreaţă de country. Un microfon de telefon celular stătea prins de capul ei, ca şi cum tocmai ar fi trecut prin fereastra unui fast-food.

Când a ajuns mai aproape, femeia i-a întins câteva hârtii lui Guterak.

– Poftim, Paul. Contracte contrasemnate, aşa cum a promis Michael. Şi programul pentru săptămâna viitoare. Întreceri între tractoare în fiecare seară, urmate de demonstraţii, apoi, înainte de finală, o să păstrăm un moment de tăcere. Atunci intervenim noi.

Femeia era trecută de treizeci de ani, iar picioarele ei subţirele dispăreau în nişte cizme de cowboy foarte complicate ca desen. A zâmbit.

– O să anunţăm *Eagle Truck Hero-One,* şi atunci apari tu împreună cu pompierul – şi-a consultat

notițele – Davie Ryan, amândoi în uniformă. Ieșiți deodată, faceți semne cu mâna către mulțime, vă uitați... serioși sau cum doriți, înțelegeți? Apoi urcați scara aceea și rămâneți pe platforma de acolo în întuneric. Vă scoateți căștile. Vom avea un moment de tăcere, apoi: Buum! Luminile se aprind, noi cântăm *Frumoasa Americă,* după care apare Hero-One. Oamenii cască gura ca proștii, camionul trece peste câteva chestii, acolo, și toată lumea pleacă acasă. Ușor, nu-i așa? Pariez că e mult mai ușor decât să te ții scai de răufăcători.

Femeia i-a întins lui Paul o broșură, pe care, după ce a citit-o, i-a dat-o lui Remy.

NOI VOM TRANSFORMA ARENA VETERANILOR
ÎNTR-O URIAȘĂ GROAPĂ DE NOROI
CA SĂ NE ONORĂM
EROII MORȚI!*
Tractoare modificate, camioane monstru,
mare demolare!
Și, pentru prima oară, va apărea
Eagle truck, model Hero-One
Desene impresionante executate cu aerograful,
înfățișând eroi pierduți de America.

*Zece la sută din încasări se varsă în fondul destinat văduvelor și orfanilor.

– Și eu când vorbesc? a întrebat Paul, continuând să frunzărească prin program.

– Să vorbești? Despre ce?

– Ei, na, a făcut el şi a privit arena. Habar n-am. Poate am înţeles eu greşit. Credeam că va trebui să vorbesc.

– Nu, nu, a făcut femeia, zâmbindu-i. Nu e nevoie.

– A, bine. Eu aveam impresia că va trebui să spun ceva, înţelegi?

– Nu. Fără cuvântări.

Paul a făcut doi paşi şi s-a uitat la camion.

– Nu. Asta e ceea ce fac... povestesc. Înţelegi? Despre ce am văzut.

– Nu. Fără cuvântări, a zis şi s-a aplecat uşor în faţă. Serios, nu cred că oamenii vor să mai audă vorbe. O vreme, au vrut. Dar cred că s-au săturat. Cred că am gândit bine. Nu, ceea ce vrem de la tine este să... să arăţi corespunzător.

Femeia a făcut un gest din umeri, şi-a deschis poşeta şi i-a întins un plic. El l-a ţinut în mână o vreme, fără să-l desfacă.

În vreme ce Guterak se uita absent la cecul primit drept plată, Remy s-a apropiat de camion şi a citit numele trecute pe el şi, într-adevăr, erau aerografiate cu atâta artă, încât umbrele păreau reale, iar literele prezentau o adâncime tulburătoare. Numele – atât mai rămăsese din oameni de treabă – se înălţau ca nişte vânătăi din vopseaua metalizată.

*

Documentul arăta ca Australia; de fapt, într-un fel, era Australia, cu marginile pârlite cât să ajungă

o prezentare desăvârşită a liniei de coastă, în acea formă distinctă, lunguiaţă, îndoită la mijloc, având o adâncitură în partea superioară ce corespundea perfect Golfului Carpentaria. Cineva anexase la dosar o hartă a Australiei; şi-a mutat privirea de la pagina arsă la hartă, apoi înapoi, şi la bileţelul galben din punga de plastic în care era vârâtă hârtia: „Se înaintează către SECRET. Nu e neobişnuit? Nu seamănă cu Australia? – SM."

Remy a privit în jur. Revenise la masa lui de lucru. Pe pereţi nu era deocamdată nimic, doar fotografia înfăţişându-l pe el între boss şi preşedinte, niciun lucru care să facă acel birou să arate ca şi cum ar lucra cineva acolo. A deschis sertarul de sus, a găsit un pix şi a scris „Da" pe bilet. Apoi, după un moment, şi-a trecut iniţialele. Înainte de acea zi, când devenise Australia, pagina fusese doar un raport privind cheltuielile făcute cu un prânz de afaceri între March Selios şi un bărbat pe nume Bobby al-Zamil, identificat drept „vicepreş..." (restul arsese până aproape de Marele Deşert de Nisip), al unei firme ce se chema „Feynman-Mid-Ea..." şi aşa mai departe (arsă şi acea porţiune în regiunile dens populate din apropiere de Melbourne şi Sydney).

Şi-a plimbat privirea prin birou. A întors din nou plăcuţa cu numele, doar ca să fie sigur. Pe ea scria Remy. Bun. Începuse să simtă că ar putea trece peste salturile de memorie cu nonşalanţă şi s-a gândit că era cel mai bine să trateze bucata de hârtie pârlită cu

același gest din umeri al cunoscătorului. A ridicat receptorul și a tastat zero, iar câteva clipe mai apoi a auzit vocea operatoarei.

– Diane.

– A, bună, Diane. Sunt Brian Remy, a zis și s-a uitat iarăși în jur. Am primit bucata de hârtie pârlită care seamănă cu Australia. Trebuie să fac ceva cu...

– Să văd dacă îl pot contacta pe telefonul din mașină.

Câteva clipe mai târziu, a auzit bâzâitul unui telefon mobil, și Markham a răspuns, din trafic, după toate probabilitățile.

– Markham.

– Sunt Remy.

– Hei, amice. Tocmai ne întoarcem. Așa... ai primit documentul Australia pe care ți l-am trimis? Nu e grozav?

– Da, a încuviințat, ridicând hârtia în aer.

– Voiam să vezi originalul înainte ca firmele de probabilități să înceapă să se lupte pentru a-l obține.

– Firme de probabilități?

– Da. Am primit deja oferte.

– Oferte?

– Da, ca să studieze stilurile de ardere.

Markham a continuat să vorbească de parcă Remy ar fi avut nevoie de ceva mai multe informații, iar după aceea totul se va rezolva într-o clipă.

– Aplică modele cu caracter aleatoriu și de probabilitate a mișcării lineare la formele rezultate după ce hârtiile au ars?

– Nu pri...

– N-ai citit articolul din *Times*? Industria statisticii într-o dezvoltare explozivă... recuperare parţială a documentaţiei şi interpretarea... vechiul experiment al gândirii despre mersul beţivului[1]?... Modele aleatorii şi de inevitabilitate, presupunând traiectorii nerevenite şi direcţionalitate non-preferenţială? De aplicarea acestor chestii la modelul rezultat după ardere? Înţelegi, nu?

– Nu, cred că... nu...

– Toată pedagogia parţialelor... Iisus pe o bucată de peşte prăjit[2]?

Remy s-a temut că discuţia va continua la nesfârşit, de aceea a zis:

– A, Iisus pe peştele prăjit. Sigur. Ascultă, vrei să fac ceva cu chestia asta?

– Nu, voiam doar s-o vezi, nimic mai mult. Totul e pe mâini sigure. Suntem pe urmele lui al-Zamil – probabil că-l vom lua la întrebări în seara asta.

Ceva din glasul lui l-a neliniştit.

– Să-l luăm la întrebări?

– Ce-ar fi să te calmezi? a făcut Markham, râzând. Respectăm protocoalele pe care le-ai redactat. Le-am adoptat. Gata cu treaba de mântuială, te asigur.

---

[1] Mersul beţivului sau mişcarea haotică este formularea matematică a unei traiectorii aleatorii, procedeu folosit pentru studiul distribuţiilor, al preţului unor acţiuni fluctuante la bursă ş.a. (n. tr.).

[2] În 2003, Fred Whan din Ontario a constatat că pe o parte a unei bucăţi de peşte prăjit a apărut, din porţiunea rumenită, o imagine ce părea a fi chipul lui Iisus. A păstrat bucata în frigider vreme de un an şi a încercat să o vândă pe e-Bay (n. tr.).

– Stai puţin. Ce protocoale?

Celălalt a râs din nou.

– Hai, te rog, nu mă pune la încercare. Îţi jur: gata cu rateurile.

În receptor, a auzit un bărbat spunând ceva, parcă „*A pornit*".

– Hei, trebuie să închid. Te sun când suntem gata.

– Aşteaptă! a exclamat Remy, dar i se închisese deja.

A format din nou numărul operatoarei, dar, după câteva clipe, ea a revenit şi l-a anunţat că Markham nu putea fi contactat.

A închis şi a coborât din nou privirea spre masa de lucru. Scrisese protocoale? A încercat sertarele mesei, dar acestea erau goale, cu excepţia câtorva foi albe, a unui cuţit de deschis corespondenţa şi a câtorva pixuri. Sertarul mare de jos, rezervat dosarelor era tot încuiat. A tras de el, apoi a privit roată prin birou, căutând ceva cu care să-l forţeze. A încercat cuţitul de corespondenţă, dar nu a reuşit decât să-i îndoaie lama. Ia stai puţin – acela era biroul *lui*. Şi-a scos cheile din buzunar, a izolat una mică, de care nu-şi amintea să fi avut până atunci. S-a răsucit în încuietoare şi a tras sertarul.

Dosarele erau aşezate în ordine alfabetică şi codificate pe culori sub diferite rubrici, care erau scrise pe umărul cartoanelor despărţitoare. Câteva dintre acestea (AGENŢIA, BIROUL, FLORIDA, GHEŢĂRILĂ) l-au intrigat, dar se temea că pierde din inerţie, de aceea a sărit mai departe, ajungând la dosarul numit PROTOCOALE, şi era gata să-l deschidă, când a văzut

titlurile următoarelor două dosare, REȚETE și, ceea ce l-a făcut curios la culme, aproape de fundul sertarului, un carton notat OBIECTIVUL A.

Putea reprezenta orice.

A extras dosarul. Era subțire, doar două rapoarte datate la interval de patru luni, fiecare cuprinzând doar câteva fraze scurte. Primul suna, pur și simplu: „Luat legătura cu Subiect A. Se continuă cu discreție totală." Era semnat cu inițialele lui – BR. A citit și cel de-al doilea raport, care era o idee mai lung:

> Obiectivul A rămâne reticent, probabil bănuitor, ar putea fi pur și simplu vorba de o suferință profundă... prea devreme de stabilit dacă tăinuiește informații... recomandare: acțiuni de recunoaștere în continuare, discreție totală și culegere de informații.

Documentul purta tot inițialele lui. A înghițit un nod din gât. Asta nu însemna neapărat că era vorba despre April. Obiectivul A putea fi orice.

Sau oricine. A întors fila cu raportul. Pe dos era scrisă o observație, datată cu câteva zile în urmă.

> Dus Obiectivul A la avocat ca să depună cerere de despăgubire pentru soțul decedat. Continui să câștig încrederea – se recomandă discreție sporită...

Remy a lăsat capul în piept. A deschis sertarul de sus și a găsit un pix. A scris de-a curmezișul celui de-al doilea raport: „Anulat." Apoi s-a gândit mai bine, a

făcut ghem cele două rapoarte şi le-a aruncat în coşul de gunoi. A azvârlit şi dosarul rămas gol, ca să fie sigur. S-a simţit lipsit de orice suflu. Se convinsese că, dacă se abandona acestei vieţi alunecoase, plină de hârtoape, fără să pună nimic la îndoială, lucrurile vor ieşi ca lumea. Odată pornit pe un drum, ce rost mai avea să-l pui la îndoială? Dar poate că asta dădea roade, s-a gândit el acum, doar dacă poţi avea încredere în tine în momentele dintre accesele de conştiinţă. *Ce fac în momentele pe care nu mi le mai amintesc?* S-a lăsat pe speteaza fotoliului, a închis ochii şi a simţit că momentul se scurge iremediabil.

*

Găsea câteodată asemenea notaţii, unele scrise către sine, întrebări directe pe fişe de cartotecă, pe care le scotea din geanta diplomat sau din buzunar: „Ce ai făcut azi?“ sau „Unde ai fost azi?“ Însă părea că niciodată nu răspundea ori, dacă o făcea, dădea nişte răspunsuri criptice – un număr parţial sau un acronim sau altă notaţie obscură – încât totul lăsa impresia unei glume. S-a uitat lung la acea notaţie, scrisă cu litere mari, ca de obicei, pe dosul unei cărţi de vizită pe care a descoperit-o în portofel, imediat sub cartea de credit. Suna, nici mai mult, nici mai puţin: „Să nu faci rău cuiva.“ A ridicat ochii.

Un barman se uita fix la el.

– Ai spus ceva?

– Am întrebat dacă vrei băutura obișnuită, Brian.

– A. Sigur.

Să nu faci rău cuiva. A strecurat fișa înapoi în portofel și a privit în jur. Era după-amiaza târziu, iar el stătea în holul unui hotel din centru. Deseori se trezea astfel după-amiaza, în vreun hol de hotel sau bar de restaurant. A încercat să stabilească în gând diferența dintre aceste holuri, însă ele i se păreau până la ultimul vag similare, ca acesta, de exemplu, și doar ulterior, când le vedea numele ciudate, alcătuite dintr-un singur cuvânt, pe cartea de credit – Affair, Hedge, Nine, Chain, ca și cum acele cuvinte ar fi fost alese la întâmplare din dicționar –, toate deveneau diferite în mintea lui. Și chiar dacă numele se deosebeau, îi era imposibil să nu și le imagineze ca pe unul și același hol care își schimba numele și decorațiunile la fiecare câteva zile. Toți barmanii din aceste locuri păreau să-l cunoască îndeaproape, iar el părea să fie un *obișnuit* al acelor localuri – porții generoase de scotch sau bourbon sau gin, care îi soseau ca prin minune pe tăvițe de carton încă înainte de a apuca să-și scoată haina. De obicei, consuma două sau trei pahare de băutură până să sosească April, iar după aceea luau cina împreună. Mâncau în tăcere, fără să simtă nevoia de a vorbi. Lui îi plăcea. Câteodată, îl întreba cum îi mersese în acea zi și îi spunea că bine sau că nu-și aducea aminte ori trecea peste. Când o întreba despre activitatea ei ca agent imobiliar, ea își dădea ochii peste cap și îi trebuia atât de mult timp să mestece mâncarea din gură, încât, de cele mai multe ori,

el uita și întrebarea. La cină se trezea comandând același fel ori de câte ori acesta apărea pe meniu, rață marinată în sos de vin roșu și condimentată cu hrean japonez, și cum se părea că găsea acest fel la foarte multe restaurante, s-a gândit că era rețeta momentului. Se trezea întrebându-se ce gust avea rața, de aceea comanda acel fel, uitând de fiecare dată că avusese același gust și cu precedenta ocazie.

Cum e rața cu hrean japonez? întreba April mereu.

El muta îmbucătura în cealaltă parte a gurii. *Mm.* Dar după fiecare îmbucătură părea să uite ce gust avusese.

În timp ce privea roată la versiunea din acea seară a holului de hotel, cu tavanele înalte și ventilatoare care se roteau, cu pereții afumați, s-a gândit la April. A luat meniul acelui restaurant: *rață marinată în vin roșu cu hrean japonez,* bineînțeles. Douăzeci și opt de dolari porția. Trecând prin dreptul lui, chelnerița i-a zâmbit.

– Bună, Brian. Vine și April?

– Așa sper.

Barmanul a reapărut.

– Cred că ești pregătit pentru încă unul, Brian.

– Mă știi doar, a spus și a așezat paharul gol pe bar.

April a venit după ce mai golise două pahare, îmbrăcată cu pantaloni negri și o jachetă verde, scurtă, care se termina puțin sub cușca toracică, sugerând hăinuța pe care o poartă toreadorii. O făcea să arate mai înaltă și exotică, iar el a simțit acea jenă plină de

fiori pe care își imagina că o trăiau bărbații între două vârste care ieșeau cu prietene mai tinere și frumoase.

– Arăți grozav! a întâmpinat-o el, ridicându-se și sărutând-o.

– Îți mulțumesc, a spus ea zâmbindu-i cu un aer destul de agitat.

– Aha, a făcut el și a pus mâna pe cel de-al treilea pahar de whisky. Sigur.

A luat-o de mână și a urmat-o în restaurant, legănându-se ușor din cauza băuturii și înfruntând privirile directe ale celor de la mese, chipuri umbrite ce se înălțau și ochi mijiți din cauza luminii supărătoare a lumânărilor. Păreau să se străduiască prea mult să se simtă bine, să se poarte firesc, iar lui i-a trecut prin minte că acele prezențe puteau fi spirite, fantomele oamenilor care obișnuiau să ia cina în oraș, asta înainte ca acest lucru să devină o formă de patriotism. Lumânările au stârnit punctele și liniile dinapoia ochilor lui, însă nu a putut întoarce privirea, iar punctele s-au agitat roi, ca insectele ce dau roată flăcărilor pâlpâitoare ale lumânărilor. În cele din urmă, a închis ochii și s-a lăsat condus de April prin labirintul de mese.

Când a redeschis ochii, a văzut de ce îi mulțumise că venise acolo. Nicole, agenta imobiliară mai vârstnică și isteață, care fusese în vizită la April acasă, stătea într-un separeu de colț și îi aștepta. Purta un taior elegant, roz, care o făcea să arate ca o schiță pe un bloc de desen. Când a clipit, genele ei lungi s-au atins, scoțând un sunet ca de castaniete.

– Troy n-a reuşit să vină? a întrebat-o April.

– A... nu, i-a răspuns Nicole şi l-a măsurat pe Remy de parcă ar fi analizat un obiect de cumpărat. Nu l-am invitat. Am crezut că vom fi doar noi două.

– Serios? Înseamnă că am înţeles greşit.

Remy îşi scosese haina aşezând-o pe speteaza scaunului.

– Vai. Vreţi să...? a zis el, dar April l-a prins de mână.

– Nu, a suspinat Nicole. Nicio problemă. Poţi sta cu noi... atâta vreme cât nu te deranjează că vom discuta şi treburi de la slujbă.

– Nu mă supăr.

S-a aşezat şi au băut apă, iar el a rămas deconcertat pe moment de gustul unui lichid ce nu era distilat.

– Cred că ai văzut asta, da? a întrebat-o Nicole pe April şi i-a împins o ofertă imobiliară făcută de o altă companie, înfăţişând balconul unui apartament dintr-un bloc înalt.

Remy a citit cuvintele „administrator" şi „schimbare a geamurilor", după care April a luat foaia şi a citit-o.

– Şase, până la opt camere, tocmai spunea Nicole. Atât complete, cât şi jumătăţi. Asta ar fi fost perfect pentru Morgan. Numai că idioţii aceia de la Kliner-man Davis au folosit weekendul lung să ascundă oferta; erau la patruzeci şi opt de ore înainte ca cineva să afle că imobilul s-a deschis. Iar apoi, luni, nu au răspuns la telefoane până la patru. Ascultă, nu putem să o zbârcim în cazul unei astfel de clădiri. Dorim ca asociaţii noştri să descopere pentru firmă exact astfel de lucruri.

– Îmi pare rău, a zis April.

– Nu putem sta cu mâinile încrucișate, așteptând ca rechinii ăștia să le dea și altora ofertele, deoarece clienții lor vor despacheta lăzile cu mobilă ca să se instaleze, iar noi nici nu am auzit de ofertă. Trebuie să fim pe față când apare așa ceva, chiar dacă înseamnă să le mituim pe secretarele lor sau să periem pe cineva de la Consiliul Imobiliar. Dar, indiferent ce trebuie să facem, trebuie să fim iuți. Ai înțeles? În domeniul ăsta nu mai contează onoarea. Acum e război, scumpa mea. Asta înseamnă să ne apărăm valorile. Fiindcă ăștia sunt în stare să te omoare în bătaie pentru un cent amărât. Și singura modalitate de a contracara o asemenea agresiune este de a-i bate noi *pe ei* pentru douăș'cinci de cenți.

Discuția a ținut cam la fel câtva timp, astfel că Remy s-a trezit visând, în vreme ce Nicole turuia înainte. April ținea meniul la piept, pe post de scut, dar nu-și putea dezlipi ochii de la cealaltă femeie, al cărei meniu a rămas împăturit în fața ei, continuând să-i critice activitatea, prefăcându-se în același timp îngrijorată. („Toți partenerii sunt de acord: nu-ți stă în fire să lași lucrurile să-și scape în felul ăsta.") Le-au sosit băuturile, iar Nicole a trecut la partea încurajatoare a predicii ei, turuind despre marile ocazii și noile oferte pe care avea să le primească April. A sosit un nou rând de băuturi, iar glasul lui Nicole a crescut în intensitate ca să acopere murmurul din restaurant – vorbind tot mai repede, cu o frenezie care părea să o facă pe April și mai temătoare: agenții concurenței

erau niște șerpi, clienții erau idioți, dezvoltatorii, hoți, și „scumpa mea, trebuie să fim siguri că te poți ocupa de fiecare dintre ei", la care a dat moale din cap în semn că da și a întins mâna spre paharul ei de apă, gol, în timp ce Nicole o avertiza în privința partenerilor care sunt gata să o lipsească de comision, apoi în legătură cu un agent cunoscut pentru faptul că tezauriza imobile din suburbii și despre un altul aparent plin de solicitudine, care însă nu ar ezita nicio clipă să lanseze zvonuri către potențialii clienți că April ar avea SIDA.

Ea a tușit, ținând palma la gură și s-a uitat în jur, ca și cum ar fi încercat să descopere o cale de fugă din sala restaurantului.

– Ascultă, draga mea, ideea de bază este că trebuie să socotim această perioadă din urmă drept zorii unei noi epoci, a unei perioade fără precedent de creștere a bogăției din domeniul imobiliar și aș dori să profiți din plin de ea. Nu voi îngădui agenților mei să rateze ceva. Nu voi îngădui nici grupului meu să piardă ocazia. Și nu voi îngădui nici firmei să dea greș.

April a zis că a înțeles, i-a mulțumit lui Nicole și a schimbat subiectul, de două ori chiar, dar și când aceasta din urmă vorbea despre alte lucruri – a spus o poveste lungă despre fiul ei, Milo, care intrase la o școală prestigioasă – Remy și-a dat seama că vorbea despre el așa cum îi mergea gura și despre imobiliare, ca și cum ar fi existat undeva o piață activă în care evoluția lui Milo putea fi urmărită atent și se putea scoate un profit din ea, iar plasarea lui la școala

potrivită era doar o problemă de a aștepta forțele pieței și transformarea unei zone urbanistice modeste într-una respectabilă și rate favorabile ale dobânzii. La un moment dat, April a încercat să povestească și ea, dar a făcut greșeala de a se referi la piață ca la un balon de săpun, iar Nicole a sărit în sus, cât pe ce să cadă de pe scaun, susținând înfocată că era vorba despre „triumful activității concentrate a multor generații". Au comandat vin și aperitive, și Nicole a rămas tot la imobiliare, la speranța ei secretă de a deveni partenera unui dezvoltator care dorește să „renoveze și să sporească prețul unui număr de cincisprezece apartamente din zona Heights". Au comandat aperitivele (Remy a cerut rață marinată cu hrean japonez) și apoi a sosit o sticlă și s-a dus, după care a venit și s-a dus și sora ei, iar asta a părut că o mai înmoaie pe Nicole, pentru că a trecut la un subiect mai ușor – povești din domeniul imobiliar, istorii despre oameni care au reușit o mare afacere, care au putut pătrunde în următorul Williamsburg[1] ori au reușit să pună piciorul pe o stradă încă nedescoperită de toată lumea, ori au dat de ultima clădire nereabilitată și modernizată de pe Bowery, ori au găsit un bloc liniștit în cartierul abatoarelor. Și poate că din cauza băuturii ori poate din pricina poveștilor ce se revărsau din gura mică și strânsă a lui Nicole, dar lui Remy i s-a părut că ea

[1] Williamsburg este o zonă rezidențială din Brooklyn, recunoscută pentru procesul de renovare și modernizare început din anii '90 (n. tr.).

descria o lume în care fiecare era pe picior de mutare, iar el a avut în fața ochilor imaginea unei colonii de furnici al cărei mușuroi a fost răvășit și acum acestea se grăbeau să revină la el. Toți oamenii ieșiseră pe piață să cumpere apartamente și garsoniere spațioase, dar și case, fie că-și dădeau seama sau nu. Fiecare devenise agentul propriului său destin, deplasându-se de la un loc la altul, și el și-a imaginat o migrație istorică, precum ale unor okie[1], care își abandonau fermele prăfuite ale familiei și își goleau conturile pensiilor, după care se îmbarcau în Merțanele lor ca să se deplaseze șaizeci de intersecții spre periferia orașului, în apartamente cu cinci camere, cu vederea spre fluviu. Remy a luat o înghițitură serioasă din paharul de vin și s-a uitat la April, căreia i-a zâmbit – nu suna totul... cum să spună... minunat? Mâncare venea și se ducea, iar Nicole continua să melițe, glasul ei înălțându-se într-un soi de incantație poetică în vreme ce recita din memorie noi oferte minunate ori le inventa din senin, iar el s-a gândit că femeia aceea cunoștea probabil pe de rost toate apartamentele din oraș sau poate nu era nevoie decât să și le imagineze, iar ele deveneau reale: un apartament cu trei dormitoare și o terasă cât toată locuința din West 90, o expunere spre nord, cu portar la intrare, în East 20, un hotel din Village pe cale să fie transformat în

[1] Nume generic dat celor din Oklahoma, care în anii '30 s-au văzut nevoiți, din cauza secetei prelungite și a sărăciei, să-și abandoneze fermele și să se stabilească în alte zone, precum California (n. tr.).

bloc de apartamente, având o micuță școală Montessori chiar peste drum. Și a înțeles că fiecare schimb de cuvinte se referea exclusiv la imobiliare și că o conversație despre proprietăți imobiliare era în realitate o dezbatere despre progres – înflorirea civilizației, promovarea democrației. Cutare zonă se transformase sau se transforma ori era pe cale de a se transforma. După aprecierile lui Nicole, nicio zonă nu decădea. În privința activității de poliție, se înregistrase doar un declin; în domeniul imobiliar, exista doar o tendință ascendentă. Remy s-a trezi alunecând în visare, pe măsură ce Nicole descria o lume în care cei înstăriți se străduiau cu generozitate să salveze orașul, poate întreaga țară, poate chiar toată lumea, câte o zonă odată, curățând intersecții întregi și dublând valoarea proprietăților. Dacă înainte orașul i se păruse pe marginea prăpastiei, cu porțiuni de comunități decrepite, unde nu se respecta nicio lege, în primejdie de a fi cotropite de infractori, acum el se transforma prin intermediul unui milion de modificări minuscule de regim – perechi de profesioniști purificau intersecțiile cu ajutorul obloanelor și al jardinierelor atârnate la ferestre, cu automobile Saab și Lexus parcate la trotuar.

O asculta pe Nicole ca și cum ar fi auzit o muzică, alunecând în reverie și revenind la realitate, fără să înțeleagă tot timpul versurile, dar lăsându-se fascinat de melodie. A sosit și a plecat încă o sticlă de vin, iar el a închis ochii, iar imaginile l-au copleșit: un apartament cu două camere dinainte de război, mansardă cu bucătărie bine utilată pentru gătit, alcovuri aproape

de Fluviul Hudson şi clădiri de foste abatoare renovate, având camere cu tavane de cel puţin trei metri înălţime şi cu grinzi-dulap de lemn, şase camere cu bibliotecă şi vedere spre oraş, şi cu faţa spre două străzi, unde sunt admise animalele de companie – glasul lui Nicole cobora asupra lui ca o negură, până când a avut impresia că îi descria un alt oraş, unul infinit, fiecare intersecţie fiind un sistem solar în cartiere de galaxii din universuri de raioane: un big bang de apartamente cu cinci camere şi case renovate, şi privelişti parţiale spre parc, elegante, somptuoase, măreţe. Iar când April, palidă şi tremurând, s-a ridicat să răspundă la un apel pe telefonul mobil, Remy a descoperit că era beat şi nu reuşea să-şi mute privirea de la Nicole, care continua să vorbească („mansarde luxoase" în Hells' Kitchen, o clădire din Bryant Park ce urma să fie „golită cu totul şi refăcută") şi chiar când era prea ameţit ca să mai priceapă cuvintele, a descoperit că încă putea intui lumea pe care o descria ea, o lume de o bogăţie sclipitoare şi de o frumuseţe neasemuită, unde nu mai era nevoie de poliţişti şi de pompieri, ci doar de agenţi imobiliari rozalii, care pluteau deasupra oraşului, purtaţi de adierile posibilităţilor.

*

A simţit nişte buze subţiri lipite de ale lui, apoi nişte dinţi care l-au muşcat de buza de jos şi probabil că acţiunea acelor dinţi l-a făcut să deschidă ochii

şi să o vadă pe Nicole sărutându-l, cu mâna dreaptă percheziţionând partea din faţă a pantalonilor lui, ca şi cum şi-ar fi căutat cheile de la maşină. Stăteau amândoi în maşina lui, oprită în faţa apartamentului ei, cu motorul în ralanti.

– Nu, nu. Aşteaptă.

Tapiţeria de piele a protestat când s-a aşezat la loc pe scaunul şoferului.

– Nu e o idee bună, a spus el, cu glas răguşit de băutură. Eu nu aş face asta.

– Bine, dar *tu m-ai sărutat,* a replicat Nicole.

– Uf, a făcut Remy şi s-a scărpinat în cap. Ei, îmi cer scuze. Nu trebuia. În ultima vreme nu mai sunt eu însumi.

– Bine. Oricum, nu creştea coca, a comentat ea, iar el s-a uitat în jos şi a văzut că avea dreptate.

Nicole a coborât apărătoarea de soare, pe dosul căreia era o oglindă, şi şi-a verificat ţinuta.

– Cred că e mai bine aşa. Mâine am o zi dementă, a zis, trecându-şi o unghie roz pe la colţul gurii. Şi sunt convinsă că voi aprecia mai mult cele şase minute suplimentare de somn.

Şi-a lipit buzele una de alta, plescăind, şi a ridicat apărătoarea la loc. Apoi l-a măsurat pe Remy, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Spune-i lui April că sper să se simtă mai bine. Şi că aştept să o văd luni.

A coborât apoi din maşină, şi-a aranjat fusta scurtă, centrând cusătura la spate. Şi-a luat jacheta şi s-a îndepărtat fără să privească în urmă.

Nu, nu, *nu*, a gândit Remy, în timp ce conducea cu viteză pe bulevardul întunecat, având în jur taxiuri care parcă roiau, întorcându-se la clădirea unde locuia April. A încercat să pună laolaltă ceea ce se petrecuse. Cel puțin reușise să se înfrâneze. Poate că întotdeauna se oprea înainte de a merge prea departe. Da, deținea controlul; așa li se întâmpla bărbaților. Făceau lucruri pe care apoi le regretau. Atâta tot. A găsit un loc de parcare pe o stradă din apropierea clădirii și a mers repede pe jos restul drumului, ieșind de pe trotuar ca să lase o pereche care mergea în fața lui, ținându-se de mână.

A văzut din stradă fereastra camerei lui April. Lumina era stinsă. S-a dus totuși până la ușă, întrebându-se dacă să sune, și a rămas surprins găsind ușa ținută deschisă de un meniu de la restaurantul unde luaseră cina. L-a extras și s-a strecurat pe ușă, care s-a încuiat în urma lui. A urcat treptele și a pătruns pe coridor. Ușa ei era descuiată. A intrat și s-a îndreptat spre dormitor. A rămas deasupra patului ei. April dormea, ghemuită pe o parte a patului, cu părul răsfirat pe pernă, gura puțin deschisă, de parcă vreun gând neînsemnat – un fragment plângăreț al unui vis – i-ar fi desfăcut buzele cu forța și se târâse afară. A început să se dezbrace și apoi s-a întors încă o dată să o vadă dormind. În cele din urmă, s-a răsucit, agățându-și haina pe butonul ușii dulapului și s-a apucat să-și desfacă nasturii de la pantaloni.

– Îți mulțumesc că ai condus-o acasă pe Nicole, a zis April, fără să deschidă ochii.

– Bine, a răspuns el.

– Îmi pare rău că a trebuit să asişti la evaluarea mea profesională.

– Nu-i nimic.

– Şi-mi pare extrem de rău că a trebuit să ai de a face cu Nicole.

Remy s-a întors. April avea capul afundat bine în pernă. A deschis gura să spună că era în regulă, că se simţise bine, dar s-a gândit că poate va reuşi să-şi aleagă vorbele mai fericit.

– Ţi-am zis cine era la telefon? a întrebat ea.

– La telefon?

– În timpul cinei.

A încercat să-şi aducă aminte dacă telefonul ei sunase în timpul mesei.

– Nu. Nu mi-ai spus.

– Gus.

– Aha.

– Trece prin oraş şi vrea să mă vadă.

– Serios? Hm, a făcut, terminând cu dezbrăcatul.

S-a simţit uşurat când respiraţia lui April a devenit din nou regulată, astfel că mai trebuia să vorbească despre Nicole, deşi nu ar fi stricat să întrebe cine era Gus.

*

Pe unul dintre pantofi avea un semn, o pată de ceva. A rămas în holul de intrare al apartamentului,

uitându-se la urma de culoare cafeniu-roşcată. Pantofii se aflau alături de uşă, acolo unde îi descălţa de fiecare dată când se întorcea acasă.

Remy a ridicat pantoful. Pata era cafeniu-roşcată, având un soi de luciu. A atins-o, iar ea s-a desprins. Mai avea semne de aceeaşi culoare pe talpă şi pe toc. A întors şi celălalt pantof şi a descoperit, uscată, o alta pe talpă. A pus pantofii înapoi pe podea şi s-a retras din faţa lor, frecându-se la falcă. Bine. S-a uitat afară. Era încă întuneric. Pesemne era trei sau patru dimineaţa. *Bine.*

Existau multe explicaţii privind prezenţa unor pete de sânge pe tălpile pantofilor unui bărbat, a gândit el; nu avea niciun rost să înnebunească imaginându-şi din nou cine ştie ce lucruri, străduindu-se să descopere vreun înţeles al acestora. S-a dus să ia o cârpă de vase din bucătărie. Nu, a gândit, nu existau explicaţii potrivite privind prezenţa sângelui pe pantofii unui bărbat. S-a uitat spre locul unde haina lui stătea agăţată pe spătarul unui scaun de bucătărie. A luat-o de pe scaun şi a bâjbâit în buzunarul de la piept, până şi-a găsit portofelul. A extras fişa de cartotecă, pe care scrisese: „Să nu faci rău cuiva." Sub asta, cu propria mână, notase: „Maturizează-te."

Brian Remy a rămas în hol, ţinând fişa într-o mână, cârpa de vase în cealaltă, chibzuind că situaţia aceea nu putea continua, dar momentul şi gândul s-au topit înainte de a avea posibilitatea să şteargă sângele de pe pantofi.

*

Maşina i se părea cunoscută, un Lincoln argintiu, cu rugina gata să treacă prin vopsea, având caroseria zgâriată cu cheia, un hârb de taxi (jerpelit ceva *mai mult* decât se cuvenea, a gândit văzându-l din nou), condus de unul dintre oamenii pe care îi observase urmărindu-i pe el şi pe Guterak, insul care dăduse buzna peste el în toaleta restaurantului, un individ gras având ochelari cu lentile cu oglindă, gâtul gros, cu o mustaţă stufoasă ceva mai lungă într-o parte, ca şi cum i-ar fi fost tunsă de un nevăzător. Remy s-a holbat din nou la maşină şi a înţeles de ce nu i se păruse normală: era un hârb vai de lume, dar cauciucurile erau noi-nouţe. Portiera din spate s-a deschis brusc.

– Urcă, i-a cerut omul.

S-a uitat în jur. Stătea în faţa unei case vechi din cărămidă, de şase etaje, nu clădirea unde locuia el şi nici aceea a lui April. Faţada era acoperită de schele, deasupra cărora se plasase sârmă ascuţită ca briciul, încadrată în lateral cu placaj, care, la rândul lui, fusese decorat cu tot felul de desene în cărbune. Un tunel pe sub schelă ducea spre o uşă. Era singura persoană de pe trotuar. Şoferul se uita neîndoielnic la *el,* chiar dacă ochelarii cu lentile negre îi ascundeau ochii. Purta o cămaşă de flanel şi blugi vechi – nu chiar aşa arăta un taximetrist-pirat, a gândit din nou Remy, dar aşa cum îşi închipuie cineva că ar trebui să arate un asemenea taximetrist. Mai avea o şapcă

de baseball, întoarsă cu cozorocul la spate, iar pe ea era imprimat un singur cuvânt, cu litere de tipar: BUFF[1]. Şi, oricare ar fi fost numele individului, cuvântul acela părea să i se potrivească.

Urcă, a mârâit din nou omul zis Buff.

– Poftim?

– Mişcă-ţi curul şi urcă în maşină, Remy. Ce dracu' e cu tine?

Bună întrebare, i-a trecut prin minte. S-a uitat în jur şi, în cele din urmă, a urcat. Abia se instalase pe bancheta din spate, tapiţată cu vinil uzat, că maşina a şi ţâşnit înainte ca un cal speriat. Portiera din spate s-a trântit, iar el şi-a pierdut echilibrul, căzând într-o parte, apoi s-a redresat, în timp ce vehiculul mergea şerpuit prin trafic.

– Aşa, a făcut Buff. Ia zi... vrei să-mi spui ce mama dracu' faci?

A virat brusc, pentru a reintra pe aceeaşi bandă la fel, ca un taximetrist deosebit de prost la şofat.

– Ce... fac?

– Închei înţelegeri personale cu agenţia, nu?

– Ce agenţie?

– Ia nu mai face pe prostul cu mine.

– N-o fac.

Bărbatul a oprit la un stop. A scos de undeva un plic cafeniu, din care a extras o fotografie. A aruncat-o pe bancheta din spate. Remy a ridicat-o; în ea

[1] Fan, susţinător al unei echipe, dar şi o poreclă derivată din limba germană, însemnând brută, persoană agresivă (n. tr.).

se afla chiar el într-o maşină parcată, alături de un bărbat cu aer aristocratic, pe care l-a recunoscut imediat. Cu bretele. Cafea macchiato de culoarea caramelului. Cu haine kaki.

– Dave, a spus.

– Da. Ştiu cum îl cheamă, prostănacule. Vreau să ştiu de ce te-ai întâlnit cu el.

Nu avea habar.

– Ce-ar fi să-mi spui tu?

Buff s-a uitat la el prin oglinda retrovizoare cu ochelarii cu lentilele-oglindă. L-a văzut reflectat în propriii ochi.

– Căcăcios arogant! a exclamat Buff şi a tras brusc de volan, fără să încetinească, astfel că a alunecat pe toată lungimea banchetei când taxiul a intrat pe o stradă lăturalnică.

Maşina a ocolit un camion parcat anapoda şi s-a oprit scrâşnind, iar Remy s-a trezit că strânge disperat, cu degetele albite de efort, mânerul uşii.

Şoferul şi-a scos ochelarii de soare şi a dat o palmă oglinzii retrovizoare, să-l privească drept în ochi; omul suferea de un uşor strabism la ochiul stâng, cel de pe aceeaşi parte unde mustaţa era tunsă rău.

– Hai, zi. Cum arăt, ca un dobitoc?

– Păi... a zis Remy, mutându-şi ochii de la reflectarea în oglindă.

– Am avut o înţelegere. Biroul îţi pune informaţii la dispoziţie... iar tu ne ţii la curent cu ceea ce pune la cale micuţa ta echipă de homo. Am făcut tot posibilul să te scot din belea. Cum îţi sună când directorul

meu vine cu fotografiile astea în care apari întâlnindu-te cu acest homo de la agenţie? Cum crezi că apar eu în situaţia asta?

– Nu... nu ştiu.

– Ce naiba ai crezut că o să realizezi?

– Nu ştiu... poate mă ajută s-o găsesc pe fata asta, pe March...

– Hai, lasă-mă. Amândoi ştim că nu asta faci.

– Dar ce?

– Încerci să găseşti un punct de pornire. Pui biroul cap în cap cu agenţia, închipuindu-ţi că Dave nu va afla că lucrezi cu mine şi că eu nu voi descoperi că tu lucrezi cu el. Ei, prietene, faci un joc al dracu' de periculos. Trebuie să-ţi arăt şi cealaltă fotografie pe care o am în plic?

– Nu... nu ştiu.

– Hai, zi. Măcar bănuieşti ce e în poză?

– Nu.

Bărbatul a aruncat plicul în spate.

Remy s-a uitat la el în oglinda retrovizoare şi abia după aceea a deschis plicul. În fotografie apărea un bărbat ghemuit pe un trotuar, un om cu trăsăturile tipice ale cuiva din Orientul Mijlociu, cu barbă deasă şi părul scurt, purtând pantaloni cafenii şi cămaşă albă. Omul zăcea pe o parte, picioarele fiindu-i strânse, de parcă tocmai ar fi căzut de pe bicicletă. Din cap şi gât i se scurgeau firicele de sânge.

– Îl ţii minte?

– Nu.

Şi-a amintit însă petele de sânge de pe pantofi şi a înghiţit.

– A, deci nu l-ai mai văzut pe tipul ăsta până acum, aşa zici?

– Nu, a repetat. Nu l-am văzut niciodată.

– Şi numele de Bobby al-Zamil nu-ţi sună cunoscut?

Remy a dus mâna la gură. Raportul privind plata mesei de prânz, omul care luase prânzul cu March înainte de moartea ei, cel pe care Markham avea de gând *să-l ia la întrebări.* S-a uitat încă o dată la fotografie.

– El e?

– Du-te-n mă-ta, a făcut Buff şi a pornit brusc cu viteză, izbindu-l pe Remy de banchetă. Ţi-am spus că *noi* îl lucrăm pe al-Zamil. Şi acum? Apoi, ca din întâmplare, te-ai întâlnit cu un supervizor al agenţiei şi imediat după, pe al-Zamil îl apucă o criză de deprimare şi pleacă în zbor de la fereastra apartamentului, nu?

A surprins ochii lui Remy în oglindă.

– Să-i spui micuţului tău amic de la agenţie că, dacă-şi închipuie că aşa ne scot din caz, e tâmpit rău.

– Jur, nu ştiu nimic. I-am văzut numele pe o bucată de hârtie pârlită care avea forma Australiei. Atât.

Buff a bufnit în râs.

– Australia. Remy, eşti culmea. Ştiai?

A apăsat din nou pedala de acceleraţie brusc, iar maşina a ţâşnit înainte.

Remy a rămas cu ochii la fotografie şi a dus mâna la gură.

– Îți jur...

– Ascultă. Îți mai acord o șansă – ne-ai dat chestii bune și poate mai avem nevoie de tine, a zis și a ridicat din umeri. Iar noi nu luaserăm legătura cu al-Zamil... Numai că tu m-ai făcut să arăt ca un idiot. Trebuie să-mi oferi ceva ca să nu mă întorc la director cu mâna goală.

– Nu știu ce ți-aș putea oferi.

– Dă-mi sursa ta.

– Sursa mea pentru...

– Ați fost cu un pas înaintea noastră în privința acestei celule și vreau să știu cum de-ați reușit. Dă-mi, naibii, numele sursei.

– Cum adică, numele?

– Da, și cine e primul, ticălos prefăcut.

Și-a pus apoi ochelarii pe nas.

– Bine, durule. Bine...

Cauciucurile au scârțâit din nou, mașina luând un viraj în derapaj, apoi frânele au scârțâit, și mașina s-a oprit tresăltând în același loc de unde porniseră inițial.

– Dă-te jos!

A deschis portiera.

Bărbatul s-a întors și a rămas pentru prima oară față în față cu Remy, care i-a văzut chipul lat și bolovănos. Și-a răsucit șapca, astfel că avea cozorocul cum trebuia, și a putut vedea din nou cuvântul BUFF. Omul a ridicat arătătorul mânii drepte, care era aplecat în lateral, la treizeci de grade.

– Dă-i înainte, fă-ţi jocul. Dar, dacă aş fi în locul tău, ticălos rece şi calm ce eşti, aş ţine minte un lucru...

*

– Imagini ce ţin de halucinaţii, tocmai spunea psihiatrul lui Remy, doctorul Rieux. Ceea ce descrii parcă e extras din manualul despre tulburările de stres posttraumatice. Impresii provocate de stres. Episoade disociative. Poate e vorba chiar despre sindromul Briquet. Ascultă... a început şi a râs. Sunt foarte convins că nu lucrezi pentru vreun departament strict secret, care investighează dacă sora prietenei tale şi-a „aranjat" propria moarte.

– Nu?

– Nu cred, Brian. Agenţi secreţi care să te întrerupă când stai pe toaletă? Care răcnesc la tine în taxiuri pirat, care îţi cumpără *latte* cu nu ştiu ce? Arabi misterioşi în pardesie de lână?

– Şi toate astea... sunt halucinaţii?

– Sigur. De ce nu? E ceva foarte comun. Văd asemenea cazuri tot timpul.

– Da?

– Ei... nu *personal,* nu încă. Dar totul este consemnat în literatura de specialitate. Se poate întâmpla ca supravieţuitorii să trăiască iluzii, să aibă senzaţia că sunt persecutaţi, să aibă accese de paranoia. Ce naiba, având în vedere prin ce au trecut unii dintre voi în

ziua aceea... Mă şi surprinde că nu vedeţi maimuţe zburătoare care să vă conducă la slujbă.

– Bine, dar... Hârtia? Sângele de pe pantofi?

– Ai vreo idee mai bună?

– Nu ştiu. Doar că... nu am senzaţia asta. Eşti sigur?

– Dacă sunt sigur? a zis şi s-a răsucit pe scaun, făcând semn cu degetul spre diploma atârnată pe perete. Crezi că astea se obţin pentru masturbare? Ei bine... a zis şi a râs din nou, după care a luat o mină serioasă. Ascultă. Nu vreau să-mi dau aere de superioritate, dar o parte dintre aspectele reale pe care le descrii – nu chestia asta cu fantazările, ci faptul că fiul tău se îndepărtează de tine pe măsură ce creşte, incapacitatea de a lega o relaţie monogamă, preocupările referitoare la etică în profesiunea ta, consumul excesiv de alcool... sunt lucruri standard la un bărbat de vârsta ta.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că e o criză ce ţine de vârstă?

– N-aş vrea să minimalizez acest aspect. Dar ai ajuns la o anumită vârstă. Ai suferit o traumă. Ai pierdut prieteni. Colaboratori. Şi, după aceea, când ar fi trebui să scapi de toate, ai fost nevoit să abandonezi brusc o carieră reuşită în slujba oraşului din cauza unor probleme de spate...

– Nu, nu sufăr de spate, a protestat Remy fără vlagă. E vorba de ochi.

– Nu. Nu cred.

Psihiatrul s-a învârtit pe scaun, a deschis un sertar, a frunzărit prin dosarele lui şi a extras un mic raport.

– Uite, scrie aici.

I-a întins hârtia, pe care apărea notat: INFIRMITATE CAUZATĂ DE DURERILE CRONICE DE SPATE.

– Nu, asta e doar o legendă. Pentru activitatea pe care o desfășor.

Numai că doctorul Rieux a scos un bloc de rețete din birou și a mâzgălit ceva pe prima dintre ele. A rupt foaia și a ținut-o în fața ochilor lui.

Poftim.

Remy a citit rețeta.

– Ce e asta?

– O să te ajute.

A ridicat raportul medical despre suferințele lui.

– Cum se face că aici nu scrie nimic despre golurile de memorie?

– Goluri? a întrebat doctorul Rieux, ridicând rețeta. Care goluri?

– *Golurile de memorie,* a spus el, întinzând mâna după rețetă, și...

*

În aer plutea o ceață, picături foarte fine suspendate parcă pe niște fire ce coborau din cer, creând distorsiuni în aprecierea distanțelor, astfel încât casa impunătoare părea să se afle la kilometri depărtare, dincolo de valuri de movile și de ierburi sălbatice. Era așezată între doi stejari masivi; avea parter și două etaje, atingea jumătate din înălțimea lor, cu obloane

de lemn și verandă de jur împrejur – o casă de țară în stil colonial cu un țarc pentru cai și, ceva mai departe, un hambar. Remy s-a uitat fix la ea prin ceața care aplatiza totul și făcea ca lumea să pară lenevoasă și lentă. La două sute de metri mai departe, a văzut automobile târându-se de-a lungul unei autostrăzi înguste, încetinind ca să meargă în zigzag, la fel ca îndoliații care se opresc alături de sicriu. Sosiseră zorile, iar el stătea singur pe câmp, la vreo două sute de metri de casă. A privit în jos. În mâini avea un binoclu. L-a ridicat și l-a îndreptat către etajul superior. O femeie atrăgătoare, până în treizeci de ani, mânca dintr-un borcan de iaurt. Remy avea căști pe urechi – un difuzor și un microfon –, dar nu auzea nimic. A urmărit-o plimbându-se de colo colo, la etaj, de la o fereastră la alta. Purta îmbrăcăminte de gimnastică, un dres strâmt, asemănător celui folosit de ciclișți, și un tricou cu guler.

La un colț al casei a văzut-o întorcându-se dintr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi admirat într-o oglindă, cu borcanul de iaurt în mână.

A lăsat binoclul și, coborând capul, s-a privit. Purta pantaloni din pânză de camuflaj și o jachetă neagră. A tras de pe cap o căciulă neagră și a contemplat-o. Avea așa ceva? Pe iarbă stătea întins un rucsac verde, de camuflaj. L-a deschis și s-a apucat să cotrobăiască prin el. A găsit un blocnotes și un pix, mănuși, un pistol semiautomat și o cutie cu prăjiturele Dolly Madison, ca niște Twinkies cu glazură gălbuie. A deschis cutia, a scos una și a mușcat. Era bună: un blat

poros şi galben, cu umplutură şi glazură. Apoi a deschis blocnotesul. În el existau trecute două notaţii, cu scrisul lui: *06:45 – se aprinde lumina. Obiectivul Herote s-a trezit. Singură. 07:24 – Obiectivul a ieşit de la duş, se îmbracă în costum de gimnastică.* A aruncat o privire spre rucsac şi a văzut, la fund... un flacon plin, prescris de medic. A lăsat prăjitura, s-a uitat pe câmp şi a scos flaconul. L-a deschis şi a înghiţit două capsule. A închis ochii şi s-a ghemuit la pământ, sperând că psihiatrul ştia despre ce vorbeşte şi că treaba asta cu halucinaţiile va dispărea. Însă, cu ochii închişi, a văzut doar puncte şi linii, iar când i-a deschis, se afla tot pe câmp. Descurajat, s-a lăsat să se prăbuşească în iarbă.

– Fresca Doi. Sunt Fanta Unu. Mă auzi?

S-a ridicat într-un cot în iarba mare, sperând că medicamentul va avea efect şi că totul va dispărea.

– O să dau telefon, a auzit el glasul lui Markham. Urează-mi noroc.

A ridicat capul, plimbându-şi privirea roată peste câmp. Totul rămăsese neclintit, casa, ştejarii, hambarul şi ţarcul pentru cai, autostrada din fundal, pârâul din partea dreaptă, mărginit de tufişuri, iar în stânga lui, o terasă, baza acesteia fiind înconjurată de copaci umbroşi, ale căror crengi se mişcau în vântul slab ca nişte degete peste clapele unui pian.

Câteva clipe mai târziu, a auzit în cască un telefon sunând. A ridicat binoclul la ochi şi a văzut femeia din casa cea impozantă traversând încăperea şi ridicând receptorul încă de la cel de-al doilea apel.

– Aloo, i-a deslușit vocea ca un ciripit.

– O caut pe Lisa Herote, l-a auzit el pe Markham.

– La telefon.

A urmărit-o prin binoclu, iar buzele i s-au mişcat cu o idee înainte de a se auzi cuvintele.

– Bună ziua, sunt Mike Brady, de la Florăria Brady din oraş. Avem un aranjament floral pe care încercăm să vi-l trimitem din partea unui domn... – s-a auzit foşnet de hârtii – Bishir Madain.

– Vai, a exclamat ea, iar prin binoclu Remy a văzut cum femeia a dus mâna la piept, ca şi cum i s-ar fi făcut un compliment. Bishir? Serios? a zis, apoi şi-a înclinat capul într-o parte, şi a făcut din nou „Vai".

– Da, ne pare rău că stricăm surpriza. Din păcate, computerul nostru nu a funcţionat când a telefonat acest domn, iar copilul meu a scris informaţia pe o bucată de hârtie, după care a vărsat Dr. Pepper pe ea... aşa că nu mai avem numărul cărţii de credit a domnului Madain şi nici alte informaţii de contact în ce îl priveşte. Nu vom putea efectua livrarea fără...

– Vai, plătesc eu, s-a oferit ea imediat, ca şi cum ar fi fost obişnuită să achite unele cheltuieli făcute de Bishir.

Evident, Markham nu se gândise la acest aspect, astfel că a început să tuşească şi să-şi dreagă vocea.

– Da, dar asta e contrar politicii noastre. Dar, dacă ne puteţi da numărul de telefon al domnului Madain, am reuşi să rezolvăm problema.

– Nu-l am. Nu am mai vorbit cu Bishir de luni de zile... Nu am idee unde se află. Tocmai de aceea e o surpriză atât de plăcută că a dorit să-mi trimită flori.

– A. Nu aveţi idee unde se află?

– Nu. Deloc. Am avut o despărţire dificilă. Nu era chiar... fidel în această relaţie.

– Mda, îmi pare rău. Deci nu aveţi idee...

– Nu, nu. Îmi pare rău.

– Păcat.

– În fine... presupun că este în San Francisco. Nu de acolo aţi primit telefon?

– San Francisco, a spus Markham, înviorat. Da.

– A zis că se va muta acolo.

– Da, bine...

– O să primesc florile?

În difuzorul minuscul din ureche, Remy a auzit cum legătura se întrerupe.

– Fresca Doi, sunt Fanta Unu. Cum ţi s-a părut? Foarte bine, nu?

L-a ignorat.

– Hai, Brian. M-am descurcat bine, aşa e? Zi ceva. Ştiu că eşti acolo şi m-auzi. Doar sunt cu ochii pe tine.

Remy s-a aşezat mai bine pe iarbă.

– Hei, ai deschis cutia acea de prăjiturele? Mor de foame, omule. Eu mi-am terminat deja nucile de porumb. Ai avut dreptate. Nu trebuia să le cumpăr. Îmi dai o prăjitură?

În cele din urmă, i-a răspuns:

– Nu mai am niciuna.

– Nu se poate. Imposibil să fi mâncat o cutie întreagă înainte de ora opt dimineaţa. Ar fi imposibil din punct de vedere fizic. Fii serios, domnule.

– Lasă-mă în pace. Situaţia asta nici măcar nu e reală.

Şi-a scos casca de pe urechi şi a azvârlit-o în iarbă.

În afara foşnetului scos de ierburile înalte, pe câmp era linişte. Remy s-a uitat din nou la flaconul prescris de medic; apoi, în loc să ia o tabletă, a mâncat o prăjitură. Nu-i venea să creadă ce bună era. A înşfăcat cutia să vadă ce ingrediente se folosiseră. Nu erau menţionate lucrurile pe care le gusta: blatul, crema şi glazura... era ca şi cum acele lucruri nu existau cu adevărat, ca şi cum ceea ce credea el că era o bucată de blat galben şi glazurat nu era decât acea listă de zaharuri, acizi, conservanţi, sulfaţi şi coloranţi galbeni.

– Te văd, ticălos zgârcit ce eşti, auzi glasul lui Markham, ca un scheunat slab, venind din casca aflată în iarbă. Ştiu că eşti...

*

Stând întins gol-puşcă pe patul foarte mare, peste cuvertură, Remy şi-a plimbat privirea prin camera de hotel. O cameră spaţioasă, având o fereastră ce dădea spre un parc. Nu era sigur unde se afla – nu arăta ca vreun loc din oraş unde să mai fi călcat. Un pâlc de sălcii stătea de pază în faţa ferestrei, deasupra unui râu şerpuitor. Hainele îi erau îngrămădite pe un scaun, iar o sticlă de vin veghea pe noptieră, pe jumătate plină, alături de un pahar gol, având doar un cerc roşu închis pe fund. S-a ridicat şi a turnat încă un pahar.

Apoi a auzit zgomotul apei trase la toaletă. S-a uitat spre uşa băii, care era închisă. Înăuntru, apa curgea.

Şi-a tras cuvertura peste partea de jos a corpului. Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis. Era Nicole, şefa lui April.

– Uf, Iisuse, a făcut el.

– Acum e mai bine.

Purta un halat scurt, de mătase roşie, legat în talie. Avea în mână un pahar de vin, de aceeaşi culoare ca oja cu care îi erau date unghiile de la mâini şi picioare.

– Mamă, Doamne! Nu sunt obişnuită ca partidele de sex să ţină atât. În cazul lui Troy, totul seamănă cu o injecţie antigripală.

A luat o gură de vin.

– Of, Doamne! a exclamat Remy. Doar n-am... Sau da?

– A, eu cred că da, a spus ea, zâmbind, apoi şi-a aplecat capul într-o parte. A, nu. Acum ai regrete, scumpule? Mă temeam că aşa se va întâmpla.

– Nu. Nu pot face asta.

– Mda, cel puţin câteva ore.

– Ascultă, îmi pare rău, dar nu am procedat bine... Nu ar trebui să fiu aici.

Nicole l-a măsurat îndelung şi, într-un târziu, a sorbit din pahar.

– Uite, dacă te consolează cumva, nimeni nu vrea să o fi făcut imediat *după* ce a făcut-o, a zis şi a ridicat din umeri. Poate adolescenţii. Şi femeile de o anumită vârstă, a adăugat, făcându-i semn cu ochiul, după care şi-a lăsat paharul pe noptieră. Să-ţi spun ceva... Acum trebuie să plec... Nu am chef să fac jocul ăsta... al regretului.

S-a întors în baie şi a început să se îmbrace. Remy a surprins imagini parţiale ale ei în oglindă, în timp ce se chinuia să-şi tragă pe ea lenjeria intimă ireal de subţire, apoi a îmbrăcat pantaloni negri. A ieşit încheindu-şi nasturii unei jachete roz.

El încerca să găsească o explicaţie.

– Uite, în ultima vreme nu mai sunt eu însumi. Nu ar fi trebuit să... Nu mai sunt... nu mai am control.

– Ai dreptate, a răspuns ea şi a terminat vinul din pahar. Nu asta e... problema?

– Nu. Nu vreau să-i fac rău lui April. De aceea... dacă încerc să... să mă culc din nou cu tine... ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai ignora.

– Sigur, s-a crispat ea. Aşa voi face, a mai zis, apoi a zâmbit cu un aer gânditor, a încălţat pantofii cu toc înalt şi, aprinsă la faţă, s-a uitat la el. Mă aduci aici valvârtej, mă scotoceşti şi mă pipăi de parcă ai fi de la controlul antitero de pe aeroport, iar după aceea, în clipa când te descarci, te îndrăgosteşti din nou de prietena ta. Să-ţi spun ceva: o să fie o mare uşurare când se va fi uitat totul. Atunci probabil voi *putea* ignora javre ca tine.

Remy şi-a prins capul între palme.

Nicole se regăsise.

– Acum poţi redeveni un prieten de treabă. Nu e nevoie să mă conduci.

Femeia a ieşit pe coridor, iar uşa s-a închis încet şi fără zgomot în urma ei. După un minut, el s-a ridicat. S-a scotocit prin buzunarele pantalonilor, în căutarea pastilelor recomandate de psihiatru, întrebându-se cât

dura ca ele să-şi facă efectul. A deschis flaconul şi a mai luat două. A atârnat plăcuţa cu „Nu deranjaţi" de clanţă, a încuiat uşa, apoi şi-a lăsat capul să cadă pe tăblia uşii.

*

Înainta, parcă plutind, prin aeroport. A rămas în urma unei perechi, bărbatul şi femeia fiind îmbrăcaţi la fel, cu pantaloni trei sferturi cu multe buzunare, şi a unei femei care ţinea un bebeluş uriaş pe coapsă, şi au pătruns cu toţii în terminalul curat, mai mult pustiu, unde erau vreo douăzeci de călători care aşteptau la porţi, trăgând cu ochii în jur de după ziarele desfăcute în faţă sau vorbind la telefon şi bând cafea din ceşti de plastic, în vreme ce doi soldaţi se mişcau ca nişte păstori printre ei, având armele M-16 cu ţevile îndreptate spre pământ. Remy l-a privit drept în ochi pe unul dintre soldaţi, care l-a măsurat din cap până în picioare, s-a uitat în ochii lui şi, în cele din urmă, s-a îndepărtat.

A rămas sub semnul ce anunţa direcţiile către mijloacele de transport terestru, recuperarea bagajelor şi procurarea de bilete. A ales o direcţie la întâmplare, a coborât treptele şi a ieşit pe uşă, simţindu-se uşurat la vederea lui Guterak rezemat de maşina lui şi stând de vorbă cu un poliţist rutier. Soarele apunea, iar în spate cerul căpătase o tentă de umilinţă.

– Te-ai distrat bine? a întrebat Paul, după ce poliţistul s-a îndepărtat.

– Nu ştiu.

– Te întorci din concediu şi nu-ţi dai seama dacă te-ai simţit bine?

Remy a privit spre aeroport.

– Nu cred.

– După cum arăţi, n-ai stat mai deloc la soare. Probabil te-ai dat cu loţiuni de protecţie. Ăsta mi se pare cel mai greu lucru – să mă dau cu loţiuni. Sau să-mi pun centura de protecţie. Toate chestiile astea, care mi se păreau de bun-simţ... acum... înţelegi ce vreau să zic? Am vreo pată pe nenorocita aia de geantă de laptop? Trebuie să mă opresc la roşu? Să-mi pun mănuşi ca să scot o cratiţă fierbinte din cuptor? Cum adică... mănuşi de cuptor? a zis şi i-a arătat arsuri pe părţile laterale ale degetelor mari.

Au urcat în maşina lui Paul, care nu avea însemne oficiale. Au pătruns în mulţimea de taxiuri ce aştepta, taxiuri pirat şi maşini de gunoi, apoi au început să se îndepărteze de aeroport.

– Şi, ce mai faci? s-a interesat Paul.

– Nu cine ştie ce.

– Te supără spatele?

– Spatele? Nu. N-am nimic la...

– Ţi-am zis că agentul mi-a vândut povestea?

– Nu. Grozav.

– Aşa zic şi eu. N-o să mă îmbogăţesc prea curând, dar mi se pare un târg bun. Deocamdată, povestea mea e în aşteptare, dar ar putea să iasă bani buni dacă intră în lucru.

– Aşadar... un film?

– Ei, nu... nici așa, a zis, și a semnalizat schimbarea de direcție, uitându-se peste umăr, după care a trecut de pe o bandă pe alta. Compania face tot soiul de produse. DVD-uri. Țigări. Alimente. Cereale, a înșiruit și s-a uitat spre Remy.

– Cereale?

– Da. Pentru asta mă vor pe mine. Fac o nouă marcă... a explicat, ezitând, apoi nu s-a mai putut abține, și a scăpat-o: „First Responder[1].“

– First Responder?

– Da, a răspuns Guterak. Aveau nevoie de un pompier și de un polițist pentru reclame, relații publice și alte rahaturi. Intenționau să realizeze totul cu actori, dar au decis că aveau nevoie de povești reale și de oameni adevărați pe cutii. Pompierul e un tip pe nume Brad. Îmi place omul. E solid. El apare pe fulgi, eu, pe jeleuri. Agenta mea spune că am avut mare noroc să mă aleg cu jeleurile.

– Da, îmi dau seama.

– Da, a făcut Paul, ridicând din umeri și trăind un moment de circumspecție neobișnuită.

S-a uitat la vechiul lui partener și prieten. S-a gândit să-i mărturisească lui că o înșelase pe April, dar nu era convins că voia să recunoască asta față de el însuși. Părul îi acoperea lui Paul creștetul capului ca o zăpadă de primăvară, tuns înalt deasupra urechilor și topindu-se pe frunte. A răsucit volanul ușor

[1] Reacție promptă, iar într-o traducere mai elaborată – persoană care sare prima în ajutorul altora (n. tr.).

cu o mână, iar automobilul s-a înclinat puţin într-o parte, şi Remy s-a simţit ca şi cum ar fi fost din nou pe ocean. A prins rezemătoarea cu o mână şi s-a ţinut de ea, încercând să se fixeze pe sine în acel moment.

A închis ochii, iar dungile au executat un vals lent, fire care descriau cercuri leneşe pe întuneric, unul în jurul celuilalt, precum o luptă transformată în coregrafie. A deschis ochii şi s-a uitat pe geam la peisajul parcă turtit care se târa lent de-a lungul căii de acces spre autostrada cu plată – maluri de fluviu trasate cu penelul şi şiruri de blocuri de locuinţe, vagoane de marfă aranjate ca nişte cutii vechi de pantofi, rafinării aflate la nivelul fluviului şi, dincolo de panglica cenuşie de apă, muşuroiul uriaş de cărămidă, oţel şi sticlă al metropolei. April se afla acolo, într-una dintre acele clădiri. Şi, în acea clipă, i-a venit o idee.

Şi-a lăsat capul să se odihnească pe tetieră.

– Paul. Poţi face ceva pentru mine?

– Orice, amice. Doar ştii. Aş face orice. Adică... în limite rezonabile. Îţi dai seama, n-aş mânca gunoaie de la rigolă, nici nu m-aş culca cu un bărbat... în fine, vreau să spun că, dacă de asta ar depinde viaţa ta sau cam aşa ceva... înţelegi tu, depinde. Şi îmi închipui cum arăta tipul.

– Vreau să mă urmăreşti.

– Să te urmăresc.

– Exact.

– Să te urmăresc?

– Da.

Guterak s-a scărpinat în cap.

– Cum adică... ca și cum aș ține evidența lucrurilor pe care le zici? Să te urmăresc în sensul ăsta?

– Nu. Vreau să mă urmărești fizic. Să te ții de mine și să vezi unde mă duc. Ce fac. Să ții evidența. Și să nu te lași văzut.

– Deci nu vrei să mă vezi.

– Da, nu vreau să știu de tine. Iar după aceea notezi totul și să-mi transmiți. Întocmești un raport.

– Și cui îi dau raportul?

– Mie.

– Dar de ce?

– Ca să-mi dau seama ce fac.

– Îhâm. Vrei să te urmăresc astfel încât să-ți dai seama ce faci.

– Da. Vreau să aflu dacă am halucinații sau dacă sunt amestecat în ceva... ceva rău.

– Aha, a făcut Paul. Bine.

– Te bagi?

– Sigur că da. O să folosesc elicopterul meu cel negru. O să-ți vâr în fund un emițător GPS, iar între dinți, o antenă. Și pun un miniavion luat de la Forțele Aeriene să se țină după tine. Sau... mai ții minte filmul acela în care i-au micșorat pe niște tipi și i-au introdus în corpul președintelui? Așa o să procedez, a zis și a clătinat din cap, hohotind în timp ce conducea prin traficul aglomerat. M-ai omorât, domnule.

S-a uitat la Remy și a făcut încă un semn din cap.

– Ascultă la mine, devii tot mai haios pe zi ce trece.

*

– Stai! Aşteaptă!

O femeie corpolentă, îmbrăcată în blugi şi având un sac umflat rezemat de fund, a intrat în camera de zi a lui April.

– Ascultă, a fost nemaipomenit, dar noi n-am prea priceput. Crezi că poţi repeta replicile?

Remy stătea pe canapea alături de April, vizavi de un tânăr aşezat pe un scaun, care se aplecase peste genunchii proprii, de parcă ar fi vrut să le împărtăşească vreun secret. Tânărul avea pielea măslinie şi gene dese, care sfârşeau la câţiva centimetri de linia părului foarte bogat. Însă în ochii acelui băiat Remy a văzut-o pe April, dar mai ales pe March şi pe bătrânul domn Selios, ochi care l-au făcut să înţeleagă imediat că îl avea în faţă pe Gus – Augustus Selios, fratele lui April.

În spatele lui Gus, un bărbat cu o cameră de televiziune pe umăr şi cu o centură de care atârnau tot felul de lucruri se foia să schimbe poziţiile, în vreme ce femeia cu pachetul plasat pe fund muta cablurile de alimentare şi alte câteva cabluri audio. Lumina din încăpere era orbitoare.

– Trebuie să realizăm asta din nou, într-o filmare dublă, a spus binedispusă femeia.

Ea şi cameramanul purtau bluzoane pe care scria *From the Ashes*[1].

– A fost uimitor, Gus. De-a dreptul tare.

[1] Din cenuşă (n. tr.).

Tânărul a zâmbit fără să vrea, apoi s-a străduit să-şi curețe fața.

– Bine, a zis producătoarea cu pachetul pe fund. Când vă voi da semnalul, vreau ca voi doi să repetați ceea ce ați vorbit mai devreme. Exact cum ați făcut-o adineauri. Firesc.

– Sigur, Tina, a fost de acord Gus.

Remy i-a examinat fața, căutând asemănări cu April, dar cu cât se uita mai mult la cei doi, cu atât păreau să aibă mai puține lucruri în comun. În spatele lui, cameramanul s-a așezat pe poziție în sufragerie.

– Pachetul de microfoane, a spus acesta, iar Tina, producătoarea, a reglat pachetul cu microfon prins de cureaua lui Gus, la spate, astfel încât să nu fie vizibil la filmare. Tare bine era dacă aveam un microfon-girafă, serios.

– Ei, nu putem folosi așa ceva, s-a răstit ea, după care a zâmbit și a întrebat: Gata?

A arătat către Gus, care a dat afirmativ din cap și a luat-o de mână pe April.

– Ascultă, surioară, a zis el și s-a uitat fix în ochii ei. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine în clipele acelea. Adică după. Numai că... nu m-am simțit în stare. Cred că eram...

A privit pe fereastră, și a făcut o pauză care trăda un oarecare exercițiu.

– ...Furios. Furios pe mine însumi că nu eram aici.

Din colțul ochiului, April a aruncat o ocheadă spre cameră, după care a examinat-o pe producătoarea Tina.

Aceasta din urmă i-a zis ca un sufleor:

– Nu te uita la mine.

– Ce ar trebui să spun?

– Ceva de genul: „Nu-i nimic, indiferent ce-ai fi făcut, tot nu i-ai fi putut aduce înapoi la viaţă pe March şi Derek", i-a sărit Tina în ajutor.

– Nu cred că pot.

A privit spre Remy, care a încercat să pară săritor, cu toate că avea senzaţia că fusese surghiunit în colţul cel mai îndepărtat al încăperii.

Producătoarea Tina şi cameramanul ei s-au ghemuit o clipă în apropierea lui, dar el nu a reuşit să distingă decât puţine cuvinte: *Unitatea unu, microfon cu braţ şi camera de montaj.*

Apoi femeia s-a întors şi a zâmbit.

– Ştiţi ceva? Bine. E bine. Pete zice că avem deja înregistrarea audio, aşa că putem decupa sonorul. Nu... stăm bine. Ce-ar fi să vă luaţi rămas-bun, iar noi o să ne ocupăm de montaj.

April şi Gus au rămas în picioare, stingheri, ca nişte actori dintr-o scenă care a fost întreruptă. El a băut apă dintr-o sticlă de plastic, înălţându-şi umerii, în vreme ce ea s-a uitat prin cameră de parcă ar fi căutat un loc unde să se ascundă. Tina a prins-o de braţ.

– Ascultă, îţi înţeleg perfect starea de jenă. De la un capăt la celălalt. Şi o respect. Nu vreau să faci ceva care să-ţi dea senzaţia de fals. Ar fi neplăcut. Ştii de ce numim noi asta „realitate"? Ştii? Pentru că e cel mai bine când e... *real.* Cu cât e mai real, cu atât mai bine. Cu asta se ocupă emisiunea noastră. Cu înregistrarea

acestor istorii tragice, îngăduindu-le oamenilor să pătrundă mai adânc în ele.

April s-a uitat din nou la Remy.

– Aşadar... uită că noi ne aflăm aici. Spune-i *la revedere*... fratelui tău. Doar la revedere... indiferent pe ce ton doreşti... că îl iubeşti, în fine... că sunteţi doar voi doi acum... înţelegi? ... Vorbiţi despre suferinţa voastră... şi acţionaţi ca şi cum noi nu am fi de faţă.

– Mi-e cam greu.

– Sigur. Înţeleg. Încearcă doar să te porţi cât mai firesc posibil. Uite, strânge-l în braţe. Plângi, dacă aşa-ţi vine. Lucrul cel mai important este să te porţi ca şi cum noi nu am fi aici. Poartă-te exact cum s-ar purta o persoană în mod obişnuit... când se întâlneşte cu cea mai apropiată rudă în viaţă de când sora ta... a avut parte de o moarte atât de groaznică, de nesuportat. Asta e realitatea; noi dorim emoţii sincere.

Gus şi-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt şi s-a uitat prin apartament.

– Poate c-ar fi bine să ne strângem în braţe undeva... la uşă, iar eu aş rosti ceva de genul... – pe faţa lui a apărut o expresie de tristeţe – „Semeni atât de mult cu ea..."

După ce a terminat, faţa lui şi-a recăpătat expresia de dinainte.

– Da, foarte bine aşa.

Tina şi-a luat un fragment de unghie de pe limbă şi s-a uitat atent la el.

– Sau... am o idee, a zis şi s-a dus la fereastră să privească în stradă. Pete, l-a chemat ea.

Cameramanul a venit alături, ținând camera de mâner, de parcă ar fi fost o valiză, în timp ce ea a arătat cu degetul spre stradă și a schimbat cu el câteva replici șoptite. Pete a făcut un gest din umeri drept semn că era de acord.

– Ascultați, a spus ea. Să facem scena asta jos. O vom trage în două feluri. Întâi vreau ca voi doi să coborâți acolo și să vă luați rămas-bun, iar noi filmăm de aici. Pe trotuar ați putea să vă bucurați de o oarece intimitate. Vom lua sunetul din pachetele cu microfoane, iar voi doi... voi purtați-vă normal. Doar să stați ceva mai la dreapta față de streașina de colo. Ați înțeles? Vorbiți doar o secundă, două, apoi vă îmbrățișați... poate chiar o prinzi de cap, Gus, de parcă ai consola-o și ai convinge-o în același timp. După aceea te îndepărtezi. Să nu privești înapoi. Apoi o să coborâm și noi ca să tragem două cadre de aproape. Clar? Toată lumea-i pregătită?

April s-a uitat încă o dată la Remy, dar el nu știa ce să facă, astfel că, în cele din urmă, ea și Gus au ieșit din apartament și au pornit pe scară. Remy a rămas cu Pete, cameramanul, care arăta plictisit de moarte și care s-a așezat la fereastră în vreme ce Tina producătoarea l-a supravegheat.

– Prietena dumneavoastră pare cam nelalocul ei.

Nu a zis nimic.

Tina a făcut un gest din umeri.

– Ei, bine, ăsta va fi un segment mai lung. Fratele ei este... serios... e bun, zău. O să dăm emisiunea în weekend.

– Gata, a spus Pete, iar ea s-a apropiat de fereastră.

Remy s-a dus și el la geam și s-a uitat în stradă, în timp ce Gus o lua în brațe pe sora lui, astfel că au rămas îmbrățișați pe trotuar. April arăta măruntă și fragilă. A dat să se uite în sus, spre cameră, dar fratele ei a luat-o în mâinile lui. Apoi i-a șoptit ceva și s-a îndepărtat fără să privească peste umăr, iar camera l-a urmărit pas cu pas.

*

Hangarul părea să nu se mai golească. S-a uitat lung la plăcuțele alfabetice – deasupra lui se găsea cea pe care scria AM-AZ – atârnând deasupra meselor încărcate de hârtii, maldăre peste maldăre de hârtie albă. Tehnicienii îmbrăcați în costume spațiale de culoare albă analizau fiecare petic, dându-le pe toate, unul după altul, altor oameni, care le vârau în dulapurile de clasare de sub șirurile de lumini fluorescente. La capătul hangarului, două motostivuitoare deplasau paleți cu dulapuri de clasare.

Cu toate acestea, ceva părea să difere în privința hârtiilor, iar Remy a avut nevoie doar de o clipă ca să-și dea seama despre ce era vorba. S-a îndreptat spre cea mai apropiată masă și a priceput: aceste pagini nu erau pârlite, îndoite ori ondulate. De fapt, erau aranjate în perfectă ordine. A luat o foaie de pe unul dintre mormane și a rămas surprins să constate că nu mirosea defel ca și cum ar fi trecut pe

la Zero. Era o notă de plată a energiei electrice pentru o casă din San Leandro, California, datată la multe luni după atac.

Acționând aproape din obicei, Remy s-a pipăit, căutându-și flaconul cu medicamente.

A pus nota de plată înapoi pe maldăr.

– Astea nu sunt din ziua aceea.

S-a dus spre femeia care stătea între două plăcuțe, pe una scriind PARȚIALE, pe celălalt, PERSONAL/DIVERSE.

Aceasta a aplecat ușor capul într-o parte; glasul ei a căpătat un sunet mecanic:

– Legea referitoare la Libertate și Recuperare stabilește procedurile privind recuperarea și îndosarierea documentelor. Nu se referă în mod expres la documentele recuperate în acea zi.

– Prin urmare... ați scotocit prin coșurile de gunoi... sau ce ați făcut?

Femeia a roșit.

– Cred că ar trebui să purtați o discuție pe acest subiect cu cineva mai important decât mine, domnule Remy. Eu nu fac decât să respect fișa de post. Înțeleg de ce sunteți într-o proastă dispoziție, dar dacă mă acuzați pe mine nu veți face ca eroarea să dispară.

– Da' n-am... a început, simțindu-se îngrozitor.

– Credeți-mă, este îndeajuns de jenant și fără să mă ironizați, i-a răspuns ea, scuturând din cap.

Era înaltă și slabă, având pe față urme ale unei acnee severe. I-a întins o bucată de hârtie pârlită, pusă într-o pungă de plastic.

– Biletul a fost îndosariat greşit din cauză că am interpretat semnatarul drept începutul datei, a zis şi s-a crispat în semn de scuză. E o greşeală de neiertat şi, după atâta vreme, este inadmisibil să comitem asemenea erori.

Remy a coborât privirea. Ţinea în mână un bilet scris pe hârtie cu antetul firmei la care lucra March Selios, mâzgălit cu carioca. Mai toată partea dreaptă a biletului arsese şi a înţeles de ce ar fi putut cineva să interpreteze ceea ce era ca începutul unei date.

Hei...
Trebuie să stăm de vorbă. M-am răzg
Nu pot continua a
înţelegi.
March

A întors biletul pe partea cealaltă. Nu apărea nimic.

– Îmi pare rău. Nu am dat de înţeles că ai fi făcut ceva greşit, a spus, apoi a râs. N-aş fi procedat aşa. Nici măcar nu ştiu care îţi sunt sarcinile.

În ochii femeii au apărut lacrimi.

– Acum mă ridiculizaţi clar.

– Ba nu, a accentuat Remy şi a întins mâna, prinzând-o de braţ. Nu. Te asigur că nu. N-am insinuat nimic. Ascultă... îmi dai voie să te întreb ceva?

Femeia a făcut un gest din umeri.

– Crezi că... a zis el şi a râs. Ar fi posibil... ca totul... să fie o iluzie, ca totul să se petreacă strict în mintea noastră?

Femeia s-a uitat în jur, la uriaşul hangar, unde echipe de lucrători fişau milioane de pagini de documente. Faţa ei a roşit încă o dată, iar în ochi i-au izvorât lacrimi.

– Uf, ia du-te dracului.

*

Edgar purta haine similare celor pe care le avusese ultima oară când Remy îl văzuse – pantaloni largi, o bluză cu glugă, căşti minuscule –, astfel că s-a întrebat dacă nu cumva erau aceleaşi. Cu toate acestea, a perceput o deosebire; părea mai... masiv. Să fi fost departe de el chiar atât de multă vreme încât să nu perceapă creşterea lui peste noapte? Acum parcase la o intersecţie în urma băiatului şi pe cealaltă parte a drumului, urmărindu-l prin binoclu cum se deplasa pe strada din suburbii, mergând cu salturile acelea tipice pentru cei care iubesc hip-hop-ul.

După ce l-a pierdut din ochi, a pornit maşina şi a condus câteva intersecţii, până i-a luat-o iarăşi înainte. A oprit pe coama dealului, în parcarea unui cabinet dentar, vizavi de intrarea din spate a unui mini-mall. A îndreptat binoclul spre trotuarul de peste drum.

Edgar a apărut săltând în susul dealului. Apoi s-a oprit brusc, s-a căţărat pe un gard de protecţie, după care a dispărut în parcarea mallului. Remy a răsucit cheia în contact, a ieşit din parcare şi a mers în jurul

intersecției, întorcându-se în cele din urmă în parcare. Cerul era acoperit și apăsător, ca și cum peste întreaga suburbie ar fi fost aruncat o prelată cenușie.

A mers prin parcare, încercând să-și descopere fiul. Mallul avea formă de U, cu o curte interioară în centru și cu magazine mici agățate de el ca niște scoici de copastia unei nave, atât în interiorul, cât și în exteriorul acelui U. În timp ce conducea, și-a plimbat privirea peste fațadele magazinelor – servicii de telefonie mobilă și vânzări de chitare, chioșcuri de recrutare în armată și covrigei, înghețată și paturi de bronzare, dar și articole pentru golf și mobilier importat de rattan, iar Remy a simțit cum îi crește tensiunea. Unde dispăruse Edgar? Chioșcuri de chiropractică, furnituri destinate petrecerilor, o prăvălie cu rochii de gravide. A simțit ceva plesnind în mintea lui: m-am săturat de viața asta, care se desfășoară ca imaginile stroboscopice, s-a gândit. La naiba! De ce fac toate chestiile astea? Aparatură stereo pentru automobile, meniuri mexicane și reparații de computere. De ce mă culc cu șefa lui April? De ce-mi hăituiesc propriul fiu? Pregătirea declarațiilor de venit, canapele și asigurări.

– La naiba, Edgar. Unde ai dispărut?

Ce dracu', dacă avea să-i spună ceva băiatului, atunci avea să o facă, indiferent de consecințe. A simțit cum se îmbujorează. Și, în aceeași clipă, s-a simțit suficient de puternic să decidă, pur și simplu, să se lepede de acea viață ciudată și jalnică, oricum ar fi fost ea – halucinații, o boală sau doar modul în care trăia în acele momente. O viață alcătuită din acțiuni, iar dacă dorea ca

lumea să fie altfel, atunci trebuia doar *să acţioneze* altfel. Fiecare clipă a fiecărei zile reprezenta o ocazie de a face lucrurile potrivite, de a organiza cumva acel haos. Nu trebuia să o înşele pe prietena lui. Nu era nevoie să fie amestecat în vreo investigaţie secretă care să afecteze oameni nevinovaţi. Şi cu siguranţă că nu trebuia să dea roată cu maşina, întrebându-se ce voia să-i comunice fiului său. După ce-l va găsi, va deschide uşa, pur şi simplu, şi va coborî, îl va prinde de umeri şi îi va spune... va găsi el ceva, acolo, pe loc. Sticlă de parbriz, terapie fizică şi exemplare de...

*

De această dată, nu s-a mai deranjat să protesteze sau să întrebe ce se întâmplase, să-şi ia medicaţia sau chiar să o implore să-l lase în pace. Pielea îi era acoperită cu o peliculă lipicioasă de sudoare, nu doar a lui, şi, cu toate că nu-şi amintea exact ce se petrecuse înainte de acel moment, în timp ce a urmărit-o pe Nicole coborând din patul matrimonial şi mergând spre baie, şi-a dat seama că era prea târziu.

– Pfu, a făcut Nicole. Nu ştii că în expresia *partidă scurtă* există şi *scurt?*

Cearşafurile erau răsucite în jurul gleznelor lui Remy. S-a uitat prin cameră, părea să fie dormitorul ei: în fiecare colţ se găsea câte un vas asiatic cam de un metru jumătate, din care ieşeau beţe uscate şi flori. Pe peretele din faţa lui se vedea un triptic de

picturi abstracte, toate cu pete roz. Alături de acesta era o fotografie de familie cu Nicole, soțul și fiul lor. Când a auzit dușul pornind, s-a ridicat și s-a strecurat în pantaloni, și-a pus cămașa, șosetele și pantofi, a tras haina de pe spătarul unui scaun și a plecat pe furiș din apartament. A luat liftul cu o femeie care ținea un câine terrier în brațe. Câinele l-a adulmecat, apoi a ridicat ochii spre femeie, ca și cum ar fi confirmat bănuielile ei. La parter, portarul citea *Daily News*, dar a apucat să înalțe capul ca să-i facă semn cu ochiul. S-a grăbit să treacă pe lângă el și să iasă.

Pe stradă, a văzut o mașină care semăna cu aceea a lui Guterak, însă, desprinzându-se de trotuar, aceasta s-a îndepărtat în viteză. A urmărit taxiurile deplasându-se pe bulevard spre mijlocul orașului și s-a întrebat dacă avea destui bani în numerar să ia unul. Și-a scos portofelul ca să vadă și a văzut marginea fișei pe care scria „Să nu faci rău nimănui/Maturizează-te". A extras-o, a citit-o și a împins-o înapoi. Era prima oară când prin minte i-a trecut ideea că exista cu siguranță și o altă modalitate de a analiza acea problemă, că, într-un fel, poate existau doi Remy, unul pe care îl cunoștea, și celălalt, pe care nu-l știa, și că acei doi oameni puteau să se deosebească foarte...

*

A așteptat cât bătrânul a fost ajutat să coboare din autobuzul pe care scria *Serviciile Englewood pentru*

bătrâni. Șoferul, care avea părul lung la spate, fiind însă chel în creștet, a dat aprobator din cap și i s-a adresat bărbatului cu glas tare, ca unui bătrân aproape surd.

– Ce mai faceți, domnule Addich? Ați câștigat toți banii aceia?

– Întotdeauna câștig toți banii, a răspuns bătrânul.

Era scund și îmbrăcat impecabil, cu un costum fără cravată. Ținea strâns între mâini o agendă de planificare pentru întâlniri, de culoare neagră, mare cât o Biblie de hotel.

– Sunt un câștigător!

– Dar cu doamnele cum merge? Vă mai dați tare la doamne, domnule Addich?

– Nu m-aș da niciodată tare la vreo doamnă, decât dacă dă ea prima, a spus bătrânul și a clipit șmecherește.

Asta l-a făcut pe șofer să râdă cât s-a urcat în autobuz. Ușile s-au închis, vehiculul a început să se îndepărteze, iar domnul Addich a pornit spre casa din suburbii a fiului său.

– Domnul Addich? a zis Remy, coborând din mașină și traversând grăbit strada. Iertați-mă. Sunteți Gerald Addich?

Bătrânul s-a răsucit încet și s-a uitat nedumerit la el.

– Da. Dar dumneata cine ești?

Bătrânul era numai urechi, două pâlnii mari, despărțite de un smoc de păr cărunt și ondulat, care îi cădea pe frunte. Gura lui era ca o gaură mică. Vorbea cu un accent bolovănos, de irlandez american la a treia generație.

– Cu ce te pot ajuta?

Remy s-a apropiat de bătrân.

– Mă cunoaşteţi?

Omului i-a luat o vreme până să răspundă.

– Nu cred, nu. Dar dacă ar trebui să ghicesc, aş zice că arăţi a poliţist.

– Eu sunt cel care v-a găsit agenda.

– A. Îţi mulţumesc. Ai procedat frumos că mi-ai înapoiat-o. Aş fi fost pierdut fără chestia asta, a spus şi s-a întors să intre în casă.

– Fiul dumneavoastră a afirmat că nu aţi fost în centru în acea zi...

Bătrânul s-a întors şi a aplecat capul, ca şi cum nu ar fi înţeles.

– De aceea mă întrebam cum a ajuns acolo.

Bătrânul nu a scos o vorbă.

– Vedeţi dumneavoastră, a zis Remy şi a încercat să râdă nonşalant, partea ciudată e că în agendă aveaţi o întâlnire programată în acea zi... cu mine sau cu cineva care avea acelaşi nume.

Addich a coborât ochii spre agenda din mâinile lui.

– Cum te numeşti?

– Remy. Remy Brian.

– Nu am auzit de dumneata. De aceea nu-mi dau seama cum de puteam avea o întâlnire cu dumneata...

– Pot să arunc o privire în ea? a spus Remy, făcând semn către agendă.

– În ea? a întrebat domnul Addich şi a ridicat în aer agenda.

În aceeaşi clipă, uşa s-a deschis, şi Tony Addich a ieşit în prag, în pantaloni de costum, un pulover alb şi şosete.

– Intră, tată. S-a făcut aproape ora cinei. Avem somon.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec, i-a zis Gerald Addich lui Remy. Avem peşte la masă.

S-a uitat un moment la el, după care a pornit spre casă.

Tony Addich a mai făcut câţiva paşi şi l-a ajutat pe bătrân să urce pe trotuar.

– Lasă-l în pace, s-a răstit el peste umăr, scrâşnind din dinţi. Nu te poate ajuta.

*

Remy a rămas la etajul întâi al unei clădiri ce părea să fi fost o magazie veche, în faţa unei uşi grele, un fel de metal călit, periat şi polizat până când ajunsese să strălucească precum o rachetă. S-a uitat în jur, apoi a deschis uşa şi a pătruns în holul unui apartament uriaş, nemobilat şi încă nefinisat complet: cărămizi şi grinzi la vedere, traverse metalice şi ţevi ce atârnau deasupra podelelor de lemn, totul radiind o senzaţie de răceală şi vulnerabilitate, fiind lipsit de civilizaţia şi protecţia oferită de pereţi uscaţi şi mochetă.

– Alo, a strigat el. E cineva aici?

– Da, i-a răspuns un bărbat.

A traversat o cameră de zi lungă şi îngustă, având peretele opus din cărămidă şi două ferestre mari la

capătul celălalt al încăperii. O bucătărie de mici dimensiuni era în dreapta, cu un blat de gresie în unghi, acoperit de aluminiu ondulat, şi o hotă metalică plasată deasupra aragazului şi a cuptorului. Alături de scară stătea o pereche de tineri, bărbatul purtând blugi decoloraţi şi o căciulă de schi, iar femeia fiind îmbrăcată în pantaloni negri de gimnastică. Amândoi aveau păr blond, bătut de vânt, ceea ce l-a trimis cu gândul la anumite locuri din Colorado pe care nu le văzuse în viaţa lui.

– ...Nu cred că din cauza unui aragaz cu şase ochiuri am putea pierde acest apartament, tocmai spunea femeia.

Apoi ea şi soţul l-au măsurat pe Remy.

– A, bună, a zis bărbatul. Ea e sus.

– Sus? a întrebat Remy, privind spre scara aflată de partea cealaltă.

– Da, domnule, a confirmat el, ne arăta acest apartament şi a primit un telefon, nu ştiu de la cine, iar după aceea s-a rupt filmul.

– Nici înainte de asta nu mi s-a părut chiar normală, a adăugat femeia, adresându-se soţului.

– Ba s-a purtat cât se poate de normal, s-a răstit bărbatul, ca şi cum ar fi fost dispus să se certe pe tema asta. Dar după telefonul acela, mi s-a părut... cumplit de înspăimântată.

– S-a încuiat în baie şi nu vrea să mai iasă, a spus apoi femeia.

– Nu am ştiut ce să facem. I-am zis prin uşă că vom telefona la agenţie, şi atunci a susţinut că va

chema ea pe altcineva în locul ei. Presupun că e vorba de dumneata?

– Așa cred.

A pornit să urce scara, mărginită de stâlpi din fontă, ale căror capete superioare semănau cu popicele. S-a apropiat și mai mult și s-a uitat în sus, unde a văzut o pictură murală pe tavan, un soi de soare, întunecat în centru, din care picurau flăcări lungi.

– Scuze, a făcut bărbatul.

Remy s-a întors și s-a uitat de sus la el, rezemându-se de balustrada din bucătărie.

– Uite... noi suntem cam... ne temem că vom pierde apartamentul ăsta. Dacă doamna își revine, i-ai putea spune că vrem să facem actele, să nu ni-l ia altcineva?

– În regulă.

A urcat treptele și a găsit-o în baie, stând pe întuneric, lipită de blatul chiuvetei, încă strângând între degete telefonul.

– April?

Remy a aprins lumina. S-a uitat la telefonul din mâna ei, întrebându-se dacă o apelase Nicole și îi zisese ceva neplăcut. Și-a simțit stomacul încordat, ca și cum i s-ar fi împăturit.

– La început crezi că e un fel de penitență pe care ești obligat să o înduri, a rostit ea cu un aer distant. Îți închipui că, după ce ai suferit îndeajuns, oamenii pe care i-ai pierdut pot să... revină, a continuat April, lăsând ochii în podea. Dar nu e așa. Nu se mai întorc. Asta e șmecheria. Mor din nou, la fiecare câteva luni.

Remy şi-a scos pardesiul şi a încercat să i-l aşeze pe umeri, însă ea a ridicat mâna, opunându-se.

– I-am visat... uneori. Mă tot aşteptam să-mi spună ceva profund sau liniştitor. Dar sunt prea ocupaţi să-mi vorbească. Aleargă dintr-un loc în altul, mereu în întârziere undeva, şi nici nu vor să mi se uite în ochi. Şi cred că... ce e graba asta? Eşti mort. Încotro te mai grăbeşti?

A ridicat ochii şi privirile li s-au întâlnit.

– Cred că trebuia să-ţi fi destăinuit ceva. Motivul pentru care nu-mi place să vorbesc despre Derek. Mai ţii minte noaptea când ne-am întâlnit la bar, iar eu ţi-am zis totul despre el?

A dat afirmativ din cap, deşi nu şi amintea.

– Am afirmat că atunci când a murit nu mai vorbisem cu el de patru luni... a început ea, dar a amuţit. Ei, nu a fost întru totul adevărat. Nu ştiu de ce am minţit... cred că voiam ca tu şi poate eu să ne închipuim că îl uitaserăm cu desăvârşire.

April s-a şters la gură şi a rămas cu privirea aţintită la un punct deasupra capului lui.

– La sfârşitul verii, a sunat... a spus că-i era dor de mine. Voia să ne împăcăm. Am discutat... toată luna august şi prima săptămână din septembrie. Iar apoi, într-o noapte...

April a tăcut.

– Aţi făcut dragoste, a vorbit el.

Ea a dat din cap.

– Eraţi căsătoriţi, a zis Remy şi a ridicat din umeri, ca şi cum nu ar fi fost mare scofală.

Cu toate acestea, a simţit o scurtă durere în piept, ca şi cum s-ar fi agăţat în cârligul unei undiţe. S-a gândit iarăşi la Nicole şi a lăsat privirea în podea.

– Câteva nopţi mai târziu, am stat din nou împreună, a continuat ea, apoi şi-a dres glasul. Şi a fost... plăcut. În dimineaţa următoare... A fost dimineaţa *aceea*...

S-a uitat cu ochi rugători la el, sperând că nu va mai avea nevoie de vreo informaţie, şi aşa era. Lui i se părea uneori că aceea a fost *ultima* dimineaţă; acum, fiecare zi începea la amiază.

– A plecat la slujbă. Eu am rămas întinsă în pat, gândindu-mă la el şi despre împăcarea noastră, şi am observat că îşi uitase telefonul mobil pe noptieră. Lumina. Primise un mesaj. Nu aveam de gând să ascult, dar eram curioasă să văd dacă schimbase parola. Bineînţeles că... nu, prostul de el, a zis şi a zâmbit. Aşa am ascultat mesajul.

Şi-a adus aminte de întâlnirea cu avocatul.

– Era cealaltă femeie. Cea de la birou?

– Da, a răspuns ea, şi a întărit afirmaţia cu o mişcare din cap.

De dincolo de uşă, Remy a auzit pe cineva urcând scara. Apoi a distins glasul tipului din Colorado:

– Scuze.

– Doar o clipă, i-a zis lui April.

A ieşit pe hol şi a văzut capul bărbatului, abia ţinându-se pe la jumătatea scării.

– Scuze, a făcut omul, dar soţia mea se teme mult că vom pierde apartamentul. Îi spui prietenei tale că o să apelăm pe altcineva de la birou în legătură cu asta?

– Sigur. Chiar te rog.

Când a revenit în baie, April se uita pierdută pe fereastră. După un moment, telefonul celular i-a alunecat printre degete şi a căzut cu zgomot pe podea. Ea l-a privit de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

– M-a sunat avocatul, a vorbit încet, inspirat adânc. Când prezentam apartamentul. Mi-a rezolvat despăgubirea. Şase sute douăzeci de mii.

Trupul părea să îi atârne de şira spinării ca un halat pe un cuier.

– Se pare că în zilele astea atât capeţi pentru un soţ uşor uzat, care te înşală. Şase sute douăzeci. Cred că e bine, a zis şi a lăsat ochii în jos. Ar fi trebuit să întreb, doar de comparaţie, cât valorează o soră.

Însă gluma era slabă, de aceea şi-a acoperit gura cu pumnul şi a scos un hohot de râs disprețuitor față de sine.

Remy a dat să se apropie de ea, însă s-a aplecat şi i-a ridicat telefonul.

– Îmi pare rău, Brian. Dar partea cea mai rea e că-i simt foarte mult lipsa. Nu vreau... dar aşa stau de fapt lucrurile.

– Îmi dau seama, a spus şi i-a întins aparatul.

*

Stătea singur la barul unui restaurant din Upper West Side şi contempla lumea prin paharul plin de whisky, de culoarea caramelului, care distorsiona tot

ce exista în încăpere. În spatele lui se aflau perechi în separeuri tapițate cu roșu, sub abajururile unor lămpi cu picior; era un local fără pretenții și confortabil, iar Remy se simțea acolo în largul lui. S-a uitat pe fereastră. Afară se înnoptase, acel întuneric surprinzător de timpuriu la vreme de iarnă, care cobora brusc, la fel ca un stor. A privit înapoi la paharul mic, cu lichid de culoarea ambrei, aflat în fața lui pe bar, l-a ridicat, a șovăit, apoi l-a dus la buze, golindu-l. Ce cald era. S-a întrebat dacă April va veni la întâlnire în acea seară. A scos telefonul și s-a gândit să o sune, dar și-a dat seama că nu-și amintea numărul.

– Fain whisky, amice, i-a zis barmanul, care vorbea cu un accent irlandez afectat, dar pe Remy nu-l deranja, pentru că, într-adevăr, băutura era fainã. Știi ce vrei să mănânci după aceea?

Și-a lăsat telefonul și a ridicat meniul. Bineînțeles, a găsit. Măcar asta îi putea aduce o alinare.

– Cred că o să comand rață marinată în vin roșu, cu hrean japonez.

– Avem noi așa ceva? a făcut barmanul și, luând meniul, l-a deschis. Aha, da, este. Cre' că e ceva nou, nu?

S-a lovit cu meniul peste picior. A clipit amical, apoi i-a împins un nou pahar cu whisky, pe care l-a golit rapid.

– Scuzați-mă, domnul Remy?

Un bărbat apăruse alături de el, purtând bluză de bucătar-șef, încheiată la umăr.

– Da.

A ridicat ochii, întrebându-se de unde îi știa bucătarul numele.

– Brian Remy?

– Da. Eu sunt.

– Am primit instrucţiuni să vă transmit că... a început omul şi a privit roată, după care s-a aplecat şi mai aproape. Nu avem raţă marinată cu hrean.

S-a uitat atent în ochii lui şi a repetat:

– Aţi înţeles?

– Cred că da, a spus Remy, trăgându-se de lângă acesta. Pot avea altceva?

– Înţelegeţi? a repetat bucătarul-şef.

– Deci, nu aveţi raţă.

– Nu am servit niciodată raţă marinată.

– Bine. Poţi să-mi aduci... un biftec?

– Desigur. Doriţi să vă aducem acest fel de mâncare?

– Da... cred că da. Da.

– Excelent. Ce anume?

– Nu ştiu. Antricot?

Bărbatul a ridicat brusc sprâncenele.

– Antricot, atunci!

– Da... aşa cred.

– O să transmit, a promis bucătarul-şef.

I-a strecurat un set de chibrituri-plic şi s-a răsucit să plece. Remy s-a uitat la chibrituri. A desfăcut plicul. Pe buza de sus era un singur cuvânt: VALEA.

A dus mâna la buzunar, a găsit flaconul cu pastile recomandate de psihiatru şi s-a chinuit puţin cu capacul. În cele din urmă, a scos două şi le-a hălpăit cu o înghiţitură mare de apă cu lămâie, timp în care a citit din nou ce scria pe plic.

– Cum vreţi friptura? a întrebat bucătarul-şef, apărut din nou alături de el.

– Poftim? a tresărit Remy.

– Antricotul, domnule. Cum îl doriţi?

– Nu ştiu, a zis şi s-a uitat în jur în căutarea unui sprijin. Aşa şi aşa, a făcut, iar când celălalt l-a măsurat cu ochi îngrijoraţi, a adăugat: ... mai în sânge? Sau puţin în sânge?

– Excelent, a rostit bucătarul, cu o plecăciune. O să anunţ.

După ce a mai băut un pahar de whisky, i-a sosit şi friptura, aburindă, pe un platou cu cartofi şi o garnitură de sparanghel. Carnea era uşor marmorată cu grăsime, şi cuţitul a alunecat prin ea de parcă ar fi fost un cubuleţ de unt cald. A înfipt furculiţa, şi ea a sângerat binişor, după care a vârât bucata în gură. Era incredibil, nu mai mâncase ceva atât de bun. Carnea avea o glazură de brânză cu mucegai, iar sângele şi brânza confereau farfuriei lui o nuanţă violacee. Cartofii piure aveau usturoi, dar şi acesta a căpătat o culoare violacee de la sânge, la fel sparanghelul, întreaga farfurie înota în sânge întunecat. Nu-i venea să creadă cât de mult sânge ieşise din acea friptură şi cât de bună era, astfel că, în timp ce mânca, şi-a dat ochii peste cap. A sosit încă un whisky; şi acesta s-a dovedit a fi mai bun decât oricare altul de până atunci.

După ce a terminat şi şi-a pus pardesiul, a început să meargă pe jos, traversând străzi cu trafic intens şi faruri orbitoare, de-a lungul unor intersecţii cu intrânduri pustii, cu saci de gunoi scoşi pentru a fi

ridicați de gunoieri, de-a curmezișul altor străzi, după care intrat într-un parc. A constituit o surpriză plăcută să se trezească în parc, traversând colțul lui de nord-vest, și pătrunsese binișor în el când, brusc, s-a oprit și s-a întrebat de ce nu era cu mașina sau de ce nu luase un taxi. Ce avea de gând, să meargă pe jos patruzeci de intersecții până acasă? Cu toate acestea, era plăcut: o friptură grozavă, whisky și o plimbare prin parc, îndeosebi acest colț, porțiunea lui preferată din parc – mai puțină circulație, clădiri care apăreau dincolo de șirurile de copaci. S-a întors și a început să meargă din nou, și a avut senzația caldă de a se afla la un sfârșit de ceva, protejat de acele clădiri calde, de civilizație. Când trotuarul a cotit prin dreptul unui pâlc întunecat de copaci, a observat că două dintre lămpile stradale nu funcționau. A încetinit. În umbră aștepta cineva.

– Vrei să știi ce mi se pare interesant? l-a întrebat o voce cunoscută.

Remy s-a apropiat și a descoperit că era bărbatul din Orientul Mijlociu care purta pardesiu lung de lână. Era rezemat de un copac cufundat în întuneric. Nu a reușit să-i distingă fața, dar sigur era el.

– De mirare cum oamenii de aici batjocoresc o religie ce promite virgine care îi așteaptă pe martiri în lumea cealaltă. Propria voastră cultură pare să arate că nimic nu e mai profund decât sexul, nimic mai umilitor sau grațios, sau sugestiv decât misterul creației. Și totuși ideea cu fecioarele din paradis pare cumva să atragă disprețul vostru cel mai mare. Chiar îți

imaginezi că raiul vostru este lipsit de sex? Ce fel de rai este acela care are harfe şi îngeri, dar din care lipsesc orgasmele?

Remy s-a retras un pas.

– Ce s-a întâmplat? Pari dezamăgit de întâlnirea asta.

– Speram că eşti rodul unei halucinaţii.

A dus mâna la buzunar şi a scos din nou flaconul cu pastile. A scos capacul, şi două pastile i-au căzut în palmă. Le-a înghiţit.

– Psihiatrul meu mi-a zis că nu exişti.

– Nu mă surprinde, a spus bărbatul, surâzând cu căldură şi vorbind cu glas moale, plăcut, ca un profesor care ţine o prelegere. Voi doriţi să vă convingeţi mereu că lumea nu e ceea ce este, că nu contează decât realitatea voastră, nu a altora. De aceea deveniţi nişte victime jalnice. Nu puteţi cunoaşte adevărata suferinţă dacă nu ştiţi nimic despre mânie. Şi nu puteţi trăi o mânie sinceră dacă nu recunoaşteţi pierderea. Aşa se întâmplă când ţara voastră devine o firmă de relaţii publice. Uitaţi adevărul. Totul se reduce la bătălia de la Alamo. Susţineţi că aţi obţinut victoria în orice luptă pierdută, că aţi obţinut viaţă prin fiecare mort. Declaraţi război când nu există stare de război, iar când sunteţi în război, vă prefaceţi că e pace. Restul lumii se văicăreşte şi jură că se va răzbuna, şi-şi îngroapă morţii, iar voi deschideţi televizoarele. Mergeţi la cinematograf.

Bărbatul s-a îndepărtat de copac, astfel că picioarele lui – şi poalele acelui pardesiu greu de lână – au fost scăldate în lumina celei mai apropiate lămpi stradale.

– În prezent, singurul lucru pe care îl realizaţi este divertismentul. Doar un alt tip de propagandă, cea mai perfidă, cea mai grozavă inventată vreodată, iar acesta este singurul vostru produs de export – cafeaua şi tutunul vostru, praful vostru de puşcă şi grâul vostru. Şi, în vreme ce oamenii din alte părţi ale lumii mor punând la îndoială propaganda tiranilor şi a capetelor încoronate, voi tânjiţi după această propagandă. Cereţi propaganda distracţiei şi a trivialităţii, iar ea v-a devenit religie, credină naţională. În privinţa asta, sunteţi nişte fundamentalişti periculoşi şi înapoiaţi, şi nu vă deosebiţi deloc de fundamentaliştii înapoiaţi şi periculoşi împotriva cărora credeţi că luptaţi. Dacă ei sunt barbarii care bat la porţile cetăţii cu poveşti care promit fecioare în viaţa de apoi, atunci nu sunteţi la fel de barbari când transmiteţi prin cablu în întreaga lume poveşti de fericire eternă despre blonde cu trupuri râvnite, peşti animaţi şi maşini care vorbesc?

Remy a închis ochii. Punctele şi dungile se zbăteau împotriva şuvoiului de sub pleoapele lui, păsări minuscule care se înălţau neîncetat împotriva curentului.

– O să-mi dai iarăşi ceva, nu-i aşa? Vreun plic cafeniu sau altceva?

A deschis ochii.

– Nu, n-o să-ţi dau nimic, a răspuns celălalt, apoi a scos un plic de culoare cafenie din pardesiu şi i l-a întins. Cred că şi tu ai ceva pentru mine, nu?

– Eu?

Remy a trecut plicul în cealaltă mână şi s-a pipăit în buzunar. Alături de flaconul cu pastile, a dat de

un plic gros, de mărimea unei jumătăți de cărămidă. Cum de nu-l simțise până atunci? I-l dăduse cineva din restaurant? Le-a scos pe amândouă. I-a întins omului plicul gros, care l-a desfăcut și s-a apucat să numere bancnotele.

– Pot să văd ce ai acolo? l-a întrebat bărbatul, făcând semn din cap spre pastile, fără să ridice privirea de la banii pe care îi număra.

Remy s-a uitat la flaconul din mână. Apoi i l-a întins.

Bărbatul s-a oprit din numărătoare. A ieșit din umbră, a ridicat flaconul și a citit eticheta prin lentilele bifocale ale ochelarilor.

– Sunt pentru dureri de spate, a spus și a ridicat ochii. Te ajută?

A luat flaconul înapoi și abia acum a citit textul. S-a simțit dezamăgit.

– Nu știu, a mormăit el. Nu mă doare spatele.

– Înseamnă că *dau* rezultate, a zis omul și și-a reluat numărătoarea.

Remy a deschis plicul ce îi fusese dat. În el era doar un număr de telefon. Nu a recunoscut prefixul. Se simțea la capătul puterilor.

– Ce e asta?

– Numărul pe care l-ai cerut.

– Dar al cui este?

Bărbatul nu s-a oprit din numărătoare.

– Nu mai fi atât de bănuitor.

– Nu sunt bănuitor. Nu știu al cui e numărul.

Simțise mereu un imbold ciudat să se confeseze acestui bărbat.

– Uite... Nu glumesc deloc. Sunt terminat. Sunt beat mai tot timpul. O trag în piept pe prietena mea chiar şi când nu vreau. De fapt, nici măcar nu-mi dau seama, decât după ce se termină relaţia. Se pare că am slujba asta, în care fişez documente şi urmăresc oameni morţi, dar nu am câtuşi de puţin habar ce înseamnă. Fac tot felul de lucruri fără de sens, iar oamenii o păţesc urât. Vin acasă cu sânge pe pantofi şi... aici Remy a râs cu amărăciune... fiul meu nici măcar nu recunoaşte că aş fi în viaţă.

– Dimineaţa în America, a mormăit bărbatul, fără să ridice ochii.

Remy a simţit că îi scapă orice înţeles.

– Uite. Poţi să-mi spui, te rog, ce fac?

Bărbatul aproape că terminase de numărat banii.

– Te rog, a insistat. Poţi să-mi spui ceva?

Bărbatul a ridicat degetul şi a vârât bancnotele înapoi în plic.

– Ţi-am zis că Iisus este menţionat de nouăzeci şi trei de ori în Coran?

– Da, a răspuns Remy şi s-a rezemat vlăguit de un copac. Cred că mi-ai zis.

– Aha, a făcut omul şi a vârât plicul într-un buzunar al pardesiului. Păi... merita să-ţi aduc aminte.

*

Mahoud s-a cutremurat. Şi-a lins buzele, ţinând telefonul mobil fără forţă într-o mână, în vreme ce,

în cealaltă, avea un petic de hârtie. Remy s-a uitat în jur. El, Markham și Mahoud stăteau într-un separeu tapițat cu o stofă de un roșu strălucitor din restaurantul pakistanezului, care era pustiu, luminile fiind stinse, mai puțin în bucătărie, iar scaunele fiind stivuite pe mesele din mijlocul sălii.

– Liniștește-te, l-a sfătuit Markham. Ia-o calm și ușurel. Aproape c-ai terminat.

Celălalt a dat din cap în timp ce apăsa tastele, plimbându-și privirea de la foaie la telefon. Și-a dres glasul.

– Alo. Știi cine sunt? Da. Sunt pregătit. Vreau, a zis, apoi a ascultat. Știu ce-am spus, dar m-am răzgândit, a adăugat și a ridicat ochii spre Markham. Pentru că cineva trebuie să întreprindă ceva.

Cealaltă persoană a pronunțat ceva, iar el s-a pus pe scris.

Remy a scuturat brusc din cap, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Ce înseamnă? Ce facem?

Markham s-a uitat la el și a dus un deget la buze.

– Nu. Nu, nu mai vreau să fac așa ceva. Eu ies din joc.

S-a ridicat și a pornit spre ușa restaurantului. Era încuiată, astfel că a deblocat-o, a țâșnit în stradă și a început să fugă. A gonit pe trotuar până când...

*

Remy era singur în lift. În cabină nu se auzea muzică. A coborât privirea spre tabloul cu butoane –

două șiruri lungi cât antebrațul lui. După toate probabilitățile, mergea până la etajul douăzeci și unu; se obișnuise cu lifturile care îi spuneau unde să urce. De aceea, a așteptat până când deasupra capului a licărit 21, iar când s-au deschis ușile, a coborât în recepția de la Shannon Phelps Breen, compania imobiliară unde lucra April. Înapoia unui birou curbat, recepționera stătea în picioare, fiind cu fața întoarsă de la el, priponită de masă prin cordonul ondulat al căștii cu telefon pe care o purta pe cap. Se holba spre un șir de birouri cu pereți de sticlă, unde părea să se desfășoare un fel de ceartă. În hol se mai aflau și alți oameni, bărbați și femei în costume de culoare închisă, rezemați de pereți și privind spre același birou, semănând cu puștii strânși pe un teren de joacă pentru a asista la o încăierare.

În acea clipă, a auzit glasul răstit al lui April răzbătând din biroul cu pereți de sticlă.

– Nu vreau să mă calmez! a strigat ea. Ia mai dă-mi pace!

Apoi a și văzut-o prin geam, stând în picioare la un pupitru. Doi bărbați se apropiau de ea din părți opuse, ținând mâinile ridicate, ca și cum ar fi încercat să dezarmeze o persoană cu intenții sinucigașe.

– Îți mulțumesc că ai venit.

Vocea ei.

Remy s-a răsucit și a văzut-o pe Nicole, îmbrăcată cu un taior de un roz prăfos, ce părea să fi fost croit dintr-o țesătură provenită de la o canapea de epocă. Avea un punct de sânge sub nas; pesemne că se uitase

la el cam prea insistent, pentru că Nicole a dus degetul mijlociu la nas, a desprins sângele închegat și l-a privit.

– Îmi pare rău, dar are nevoie de ajutor, a zis ea.

– Of, Doamne. Deci nu era vorba de...

Nicole a coborât puțin capul și l-a fixat cu ochii de parcă el ar fi acuzat-o de prostie.

– Fii serios, a șoptit, de parcă ar fi fost sufleor. Acordă-mi ceva mai multă încredere. Crezi că i-aș fi spus unei subordonate cu tulburări de comportament că m-am culcat cu prietenul ei? Ia te rog. Din câte știu, încă nu a aflat acest mic amănunt. Și un mic sfat: dacă te gândești să mărturisești asta în mod deschis, după părerea mea, nu este... cel mai potrivit moment.

Remy s-a întors și a urmărit-o pe April prin geamul de sticlă. Striga și flutura ceva deasupra capului; la început, s-a speriat că obiectul putea fi un pistol, însă era doar un capsator.

– Au lăsat-o nervii. Am rugat-o să participe la o discuție telefonică sistem conferință cu un client care a susținut că ea nu a vrut să-i vândă o opțiune pentru o nouă emisiune de acțiuni pe care omul voia să o cumpere. Și-a ieșit din sărite și a început să urle la el, după care s-a apucat să arunce cu tot felul de lucruri. A spart și o vază de o mie două sute de dolari. Am închis telefonul și am ieșit de acolo, dar ea a continuat să răcnească, a explicat Nicole monoton, fără nicio inflexiune. Cred că ar trebui să-mi asum vina. Încă nu era pregătită să revină la slujbă. Eu am crezut că ar ajuta-o, dar cred că...

Nu era nevoie să-şi încheie ideea, fiindcă cei doi bărbaţi s-au apropiat şi mai mult, iar April a scos un ţipăt ascuţit şi a aruncat cu capsatorul într-unul. Omul s-a aplecat să se ferească; celălalt a ajuns lângă ea şi a prins-o într-o strânsoare ca de urs. Ea a încercat să scape, însă el nu i-a dat drumul. Abia în acel moment a traversat şi Remy încăperea, îndreptându-se către birouri. Ceilalţi agenţi, împreună cu asistentele şi secretarele lor stăteau de-a lungul pereţilor şi se holbau, mulţi dintre ei ţinându-şi mâna peste gură, ca şi cum ar fi asistat la un accident cu fuga infractorului de la locul faptei. A trecut printre pupitre şi a ajuns la uşa de sticlă a biroului lui Nicole. April era ţinută strâns de un bărbat înalt de origine japoneză, îmbrăcat într-un costum bleumarin; omul o ţinea din spate, iar braţele lui erau înfăşurate astfel încât îi imobilizase braţele.

– Gata. Calmează-te, April.

S-a zbătut în braţele bărbatului.

– La naiba, dă-mi drumul! N-am nimic.

– Îţi dau drumul când te linişteşti, i-a spus bărbatul pe un ton răbdător.

Femeia a scos un sunet gutural, apoi şi-a azvârlit capul pe spate, fiind cât pe ce să-l lovească peste faţă.

– April? a zis Remy din pragul uşii.

Ea a ridicat capul, ochii li s-au întâlnit, după care s-a înmuiat.

– Gata, a făcut el. Acum poţi să-i dai drumul.

Bărbatul s-a uitat la el cu sugestia că ar fi fost nebun, dar ceva din tonul lui l-a convins, astfel că a eliberat-o, apoi s-a smuls de lângă el şi a privit în jur, i-a văzut

pe toți cei de afară urmărind-o, și atunci s-a lăsat moale la podea, plângând cu scâncete mărunte. Remy și-a plimbat privirea prin birou. Pretutindeni erau împrăștiate fotografii și picturi, dar și cioburi de sticlă. Biroul era presărat de cărți, plante și fotografii de familie, ca și cum un magician neîndemânatic ar fi încercat să smulgă o față de masă de sub întreaga încăpere, iar toate obiectele aflate pe ea se împrăștiaseră.

Cei doi bărbați s-au retras cu spatele, încet.

– N-am mai văzut pe cineva să explodeze chiar în felul ăsta, a rostit unul dintre ei, apoi și-a îndreptat cravata, deja perfect aranjată. Ne-am temut că o să se rănească. Ia ceva medicamente?

– Nu știu, a spus Remy.

A ocolit pupitrul, apropiindu-se de locul unde stătea April, strângându-și genunchii la piept. S-a lăsat pe vine lângă ea.

– Ți-ai revenit?

Ea a ridicat privirea și s-a uitat în ochii lui. A înghiți un nod din gât.

– Din câte se pare, nu.

– Ce s-a întâmplat?

April și-a lăsat capul să alunece într-o parte, și fața i s-a schimonosit ca și cum ar fi fost pe punctul de a plânge. S-a stăpânit, totuși.

– Nu știu prea bine. Doar... cred că m-am săturat de toate. Nu m-am mai putut preface că lucrurile pe care le fac au vreun înțeles. Toți se poartă de parcă ar fi nebuni, Brian. Și aici, și... s-a întrerupt și a ridicat ochii spre el. Pretutindeni. Mai suntem întregi?

Şi, brusc, Remy şi-a dat seama că putea vedea lumea cu limpezime. Încercase să-şi continue viaţa, aşteptând ca negura să se ridice, ca totul să capete înţeles. Dar dacă negura nu se va ridica niciodată? Atunci, un cuvânt a răsărit în mintea lui, dar parcă nu din sine, ci din afară.

Acţionează, îi cerea. Acţionează.

– Da, totul e bine, a şoptit el, apoi a vorbit încet, astfel încât să nu poată auzi decât ea, Hai să mergem undeva, şi a fost încântat de modul în care gândul a părut să-l surprindă pe emiţător, adică pe el, nepregătit.

Ea şi-a înclinat capul.

– Poftim?

– Eu şi tu. Hai să... să mergem undeva. Să lăsăm totul naibii şi să ieşim din oraş. De ce nu?

Se simţea, într-un fel, înaripat; faptul că se putea lua pe sine prin surprindere i se părea o idee pe care nu o analizase niciodată.

– Când?

Nu mai sta pe gânduri.

– Chiar acum. Diseară.

– Diseară? a zis ea şi a ridicat spre el ochii plini de lacrimi. Serios?

– Sigur. Hai să plecăm.

– Unde?

– Tu alegi.

L-a privit lung, a văzut că vorbea serios şi şi-a şters ochii umezi.

– Putem?

– Cred că da. Cred că putem face orice. Nu?

Ea şi-a acoperit gura cu palma.

– Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte.

– Rămâi aici, nu te mişca, mă întorc imediat.

A lăsat-o ghemuită în spatele mesei de lucru, ascunsă de ochii oamenilor din hol, şi a ieşit din birou.

– O voi scoate de aici, i-a spus lui Nicole, ultimul martor rămas în aşteptare. Dar crezi că poţi să-i faci pe toţi să plece? Şi aşa va fi destul de greu pentru ea.

– Sigur.

– O să plătim daunele.

– Aşa crezi? a zis ea cu un surâs. Priveşti lucrurile într-o viziune fatalistă. Dacă aşa stau lucrurile, poate c-ar trebui să mai producem nişte pagube, a continuat, plimbându-şi arătătorul de-a lungul beteliei pantalonilor lui.

Remy s-a tras înapoi.

– Mă referam la pagubele produse de April aici.

– A, despre asta era vorba? a făcut Nicole, ridicând din umeri. Nu-ţi face griji.

El a dat să se întoarcă, apoi s-a oprit.

– Ce a declanşat criza?

– Sinceră să fiu, n-am habar, a răspuns ea, privind în jur la dezordinea din birou. Un tânăr analist de acţiuni a vrut ca noi să facem o ofertă de opţiuni pentru nişte acţiuni la un posibil studio într-o clădire ce urmează să fie reabilitată şi modernizată, situată pe un teren reclasat, posibil să fie trecut pe lista re-zonării urbanistice, undeva în Battery Park City. Şi, dintr-un motiv doar de ea ştiut, a... a refuzat. O ţinea una şi bună că e o prostie. Că nu avea sens. Că era vorba de prea mulţi

bani și că noi nu vindeam decât aer. A zis că cineva trebuie să pună capăt unor asemenea lucruri. Plângea și răcnea: *E absurd. Ne prefacem cu toții că e logic, dar știm că nu e așa.* După cum îți dai seama, nu asta este atitudinea cea mai potrivită pentru un broker imobiliar.

– Îmi pare rău, a spus el, apoi i-a venit o idee. Cât costa apartamentul?

– Nu era un apartament. Era doar o opțiune. De fapt, mai curând o opțiune la o opțiune.

A făcut o scurtă pauză.

– La o opțiune.

– Bine, dar cât?

– Păi, tocmai aici e nebunia. Era doar șase sute douăzeci. Pomană curată.

Remy a închis ochii. Șase sute douăzeci de mii de dolari. Exact.

– Bine. Mulțumesc, a zis și s-a întors să plece.

– Îmi telefonezi?

– Sper că nu, a rostit el, fără să se întoarcă.

A revenit în biroul lui Nicole, iar cioburile de pe podea i-au scrâșnit sub tălpi. A îngenuncheat și a luat-o pe April în brațe. Când a privit peste tăblia mesei de lucru, a văzut că holul se eliberase de oameni. A ajutat-o să se ridice în picioare și a condus-o afară, cu un braț petrecut pe după umăr, ea având capul plecat pe umărul lui.

– Putem merge oriunde?

– Oriunde.

– Ce-ar fi să mergem la...?

– Sst, a întrerupt-o. Nu-mi spune încă. Prefer să...

*

Lipit de hubloul din spatele avionului, Remy se uita în jos, la navele mici cât niște jucării, ale căror siaje arătau ca niște scrijelituri cu creta pe tablă. Avionul cu reacție s-a aplecat pe o aripă, iar el s-a simțit apăsat de ușă, apoi, dintr-o privire, a văzut locul unde se sfârșea apa și începea linia sinuoasă a țărmului, iar orașul a apărut brusc în fața lui ca o placă electronică înțesată de tranzistoare, dreptunghiuri și pătrate cenușii și albe și bucățele reflectate de soare, ridicându-se în centrul peninsulei asemănătoare unei movile de nisip cernut. San Francisco. Nu fusese niciodată la San Francisco. Cel puțin nu-și amintea să fi ajuns acolo. Voise însă mereu să meargă în California.

Avionul s-a redresat.

– Iertați-mă, domnule.

O însoțitoare de zbor l-a prins de braț și i-a zâmbit.

– Căpitanul a transmis ordinul de fixare a centurilor de siguranță. Va trebui să reveniți la fotoliul dumneavoastră. Urmează să aterizăm.

Remy s-a uitat în față, la șirurile de fotolii ocupate complet, o sută de capete care se legănau deasupra spetezelor. A auzit conversații purtate pe ton scăzut, dar nu a văzut buzele nimănui clintindu-se și, pentru un moment, urletul motoarelor și murmurul oamenilor au părut să fie același zgomot, ca și cum avionul ar fi fost propulsat de conversații sterile. Să meargă în față, până va găsi un fotoliu gol? Și-a pipăit plin de speranță buzunarul de la spate și s-a simțit ușurat găsind

un bilet îndoit. Locul 2A. Clasa întâi. Mda, asta era bine. Dar i se părea că ceva era anapoda. Dacă avea bilet la clasa întâi, ce căuta în partea din spate a avionului?

În timp ce mergea spre partea din față a avionului, umerii i s-au pleoștit. La zece rânduri pornind din spate, Markham stătea tolănit pe o strapontină, purtând o cămașă havaiiană și ochelari de soare, și citea o revistă a liniilor aeriene. Cum de aflase? Când s-a apropiat, celălalt s-a ridicat, prefăcându-se că se uită în compartimentul de bagaje de deasupra capului, căutând ceva. Remy s-a strecurat pe lângă, dar Markham s-a răsucit și s-a ciocnit de el, îndesându-i în palmă un telefon mobil.

A vârât aparatul în buzunar și a continuat să înainteze spre partea din față a avionului. S-a uitat o singură dată peste umăr, dar Markham rămăsese ascuns înapoia revistei. Ajuns la peretele despărțitor, a trecut de draperia dată deoparte, ajungând la clasa întâi, simțindu-se ușurat când a văzut-o pe April pe locul 2B. Bea vin roșu dintr-un pahar. O altă sticlă minusculă de Syrah își aștepta rândul pe tava de lângă fotoliu. S-a așezat, și-a fixat centura și a privit afară pe geam. Se aflau la sud de San Francisco, descriind un arc de cerc spre aeroport.

– Ai dreptate, l-a întâmpinat ea, salutându-l cu paharul. Asta ajută. Ba chiar mult, a spus și l-a umplut. Pentru mai mult ajutor.

Remy s-a uitat peste umăr.

– De ce te-ai dus în partea din spate a avionului?

– Cred că am vrut să întâlnesc pe cineva.

– Serios? a făcut ea şi a râs. Ai devenit cumva membru al clubului „De la un kilometru în sus[1]"?

– Nu. Era acolo un tip cunoscut. Mi-a dat un telefon, i-a răspuns şi a ridicat aparatul, ca ea să-l poată vedea.

– Ţi-a dat cineva un telefon? s-a mirat şi l-a luat de braţ, cuibărindu-se lângă el, după care a râs. E total absurd, a continuat şi a râs din nou. E plăcut să mă simt cherchelită.

Noul telefon a sunat.

– I-auzi! a zis ea, încântată.

Remy s-a holbat la el, după care l-a deschis.

– Alo.

– Hei, uite ceva caraghios, l-a auzit pe Markham. Ţii minte că lumea descrie mereu partea intensă a unui film drept *o cursă împotriva timpului?* E ca şi cum la sfârşit, să spunem, trebuie să descopere un vaccin înainte ca virusul să ucidă toată omenirea ori trebuie să se taie firele de alimentare ale declanşatorului unei bombe înainte ca ea să explodeze, ori să descopere un ucigaş înainte ca acesta să lovească din nou. Dar gândeşte-te cât de ridicol este totul: o cursă împotriva timpului. Nu poţi provoca timpul la o cursă. E ca şi cum ai dori să înoţi mai repede decât curge apa. Indiferent cât de iute te-ai deplasa, mişcarea se desfăşoară în timp; faţă de el se măsoară iuţeala ta. Cum poţi face o cursă cu timpul? Cred că Einstein

[1] Expresia se referă la cei care susţin că au făcut sex în avioane de pasageri în timpul zborului (n. tr.).

a demonstrat cum el se deformează la anumite viteze ori că încetinește sau accelerează, dar asta nu este ca o *cursă* împotriva timpului și, oricum, adevărul e că nu putem atinge acele viteze de care vorbea Einstein... Ele țin de science fiction, am dreptate? Cum să mă exprim... nu poți goni mai repede decât timpul. Exprimarea nici măcar nu are logică. E ca și cum te-ai situa mai presus de credință, înțelegi? Ori ai fi mai deștept decât speranța. Oricum ar fi, știam că o chestie de genul ăsta te-ar stimula, dată fiind situația, pricepi?

Remy și-a mutat privirea spre April, care se cuibărise pe fotoliul ei de clasa întâi, ținând în mână paharul cu vin și zâmbindu-i.

– Cine e la telefon? a întrebat ea mut.

Nu a știut ce să-i răspundă.

– Domnule, l-a prevenit un însoțitor de bord. Nu aveți voie să folosiți telefonul mobil în timpul zborului, vă rog!

– Trebuie să închid, a zis Remy.

– A, da. Sigur. Voiam doar să-ți spun că treaba asta cu cursa împotriva timpului mi-a venit din senin. M-a dat peste cap, atâta tot. Și mi-am dat seama că vei înțelege nebunia unei asemenea exprimări. Deși, cinstit să fiu, nu știu cu ce ai putea să o înlocuiești, poate cu *O luptă corp la corp cu soarta?* a sugerat Markham, pufnind în râs. *O partidă de cribbage ca remediu pentru letargie?*

– Domnule, a repetat bărbatul.

A închis, iar omul s-a îndepărtat.

– Cine era? l-a întrebat April din nou.

Înainte să-i răspundă, avionul s-a cutremurat, pătrunzând într-un val de turbulență, iar ea l-a strâns de mână și a închis ochii.

– Vai, ce detest momente ca ăsta.

A golit paharul de vin, iar însoțitorul de bord a luat imediat paharele.

– Lasă că trece, a asigurat-o Remy.

Câteodată, știa lucruri fără să-și amintească în mod precis de unde le aflase, iar în acest fel și-a dat seama că, din ziua aceea, era prima oară că April zbura cu avionul. S-a uitat în spate, spre fețele oamenilor aflați în aparat, perechi de ochi mari privind în jur cu fereală. A observat o femeie care strângea între degete mătănii și rostea mut niște rugăciuni. Un bărbat și o femeie, aflați față în față cu el, se legănau îngrijorați.

S-a întors la loc.

– Serios. O să fie bine, a repetat el, în vreme ce avionul s-a lăsat pe o aripă și s-a zguduit.

– Nu-mi place. Închid ochii și văd...

– Știu, a zis el și a bătut-o încurajator pe dosul mâinii, apoi s-a uitat din nou spre șirurile de ochii imploratori. Toți vedem.

Aparatul a pornit în coborâre, trepidând și gemând, către pistă, apoi a dat impresia că ezită la vreun metru deasupra ei, după care a tresărit și s-a lăsat, s-a redresat, trenul de aterizare a atins solul, lunecând și prinzând aderență, după care s-a auzit fixarea disperată pe poziție a profundoarelor, încordarea miilor de nituri și scrâșnetul frânelor, și, mai apoi, după alte o mie de miracole tehnologice, Remy și April au coborât

scara avionului, iar el s-a uitat agitat peste umăr. Acționează, a gândit el. Exact asta trebuie să faci. E vorba de viața ta. April s-a oprit o clipă ca să-și mute geanta pe celălalt umăr, dar Brian a zorit-o, pornind șerpuit prin mulțimea călătorilor.

– Oho, a făcut ea, dar văd că ne grăbim, nu glumă.

Și-au croit drum în fluviul de oameni și au ajuns în zona de recuperare a bagajelor, când Remy a văzut o străfulgerare a cămășii havaiiene în spatele lui și, brusc, a tras-o către ușă și afară.

– Hai.

– Dar bagajele?

– Lasă-le.

Au pătruns în zona de tranzit a aeroportului, de forma unei potcoave uriașe, unde aerul vibra în după-amiaza târzie de nenumăratele automobile și furgonete care roiau ca niște insecte pe un cadavru. În timp ce o împingea cu forța spre un taxi, Remy a auzit noul lui telefon mobil sunând. A deschis ușa și a dat adresa hotelului din Union Square, unde aveau rezervarea.

– Doar o clipă.

S-a îndepărtat în fugă de taxi și a azvârlit într-un coș de gunoi telefonul, care încă suna.

*

S-au dezbrăcat fără grabă și au început să facă amor, iar la început Remy s-a trezit grăbindu-se, temător că va pierde firul înainte de a termina.

– Hei, hei, i-a şoptit ea. Ia-o mai uşurel. Doar nu plec nicăieri!

Şi, într-adevăr, în după-amiaza târzie în acea cameră de hotel domnea o atmosferă languroasă, care l-a făcut să o creadă, şi au adoptat amândoi un ritm care a părut să ţină toată ziua, până când el s-a trezit trăind un fel de percepţie copleşitoare care nu avea absolut nicio legătură cu ceea ce făceau, corpul lui mişcându-se de la sine, în vreme ce a descoperit că gândea în mod plăcut la sunetele claxoanelor de maşini şi camioane ce răsunau din stradă şi la *San Fran!*, revista turistică de pe noptieră (cu o fotografie înfăţişând pe copertă renumita şi ridicola stradă sinuoasă a oraşului), şi urmărind picăturile de sudoare de pe propria-i faţă şi ascultând televizorul ce funcţiona într-o cameră alăturată şi, în cele din urmă, când soarele se vedea apunând prin draperiile date în lături şi aruncând o strălucire aurie asupra trupurilor lor, şi-a fixat atenţia asupra urechii ei, o scoică învoaltă şi roz, alcătuită din cartilaj, care l-a uimit cu delicateţea ei şi cu eficienţa extraordinară – piele întinsă pe ea ca peste o tobă, şi, cumva, toate sunetele din cameră *(ohh, da, ahh, aşaa)* pătrundeau în ea, pentru a fi alese, definite, ca apoi să se acţioneze instantaneu în sensul lor. Iar asta l-a făcut să se minuneze de celelalte miracole umane pe care le considera fireşti: vorbirea, mirosul şi văzul lui, aşa sfărâmate cum erau, şi la acel moment anume, astfel de gânduri erau învinse de simpla tiranie a terminaţiilor nervoase, a acelor din vârful degetelor şi, desigur, a acelor devenite intense

în altă parte, care era singurul *simț* în acel loc, o frecare umedă și fierbinte, care a făcut ca din gâtlejul lui să se înalțe un geamăt gros și, în cele din urmă...

– Ei, na, a icnit ea, când Remy s-a dat deoparte. Asta sigur a fost... *mult* sex.

L-a mângâiat pe pântece, și-a tras un cearșaf peste mijloc și au continuat să stea întinși pe patul foarte spațios, respirând adânc. Și-a lăsat capul pe pieptul lui.

– Care e antonimul lui prematur? Postmatur?

– Îmi pare rău, a spus el, aducându-și aminte de Nicole, și a închis ochii ca să facă imaginea ei să dispară, să se piardă undeva.

– Vrei să bați vreun record de rezistență? Ori vrei să vezi dacă nu cumva mă poți face mai înaltă?

– Am uitat de mine. Îmi pare rău.

– Ba nu, a fost bine. Mereu mi-am pus întrebarea cum ar fi să fac sex cu o sondă de țiței.

Remy a rămas alături de pat.

– Adu-mi un scaun cu rotile ca să mergem la cină.

S-a dus la fereastră și a privit afară. Trotuarele gemeau de bărbați cu genți diplomat, care își croiau drum în josul dealurilor orașului, lăsându-se ușor pe spate când mergeau, de parcă ar fi fost atrași în cutele orașului, ca și cum ar fi coborât în spirală pe o rigolă.

– Toți bărbații au fundul la fel, a spus April, stând proptită într-un cot pe pat. Când sunteți tineri, vă deosebiți, dar când atingeți o anumită vârstă... același fund. Oare de ce? La femei, fundurile diferă foarte mult, dar la bărbați e unul și același.

Remy a revenit la pat. April luase o sticluță de vin din minibar și a băut din ea cu o mână, în timp ce ținea telecomanda în cealaltă, defilând prin canale mai repede decât reușea el să le identifice.

– Nu văd nimic. La ce te uiți?

– La electroni.

Prin urmare, a urmărit electroni alături de ea, iar ecranul licărea de imagini trecătoare, și, când și când, reușea să surprindă una, însă toate arătau ca aparținând unei Americi mai vechi: o femeie conducea un tractor la o fermă, cineva alerga pe un teren de fotbal european, doi tineri se căsătoreau; după aceea, erau fețele, mii de fețe care nu reușeau să se clarifice, creând ideea uneia singure, pe care doar expresiile se modificau. În afara vitezei, mai exista ceva hipnotic și familiar, ceva amețitor în acea imagine a vieții, ceva despre care își amintea că avusese cunoștință. Însă, într-un târziu, televizorul pâlpâind a început să semene mult prea bine cu dezordinea din ochii lui, astfel că, în cele din urmă, a trebuit să-și întoarcă fața de la ecran. A dus mâna după meniul oferit la cameră.

– Vrei o sticlă de vin adevărat?

– Exact asta vreau, a zis ea și l-a bătut peste coapsă.

Remy tocmai dădea pagina cu meniul, căutând-o pe cea cu lista de vinuri, când, brusc, a dat o pagină înapoi. Meniul era prins într-o copertă cu trei inele de încopciere a foilor. A observat că între acestea se intercalase o filă scrisă de mână, pe care erau trecute felurile speciale ale acelei zile.

– Trebuie să plecăm de aici.

S-a ridicat şi a început să se îmbrace, lăsând meniul deschis pe pat, la pagina pe care scria raţă marinată cu hrean japonez.

*

Noaptea, persoanele fără adăpost din San Francisco se transformă în taximetrişti, i-a explicat ea, în timp ce se grăbeau să traverseze intersecţia.

– Crede-mă, cunosc bine oraşul. Dacă stabileşti contactul vizual, se vor oferi să te îndrume sau merg cu tine în direcţia unde ai treabă. Există un întreg oraş subteran de oameni fără adăpost, iar ei ies de acolo noaptea ca să facă rost de bani pentru vin şi felii de pizza. Şi vei găsi oricând pe cineva dispus să te conducă până la hotelul tău doar pentru un dolar sau doi, sau să te ducă la cel mai bun club sau restaurant. Se cunosc unii pe alţii şi se salută când trec unul prin dreptul altuia, iar uneori îşi dau ochii peste cap, la fel ca taximetriştii care „aranjează" aparatele de taxat. Cred că există chiar un sindicat, a spus April, la fel ca Cinci-Unu-Şase sau ceva de genul ăsta, frăţia internaţională a săracilor şi a celor fără adăpost.

În timp ce se deplasau grăbiţi pe stradă, doar cu genţile de umăr, stăteau de vorbă, iar Remy arunca din când în când câte-o privire peste umăr. A observat la un moment dat ceva ce sugera cămaşa havaiiană a lui Markham, undeva la o intersecţie depărtare, într-o mulţime de oameni aşteptând să traverseze Geary Street.

Au mers două intersecţii spre Sutter, au făcut calea îndărăt şi s-au ascuns într-un hotel întunecat, aşezat la un colţ de stradă, al cărui hol gemea de turişti japonezi sosiţi în grup şi care aşteptau să ia masa de seară.

– Am face bine să mergem cu ei, a propus April. Ne prefacem că nu ştim engleză. Facem poze fără număr. Cumpărăm ilustrate şi tricouri din amestec de bumbac şi poliester. Globuri cu apă şi zăpadă înfăţişând tramvaiul cu cablu şi pixuri cu imaginea închisorii Alcatraz.

Remy a tras-o prin hol, ieşind pe o uşă laterală, unde au dat de un negru cu blugi rupţi şi o şapcă de mecanic de locomotivă. Avea dinţii cenuşii şi aşezaţi anapoda, prea mulţi sus, ceva mai puţini pe mandibulă.

– Aveţi nevoie de îndrumări, oameni buni? a întrebat individul. Cunosc oraşul ăsta mai bine decât ştii tu fundul nevestei.

– Vrem întâi să-ţi vedem legitimaţia de sindicalist, a spus April, râzând.

Bărbatul a ignorat-o, în vreme ce Remy s-a scotocit prin buzunare după bani peşin. I-a întins omului o bancnotă de cinci dolari.

– E vorba de un bărbat cu o cămaşă havaiiană. Păr castaniu, arătând tinerel. Dacă vine pe aici, vreau să-l reţii cât mai mult. Cere-i bani, buşeşte-l la pământ, orice.

Au continuat să păşească grăbiţi, mergând în zigzag pe străzi şi pătrunzând pe străzi lăturalnice, timp în care April s-a tot întors să vadă ce scria pe copertinele din faţa teatrelor şi numele magazinelor

şi barurilor. În cele din urmă, a tras-o într-un hol de hotel şi s-au ghemuit la o masă dintr-un colţ.

– O să stăm aici o vreme, după care eu o să mă duc să verific.

– Sună bine, a zis April cu glas dulce şi ameţit. Putem purta peruci şi mustăţi să nu ne mai recunoască nimeni. Şi vom învăţa să coasem. Vom coase mâncarea. Vom trăi în afara societăţii, într-o colibă făcută din sticle de vin.

Când a venit chelneriţa, Remy a comandat whisky pentru sine şi vin roşu pentru ea. S-a uitat înapoi spre stradă. Prin dreptul ferestrei defilau nenumărate chipuri, cu viteza celor de la televizor.

April şi-a frecat laba piciorului de coapsa lui.

– Ne-am putea dezbrăca puşcă, după care ne strecurăm sub masă. N-o să le treacă nicicum prin minte să ne caute acolo.

Chelneriţa le-a dus băuturile, iar el a golit imediat paharul de whisky, cerând încă unul.

Ea a ridicat paharul cu vin.

– Te rog să ţii seama de asta, domnule Remy, nu m-am simţit niciodată mai bine.

– Mă bucur, i-a răspuns el, zâmbind.

Însă imediat după aceea i-a venit un gând tulburător. A ridicat meniul şi l-a frunzărit precipitat, trecându-şi degetul arătător de-a lungul aperitivelor şi al altor feluri. După ce nu a găsit nimic neobişnuit, a oftat, l-a lăsat jos şi s-a rezemat moale de spătar.

– Calmează-te. Faci o treabă grozavă, indiferent care-o fi.

– V-aţi decis? i-a întrebat chelneriţa, care stătea alături de ei.

– Da, şi, cu un sentiment de uşurare vecin cu bucuria, Brian Remy a comandat quesadilla cu anghinare, fasole neagră şi ardei iute.

*

Au făcut dragoste în camera hotelului în care abia s-au instalat, iar după aceea a făcut un duş lung. A închis ochii şi a lăsat apa fierbinte să i se scurgă în cascadă peste faţă, izbindu-i usturător pleoapele şi fruntea. A deschis gura şi aceasta i s-a umplut cu apă, pe care a scuipat-o, mereu, mereu. Când a ieşit, April dormea şi, vreme de câteva momente, a privit-o, urmărind ridicarea şi coborârea lentă a sânilor.

În cele din urmă, a lăsat prosopul să cadă la podea şi a urcat în pat, chircindu-se în spatele ei şi privind fix părul ei negru şi destul de încurcat. A sărutat-o pe creştet, iar ea s-a foit uşor. A întors capul peste umăr spre el, a zâmbit şi s-a uitat apoi în altă parte.

– Cum a fost duşul?

– Bun.

– Bravo. Îmi place să fac duş. Îmi face plăcere să las apa să-mi curgă direct pe faţă, ca şi cum aş sta sub o cascadă.

Au stat nemişcaţi o vreme, până când respiraţia ei a intrat la unison cu a lui şi, preţ de un moment, au inspirat şi expirat în acelaşi ritm, după care respiraţia ei a

reînceput să aibă un suflu propriu, cu acele mici pufăituri destul de plăcute. Apoi Remy şi-a dat seama că nu aveau la ei decât hainele în care sosiseră, cele care acum zăceau pe podea. Trebuiau să se întoarcă la aeroport să-şi recupereze bagajele ori să pornească la cumpărături.

– Ascultă, mâine... a apucat să spună Remy.

– Sst, l-a întrerupt ea. Lasă ziua de mâine.

*

S-a trezit la zece, auzind o bătaie delicată la uşă. April încă dormea. A ridicat ochii. Pereţii erau de un alb şters, iar camera avea un fel de dulap în care erau amplasate televizorul, frigiderul şi aparatura stereo. Uşa rămăsese închisă şi zăvorâtă.

– Da, a zis el.

– Curăţenia, s-a auzit un glas de cealaltă parte.

– Poţi să revii?

– Siigur. Mă-ntorc.

S-a ridicat în capul oaselor şi a privit prin cameră. Era mai puţin spaţioasă decât cea din hotelul în care se cazaseră înainte, iar mobilierul era redus la un pat şi un pupitru mic, unde stătea un telefon, pe care l-a folosit ca să comande cafea, fructe şi covrigi.

– Am putea rămâne aici pe vecie, a spus April, din pat.

– Chiar crezi?

– Vom fugi dintr-un hotel în altul, vom face amor şi ne vom preface că suntem urmăriţi.

Remy nu i-a răspuns.

– Ne vom schimba numele în fiecare zi. Astăzi... sunt Monique. Tu cine eşti?

– Poftim?

– Cine vei fi tu?

– A... Steve.

– Steve şi Monique. Bun, şi cine suntem? Cu ce ne ocupăm?

– Habar n-am.

– Monique e hoaţă de bijuterii. Are cincizeci şi doi de ani. Fostă actriţă şi patinatoare artistică din fosta Uniune Sovietică, a fugit în America la vârsta adolescenţei, dar după încheierea Războiului Rece a simţit că duce lipsa vechilor intrigi, astfel că s-a apucat să lucreze pentru un cartel internaţional şi fură bijuterii de la industriaşi bogaţi şi de la alţi ticăloşi care se îmbuibă pe seama trudei bieţilor muncitori.

Remy s-a uitat peste umăr la ea.

– Monique nu arată de cincizeci şi doi de ani.

– A suferit multe operaţii estetice.

– Şi ce-i cu Steve?

– E dentist. Din Akron, Ohio.

– Da... Nu cred că vreau să fiu Steve.

– Bine. Atunci o să fiu eu Steve. Şi tu, Monique. Vino aici, Monique, întinde-te pe spate şi deschide gura larg.

În aceeaşi clipă, un gând a ieşit la suprafaţă, iar Remy s-a văzut silit să întrebe.

– April. Dacă Derek n-ar fi murit... mai era posibil ca eu şi cu tine să...

Ea a părut afectată, astfel că, aproape imperceptibil, şi-a mutat privirea spre un punct situat puţin deasupra lui.

– Nu.

– Dar încă îl iubeai. Aşa ai zis.

– Da. Aşa am zis.

– Era vorba de cealaltă femeie?

– Nu... Nu cred că a existat ceva serios între ei, a rostit ea foarte încet. Într-un fel, a fost o relaţie... întâmplătoare.

– Şi ce-i cu asta... nu l-ai putut ierta?

– Cam aşa ceva. Ascultă, eu nu...

S-a ridicat şi, luându-şi bluza a îmbrăcat-o fără să-şi pună sutienul, apoi şi-a înfăşurat cearşaful în jurul taliei. Ne-am simţit foarte bine, Brian. De ce trebuie să...?

Însă nu şi-a încheiat întrebarea. A pus mâna pe telecomandă şi s-a apucat să se plimbe de pe un canal pe altul. Remy a urmărit televizorul trecând de la o realitate la alta şi revenind – era fascinant –, gândindu-se cât de familiar era acel fenomen, modul în care se sărea de la ştiri la sport, apoi la videoclipuri, felul în care acele goluri imperceptibile treceau de la tristeţe la umor şi patos, de la un spectacol-joc la prezentarea televizată de liste cu proprietăţi de vânzare, apoi la o masă rotundă ce discuta despre cărţi. Dar de această dată imaginile s-au mişcat prea încet pentru April şi, după un minut de defilare îndobitocitoare, a închis aparatul şi a zvârlit telecomanda în celălalt capăt al camerei. S-a izbit de perete şi s-a destrămat în bucăţi de plastic, plus două baterii AA.

*

Şi-au cumpărat îmbrăcăminte nouă dintr-un magazin numit Fugue. Ea şi-a luat pantaloni strâmţi de piele şi o bluză cu bretele subţiri, iar el a ales blugi decoloraţi şi o cămaşă bleu. Remy a pus hainele lor vechi într-o sacoşă de cumpărături. S-au dus la un magazin de încălţăminte şi au ales câte o pereche fiecare: pantofii cu barete care se înfăşurau pe partea din spate a gleznelor pentru ea, iar lui, ghete joase cu tocuri pătrate.

– Mamă Doamne! Ce tare arătăm, a spus ea, când au apărut afară cu pantofii cei noi. Parcă-mi vine să ne vedem făcând amor.

S-au grăbit să urce într-un taxi, iar April i-a cerut şoferului să le găsească un restaurant romantic, aşa că el i-a dus la o cafenea cu mesele în stradă din North Beach, unde au luat prânzul şi au băut o sticlă de Chianti. Vinul a secat încă înainte de sosirea aperitivelor, astfel că au comandat o a doua carafă şi au mâncat fără grabă îngheţata spumoni din acelaşi bol.

– Cum vă cheamă? i-a întrebat chelnerul de origine italiană, care avea ochii căprui.

– Eu sunt Steve, a răspuns April. Iar pe el îl cheamă Monique.

– Steve, a zis chelnerul, uitându-se la Remy. Monique, pot să-ţi spun ceva?

– Orice doreşti, a încuviinţat ea.

Chelnerul le-a povestit cum a crescut într-o vie şi într-un hotel de pe coasta apuseană a Italiei şi cum

se îndatorase până peste cap, din cauza unor cheltuieli făcute la jocurile de noroc, şi fugise în Statele Unite, ca să muncească pentru un unchi care, de atunci încoace, îl ţinuse într-un fel de sclavie salarială la acel restaurant. Istoria nu i s-a părut tocmai credibilă lui Remy, dar i-a plăcut foarte mult.

– Steve, câţi ani crezi că am? a întrebat, apropiindu-şi faţa de a lui Remy.

Omul arăta cam de cincizeci de ani, a socotit el.

– Nu-mi dau seama... patruzeci?

– Fii serios. Arăt cu uşurinţă de cincizeci şi şase, nu? Ei bine, de fapt, Steve, am doar treizeci şi opt, te asigur. Atât. Treizeci şi opt. Şi ştii de ce arăt atât de bătrân, Monique?

Zâmbind, ea îşi rezemase bărbia în palmă.

– De ce?

– Fiindcă nu mă îndrăgostesc atât de mult ca voi doi.

Chelnerul şi-a ridicat mâinile între April şi Remy, de parcă ar fi oficiat o nuntă.

– Nu reuşesc să găsesc pe cineva care să mă facă atât de fericit.

– O să găseşti, a spus ea.

– Nu. N-am eu norocul ăsta. S-a dus.

– Ba o să găseşti.

– Ba nu, Monique. Nu există aşa ceva pentru mine.

A lăsat impresia că-şi caută cuvintele.

– În America, a continuat, fiecare crede că orice poveste se sfârşeşte bine, nu-i aşa? Dacă nu eşti fericit în privinţa unui lucru, ce faci? Dai pe cineva în judecată.

Ce prostie... Cum e posibil ca toate poveştile să se termine fericit? Trebuie să fie şi cineva trist.

*

Un anunţ pe un stâlp de iluminat anunţa o *Petrecere de sfârşitul lumii* la un club din apropiere de Haight, iar April voia să meargă undeva ca să-şi etaleze hainele noi, de aceea au luat un taxi şi au aşteptat la rând, alături de oameni mai tineri cu cel puţin zece ani, băieţi crescuţi prematur, cu perciuni lungi, şi fete cu tatuaje pe spate ce ieşeau la iveală pe sub pantaloni, de parcă ar fi fost smocuri de păr, cu toţii săltând pe vârfurile picioarelor şi răcnind în telefoane mobile. Remy şi April s-au holbat la uşă şi au ascultat bubuitul surd vreme de aproape treizeci de minute până când un agent de pază mătăhălos le-a luat douăzeci de dolari şi le-a făcut semn să intre, după care au trecut printr-o arcadă, au pătruns pe o poartă de fier şi au coborât o scară, ajungând într-un subsol ca o peşteră, cu lumini din podea şi cu tavanul scund. Un disc jockey difuza muzică electronică gen punk pe un picup simplu, aşezat pe cutii de microfoane, iar sunetul apărea ca un amestec vâscos de chitare, sintetizatoare şi voci sâsâite, punctate de acelaşi bufnet înfundat al tobelor, doar sugerate celor de afară, însă acum insistente acolo, pe podiumul de dans.

Era atât de aglomerat încât ei doi, dar şi restul celor din sala subterană nu puteau decât să ţopăie în sus şi în jos, să-şi mişte capetele ritmic, fiecare ocupându-şi propriul spaţiu şi, în ciuda acelei mase viermuitoare şi agitate de oameni, Remy a rămas surprins cât de rar se atingeau unii pe alţii. S-a străduit să identifice muzica, dar punctele lui de referinţă păreau mai mult decât depăşite, probabil anacronice – melodii de-ale lui David Bowie cântate de roboţi? Înăuntru, mulţimea nu era compusă din tineri, aşa cum i se păruse cât stătuse la rând, dar a avut senzaţia că acestor oameni li se dăduse un soi de manual înainte de sosirea acolo, în care li se explicase cum să acţioneze într-un asemenea club. Dansau toţi la fel, legănându-şi capetele, îndoindu-şi corpul, fără a avea un partener anume, şi toţi îşi ridicau mâinile în acelaşi timp, dar majoritatea ştiau cum să comunice între ei, aplecându-se către urechea stângă a ascultătorului, astfel că fiecare conversaţie evoca imaginea unei păsări care îşi hrăneşte puiul.

Nu existau mese, toţi cei de-a lungul pereţilor dansau şi totuşi oamenii păreau să bea, astfel că Remy s-a apucat să caute barul, când a văzut o scară ce urca spre stânga scenei, pe care se înşirau oamenii care încercau să-şi ia ceva de băut.

April dansa cu ochii închişi, trupul ei îndoindu-se ca un bici rigid, capul legănându-se de parcă ar fi fost forţat, mereu, mereu, să fie de acord cu vreun lucru pe care îl socotea dezagreabil. Când am uitat să dansez?

s-a întrebat Remy. Când am pierdut simțul muzicii și a ceea ce trebuie să faci în ritmul ei?

– Hai să bem ceva! a răcnit el, dar ea nu a deschis ochii, așa că a jucat rolul păsării-mamă și i-a țipat la ureche. Băutură! iar ea a deschis ochii și l-a înhățat de mână, clătinând din cap că nu voia.

– Eu mă duc să iau ceva, a spus și a făcut semn spre scară.

Apoi a citit pe buzele ei:

– Nu. Rămâi aici. Doar dacă nu te supără spatele.

– Nu mă doare spatele, a urlat.

Și astfel au dansat mai bine de o oră, până când a început să-l doară spatele, iar capul îi vuia de bubuitul neîncetat al tobelor și, în cele din urmă, nu a mai putut dansa și a rămas nemișcat în mijlocul tuturor acelor trupuri în mișcare, urmărind-o pe April – cu ochii închiși – frângându-și trupul mereu, începând cu pantalonii strâmți de piele până la tentaculele de păr negru care o biciuiau fără milă peste față.

*

Era dimineață, iar Remy stătea în capul oaselor, gol și înfrigurat pe patul de hotel, toate așternuturile fiind înfășurate în jurul lui April, care dormea liniștită, întoarsă cu fața de la el. Și-a plimbat ochii prin încăperea albă. Pe masă stăteau două sticle goale de vin, alături de două pahare de vin, cu urme roșii,

iar hainele lor cele noi erau împrăştiate prin cameră, în faţa patului.

S-a auzit o ciocănitură uşoară la uşă.

– Curăţenia.

S-a uitat la ceas. Era zece fără un sfert.

– Nu poţi veni mai târziu?

– Siigur. Mă-ntorc.

S-a dus la duş, iar după un minut April a venit după el şi l-a săpunit, până au făcut dragoste, iar când au terminat, au revenit în pat.

Abia la ora două după-amiază au reuşit să iasă din hotel. Au mâncat gyros la un mic chioşc ţinut de un grec, ocazie cu care April şi-a amintit de stilul de gătit al tatălui ei. Au mai cumpărat haine – ea a luat o fustă de stofă neagră, minusculă şi cizme înalte până la coapsă, şi a reuşit să-l convingă să mai renunţe la băţoşenie şi să aleagă o cămaşă cu manşete ciudate şi blugi cu zdrenţe şi rupturi din fabricaţie, iar când i-a zis că se simţea ridicol în asemenea haine, l-a dus la un bar şi l-a făcut să înghită trei pahare de whisky unul după altul, iar după aceea a fost silit să admită că nu se mai simţea ridicol.

– De unde sunteţi, oameni buni? i-a întrebat barmaniţa surâzând.

– Din Columbia Britanică, a răspuns April. Un orăşel din Munţii Stâncoşi, la poalele unui gheţar. Trebuie să urcăm ca să aducem jos găleţi cu gheaţă ca să avem apă de băut. Nu avem electricitate şi nici serviciu telefonic, iar Dustin, adică el, trebuie să taie buşteni ca să avem lemn de foc pentru soba care ne încălzeşte.

– Maggie face toate hainele pe care le purtăm, a spus Remy. Mâncăm doar rădăcini, vara umblăm aproape despuiaţi. Eu am un ren drept animal de companie.

– Mamă, s-a mirat barmaniţa. Dar cum de-aţi ajuns acolo?

– Dustin a fost unul dintre cei care a vrut să scape de recrutare. Un protestatar pe criterii de conştiinţă. S-a mutat în Canada, şi eu m-am dus după el. Să-i ia naiba pe ăştia din guvern, bine? Ne săturaserăm atât de rău de America, încât nu am mai suportat. La un anumit moment, un loc îşi pierde suficient de mult din sine, astfel că nu ai de ales şi trebuie să-l abandonezi.

S-a aplecat apoi ca pentru a destăinui un secret.

– Şi, sincer, cred că lucrurile s-au înrăutăţit.

– Adevărul gol-goluţ, a aprobat-o barmaniţa, în timp ce a încărcat paharele în maşina de spălat vase.

Apoi a ridicat ochii spre ei, iar Remy şi-a dat seama că femeia le evalua vârsta.

– Te-ai stabilit acolo ca să nu te duci în *Vietnam*?

– Nu, a răspuns April. Panama.

– Aha, a făcut femeia. Sigur.

La recomandarea ei, au luat trenul până la stadionul de baseball şi au mers pe jos până la un chei din apropiere, unde au găsit un bărbat cu o barbă şocant de căruntă, care închiria caiace şi costume de protecţie dintr-un container uriaş. I-a întrebat dacă se pricepeau să manevreze caiace de mare.

– Nu tocmai, a spus April, dar eu am fost ghid de fluviu în Marele Canion în vara în care am părăsit

Corpul păcii, iar Toody a fost component al echipei de vâslaşi de la Princeton.

– La juniori, a precizat el.

– În orice caz, a zis tipul care închiria caiace, din câte înţeleg, nu ar trebui să aveţi probleme.

Au pornit foarte stângaci de la chei, unde apa era fără valuri, şi curând au dibuit felul în care să-i poată păstra echilibrul. Lui i-a plăcut modul cum lama padelei dispărea în apa întunecată şi cum era capabil să împingă ambarcaţiunea înainte, simţindu-şi muşchii braţelor şi ai umerilor arzând de efort. Au intrat într-un ritm rapid, April stând pe locul din faţă, înfigând padela adânc în apă şi trăgând tare, făcând astfel ca umerii ei firavi să se cutremure de sforţare, dar când Remy a încercat să încetinească mersul caiacului ea a început să tragă şi mai tare, astfel că i-a urmat exemplul, iar mişcările lor sincronizate au funcţionat până când au ajuns să se deplaseze atât de repede, încât aveau senzaţia că despică apa, ca şi cum siajul i-ar fi împins pe mile întregi, dincolo de golf, către restul lumii. Abia atunci s-a oprit April din vâslit, să privească în jur, la norii difuzi, striviţi de cerul de un albastru deschis.

– De ce m-ai întrebat de Derek? a zis ea, fără să se întoarcă.

– Nu ştiu.

– Era de aici, din San Francisco. Ştiai?

– Nu.

– Îmi pare rău. Poate c-am greşit venind aici. Dar nu m-am gândit la el... dacă-ţi pui cumva întrebarea asta.

– Nu mi-o pun. Nu-i nimic.

April n-a mai zis nimic. Au ajuns până la punctul maxim propus, după care au revenit în mijlocul golfului, unde marea era mai agitată, și picăturile fine iscate îi făceau să simtă usturimi în ochi, în vreme ce vântul îi împingea spre ape mai adânci, iar umbrele ambarcațiunilor cu pânze alunecau pe lângă ei, aplecându-se peste valuri ca niște fantome lucitoare.

– La naiba, a spus ea.

*

În vise ori cel puțin în acest vis Remy avea o vedere perfectă, lumea era limpede și precisă, lipsită de paraziții cu care se obișnuise. Observase că și atunci când dormea nu visa prea mult de la...

A privit în jur, uimit de claritatea și nemișcarea a tot ce vedea. Stătea în fața vechii școli primare a lui Edgar, așteptându-l, urmărind șirul de fețe cunoscute ce ieșeau din clădire: bătrâna doică a băiatului, urmată de Guterak, apoi Billy Joel, care s-a transformat în bătrânul vânzător de gyros care obișnuia să-și așeze taraba la ieșirea din Midtown, apoi în individul care vindea gyros în San Francisco și, în cele din urmă, tatăl lui April, care a rămas în picioare, clătinând dezaprobator din cap. Însă, în vreme ce clădirile, copacii și tot ce se afla în câmpul lui vizual s-a limpezit, când a ridicat ochii, a văzut puncte și dungi pe cer, care avea o culoare ușor cenușie, ca ardezia, cu nori gri și praf ce plutea pe deasupra ca un fluviu de resturi, iar când s-a

uitat în jos, punctele au coborât și asupra lumii. Școala lui Edgar a devenit Police Plaza 1 – sediul poliției –, iar el stătea dincolo de baricadă în timp ce polițiștii ieșeau din clădire cuprinși de panică, în vreme ce el se temea pentru băiat, care probabil se găsea tot înăuntru. A auzit pe cineva plângând și atunci a tresărit, trezindu-se, s-a ridicat în fund și a deschis ochii. April stătea la capătul patului, încă purtând fusta scurtă de blugi, dar nimic altceva. Suspina, avea ochii înnegurați, iar dâre umede îi traversau obrajii. A dat să se apropie, dar ea a ridicat mâna ca să-l împiedice.

– Am făcut față tuturor încercărilor, nu? Ne-am simțit bine, adevărat? Chiar și când te-ai purtat nebunește sau paranoic, m-am prefăcut că totul a fost normal.

– April...

– Numai că te-ai apucat să întrebi de Derek.

– Îmi pare rău.

Ea s-a răsucit.

– Dacă-ți spun... totul, promiți că nu mai întrebi niciodată despre asta? Promite-mi că nu va mai trebui să vorbim despre așa ceva.

– Bine. O să încerc.

April s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră, a dat deoparte draperia și s-a uitat spre strada întunecată. Rămăsese tot cu fusta scurtă, nimic altceva, iar el a văzut strălucirea luminilor stradale pe pielea ei ca pe un halou.

– Am stat de vorbă tot acel weekend și ne-am dus la cină duminică seară, a rostit ea către fereastră, și l-am lăsat să-și petreacă noaptea... chiar s-a dus la

slujbă marți în aceleași haine. I se părea foarte amuzant... a considerat că era ceva foarte firesc, la fel ca la plecare. L-am sărutat de rămas-bun la ușa apartamentului nostru. Cred că atunci a fost prima oară că mi-am dat seama cât de mult țineam la el, socotind că puteam reveni la vechea relație.

S-a întors cu fața spre Remy, iar asta i-a reamintit de modul în care ea vâslise în caiac, încordându-și umerii în efortul de a înainta cât mai repede.

– Abia după ce Derek a ieșit pe ușă am văzut telefonul lui mobil rămas pe un raft de bibliotecă, și semnalul de mesaj licărind. Așa se face că am ascultat și am auzit-o pe...

– Femeia de la birou.

– Pe March.

A scuipat numele de parcă i-ar fi rămas prins în gât, iar vocea i-a hârâit. S-a întors din nou cu spatele și a părut să-și dea seama pentru prima oară că era goală mai sus de talie. A ridicat un prosop de pe podea, l-a înfășurat în jurul umerilor și a continuat.

– March era femeia pe care el...

– Of, Doamne, a făcut Remy.

April a zâmbit îngrețoșată.

– Vorbisem cu ea nu mai departe de luni... și i-am zis că Derek se întorsese... că ne gândeam să ne împăcăm. A rămas foarte tăcută. Și am crezut...

A râs cu amărăciune.

– Am crezut că o îngrijora soarta mea, că voi păți ceva. De aceea i-am spus să nu-și facă griji, că era alt bărbat. Și că știam ce fac.

Părea să nu realizeze că pe obraji îi curgeau lacrimi.

– Ea şi Derek se jucaseră mereu de-a... flirtul. Am crezut mereu că eu eram ţinta... ştii doar, surorile încearcă să se facă una pe alta să-şi piardă încrederea în sine. Gelozie? Dar imediat ce i-am auzit glasul la telefonul lui mi-am dat seama. Am vrut să-l arunc până în peretele celălalt. Am vrut să închid. Dar n-am fost în stare. Am ascultat până la capăt.

Remy a întrebat-o cum suna mesajul.

– Vorbea aiurea, se ferea. Voia să ştie dacă era adevărat că se gândea să revină alături de mine... a zis că el o minţise. Şi că se simţea groaznic. Nu s-ar fi culcat niciând cu el dacă ar fi ştiut că mai simţea ceva faţă de mine. A mai adăugat că fusese vulnerabilă din cauza despărţirii ei de un bărbat însurat şi că el profitase şi nu mai ştiu ce... s-a întrerupt şi a râs din nou. A spus că, dacă-mi face vreun rău, îl va ucide. Dacă *el* îmi face ceva rău... îţi vine a crede? Dumnezeu s-o pedepsească.

– Şi ce ai făcut?

– I-am telefonat la slujbă. Am răcnit la ea.

– În dimineaţa aceea? a făcut el şi a simţit că pământul se surpă sub picioarele lui. *Tu* ai sunat-o? În dimineaţa *aceea?*

March preluând apelul, plângând la masa ei de lucru...

– I-am zis că era o târfă, că nu o recunoşteam drept soră şi că nu voiam să mai stau de vorbă cu ea. I-am mai zis că îi voi spune şi tatei că era o stricată, a povestit ea, clătinând din cap. March a susţinut că înţelesesem greşit, că s-a întâmplat o singură dată, că erau beţi, în fine... A încercat să-mi vorbească în şoaptă, pentru că

era la serviciu, aşa cred, a adăugat April şi s-a lăsat moale înapoi pe scaun. Şi asta m-a iritat la culme, auzi, încă se gândea la părerea pe care şi-ar fi făcut-o oamenii despre ea. Am închis... Am ascultat mesajul încă o dată, după care am sunat-o iarăşi. Dar era plecată. De aceea am telefonat la biroul lui Derek şi... – April s-a crispat – March era *acolo.* În biroul lui. Asta a fost partea cea mai urâtă: că era acolo, cu el. Eu mă aflam singură în apartament, iar ei la douăzeci de străzi depărtare, în altă încăpere. Împreună. Pe veci, aşa cum s-a vădit.

– Biroul lui Derek era la acelaşi etaj? a întrebat Remy încet.

– Nu. La patru etaje mai sus.

March, agitată, închizând telefonul, fugind spre lift...

– Ştiam că era acolo. El îmi vorbea, rugându-mă să mă calmez, dar... degeaba. Mă simţeam complet pustiită. Ca şi cum ar fi rămas doar învelişul din mine.

S-a uitat îndelung dincolo de Remy, apoi a râs cu multă amărăciune.

– Şi atunci... am închis. Voiam să spun ceva inteligent. Sau răutăcios şi memorabil. În schimb, am lăsat receptorul alături de telefon şi m-am întors în pat. N-am mai plecat la muncă. Iar o oră mai târziu... am auzit oameni urlând în bloc... am deschis televizorul şi am văzut... April a dat să cedeze, dar şi-a revenit. Mă gândesc la ei... acolo, la capătul... împreună... şi-i urăsc cel mai mult pentru asta.... că, la sfârşit, au fost alături.

Avea dreptate, a gândit Remy.

Puteau trăi la nesfârşit în acea cameră de hotel.

Într-o cameră de hotel găseau tot ce le trebuia.

Era culmea civilizației, o încununare a focului, a roții și a transmisiilor digitale prin cablu. Aveau totul acolo.

Dacă nu ar fi amintit numele lui Derek, Remy și April ar fi putut rămâne astfel ani de zile, făcând amor și cumpărându-și haine noi, mâncând la restaurant și mergând cu caiacul prin golf, schimbându-și numele la fiecare câteva zile.

– Îmi pare rău

Ea și-a acoperit fața cu palmele, iar prosopul i-a căzut la podea, după care a reînceput să se cutremure de suspine. S-a ridicat, a readus-o în pat și a stat încolăcit pe după spinarea ei minusculă până când suspinele au încetat, iar respirația i s-a liniștit.

– Știi...? a zis, ținându-și respirația o clipă. Știi ce m-am gândit? a întrebat și s-a uitat peste umăr, întâlnindu-i privirea, apoi a zâmbit. Luni de zile după aceea, m-am tot gândit: asta nu ar reprezenta un portret grozav al suferinței?

– CURĂȚENIA.

A tresărit. S-a uitat spre ușa camerei de hotel, apoi la ceasul de pe noptieră. Era șapte și jumătate, iar April dormea mai profund ca niciodată. A sărutat-o delicat pe creștetul capului, s-a ridicat și s-a îmbrăcat, apoi a mers la ușă.

Mutra satisfăcută a lui Markham a părut că umple perfect cadrul.

– Bună, Brian!

Remy a ieșit într-o dungă și a închis ușa în urma lui.

– Ești pregătit?

Markham purta un sacou sport şi o cămaşă albastră şi avea cu sine geanta diplomat de culoare cafenie. Apoi a manifestat o uimire exagerată faţă de pantofii cei noi ai lui Remy.

– Mamă! Ia te uită ce umblători pe el! Sunt noi? Musai sunt. Măi să fie, domnu' Fiţosu'. Ştii ceva, eu nu pot purta asemenea încălţări, adică nişte chestii din astea butucănoase, cu şpiţul pătrat. Şi eu ţin la pantofi. Numai că am labele picioarelor atât de lungi, încât aş arăta ca Frankenstein cu aşa ceva, a explicat şi a adoptat vocea de comic de ocazie. De fapt, aş arăta ca un Frankenstein homo, ca un Frankenstein în drum spre pedichiuristă, care îşi întâlneşte prietenul, pe Omul-Lup, ca să bea o cafea fără cofeină la Starbucks. Metrostein sau ceva de genul. Am dreptate?

Remy s-a simţit învins.

– Cum de-ai reuşit să mă găseşti?

– Curăţenia, a repetat Markham. „Siigur, mă-ntorc." Hei, îmi pare rău în legătură cu telefonul mobil. Ai avut dreptate să-l arunci şi să scapi de mine câteva zile. Ţi-aş fi dat de urmă dacă-l păstrai. Mi-am pierdut răbdarea. Am făcut o greşeală ridicolă. Mai ales că suntem atât de apropiaţi.

Remy s-a uitat spre uşa camerei de hotel.

– Şi... schimbarea de peisaj a dat roade? Ai aflat ceva nou?

– Ascultă, nu vreau să merg mai departe. Indiferent ce... ce înseamnă asta... m-am săturat. O să mă întorc în camera asta de hotel şi...

– A, înţeleg ce vrei să spui. Şi eu sufăr din cauza diferenţei de fus orar, a zis şi s-a aplecat spre Remy.

Tu ai reuşit să mergi afară? Pentru că eu nu am putut. La naiba, cu ce te servesc ăştia în avion... Parcă mănânci paste.

– Ascultă. Fiindcă veni vorba, nu cred că March mai e în viaţă.

Markham a dat afirmativ din cap.

– Da.... toată treaba asta e compromisă, e moartă. Scuze pentru poantă. Dar nu, ai avut dreptate de la început. Pesemne că March a murit. Doar dacă nu cumva bătrânul Bishir e mai tare decât pare la prima vedere.

Remy nu şi-a putut înfrâna curiozitatea.

– L-aţi găsit pe Bishir?

– Ei... da. Ce crezi că ne-a adus aici? Dorinţa de a vedea peisajul?

– Şi ai discutat cu el?

– Da, cât tu te-ai ocupat de fată, m-am gândit să-l săltăm şi să stăm câteva zile cu el ca să-l înmuiem înainte de...

– Nu... te rog, a făcut Remy, ridicând mâna în aer.

Şi-a adus aminte de petele de sânge de pe pantofi, de Assan, de fotografia lui al-Zamir, cel cu care March luase masa.

– Nu... nu mai înmuiaţi pe nimeni.

Markham a zâmbit ca un puşti care a dat iama prin băuturile păstrate de părinţi.

– Hopa. Mare greşeală am făcut.

– Iisuse, ce-ai făcut?

– De fapt, e o poveste cel puţin curioasă.

*

O bucată sănătoasă de limbă-de-mare cu pecan mărunțit stătea în dinții furculiței, la câțiva centimetri de gura deschisă a lui Bishir Madain.

– Incredibil, a zis el, vârând furculița în gură. Mmm, a făcut, iar când a putut vorbi din nou, a adăugat: Ai avut perfectă dreptate. E grozav. Nici nu-ți vine să crezi că e atât de pufos și suculent. Și pecanul...!

– Ce-ți spuneam? Nu? Nu ți-am zis? l-a întrebat Markham, care purta un șort de pânză albastră, având brodate pe buzunar niște solnițe și pipernițe. Plin de pecan, dar cât se poate de ușor. Sunt multe cazuri când folosești nucă pisată sau pecan și trebuie să apelezi la ceva pentru a le lega, iar asta le face prea dulci sau siropoase, stricând astfel cu totul gustul peștelui. Acum am reușit un echilibru perfect. Asta-mi place la el. Îți dai seama de ce am mers în direcția asta, a vorbit el și a ridicat spatula în aer de parcă ar fi fost o baghetă magică. E, de fapt, o rețetă cu totul nouă.

Se aflau într-un apartament uriaș de hotel, cu draperii ce se trăgeau automat și mobilă colonială. Îmbrăcat cu un halat alb și pufos, Bishir stătea pe un scaun cu spătar înalt, aplecat deasupra unei farfurii cu limbă-de-mare cu pecan pisat, fasole verde cu unt și ceea ce păreau a fi, după părerea lui Remy, cartofi dulci piure. În bucătăria mică, Markham avea două tigăi de inox ce sfârâiau pe foc, iar ușa cuptorului era deschisă, emanând miros dulceag de pește.

– Brian, sigur nu vrei puțin pește? a spus Bishir.

– Nu vreau.

Era sătul de toate și nu mai era în stare să priceapă nimic. Și-a plimbat privirea prin cameră, căutând barul.

– Vrei să știi secretul? l-a întrebat Markham pe Bishir.

– Mm, a zis acesta cu gura plină.

– Brian, spune-i-l tu.

Indiferent ce ar fi făcut, Remy avea impresia că acea nebunie avea să macine totul în calea ei, luându-l cu sine și pe el. S-a plimbat prin cameră, cercetând fiecare suprafață plană pentru a descoperi un indiciu privind prezența barului.

– Mierea. Secretul este mierea.

– Ei, pe naiba. Miere? s-a mirat Bishir și a mai luat o îmbucătură.

Avea o ținută precisă, cultivată, pe care Remy o socotea uimitoare. A dat din cap ca și când... da, acum, după ce Markham rostise cuvântul... da, era miere. A terminat de mestecat, ținând furculița în apropierea tâmplei.

– Mă întrebam dacă...

– Dacă ce? a vrut să știe Markham.

– Nimic.

– Ba nu. Ce anume?

– Mă întrebam dacă nu s-ar putea înlocui cu sirop de porumb.

– Bună întrebare, a spus Markham și a arătat cu spatula spre Bishir. Brian?

Reușise să deschidă barul și stătea pe vine în fața lui, trecând în revistă sticluțele. S-a uitat peste umăr.

– Ar fi prea dulce. Mierea se comportă mai bine la gătit. Formează o glazură fără să facă totul lipicios.

– Sigur, a răspuns Bishir, îmi dau seama.

La uşă s-a auzit un ciocănit, şi ceilalţi au ridicat privirile, mai puţin Remy.

– Probabil e prietenul nostru, a zis Markham, destul de agitat. În regulă. Brian, suntem pregătiţi?

S-a dus la uşă şi a deschis-o.

– Poftim. Mulţumesc că ai venit până aici.

În cameră a intrat un bărbat înalt, cu o ţinută regească, purtând proteze corectoare, părul pieptănat peste cap şi o bluză de golf, ca şi cum s-ar fi străduit să pară cu tot dinadinsul dezinvolt. Remy nu a rămas grozav de surprins văzându-l pe Dave, agentul specialist în caramel macchiato.

– Bună, Bishir! a salutat Dave.

Tânărul a dat din cap.

– Shawn Markham, s-a recomandat acesta, întinzându-i mâna agentului.

– Dave.

– El e partenerul meu, Brian Remy.

– Mă bucur să te cunosc, a spus cu un aer precaut, de parcă nu s-ar mai fi văzut până atunci. Aşa, şi ce mâncăm în dimineaţa asta?

– Limbă-de-mare cu pecan mărunţit, l-a lămurit Markham zâmbind.

– Desigur. Am auzit unele lucruri frumoase despre această reţetă. Am auzit că voi v-aţi slujit de ea ca să vă vârâţi nasul unde nu vă fierbe oala. Văd că nu mănânci.... Brian, parcă aşa te cheamă.

Remy nu l-a luat în seamă. A desfăcut o sticluță minusculă de gin și a dat-o pe gât.

– Da, Brian Remy, a întărit Markham. Lucrează prin contract cu noi.

Dave s-a așezat la masă. A desfăcut șervetul de pânză cu o mișcare sigură, din încheietura mâinii.

– Și cum merge, Bishir? Hoțomanii ăștia șireți te tratează bine?

– Nu am motive să mă plâng, a răspuns el, cu gura plină de pește.

Markham a împins o farfurie cu pește în fața lui Dave, care a luat o îmbucătură și a dat aprobator din cap.

– Vrei să-mi explici ce se petrece aici, Brian? De ce omul meu de contrainformații este ținut ostatic de cei doi ticăloși de la departamentul hârțoage?

Remy s-a făcut că nu aude întrebarea. Se simțea ciudat de nelalocul lui, depășit de situație. Voia să bea, să bea până când totul avea să dispară. I se părea o strategie potrivită, deși a băgat de seamă că pata mare apăruse din nou în fața ochiului său stâng.

Dave a așteptat, după care a început să se agite. A aruncat o căutătură spre Markham, care s-a uitat în altă parte.

– Nu merit un răspuns?

– Vreau să fiu lăsat în pace.

– Ei, nu mai spune. Voi vreți ca *noi* să ne dăm la o parte din calea *voastră*. Așa este?

Extrem de agitat, Markham și-a rupt unghia degetului mare.

– Aşadar, de fapt ţineţi să periclitaţi această investigaţie, securitatea naţiunii, pe terenul... cui? a zis şi l-a privit fix pe Remy.

El începuse să ameţească stând ghemuit în poziţia aceea, aşa că s-a lăsat în genunchi. Întorcându-se către sertarul cu sticluţe de băutură, pe moment era stupefiat de proporţii: Gulliver pus pe băut. A decis să deschidă un Crown Royal, iar lichidul s-a dus pe gâtlej ca un compliment măgulitor.

Bishir a spart pojghiţa de tăcere glacială.

– Oamenii ăştia au crezut că am stat ascuns cu o veche prietenă – gagica asta, March. O teorie trăsnită, dar ştii ceva? a spus, arătând cu furculiţa spre Markham. Dacă aş fi putut avertiza vreo persoană, ea ar fi fost aceea. Era o fată simpatică. Şi bună la pat.

Markham a ridicat din umeri.

– Da, am cam mirosit noi asta.

Dave şi-a lăsat jos furculiţa şi s-a răsucit pe scaun.

– Bine. Să terminăm cu prostiile. Ce doreşti... Brian, aşa te numeşti, nu?

– Da, a răspuns Markham. Îl cheamă Brian.

– Ţi-am zis. Nu vreau nimic.

Dave şi-a lăsat capul pe spate, iar mărul lui Adam i s-a mişcat în sus şi-n jos ca un lift de marfă.

– Hai, lăsaţi-o baltă. Amândoi ştim că nu l-aţi reţinut întâmplător pe Bishir. Prin urmare, ce vreţi?

– Eu nu vreau decât ca situaţia asta să dispară. Totul. Şi voi.

– A, ar fi frumos, nu crezi? a izbucnit Dave, a cărui faţă, numai unghiuri, s-a înroşit de furie. Uitaţi totul.

Noi i-am depistat și urmărit pe membrii acestei celule de mai bine de un an. Dacă vă închipuiți vreme de o clipă că agenția are să se dea la o parte pentru ca voi să ne înhățați investigația... a spus, și pe buze i-a apărut o strâmbătură. Avem nevoie de asta! Dacă vreți să i-o trageți biroului, n-aveți decât. Dar nu cred că vă dați seama prea bine ce presiuni trebuie să îndurăm noi.

Votcă, a gândit Remy, iar ordinea i s-a părut atrăgătoare la un nivel primar: limpede, cafeniu, limpede, cafeniu, limpede. A rupt sigiliul sticluței, a aruncat căpăcelul și a băut conținutul, care s-a dus pe gâtlej ca un covor roșu miniatural.

– Lasă-mă-n pace!

– Du-te dracului! a făcut celălalt, încrucișându-și brațele în semn de sfidare. Du-te-n mă-ta, Brian! Dacă vrei să treci peste capul meu, bine. Îți închipui că vei găsi oameni pe Capitol Hill sau în media care să dorească să audă că agenția acționează puțin...

A bâjbâit, căutând cuvintele potrivite.

– Pe căi nu tocmai directe, l-a ajutat Markham.

Dave s-a crispat, de parcă nu acelea ar fi fost cuvintele pe care le dorea.

În încăpere s-a lăsat tăcerea câteva momente. Când s-a întors spre Remy, Dave îi surâdea ușor și plin de solicitudine.

– Așadar, am intrat într-un impas. Dar trebuie să cred că putem ajunge la o înțelegere. Am dreptate? Că putem colabora? Altfel, nu ne-ați fi căutat. Cum să spun – avem un dușman comun, nu? Biroul? Păi, ziceți așa. Ce doriți?

Remy voia ceva cât mai cafeniu. A mai desfăcut o sticluță de Glenlivet.

– Ne vrem și noi partea, a intevenit Markham din bucătărie, uitându-se la Brian ca să primească aprobare. Dorim să beneficiem de credit. Nu vrem ca munca noastră să se ducă de râpă.

– Iar asta înseamnă că...

– Forțe reunite, a precizat Markham, încă uitându-se spre Remy, ca și cum i-ar fi solicitat aprobarea. Operativ, tactic, comandă... vrem jumătate din plăcinta asta.

– *Jumătate?* V-ați pierdut mințile, pe bune, i-a spus Dave lui Markham, apoi s-a întors către Remy, ca și cum acesta ar fi fost mai înțelegător. Hai, Brian. Îmi hărțuiți informatorul, dați din întâmplare de o celulă pe care noi o investigăm de luni de zile, periclitați o acțiune informativă foarte complicată, iar acum vă așteptați să căpătați...

– Forțe. Forțe reunite, a repetat Markham. Altfel ne adresăm Congresului. Poate chiar presei.

– Presa? a exclamat celălalt și a râs. Pe cine chemați? Pe Morley Safer[1]? Sau pe Edward R. Murrow[2]? Hai, fiți serioși. Nu mai există presă.

---

[1] Morley Safer (n. 1931), reporter canadian și corespondent al *CBS News*, care are o emisiune numită *60 Minutes* încă din 1970 (n. tr.).

[2] Edward R. Murrow (1908-1965), reporter american de radio și televiziune, renumit pentru sinceritatea și onestitatea prezentărilor de știri (n. tr.).

– Forţe reunite, a repetat Markham. Răspuns definitiv, a adăugat, apoi şi-a scos şorţul de la brâu.

– Ei, na. Ştiu ce înseamnă asta.

– Da? a făcut Markham. Ce înseamnă?

Remy a golit o sticluţă.

– Ăsta e şantaj, a zis Dave şi s-a rezemat de spătarul scaunului, apoi şi-a încrucişat picioarele. Atât, o încercare rău gândită, politică, de a vă crea un loc permanent la masă. V-aţi isprăvit mandatul, şi finanţarea vă e pe sfârşite, de aceea scoateţi hârtii din coşurile de gunoi cât mai puteţi să vă agăţaţi de ceva... transformându-vă în nu ştiu ce grup de investigaţie. Aţi devenit ca amărâtul acela de birou de acum optzeci de ani, condus de efeminatul de Hoover. Ei bine, regret, dar nu vreau nicidecum să vă susţin finanţarea pe următorul deceniu. Luaţi-vă gândul. Asistenţă informativă de bază. Asta e oferta *mea* definitivă.

– Vorbeşti serios? a spus râzând Markham, aflat încă în bucătărie. Asistenţă informativă de bază? De ce nu spui că noi am răspuns la telefoane? Că v-am adus cafeaua la nas? Fii serios. Ceea ce ne oferi tu e „lucru manual". Vii aici în genunchi şi ne propui aşa ceva? Ce-nseamnă asta?

– El este cel care stă în genunchi, a răspuns Dave, arătând spre Remy, care făcea genuflexiuni în faţa celui mai sfânt sertar doldora de sticluţe de plastic pline cu băuturi.

Imediat după aceea, a strâmbat din buze şi i-a zâmbit lui Brian, după care s-a apropiat de el. I s-a adresat cu glas scăzut:

– Haide. Fii înţelegător. Stai un minut şi gândeşte-te ce ne ceri.

– Eu nu vă cer nimic, a zis el şi a luat o sticluţă de Gilbey, pe care a golit-o.

Îşi simţea capul de parcă ar fi descris opturi miniaturale. Pata din ochiul drept părea să capete proporţii.

– Aşadar, e ziua în care vă luaţi în beţe cu agenţia, da? Bravo! Vreţi să vă bateţi joc de mine? *Vă jucaţi cu mine?* a rostit Dave cu glas scârţâitor, apoi a râs cu un aer amar şi s-a apropiat, astfel încât a ajuns să stea dominator deasupra lui Brian. Ştiu o mulţime de chestii. Şi n-o să ezit deloc atunci când o să mă apuc să deapăn ceea ce ştiu.

Cum Remy a rămas tăcut, s-a răstit:

– Îţi închipui că glumesc?

Printre punctele şi dungile din ochi, acesta a ridicat privirea şi a văzut de aproape nările dilatate ale bărbatului mai vârstnic.

– Nu am idee ce vrei.

– Fir-ai să fii, a şuierat Dave şi s-a tras deoparte, unde s-a frecat la gură şi s-a uitat la Markham îndelung, după care şi-a coborât ochii spre Remy. Bine, a spus în cele din urmă. Nu vă pot da poziţia de egalitate. Pur şi simplu, nu pot. Dar uite ce vă ofer: agenţie de cooperare. Loc secund, de nezdruncinat. Primiţi dreptul de a avea un om cu costum, care să stea în fundal la conferinţa de presă, şi puteţi face propria declaraţie de presă privind participarea voastră la caz. Dar asta e tot. Mai mult nu căpătaţi.

Markham i-a aruncat o privire întrebătoare lui Remy, care trăia deja cu impresia că nu se putea face criță îndeajuns de repede.

– Agenție de cooperare, a zis Markham, făcând un semn cu spatula, *doi* oameni de-ai noștri la conferințele de presă, declarații comune *și* însemnele noastre pe podium.

– Însemnele voastre! a bubuit glasul lui Dave. Însemnele voastre idioa...! Ale voastre... a făcut și i-a căzut falca.

Celălalt nu s-a lăsat:

– *Și* vom preciza că am obținut informații despre această celulă în mod independent, în baza secțiunii Materiale Disparate din cadrul Legii Libertății și Recuperării. Dacă te gândești mai bine, e o propunere avantajoasă pentru voi. E posibil ca unele informații strânse de voi să le creeze probleme jenante anumitor persoane, ba chiar ar putea fi socotite drept... ilegale, în lumina vechilor reglementări, dar pentru care v-am oferi o oarecare protecție.

Dave s-a uitat printre gene, ca și cum ar fi analizat îndelung propunerea.

Markham și-a dat seama că era singura modalitate de atac.

– Poți pune orice lucru... jenant... în cârca noastră, a continuat el. Profită de largheța temporară ce ni s-a acordat privind culegerea de informații interne. Și tot trebuie să le-o tragem celor de la birou.

Remy nu-și mai amintea dacă trebuia să urmeze ceva limpede sau cafeniu, așa că a ales o sticluță de

votcă având aromă de zmeură, cu un design deosebit. Însă băutura era prea dulce. S-a uitat spre Bishir, care ignora tot ce se petrecea în jurul lui, concentrându-se asupra peștelui cu pecan din farfurie.

– Da... și acest lucru este important... tocmai spunea Markham, vom avea a doua intervenție la microfon la conferința de presă.

– A doua! a exclamat din nou Dave, cu glas pițigăiat. Hai, lasă-mă! Fii rațional. Dumnezeule, nu vrei să ne iei și automobilele? Telefoanele prin satelit? Elicopterul? Nu cumva vrei și biroul meu? Brian, nu vrei să mă lași în pielea goală? S-a ridicat de pe scaun și s-a aplecat, astfel că l-a privit drept în ochi. Haide, a vorbit Dave, văzut de Remy doar în puncte și dungi. Fii înțelegător. Ne-ai prins cu pantalonii în vine. Amândoi știm. Dar, pentru binele țării...

Auzind asta, Markham și Bishir au izbucnit în râs, tânărul fiind cât pe ce să se înece cu o îmbucătură de pește.

S-a lăsat tăcerea. Dave s-a îndreptat de spate, a privit în gol și, în cele din urmă, a oftat.

– Bine. Agenție cooperantă, dar rămâne hotărât că noi vom sta în față, clar?

– Desigur, a punctat Markham. E limpede.

– Păstrăm controlul operativ și tactic... vă vom asigura informări zilnice privind toate aspectele. Și veți putea avea un om de față când se finalizează acțiunea. Încheiem înțelegerea privind operațiunea comună, iar voi vă alegeți cu – și aproape că s-a înecat cu acel cuvânt – *însemnele* voastre pe podium. Dar nu vă pot

garanta decât a treia intervenţie la microfon în timpul conferinţei de presă. A treia intervenţie. Asta e tot, amicii mei. Indiferent ce aţi spune voi, nu vă cedăm locul.

Markham a aruncat o privire spre Remy, care s-a uitat în altă parte şi a întins mâna după altă sticluţă. Era confuz şi a nimerit anapoda. A bâjbâit, apoi s-a lăsat moale pe o parte... iar în acel moment a fost ca şi cum ceva a plesnit înapoia ochiului stâng: o durere sfredelitoare i-a ţâşnit prin ţeastă, astfel că el s-a aplecat în faţă şi a strâns ochii. A căzut în faţă, izbindu-se de minibar, s-a făcut ghem şi s-a rostogolit pe podea gemând.

– Brian, ce-i? a exclamat Markham.

Remy a scos un răcnet de durere, şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a târât pe podeaua mochetată până la peretele din partea opusă.

– Bine! l-a auzit pe Dave răstindu-se undeva deasupra lui. Veţi avea cuvântul după noi la conferinţa de presă.

Remy a atins zidul, s-a rezemat de el şi a deschis ochii. Se întâmpla ceva urât de tot. Avea o problemă gravă cu ochiul stâng, pentru că apăruse o bandă umbrită, întunecoasă, peste porţiunea de mijloc a câmpului vizual. A strâns din pleoape şi apoi a deschis doar ochiul stâng, dar dunga neagră nu dispăruse, de parcă partea de mijloc a încăperii ar fi fost smulsă, precum o pagină dintr-o revistă. Iar durerea părea să se concentreze la baza ţestei şi să înainteze, până când a devenit insuportabilă, făcându-l să se îndoaie de mijloc, furia înflorind spre exteriorul lui, ca o apă întunecată ce ieşea bolborosind din pământ. La fel ca vălătucii de fum care se ridică spre cerul unei zile senine.

Partea a III-a

ZERO

– Domnule Remy, sunteţi treaz?

Interesantă întrebare. Practic vorbind, trebuia să fie treaz, pentru că o auzise pe femeie întrebând. Şi totuşi, dacă ar fi fost cu adevărat treaz, mai era nevoie ca ea să întrebe? N-ar fi fost evident? Poate că visase întrebarea aceea. Cum îşi descrisese April suferinţa – drept un vis febril? Un vis – asta ar explica golurile de memorie, dar şi inconsistenţa vieţii de acum – repetarea ciclică de evenimente la canalele de ştiri, valuri de... dezastre naturale, oameni de ştiinţă care anunţau aceleaşi descoperiri mereu, mereu (planeta X, păsări-dinozaur, clonare, anumite coduri genetice), schimbarea zilnică şi aleatorie a credinţelor pe plan naţional, oameni faimoşi despre care nimeni nu-şi amintea cum de ajunseseră, apariţia bruscă şi dispariţia la fel de precipitată a epidemiilor, înfiinţarea şi dizolvarea guvernelor, ciclurile unor scandaluri, confesiuni şi reabilitări, alegeri încinse, în cadrul cărora perdanţii susţineau că au obţinut victoria, astfel încât competiţiile se desfăşurau din nou în aceeaşi secvenţă,

evenimente care scăpau violent de sub orice control, precum calamități ale absurdului... ca și cum niște relații matematice eronate ar fi fost introduse în toate ecuațiile, modificând ireparabil programe de computer și provocând false dispute, care se hrăneau din ele însele, și salturi secvențiale – frânturi de cântece înainte de a fi lansate în mod oficial, filme refăcute înainte de a fi difuzate măcar o dată, victorii pretinse înainte ca războaiele să fie purtate, fluctuații extraordinare pe piețele de obligațiuni (panica făcând loc calmului, care îi croiește drum panicii, care se transformă în calm, ce naște din nou panică), totul, dar totul narat prin fragmente de cuvântări în cadrul unor operațiuni aranjate și fotografiate, însoțite de avertismente cu coduri de culori și panglici galbene[1] legate de copaci.

– Domnule Remy. Mă puteți strânge de mână?

O altă întrebare grea. Trebuia să răspundă sau să strângă mâna? Strânsoarea putea fi interpretată drept răspuns? Ce spunea April? *Nu m-am mai putut preface că lucrurile pe care le fac au vreun înțeles.* Pesemne că nimic nu mai avea sens *(golurile îi afectează pe toți),* iar aceasta era un soi de boală culturală de care suferea toată lumea. Dar, pe când analiza în gând întrebarea, a simțit mâna unei femei între degetele lui și a devenit conștient de durerea dinapoia ochilor; urla și răcnea în capul lui ca un tren ce oprește la peron, cu

[1] Panglica galbenă legată de un copac este un semn că o femeie își așteaptă iubitul să revină (n. tr.).

luminile aprinzându-se spasmodic, cu frânele scrâșnind, iar apoi s-a transformat... devenind mai precisă, ca și cum cineva ar fi bătut în cuie ochiul lui stâng, pentru a-l fixa de țeastă, cu lovituri de ciocan, izbituri într-o monedă de trei parale, și o durere înfiorătoare a cotropit spațiul gol din spatele ochilor lui, ștergând revelația pe care încerca să o trăiască, tocmai când încerca să îi dea un nume: *Dacă sunt singurul conștient de toate astea?* Un gând solitar, care l-a înghețat și nu i-a părut rău să-l vadă dispărând – lăsând doar o urmă de o clipă, precum o amprentă pe nisip, înainte de a pieri ca solul mort al rațiunii. A strâns mâna ce i se strecurase între degete.

– Doare, a spus el cu glas hârâit.

A văzut dungile obișnuite pe un fond întunecat furișându-se și dispărând când a încercat să se concentreze asupra lor, dar numai pe jumătate ca număr acum și doar pe partea dreaptă; cea stângă nu era decât acea suferință cumplită, ce îl sorbea, un fir de sârmă ascuțită ca briciul trecând prin ochiul lui stâng și pătrunzându-i în creier, fiind trasă din exterior, astfel încât aducea încordare cu sine pe tot parcursul. S-a străduit să deschidă ochiul sănătos, însă acesta era bandajat împreună cu cel suferind. S-a declarat recunoscător față de restul de puncte și dungi din partea dreaptă, unde măcar mai rămăsese ceva de văzut.

– Vă aduc ceva contra durerii, i-a zis femeia, cu glas șoptit.

– Mulțumesc.

A întins mâna şi a atins bandajele groase pe care le avea peste ochi. Banda de tifon îi acoperea mai toată fruntea şi o parte din obraji.

– O să-l anunţ pe chirurg că v-aţi trezit. Doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– În ce zi suntem?

– Miercuri.

– Aha.

A auzit zgomot de paşi pe podeaua tare şi i-a părut rău că nu pusese o altă întrebare, una despre April. Miercuri nu însemna nimic pentru el. Vreme de câteva minute, a rămas doar durerea, după care s-au auzit din nou paşi, urmaţi de un miros de colonie oarecum astringentă.

– Cum te mai simţi, domnule Remy?

Doctorul i-a pronunţat numele uşor anapoda, lungind e-ul, însă nu l-a corectat.

– Sunt doctorul Destouches. Chirurg oftalmolog.

Vocea doctorului stropit cu colonie era calmă şi distantă, ca aceea a unui disc jockey la un show de duminică pe un post de radio ce difuzează muzică de jaz.

– Mă doare serios.

– Aşa speram şi eu. E singura modalitate prin care aflu că mi-am făcut bine treaba.

Doctorul a adoptat apoi glasul unui profesor care ţine o prelegere.

– Traumele oculare post-operative dau un tip unic de durere, domnule Remy. Nu este o durere localizată, aşa cum se întâmplă în cazul unui picior rupt sau al unei arsuri la braţ. Pe acestea nu le poţi atinge;

e vorba de o durere generalizată – dar nu e o suferință. Este, concomitent, acută, dar și difuză.

Și-a dorit ca individul să termine de vorbit despre durerile pe care le simțea în acele momente.

– Organismul percepe chirurgia oculară ca pe o violare gravă a integrității lui, a continuat doctorul Destouches, un șoc unic la toate nivelurile. Ochiul, la fel ca pielea, nu este conceput să fie tăiat; sistemul nervos central nu știe cum să interpreteze acțiunea cuiva care se apucă să scotocească pe la etajele superioare.

– Dar de ce s-a efectuat operația chirurgicală?

– Nu mai ții minte?

– Nu.

– Ei bine, a zis doctorul râzând, cum văd semnătura ta aici, pe hârtia asta, presupun că anestezia vorbește acum în locul tău și că nu ți-am deschis craniul la întâmplare pentru a încerca să lipim retina la loc fără permisiunea ta.

– Ba nu. Am probleme atunci când trebuie să țin firul lucrurilor. Toate par să iasă din rând.

– Acesta este efectul anesteziei. O să începi să-ți recapeți reperele în următoarele câteva ore.

– Nu cred, a spus Remy, cu glas insistent. Asta se întâmplă de multă vreme. Am mereu niște goluri de memorie.

– Da, s-ar putea să capete acest aspect, dar nu te îngrijora. După ce trec efectele anesteziei, iar medicația contra durerilor își va face efectul, o să te simți ca nou, a zis doctorul și a răsfoit câteva pagini. În ce privește intervenția chirurgicală, îmi pare rău, dar nu

am reuşit să lipim la loc retina. Procesul de degradare era prea avansat. Aşadar, văzul cu acel ochi... este grav compromis, domule Remy. După ce vom scoate bandajele, vei mai vedea nişte imagini neclare, îndeosebi la marginea câmpului vizual, însă, în esenţă, ochiul acesta este... ca şi dus. Întunecat. Terminat.

S-a oprit, oferindu-i puţin timp de reacţie, după care a reînceput să vorbească.

– Nu cred că am mai văzut până acum nişte ochi ca ai tăi. A fost ca şi cum aş fi citit un manual. Degenerare şi desprindere, subţirimea retinelor. Lucruri remarcabile. Nu am mai văzut un ţesut atât de subţiat şi zdrenţuit la o fiinţă umană, doar la cadavre. Ca perdelele unei rulote, domnule Remy. Totul aminteşte de cearşafurile uzate dintr-un bordel. E ca şi cum...

– Gata, am priceput.

– Există suferinţe de vedere în cadrul familiei?

– Nu cred.

– Pentru că ai ochii unei persoane în vârstă de nouăzeci de ani. De aceea, trebuie să te întreb, ai venit cu avionul până aici?

– Încă mă aflu la San Francisco?

– Da.

– Înseamnă că am zburat până aici.

– Iar oftalmologul tău din New York a fost de acord cu asta?

– Nu. De fapt, el mi-a zis să *nu* călătoresc cu avionul.

– Ei, în acest caz, nu ai cum să-l dai în judecată pentru malpraxis.

Remy a auzit un foşnet de hârtii.

– Vestea bună, atâta câtă e, este că mai poţi vedea cu ochiul drept – asta, deocamdată. Există o sumedenie de impurităţi în câmpul vizual... puncte, dungi, şi altele asemenea.

– Da.

– Ei bine, dacă eşti unul dintre acei oameni care caută dâre argintii într-o ciupercă atomică, să ştii că le-am redus deja pe jumătate, a spus doctorul şi a râs de propria glumă, după care şi-a dres glasul. Te rog însă protejează-te şi ia trenul sau autobuzul până la New York. Ochii tăi sunt fragili ca o figurină origami, domnule Remy. La fel de fragili ca încrederea în sine a unei fete plinuţe la balul bobocilor. La fel de delicată ca...

– Da, am priceput.

Cuvântul *fragil* îl făcea să-şi aducă aminte de April; s-a întrebat dacă aştepta să-l vadă.

– Modificarea de presiune care se creează în zbor îţi face foarte rău, a continuat doctorul Destouche. Ai înţeles?

– Da, a zis Remy, urmărind cu îndârjire punctele ce se fugăreau în ochiul lui teafăr.

– O să scriu asta clar aici. Nu ai voie să zbori.

A auzit apoi scârţâitul pixului ce alerga repede pe hârtia unui blocnotes.

– Şi încă un sfat: ar trebui să mai renunţi la băutură. Cel puţin câtă vreme iei medicamentele. Ai venit aici cu un nivel de alcool în sânge de 0,39. Asta reprezintă de patru ori mai mult decât limita legală pentru şoferi, domnule Remy. Înţelegi ce vreau să spun?

– Să renunţ la băutură şi la zborul cu avionul...

*

Avionul s-a cutremurat şi a tresăltat, scoţând scrâşnete şi pocnete din piesele de plastic îmbinate, apoi a urmat geamătul motoarelor supersonice, încordându-se să smulgă aparatul din ghearele atracţiei gravitaţionale, iar când acesta a creat impresia că era cât pe ce să-i fie desprinsă carcasa de aluminiu, s-a eliberat în cele din urmă de sol şi a încetat să mai vibreze. Ajunsese în aer. Remy a deschis ochii, dar numai dreptul a răspuns, cel stâng rămânând captiv sub stratul de tifon. Avea în mână o sticluţă de whisky, aşa cum se oferă la bord. S-a uitat spre fotoliul din stânga, sperând să o vadă pe April, însă l-a descoperit pe Markham, care molfăia capătul unui creion, având faţa cuprinsă de gânduri a celui care rezolvă cuvinte încrucişate. Acesta s-a aplecat. Aşa. Şapte litere. Dezbinare. Ultima literă, ă. A treia literă pare să fie h.

A închis ochii şi s-a lăsat pe speteaza fotoliului. A deschis gura să rostească *schismă*, dar nu a reuşit să spună decât...

*

– Din informaţiile pe care am reuşit să le culegem în ultimele luni, a rostit rar agentul Dave, celula este alcătuită astfel.

Remy şi-a plimbat ochii prin sala de conferinţe. El şi Markham şedeau la o masă ovală, în fotolii rotative.

Dave, agentul înalt şi slab, care purta proteze corectoare, stătea în picioare, iluminat de ecranul mare al unui monitor montat pe perete, în faţa lor. Pe ecran apărea scris CELULA 93 şi o diagramă care lega şase capete prezentate ca siluete, aşezate într-o mică piramidă. Sub fiecare siluetă exista un număr: unu, doi şi trei pe rândul de jos al piramidei, patru şi cinci la mijloc, şase la vârf. Una dintre siluete, cea cu numărul cinci, era tăiată de o linie roşie; o alta, numărul doi, avea deasupra un semn de întrebare.

– „Astfel"? i-a zis Markham lui Remy, abia şoptit.

Dave s-a răsucit cu faţa spre ei.

– Ce e rău cu „astfel"?

– Nimic. Nu e... nimic.

Celălalt s-a întors către perete, apoi s-a întors din nou spre Markham.

– Ascultă. Sunteţi oaspeţi în cadrul acestei operaţiuni. De obicei, agenţia nu cooperează în acest mod. Risc să-mi tai singur craca de sub picioare. De aceea, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi oferi puţin sprijin. Şi profesionalism.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze. Am greşit, recunosc.

– Nouăzeci şi trei este o celulă clasică, mică, fără şef, o celulă *sui generis*, a explicat Dave, aruncând o privire scurtă, defensivă, către Markham, şi abia după aceea a continuat: Fiecare dintre membrii ei e în legătură cu unul sau alţi doi, dar niciunul nu cunoaşte decât unul sau doi membri, astfel încât, dacă vreunul dintre ei cade, ceilalţi doi sau trei au şanse de scăpare şi, în teorie, celula poate creşte la loc – ca un şarpe

care își pierde coada. De aceea pentru noi este important să descoperim cât mai mulți membri.

– De ce se cheamă Nouăzeci și trei? a întrebat Markham.

– Nu știm sigur. Probabil că grupul s-a format în 1993, deși majoritatea relațiilor dintre membri existau înainte de acea dată. O altă teorie, potrivit analizelor noastre, a fost că numele se referă la cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah și că scăzând cei șase membri se obține numărul nouăzeci și trei. Sigur, noi monitorizăm și posturile de radio din banda FM cu această frecvență, ascultăm scrisorile către realizatori, dedicațiile, listele de cântece, treburi din astea, a răspuns Dave și a apăsat cu degetul pe declanșator. Hai să aruncăm o privire la membrii celulei.

Pe ecran a apărut o fotografie alb-negru făcută de cei de la filaj, înfățișând un bărbat slab cu trăsături de arab, îmbrăcat cu o bluză lucioasă, vorbind la mobil în fața unei clădiri de apartamente.

– Obiectivul numărul unu: Kamal al-Hassan, născut și educat în Arabia Saudită, pătimaș și inteligent, vorbește perfect engleza... pasionat de mașinile sport japoneze. Probabil deziluzionat de America după ce, la vârsta de doisprezece ani, echipa lui din Taif a fost eliminată în prima rundă a Campionatului de baseball pentru juniori între 11 și 13 ani.

Fără să ridice ochii din agendă, Markham a întrebat:

– Pe ce post?

– Baza a doua. Bun la prindere, dar slab la bătaie. Curse mulțumitoare, dar o aruncare ce l-ar fi făcut

de rușine și pe un țânc de șase ani. Ca adult, s-a mutat în Siria, unde a lucrat ca agent, a colectat bani pentru cluburi sportive ale Jihadului, sub acoperirea de servicii oferite refugiaților.

Dave a apăsat din nou cu degetul mare pe declanșator și a apărut următorul diapozitiv, o fotografie a lui Kamal, de această dată în costum, coborând dintr-o limuzină.

– Avem motive să credem că a pătruns recent în țară, probabil prin Canada.

A apărut apoi o fotografie în care era un tânăr arab cu o înfățișare cunoscută, îmbrăcat tot în costum.

– Obiectivul numărul doi – fratele lui Kamal, Assan, care locuiește la Miami.

Remy a scos un sunet de mirare, dar nimeni nu a băgat de seamă. Era bărbatul torturat pe nava din largul coastei, în dreptul orașului Miami. S-a uitat la Markham, care i-a răspuns la privire, a mâzgălit ceva în agenda ținută în poală, apoi și-a întors ochii înapoi la ecran.

– *A locuit* la Miami. Sincer să fiu, nu știm unde se află acum. A dispărut de câteva luni bune. Am crezut că se opunea radicalismului profesat de fratele lui, dar probabil că se ascunde și pregătește ceva.

– Ai spus că o să-l eliberezi, i-a șuierat Remy lui Markham, care s-a mulțumit să privească netulburat drept în față.

– Următorul membru, a continuat Dave, și pe perete a apărut fotografia lui Bishir, așa cum... bine știți, este Tarzan, omul de contrainformații al agenției –

Bishir. L-am desemnat Obiectivul numărul trei, deşi el ne asigură informaţii. Sigur, cooperarea lui ne oferă un avantaj enorm asupra duşmanului nostru – biroul, a subliniat şi a aruncat o privire scurtă spre Markham şi Remy. Nu ţin să mă împăunez, dar credem că este cea mai clară penetrare a unei celule teroriste pe care a realizat-o vreo agenţie din SUA.

Markham a bătut politicos din palme, aşa cum se obişnuieşte în golf.

Dave a apăsat din nou pe declanşator şi lui Remy i-a fost de-ajuns doar o secundă ca să recunoască următoarea faţă.

– L-am identificat pe Numărul patru, considerat cel mai slab membru al grupului, cumnatul lui Bishir.

Era Mahoud, patronul de restaurant.

– Hai, fii serios, a spus Remy, incapabil să creadă. El nu e...

Însă Markham a întins mâna spre el, prinzându-l de braţ, şi a dat vag din cap.

– Mahoud Tasneem, pakistanez, este patron de restaurant în acest oraş. Nu suntem pe deplin convinşi nici de amestecul şi nici de motivaţiile lui... ştim doar că l-a contactat recent pe Bishir şi s-a oferit să se implice, probabil având rol de sprijinitor, asigurând transportul sau punând la dispoziţie o casă conspirativă.

Dave a apăsat din nou pe buton, iar pe perete a apărut o imagine pe care Remy a recunoscut-o: un bărbat care zăcea într-o baltă de sânge, pe trotuar. Era fotografia pe care i-o arătase Buff în maşină.

– După cum știți, Obiectivul numărul cinci, Bobby al-Zamil, a murit, a zis Dave, dregându-și glasul. A fost asociat cu Bishir. Inițial, v-am abordat în legătură cu March Selios pentru că Bishir a vorbit despre ea în cursul interogatoriului. A spus că a cunoscut-o prin intermediul lui al-Zamil, care avea relații de afaceri cu ea. Nu știm sigur de ce a fost eliminat; probabil că grupul dorea să-l îndepărteze deoarece era supravegheat ori poate își schimbase opiniile, ori poate a fost vorba despre un soi de reality show, iar ei au votat să renunțe la un membru. Indiferent cum ar sta lucrurile, mi se pare limpede că l-au ucis ca să nu pericliteze operațiunea.

Markham a dat din cap foarte convins.

– Însă, în loc să descurajeze grupul, moartea lui al-Zamil pare să-i fi mobilizat pe ceilalți, și mai curând i-a convins să accelereze programul. Așa ajungem la Obiectivul numărul șase, cel mai misterios membru al grupului. Nici măcar Bishir nu știe sigur numele lui adevărat. Ceilalți îl numesc *Ibn 'Arabi,* ceea ce pare să fie o referire ironică la un dascăl sufist pacifist. Noi l-am botezat Jaguarul.

– De ce nu Ghețărilă[1]? i-a sărit Markham în ajutor.

– Poftim?

– Știi ceva...? În locul vostru, l-aș fi numit Ghețărilă.

Dave s-a uitat mirat la el.

– Ghețărilă?

– Exact.

---

[1] *The Iceman Cometh (Soseşte Gheţărilă),* piesă de Eugene O'Neil, publicată în 1940 (n. tr.).

– Vrei să-i spunem Gheţărilă? Dar numele lui de cod e Jaguarul.

– Nu e cam... previzibil?

Dave şi-a dus mâna la piept şi, amărât, a zis:

– Nu, nu e previzibil... am preferat Jaguarul fiindcă există Tarzan. Înţelegi? E un animal.

– Da, bine. Dar nu e cam melodramatic?

Dave a părut afectat de critică.

– Şi Gheţărilă nu ar fi?

– E o aluzie literară. E mai sofisticată.

– *Top Gun* e o aluzie literară?

– Nu... dar Gheţărilă e un personaj dintr-o piesă de Eugene O'Neill.

Celălalt s-a strâmbat.

– Nu e cumva piesa aia cu nişte puşti ciudaţi, care încercau să înjghebeze un cor?

– Nu, acela e un muzical, *A Chorus Line.*

– Fiindcă mi s-a părut groaznic.

– Dar nu-ţi sugerez să dai numele cuiva din *A Chorus Line.* Spun că ar trebui să ai în vedere Gheţărilă pentru şeful celulei.

Dave a făcut un gest din umeri.

– Păi, nu mai pot. E prea târziu. Avem deja un Gheţărilă la Ryad. Ar fi derutant.

– Dar *Jaguarul?*

– Da. Jaguarul. În fine, cum ziceam, Bishir crede că...

– Jaguarul? a mormăit Markham.

Dave şi-a dres glasul.

– Bishir crede că grupul e finanţat de... *Jaguar.* Din păcate, nu avem idee de unde primeşte el banii ăştia.

Am urmărit firmele de caritate, conturile din Elveţia, vânzările de droguri, pieţele de energie, drepturile de autor pentru muzica country etc... dar până acum nu am obţinut nicio informaţie utilă. Nu avem decât cutia poştală a lui Bishir. Acum o săptămână, acolo a ajuns o carte poştală curată – fără nicio amprentă pe ea –, pe care era trecut un loc de întâlnire.

Cartea poştală a apărut pe ecran. Pe ea scria „Parcul WM 0800". De data aceasta, Remy nu a fost prea surprins recunoscând scrisul ca fiind al lui.

– Credem că la acea întrunire se vor stabili sarcinile. După ce se întâmplă acest lucru, există două opţiuni. Am avea posibilitatea de a-i prinde în timpul discuţiei, dar nu putem acţiona decât după ce ştim unde sunt toţi membrii, îndeosebi Jaguarul. Dacă acţionăm... pripit, riscăm să îi pierdem pe unii din plasă. Dacă ne mişcăm prea lent...

– E o cursă cu timpul, a intervenit Markham, apoi a chicotit, ţinând palma în dreptul gurii, ca un puşti de liceu care încearcă să-şi reprime un acces de râs în timpul orei.

– Poftim?

– Nimic, a făcut Markham şi s-a îndreptat de spate. Însă a închis ochii şi a pufnit din nou.

– Ce e atât de amuzant?

Celălalt a redevenit serios.

– Nimic. Chiar... nimic.

Rămânând cu ochii pe Markham şi având o expresie dezaprobatoare pe faţă, Dave a apăsat din nou butonul şi a apărut următoarea imagine.

– Aceasta este singura fotografie a celui pe care îl considerăm drept Jaguarul. Era o poză neclară, în care apăreau doi bărbaţi rezemaţi de balustrada unui feribot. La început, Remy a încercat să-l identifice pe cel din stânga, care părea să fumeze. Cel din stânga este Assan, a precizat Dave, apăsând butonul.

A apărut o imagine mărită a feţei Jaguarului, chiar mai neclară decât imaginea din care fusese preluată. Faţa lui nu se distingea. Remy s-a lămurit însă că bărbatul era mai în vârstă, probabil spre şaizeci de ani sau chiar trecut puţin, că era din orientul Mijlociu, cu păr cărunt, tuns scurt. Şi purta un pardesiu de lână, lung şi cenuşiu.

– A, nu se poate, a mormăit Remy.

Dave l-a ignorat.

– Acesta este Jaguarul, cel căruia i se spune *Ibn 'Arabi,* o aluzie ironică la islam ca religie a iubirii. Considerăm că a fost profesor la un moment dat şi probabil că i-a avut ca elevi pe unii dintre membrii grupului. Mai credem că este cetăţean american, foarte educat, şi deţine cunoştinţe privind explozivii...

– Ba nu, îl cunosc pe individ, a vorbit Remy.

– Mda, a făcut Dave şi s-a întors cu faţa spre imaginea confuză a Jaguarului. Aşa simt şi eu, a zis şi s-a apropiat de zid, uitându-se fix la imaginea neclară a bărbatului cu pardesiu de lână. Când, în cele din urmă, vezi faţa duşmanului, ţi se pare că îl cunoşti de o viaţă.

– Ba nu... a dat Remy să protesteze.

– A, mai există... o părere, a continuat Dave fără să se grăbească, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite.

Vine de la nivelurile cele mai înalte şi nu trebuie repetată în afara acestei camere, a precizat şi a inspirat adânc. Există unele... îngrijorări – aşa cum am subliniat, la nivelul cel mai înalt, că percepţia pericolului s-a...

– Subţiat? a spus Markham.

– Da. Şi credem că este contraproductiv ca publicul să îi considere pe duşmanii noştri drept o gloată de nebuni inofensivi, demenţi cu bombe în tocul pantofilor, nişte fanatici lipsiţi de eficienţă. Cu alte cuvinte, nu ne putem permite să capturăm o bandă de şoferi de taxi neînarmaţi şi operatori de moteluri.

Markham şi-a plimbat privirea prin cameră şi a ridicat din sprâncene, ca şi cum aceasta era o veste bună.

– Nu căutăm ceva şic. Nici măcar nu ar trebui să fie în mod necesar activ. Dar un duşman lipsit de arme este ca un câine fără dinţi. De aceea, nu trebuie să acţionăm decât atunci când inamicul va avea un dispozitiv demn de interes.

Dave a aşteptat până când a socotit că vorbele lui au avut efect, apoi a continuat:

– Iar atunci... va trebui să acţionăm rapid.

Şi tocmai când Remy era pe punctul de a se ridica în picioare ca să spună că totul era o nebunie, Markham a izbucnit într-un hohot de râs nervos, sacadat.

– Parcă e o competiţie cu moartea. O partidă de hochei împotriva răului...

*

April a deschis ușa apartamentului și l-a măsurat lung și glacial dinapoia lanțului întins. Purta blugi și o cămașă cu mânecă lungă, încheiată la toți nasturii peste o bluză.

Remy era plăcut surprins să se trezească în acel loc.

– Bună, a zis el.

Ea a refuzat să se uite în ochiul teafăr.

– Ce dorești, Brian?

– Ce s-a întâmplat?

– Ce vrei?

– Ce vreau? Vreau să... să te văd.

– De ce?

– Ca să stăm de vorbă.

– Despre ce?

Remy a rămas uimit de răceala ei.

– Mi-era dor de tine.

– Îmi spui ce vrei, Brian, sau nu?

– Păi... a făcut, nefiind nici el sigur de unde să înceapă. Mi se pare că sunt implicat în ceva și... nu-mi dau seama în ce anume. Simțeam nevoia să te văd.

În cele din urmă, ea a ridicat ochii și a părut să observe abia acum peticul de peste ochi. Însă nu a zis nimic în legătură cu el.

– Sunt convinsă că o să-ți dai tu seama până la urmă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el din nou. Nu-mi dai voie să intru?

S-a uitat pe lângă ea, în interior. Camera de zi era înțesată de cutii din carton. Tricourile erau stivuite pe cutia aflată cel mai aproape de ușă.

– April, pleci undeva?

– Da.

Lui i s-a părut că vorbeau prea încet și prea repede, ca niște actori care repetă o scenă pe care o cunosc bine.

– Mă mut.

– Cum asta? Unde?

– Brian, nu-i momentul.

– Și nu mă lași să intru?

– Nu. Nu te las.

– De ce?

– Sunt cu cineva.

S-a uitat pe lângă ea.

– Nu văd pe nimeni.

– N-ai cum să vezi stafii.

– Stafii? April, ce tot vorbești acolo?

– Te rog să nu faci asta, a zis, privind în pământ.

– Ce anume?

– Să te prefaci că nu-ți aduci aminte.

– Dar *nu* îmi aduc aminte. Niciodată nu-mi amintesc. Sufăr de golurile acelea de memorie.

– Da, a rostit ea, închizându-i ușa în nas. Așa ai spus...

*

Edgar arăta schimbat – mai în vârstă, mai sigur de sine –, deși poate că această impresie era creată de tunsoare. Chica era mai scurtă, cu o miriște pe tâmple și cu un mic smoc în față; fostele lui haine largi fuseseră înlocuite cu pantaloni strâmți, sport și o

haină de ploaie. Şi fizic era sigur mai solid, lucru observat de Remy şi înainte, ca şi cum puştiul ar fi ridicat greutăţi, iar gâtul lui osos fusese înlocuit de un soi de piedestal. La amurg, oprise din nou maşina de-a lungul străzii, în vârful dealului, vizavi de aceeaşi parcare a mallului. A urmărit totul printr-o lentilă a binoclului, a văzut traficul apărând de după creasta dealului şi, printre maşini, l-a zărit pe Edgar mergând pe trotuar. Aşa cum se întâmplase la vizita precedentă, s-a oprit în acelaşi loc, a sărit peste zid şi a aterizat în parcare. Hotărât ca de această dată să nu-l mai piardă din vedere, Remy şi-a luat de la ochi binoclul, a sărit din maşină şi a traversat strada printre vehicule. A alergat pe trotuar şi s-a căţărat peste acelaşi zid, simţind dureri în ochiul acoperit în timpul efortului. Ploua mărunt când a aterizat dincolo de zid, în parcare, răsucindu-şi glezna după ce a căzut un metru şi jumătate. Până să se ridice în picioare, l-a pierdut iarăşi pe băiat.

– Edgar!

Parcarea era decorată de trei lăzi mici în care se aflau copaci la capătul fiecărui şir, iar Remy a şontâcăit pe lângă maşini şi copaci pricăjiţi, ridicându-se pe vârfuri la fiecare câteva clipe ca să-l descopere.

– Edgar!

Pe trotuare şi prin curtea din centrul mallului se mişcau grupuri de oameni. Şoferul unui automobil a claxonat, iar el s-a tras deoparte din drumul lui. A ajuns astfel pe trotuar.

– Edgar!

A păşit cu fereală de-a lungul vitrinelor unor magazine, aruncând priviri iscoditoare în fiecare. O prăvălie de saltele japoneze. Un birou oferind servicii privind modul de declarare a veniturilor. Îmbrăcăminte de gravide. Materiale necesare petrecerilor. O specialistă în masaje. Importuri de obiecte din rattan, furnizori de articole pentru practicarea golfului, paturi de bronzare. Nu şi-a văzut fiul nicăieri şi, cu toată sinceritatea, nu şi-l putea imagina în vreunul dintre acele magazine sau birouri.

– Edgar! Unde eşti?

Îngheţate şi covrigei, recrutări pentru armată şi vânzări de chitare, telefoane mobile şi...

S-a oprit şi a privit concentrat către magazinele prin dreptul cărora trecuse. S-a gândit la tunsoarea băiatului. S-a apropiat cu precauţie de biroul care se ocupa de recrutări în armată. Faţada era superficială şi arăta ca şi cum mai tot spaţiul se afla în spatele unei singure uşi. Un sergent cu ochi de un albastru tulburător, cu o mustaţă subţire şi parcă fără bărbie stătea la un birou şi vorbea la telefon. A intrat. Sergentul a ridicat ochii şi a pus capăt convorbirii.

– Bună ziua, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Remy s-a uitat în jur. Acea parte a biroului era ca o faţadă falsă, un spaţiu redus, având o uşă ce dădea spre interior ori poate spre o ieşire prin spate.

– Nu cumva copilul meu a intrat aici?

– Poftim? a făcut sergentul.

– Edgar Remy, a rostit şi a făcut un semn către uşa ce se afla în partea din spate a aşa-zisului birou.

Un afiș prins de ușă înfățișa fața unui tânăr aspru, îmbrăcat în uniformă, pe fața căruia se vedeau pete negre de vopsea sub ochi, de parcă s-ar fi pregătit să participe la un meci de fotbal american. Sloganul zicea: *EȘTI PREGĂTIT?*

– Edgar e în spate, cumva?

Sergentul i s-a adresat pe un ton calm, liniștitor:

– Domnule, nu am dreptul să vă spun cine este aici decât dacă faceți parte dintre membrii cei mai apropiați ai familiei.

– Exact asta sunt.

A făcut un pas către ușă, dar sergentul s-a dovedit mai iute, luându-i-o înainte. Acum se aflau doar la vreun metru unul de altul.

– Ascultă, nu aveți nevoie de el. E doar un copil.

Soldatul i-a surâs cu căldură.

– Aceasta este o reacție obișnuită când se întâmplă ca un tânăr să se angajeze ca voluntar. E greu să recunoști că un copil a devenit bărbat.

– Nu are decât șaisprezece ani.

Sergentul a părut să fie sincer amuzat.

– Domnule, vă asigur că nu permitem unui tânăr de șaisprezece ani să se înroleze.

Asta nu l-a făcut pe Remy să se simtă mai bine. Ori Edgar avea optsprezece ani? Știa că timpul se scursese, dar i se părea imposibil ca băiatul să aibă vârsta necesară pentru a se înrola. Ori o avea?

– E vorba de o eroare. Nu ar trebui să se afle aici. Sper că nu a semnat nimic.

Sergentul l-a luat de braț.

– Uitați care e problema. După cum v-am spus, nu pot divulga cine este aici. Dar când un tânăr ia o asemenea hotărâre, nu există cale de întoarcere. Iar dacă se întâmplă ca acesta să-și fi pierdut tatăl și să vrea să facă ceva ca să-l răzbune, mi se pare greu să înțeleg cum cineva care ține cu adevărat la el ar putea socoti greșită o asemenea decizie.

– Sunt tatăl lui, a rostit Remy, fără să dea dovadă de prea multă convingere.

– Tatăl vitreg?

– Nu. Tatăl bun.

Sergentul a surâs cu un aer îngăduitor.

– Vă rog să mă ascultați, vă puteți socoti ce doriți. Am convingerea că nu este ușor să crești copilul altui bărbat. E vorba de o treabă ce presupune dăruire. Îmi dau seama că...

– Ascultă...

– Nu.

A rostit acest cuvânt atât de încet, încât Remy a trebuit să se aplece înspre el ca să-l audă.

– Vă rog să mă ascultați cu atenție. Mi-am păstrat răbdarea, domnule. Însă nu am de gând să stau nepăsător cât îi dezonorați pe tinerii și pe femeile care iau hotărârea altruistă de a îmbrăca uniforma militară, a spus sergentul, înclinându-și capul într-o parte și implorându-l pe Remy cu ochii lui de un albastru electric. Dacă nu doriți să respectați și să sprijiniți decizia acestui tânăr soldat, sunt silit să vă cer să plecați... înainte de a pângări amintirile frumoase pe care le are despre tatăl lui.

Remy a pufnit în râs; iar sunetul l-a şocat, părându-i-se uşor dement. S-a întrebat dacă, rupând-o la goană, putea să treacă de sergent şi să...

*

Uşa era uşor întredeschisă, iar April, cu ochii înroşiţi, stătea rezemată de ea.

– Brian, te rog. Mă torturezi de fiecare dată când vii.

Se afla în faţa uşii, adresând rugăminţi prin spaţiul liber lăsat de lanţul acum ceva mai strâns. A închis ochii, străduindu-se să alunge sentimentul că mai traversase un asemenea moment.

– April. Nu ştiu unde am greşit. Trebuie să mă crezi. Nu mai ţin minte.

– Deci, nu ţii minte.

– Nu.

– Nu mai ţii minte că m-ai părăsit într-o cameră de hotel din San Francisco?

– Asta am făcut? a zis şi s-a chircit de durere. Îmi pare rău. Înţelege, mi s-a desprins retina, a continuat, ducându-şi mâna spre peticul de tifon. Ochiul meu este...

Numai că ea nu a vrut să ridice privirea din pământ.

– Şi nu mai ţii minte că ai lăsat un bilet în care scriai că nu poţi rămâne alături de cineva care era îndrăgostită de o fantomă?

– A, îmi cer iertare, a spus şi a închis ochiul nevătămat. Îmi pare sincer rău. Nu am vrut. Te rog.

S-a uitat din nou la cutiile pregătite pentru mutare, care stăteau stivuite în apropierea uşii.

– Măcar zi-mi unde te muţi.

Ea s-a uitat în gol, pe lângă el.

– Am înapoiat banii.

– Ce tot spui? Despre ce bani vorbeşti?

– Cei de despăgubire. Banii pe care m-ai convins să-i obţin. I-am dat pe toţi. Avocatul a primit o parte. Le-am trimis ceva şi părinţilor lui Derek. Cât priveşte restul, i-am donat. Asta pentru cazul că acesta e scopul vizitei tale.

– Poftim? a exclamat Remy, rezemându-se de cadrul uşii. Nu, April. Nu mă interesează deloc banii. Niciodată nu m-a preocupat o asemenea problemă. Uite, nu ştiu ce am făcut... dar îmi pare rău. Ştiu că m-am purtat ca un dement, dar am nevoie de tine.

– Deci ai nevoie de mine.

A rămas stupefiat de lipsa oricărei inflexiuni din glasul ei. Nu văzuse niciodată această latură a ei.

– Hai să facem uitată această demenţă şi să... să mergem undeva. Vom trăi într-un hotel şi... ne vom cumpăra haine noi în fiecare zi. Ne vom schimba numele...

– Nu-mi vine să cred.

– Te rog. Sunt în stare de orice ca să revii alături de mine, a zis şi a luat-o de mână. Chiar nu pot face nimic?

– Cum să spun...?

April şi-a smuls mâna dintre degetele lui. A rămas cu ochii pe jumătate deschişi, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a adormi. Ţinând seama cât de adânciţi erau în orbite, efectul a fost glacial, dorit.

– Cred că ar trebui să nu te mai culci cu şefa mea.

După care, delicat, i-a închis uşa în nas.

Remy a rămas acolo vreme de o clipă, apoi capul i-a căzut pe...

*

Uşa unui alt apartament. A auzit hohote de râs dincolo de ea. A ridicat capul. Nu ştia cui îi aparţinea acea uşă. Se simţea ameţit, ca şi cum s-ar fi legănat în sus şi-n jos pe ocean, uitându-se în jur în căutarea unui obiect de care să se agaţe. A auzit sunet de paşi apropiindu-se şi, cu toate că nu-şi amintea să fi bătut, uşa s-a deschis şi l-a văzut pe Guterak, cu părul proaspăt tuns şi o sticlă de bere de import în mână.

– Hei, ştiam eu că o să reuşeşti! a spus şi s-a răsucit către McIntyre şi Carey, anunţând: Ce vă spuneam eu? Nu vă ziceam că hoţomanul ăsta n-o să scape premiera mea? Acesta este un adevărat prieten. Dar fiţi atenţi, şmecheri şi nerecunoscători ce sunteţi. Hai. Vino înăuntru, domnule!

Guterak părea mai slab, mai ales la umeri şi piept, ca şi cum ar fi pierdut în greutate în locurile în care nu trebuia, ca o versiune la scară redusă a unui popic. Şi părul lui arăta diferit, aranjat şi dat cu gel, căpătând un aspect intenţionat dezordonat. O femeie slabă ca o trestie, cu păr scurt şi negru, de asemenea ciufulit, aşeza tăvi cu mâncare – nachos cu şapte straturi şi pâine cu spanac – pe măsuţa de cafea

a lui Guterak, în faţa lui Carey şi McIntyre, care stăteau alături unul de altul pe canapea, fiecare cu câte o sticlă de bere în mână. Cei doi s-au uitat peste umăr şi l-au salutat din cap.

– Tara, a spus Guterak, neapărat trebuie să vii să faci cunoştinţă cu noul nostru oaspete. E Brian Remy, cel despre care ţi-am povestit. Am petrecut multe nopţi în aceeaşi maşină. Am lucrat în echipa bossului până când şmecherul ăsta a plecat, găsindu-şi un locşor călduţ la un birou, iar după aceea s-a dus şi a reuşit să-şi găsească nu ştiu ce suferinţă care îl scuteşte de serviciu. În ziua aceea, am trecut amândoi prin aceeaşi experienţă cumplită.

– Da, mi-ai povestit, a zis ea, iar lui Remy i s-a părut că a surprins o undă de iritare în glas.

Femeia s-a apropiat; mai tânără cu cel puţin cincisprezece ani decât Guterak, o fată la limita dintre isteaţă şi dură: ochi verzi, tăioşi ca raza de laser, şi un cercel în nara dreaptă.

– Remy, a spus Guterak, cât de politicos a putut, ea e Tara. Lucrează la compania de producţie cu care am semnat contractul şi se pare că ea manifestă o atracţie nesănătoasă faţă de poliţişti bătrâni.

Şi-au strâns mâinile.

– Am auzit o mulţime de lucruri despre tine, a zis ea.

După ce fata i-a dat drumul la mână, conştient de propria suferinţă, Remy a dus degetele la peticul de tifon aflat peste ochi. S-a întrebat în sinea lui de ce nimeni nu făcea aluzie la ochiul suferind.

– Şi, cum te simţi pensionat înainte de termen, jivină leneşă ce eşti? l-a întrebat McIntyre, care stătea cu o bere în mână pe salteaua japoneză a lui Guterak.

– Înseamnă că nu te supără prea tare spatele, a spus Carey, şi o parte din umplutură a căzut din foaia de tortilla în palma lui. Văd că mergi încă drept.

– N-am nimic la spate, a rostit Remy încet.

– Vino cu mine. Hai să-ţi dau o sticlă de bere, a zis Guterak, însoţindu-l în bucătărie.

Remy şi-a plimbat privirea prin încăpere, remarcând fotografiile copiilor lipite pe uşa frigiderului. A luat sticla de bere şi a reuşit să tragă o înghiţitură sănătoasă. S-a aplecat peste masă.

– Paul, ascultă-mă... Am nevoie de ajutorul tău. Sunt prins într-o chestie... Nu ştiu... se întâmplă nişte lucruri nebuneşti şi... probabil că mă aflu de partea celor răi.

– Da, ai cam dat-o în bară, bătrâne. Am stat de vorbă cu April. Mi-a zis că te-ai culcat cu şefa ei. Unde ţi-a fost mintea?

– Ai vorbit cu April?

Guterak s-a lăsat spre el.

– Cine ar fi crezut că ne vom alege cu nişte gagici atât de tinere, ia zi?! Ca şi cum ni s-ar fi acordat încă o şansă în privinţa sexului, nu? Ca şi cum am fi renunţat la neveste pentru tipele astea. Nu, serios, trebuie să te întorci la ea. Pe coate şi genunchi, omule, dacă e nevoie.

– Nu, nu e vorba doar de April. Paul, am pierdut firul cu totul. Fac lucruri de care nu-mi aduc aminte. E ca şi cum aş fi două persoane într-una.

S-a aplecat şi mai mult spre Guterak.

– S-a întâmplat treaba asta la Miami, apoi am ajuns la San Francisco... după care apare chestia asta cu pecan şi cu raţă, plus acel arab îmbrăcat cu un pardesiu de lână... şi, Doamne, încep să cred că... – şi, în timp ce cuvintele i se formau în gâtlej, şi-a dat seama de adevărul acelui gând – îmi închipui că... acest lucru rău se va întâmpla, indiferent ce aş face.

– O sun mâine pe April. O să stau de vorbă cu ea.

– Dar eu nu mă refeream la April!

– Paul! s-a auzit glasul răcnit al Tarei, din cealaltă încăpere. E gata.

– Hai cu mine, domnule. Sunt convins că vrei să vezi treaba asta.

Guterak a intrat în camera de zi, iar după ce a rămas singur o clipă în bucătărie Remy l-a urmat. A rămas în partea din spate a încăperii.

La televizor era în plină desfăşurare show-ul cu poliţişti, despre care se susţinea că era *scos din titlurile de primă pagină ale ziarelor.* Suna muzica – *dum-dum* –, după care a urmat prima scenă: un comisionar împingea un cărucior pe care era un televizor cu ecran mare şi a dat de un cadavru. În următoarea scenă, doi detectivi stăteau ghemuiţi alături de un cadavru. Remy cunoştea prea bine acel ritual: întotdeauna, întâi apărea cadavrul, apoi treaba detectivului era să se deplaseze în diferite locuri din oraş ca să discute repede cu diferiţi oameni, punându-le una sau două întrebări, după care trecea la următorul interogatoriu, ca să fie sigur că-l prindea pe ucigaş înainte de începerea procesului în cea de-a doua parte a filmului. Aparatul

de filmat descria o mișcare panoramică pentru a prezenta victima: un tânăr bărbat arab, răsfirat pe un trotuar. Obiectivul aparatului de filmat s-a îndreptat către fereastra de la care omul se prăbușise, accidental sau, neîndoielnic, neaccidental.

Remy s-a îndreptat de spate și a privit spre Guterak, însă acesta nu a reacționat în niciun fel.

Spectacolul continua. Polițiștii îi interogau pe martori; unul dintre ei, lucrător în domeniul social, care locuia în aceeași clădire, le-a declarat detectivilor că a recunoscut pe cineva pe trotuar, imediat ce bărbatul a zburat pe fereastră – un fost polițist, pe nume Bruce Denny, care se pensionase recent din cauza unor probleme pe care le avea cu coloana. Laboratorul criminalistic mai deținea o amprentă plantară, recoltată de la locul faptei, și se dorea compararea acesteia cu urma pantofilor purtați de Bruce Denny.

Remy și-a dus mâna la gură. A privit în jur, dar nimeni altcineva nu găsea ceva ciudat în ceea ce urmăreau în acele momente.

Duf-duff... Unul dintre detectivi l-a preluat pe Bruce Denny de la aeroport pentru a-l lua la întrebări. În cadrul show-ului, acesta purta un pansament peste un ochi. Remy a dus din nou mâna la bandaj.

– Paul, Dumnezeule mare! a început el.

– Ssst, a făcut Tara.

Detectivul l-a întrebat pe Denny ce măsură aveau pantofii lui. Erau numărul 44 – aceeași măsură ca amprenta plantară de la locul crimei, aceeași pe care o purta și Remy. Apoi, Bruce a întrebat dacă putea avea

încredere în detectiv. E posibil ca el să fi fost prezent la locul faptei, a mărturisit, dar nu-şi aducea aminte. A declarat că avea unele probleme cu memoria, că apăreau anumite „goluri". Şi l-a invitat apoi pe detectiv să-l urmărească.

– Să te urmăresc? a întrebat detectivul.

– Da. Urmăreşte-mă.

– Cum adică... să urmăresc ceea ce spui?

– Nu. Urmăreşte-mă pe unde merg. Cred că sunt amestecat în ceva şi vreau să aflu despre ce este vorba.

În aceeaşi clipă, a apărut prima reclamă.

Incapabil să creadă ceea ce vedea, Remy s-a uitat la Guterak.

– Dumnezeule, Paul, nu cumva ai...?

– Sst... a făcut el şi a ridicat mâna, arătând spre televizor. Uite că vine.

Emisiunea TV s-a întrerupt pentru a transmite reclame, iar Remy a remarcat cât de firesc se întâmpla totul, o lume care se suprapunea alteia, iar detectivii dispăreau, iar cei doi puşti stăteau într-o cameră de zi dintr-un apartament din suburbii – *semănând cu casa Carlei şi a lui Steve,* a gândit Remy – privind concentrat pe o fereastră, în vreme ce luminile de avarie se rostogoleau pe feţele lor.

– Grozav! a spus unul dintre ei.

Pe măsură ce muzica, din ce în ce mai tare, urla înapoia lor, aparatul de filmat s-a deplasat, concentrându-se asupra unui pompier şi a unui poliţist care stăteau pe stradă, discutând şi făcând gesturi spre locul ce impunea intervenţia de urgenţă, un amestec

ameţitor de lumini sfredelitoare şi de benzi pe care se interzicea accesul. Iar poliţistul era Guterak. El şi pompierul s-au întors către aparatul de filmat, fiind filmaţi de jos, ca nişte supereroi.

– Când apare beleaua... a zis pompierul.

– Iar ea sigur apare... a continuat Paul.

Imediat după aceea amândoi au arătat către aparatul de filmat şi au rostit la unison:

– Trebuie să iei un mic dejun sănătos! Micul dejun al eroilor!

Tăietură: o masă însorită, la dejun. Pe ea, două cutii de cereale, aranjate la un unghi perfect; înapoia lor, copii în centrul imaginii, devorându-şi cerealele ca şi cum n-ar fi mâncat nimic vreme de luni întregi. Fiecare cutie arăta ca un drapel al Statelor Unite; pompierul apărea pe una dintre ele, Guterak, pe cealaltă, cu un aer serios, privind în gol. Datorită magiei create de televiziune, ambii bărbaţi făceau semne din ochi de pe cutii.

Aparatul de filmat a revenit asupra puştilor telegenici, ale căror linguri dădeau pe afară de bunătatea fulgilor de ovăz, ce ofereau putere şi suflet.

– Eu m-am ales cu fulgii! a spus unul dintre ei, iar lui Remy i s-a părut că a detectat o vagă dezamăgire la acel băiat, care avea parte şi de feliuţe de banană în cerealele pe care le consuma.

– Eu am căpătat jeleuri! a zis celălalt puşti, fără nicio rezervă.

Apoi naratorul a rostit cu glas profund: „First Responder. Cerealele eroilor."

Când totul s-a terminat McIntyre, Carey şi Tara au bătut din palme. Remy nu a ştiut cum să reacţioneze.

– Scumpule, a spus Tara, ai ajuns vedetă.

– Tu ce părere ai, Brian? a întrebat Guterak.

Însă, înainte de a apuca să răspundă, Remy a simţit momentul strecurându-se pe lângă el şi...

*

În zori, amatorii de jogging dădeau deja roată peluzei în formă de rinichi. Sunetul paşilor era reflectat de zidurile ce înconjurau parcul. Remy stătea pe treptele ce duceau spre parc, deasupra ierbii presărate de boabe de rouă. Avea în mâini o carte deschisă, însă se uita dincolo de ea, spre câmpul umed. Se obişnuise deja să vadă cu un singur ochi şi să se uite pe după colţuri. Câteodată se întreba dacă nu cumva aceasta era o imagine mai precisă asupra lumii, fără golurile dintre ochi, acea mică distanţă pe care creierul o umplea şi o corecta. Iar în legătură cu punctele oarbe şi-a pus întrebarea dacă nu existau amănunte pe care acum le putea vedea numai el, lucruri care îi scăpau unei persoane cu vedere binoculară.

În parc, o femeie care plimba un câine de talie mică s-a uitat în toate părţile, după care i-a îngăduit animalului să se uşureze în bucăţile de scoarţă de copac presărate în locurile de joacă. Ceva mai aproape, un bărbat fără adăpost dormea la marginea zonei cu gazon, făcând fluviul alergătorilor să se despice aşa

cum se întâmplă în cazul unui bolovan mare aflat în mijlocul unui râu. Remy a numărat șase alergători într-o tură, iar în următoarea au apărut șapte, nouă, și apoi doisprezece, ca și cum ar fi văzut în mod accelerat. Parcul a început să fie scăldat în lumina soarelui. Aproape toți cei ieșiți la jogging aveau căști miniaturale în urechi, ascultând o muzică pe care doar ei o auzeau, fiecare fiind astfel cât se poate de singur în acele momente. Curând, alergătorilor li s-au alăturat primii navetiști, traversând încet parcul, în drum spre cartierul financiar, amintind de globulele roșii ce se îndreaptă spre o rană.

Femei cu pantaloni strâmți, de culoare închisă, și pantofi sport cărau genți uriașe; bărbați în costume pășeau plini de importanță și hotărâre, răstindu-se în telefoanele celulare. Remy s-a gândit la altă dimineață, îndepărtată, presantă, de sfârșit de vară, sugerând o toamnă răcoroasă, ziua alegerilor de nominalizare[1], cu oameni oprindu-se să voteze, ducându-i pe copii la școală sau la creșe, apoi mergând la birourile lor, așezându-se la mesele de lucru, aranjându-și fotografiile, verificând lista de întâlniri, așa și-a imaginat-o pe April, al cărei soț reîntors de curând plecat la serviciu, îngânând o melodie în surdină în timp ce umblă prin casă, socotind că viața ei a revenit la matcă, descoperind telefonul lui, ascultând mesajul și sunând-o pe sora ei la locul de muncă, și March plângând la

[1] În cadrul alegerilor de nominalizare, numite și primare, partidele își stabilesc candidații pentru următoarele alegeri generale (n. tr.).

biroul ei – ambele considerând că dimineaţa aceea era cea mai nefericită din viaţa lor, *neştiind nimic,* până când un urlet grav a spintecat aerul dimineţii...

Bărbatul fără adăpost s-a ridicat. Era un negru purtând blugi pătaţi de grăsime şi un hanorac. S-a întins şi imediat s-a apucat de treabă – până şi cei fără căpătâi trebuie să fie ambiţioşi aici, a gândit Remy, cerşetori clasa întâi –, iar mâna lui întinsă nu făcea decât să propulseze fluviul de trecători înainte. Majoritatea ridicau mâna să-l împiedice să ceară ceva, dar unii clătinau din cap şi, în cele din urmă, un bărbat s-a lăsat derutat, devenind generos, drept care, în vreme ce vorbea pe mobil, fără să-şi dea seama, a vârât mâna cealaltă în buzunar şi a scos o monedă pe care i-a întins-o cerşetorului, ca şi cum acesta ar fi fost o poartă unde trebuia să introducă un jeton.

Alte două gesturi de respingere, apoi a mai păcălit un bărbat, unul cu trăsături de ins din Orientul Mijlociu. Remy a ridicat capul. Bărbatul era... Kamal, fratele lui Assan, Obiectivul numărul unu. Era sigur. Purtând un blazer albastru şi pantaloni cafenii, arăta ca o versiune mai firavă a lui Assan... ca o ramură din acelaşi copac, dar mai de sus. Ducea un pachet învelit în hârtie brună, amintind de ambalajul unui sandviş. Agitat, şi-a plimbat privirea prin parc. A încercat să scape de insistenţele cerşetorului, care l-a prins de braţ şi părea hotărât să-i spună ceva. În cele din urmă, Kamal a dat din cap şi a continuat să meargă, până când a ajuns la o bancă, pe care s-a aşezat ţeapăn, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. A pus sandvişul pe

bancă, alături de el. Remy şi-a consultat ceasul. Era opt fără trei minute.

La ora opt fix, de banca pe care şedea Kamal s-a apropiat o siluetă. Era Bishir, omul agenţiei din interiorul grupului. Purta un hanorac. S-a aşezat şi s-a prefăcut că nu-i vorbeşte celuilalt. După un moment, Obiectivele numărul unu şi doi s-au ridicat, la câteva momente diferenţă, şi au pornit spre stradă. De astă dată, sandvişul trecuse în mâna lui Bishir. Au mers alături, dar se mişcau stângaci, străduindu-se atât de mult să nu atragă atenţia asupra lor, încât arătau ridicoli.

Remy a coborât grăbit treptele şi a ajuns în spatele celor doi. Aceştia au traversat strada cu paşi rari şi s-au oprit în dreptul unei şcoli primare, având un schimb de cuvinte în faţa gardului frumos din cărămidă şi fier forjat. Kamal a făcut un gest către o porţiune a gardului ce semăna cu un vapor plutind pe o mare cu valuri mici, iar Remy a dus mâna la peticul ca de pirat pe care îl avea la ochi şi a simţit că îngheaţă. *Nu o şcoală. Nu cumva să încerce aşa ceva la o şcoală...*

Au început să meargă, iar el s-a plasat din nou în urma lor. Când au trecut de un colţ, l-a văzut pe agentul Dave stând într-o maşină parcată, alături de un bărbat pe care nu l-a recunoscut. Agenţia controla tot ce se desfăşura în acele momente? Trebuia să-l mai urmărească pe Kamal? Un moment mai apoi, Kamal şi Bishir au dispărut pe scările ce duceau spre o staţie de metrou. Dave şi celălalt agent au pornit grăbiţi pe urmele lor.

Asta era tot? Remy își îndeplinise rolul? La urma urmelor, pesemne că era posibil ca, dacă se lăsa purtat de evenimente, așa cum se desfășurau ele, lucrurile să se aranjeze. Traficul începea să se înviioreze. Poate reușea să mănânce micul dejun...

Apoi Kamal a ieșit din gura de metrou pe partea opusă a străzii. Singur. S-a deplasat rapid pe trotuar, pornind într-un fel de alergare ca să se dea la fund. El s-a uitat zadarnic în jur după Dave, iar acum celălalt fugea spre intersecție. Remy a traversat strada în goană, încercând să arate ca o persoană care vrea să prindă un autobuz, și a rămas la distanță mare de Kamal, care își legăna capul în timp ce mergea, amintind de o șopârlă. Remy se simțea disperat din cauza emoției și confuziei. Trebuia să-l oprească pe Kamal? Se întâmpla ceva? Și-ar putea da seama dacă se întâmpla ceva?

A rămas în urma lui, căutându-l din ochi pe Dave, dar agentul era de negăsit. Reușise Kamal să scape de urmărire? Obiectivul doi a cotit spre nord, apoi spre vest, sud și, în cele din urmă, iarăși spre est – o tură completă a intersecției. A stat în urma lui, la cel puțin jumătate de intersecție, străduindu-se să se poarte nonșalant, lucru dificil de realizat în ritmul stabilit de Kamal. Se oprea când și când, chipurile pentru a-și verifica ceasul, apoi mergea înainte.

Kamal s-a grăbit spre un grup de clădiri publice. Remy a simțit o undă de disperare furioasă. Aici, totul putea deveni o țintă potențială. Cupole, arcade și coloane, masa în stil neoclasic de la capătul intersecției,

o clădire ce-ţi lua respiraţia privind-o. Oricare dintre ele ar fi reprezentat ţinte uşoare, a gândit, toate înţesate de oameni şi având o încărcătură simbolică. Şi-a adus aminte de o hartă a atracţiilor turistice din centrul oraşului, pe care o văzuse cândva şi a gândit: întregul oraş e o ţintă. În faţa lui, Kamal s-a oprit brusc, s-a uitat peste umăr şi a cotit scurt la stânga, dispărând într-o clădire frumos ornamentată la exterior, una pe care Remy nu o remarcase până atunci, vârâtă între alte construcţii mult mai mari.

S-a grăbit să recupereze terenul, dar nu era sigur dacă s-ar cuveni să intre, însă nici nu voia să-l scape din ochi pe Kamal, care putea ieşi dintr-o clipă în alta. S-a furişat într-un părculeţ de peste drum, de unde vedea toată clădirea. A rămas înapoia unui copac şi a examinat atent faţada măreaţă, care, acum observa, era ca o hartă codificată. Trei arcade de la parter făceau loc unui şir de coloane înalte de trei etaje, urma o porţiune superioară, ca a unui tort de nuntă etajat, pe care se înşirau statui ale unor bărbaţi – oameni faimoşi pe care nu-i recunoştea, care se uitau de sus la el şi îl judecau, bărbaţi care aşteptau evenimente istorice. Chiar dominând strada de la acea înălţime, bărbaţii păreau reali, după cum şi pliurile hainelor sculptate în piatră arătau reale. Deasupra statuilor, din acoperiş, împungeau spre cer lucarne bombastice, cămine pentru heruvimi, vulturi şi scuturi, un alfabet simbolic, indescifrabil, care a stârnit în el o mai veche dorinţă de a avea mai multă educaţie, suficientă ca să lămurească semnificaţia provei unei

corăbii sau soldatul și fecioara de pe o latură, și indianul și pelerinul de pe cealaltă, care îl priveau cu o răbdare funebră, care îl îngrozea așa cum nu i se mai întâmplase până atunci.

Ceva aflat la centură a scos un bâzâit. S-a pipăit și a descoperit un telefon mobil prins de curea. Deschizându-l, l-a lipit de ureche.

– Aș vrea să te provoc la un joc, i-a zis o voce foarte cunoscută.

Era a bărbatului care purta pardesiu de lână. Mai exact Jaguarul.

Numește textul sacru: *Omorâți-i unde-i prindeți și alungați-i de acolo... Iar schisma e mai rea decât omorul*[1].

– Unde ești? l-a întrebat Remy, plimbându-și privirea roată prin parc, și ochii i-au rămas din nou la statuile de pe clădirea din fața lui.

– Ascultă încă una: *Să nu-ți faci chip cioplit și nici vreo asemănare cu ceva din câte sunt în cer, acolo sus, ori din câte sunt pe pământ, aicea jos...*[2] Ia spune, de unde este fiecare? i-a cerut și a scos un sunet ca un bâzâit. Nu, îmi pare rău. Răspunsul corect este că nu are importanță, decât poate în legătură cu întrebarea dacă am fost creați din țărână sau dintr-o picătură de sânge.

– Unde ești acum? a repetat Remy.

– Și fiindcă veni vorba de chipuri cioplite, uite ceva ce nu pricep, i-a zis Jaguarul în receptor. Sunt

---

[1] *Coranul*, 2:191, versiunea George Grigore („schisma" are sensul de necredință) (n. tr.).

[2] *Biblia, Ieșirea*, 20:4, versiunea Bartolomeu Anania (n. tr.).

atâția oameni care *cred* cu sinceritate că l-au văzut pe Satana în fum în acea zi. Nu ți se pare că e cam demoralizator să lupți cu fanatismul ignorant, de Ev Mediu, când jumătate dintre oamenii pentru care te bați cred că diavolul trăiește într-un nor de fum și cenușă?

Remy și-a dus mâna la armă și a pornit prin parc, uitându-se pe după copaci.

– Unde ești? a întrebat Remy printre dinții încleștați.

– Sunt exact unde mi-ai spus să fiu.

– Unde?

– Chiar aici.

Remy s-a răsucit.

– *Cine* ești?

– Te rog. Nu e momentul cel mai potrivit să...

– Se zice că organizezi și finanțezi un grup. Că te ocupi de achiziționarea de explozivi.

– Exact, i-a răspuns omul, ca și cum acest lucru ar fi fost evident. Cu banii pe care mi i-ai dat tu. Îmi pare rău. Aveai nevoie de chitanță?

– Banii pe care ți i-am dat *eu?*

A început să se simtă din nou amețit. Și-a adus aminte de plicul cu bani.

– Dar... au zis că ești...

– Că sunt ce?

– Jaguarul, a rostit el încet.

– Jaguar? Nu. Serios? l-a zeflemisit celălalt. Îngrozitor. Dumnezeule, toți oamenii agenției sunt niște idioți? Uite, ți-aș fi recunoscător dacă nu vrei să-ți periclitezi munca spunându-le amatorilor acelora

despre mine... Dar să fim serioşi – *Jaguar?* Cum de le-ai permis să-mi facă aşa ceva?

Parcă lipsit de vlagă, Remy s-a rezemat de trunchiul unui copac.

– Ce părere ai de Gheţărilă? Ori ceva ce reflectă educaţia pe care am căpătat-o – Doc, de pildă? Transmite-le că a fi numit jaguar mi se pare jignitor din punct de vedere cultural şi rasial. Zi-le că ţi-e teamă că voi depune o plângere pentru încălcarea drepturilor civile. Asta ar trebui să-i bage în sperieţi pe prostănacii ăia scorţoşi.

– Eu nu... a pronunţat Remy şi a dus mâna la frunte, încercând să înţeleagă. Vrei să spui că... lucrezi pentru noi?

– Pentru noi? a făcut omul şi a izbucnit în râs. Regret, dar ideea ta despre *noi* are tendinţa de a fi cam fluidă, prietene. *Ori eşti cu noi, ori...* ce? Voi treceţi dintr-o tabără în alta fără nicio discriminare... vă înarmaţi duşmanii şi vă miraţi când vă treziţi împuşcaţi cu propriile arme. Îmi pare rău, dar istoria nu se împarte în ciclurile voastre mărunte, de patru ani, după cum vă ţineţi alegerile. *Sunteţi cu noi?* a rostit bărbatul şi a râs, liniştindu-se. La fel de bine, întreabă-mă dacă sunt aliat cu vântul.

– Ascultă. Vreau doar să ştiu... a zis Remy, închizând strâns ochiul teafăr. Eşti cumva...?

Nu a reuşit să găsească vorbele potrivite.

– Vrei să faci rău unor oameni?

– Care oameni?

– Oameni nevinovaţi, a scrâşnit el.

Bărbatul a râs.

– Asta nu aduce deloc precizări.

– Simt că înnebunesc.

– Da... şi eu cred asta câteodată, a spus omul la telefon, şi o clipă glasul lui a sunat înţelegător. Uneori mi se pare că am înnebunit. Iar apoi, alteori...

S-a auzit un foşnet, şi omul a adăugat.

– Bun. Băiatul vostru a preluat pachetul. A luat-o din loc. E rândul vostru.

Remy s-a răsucit printre copaci şi l-a văzut pe Kamal părăsind clădirea frumos ornamentată, de această dată cu un pachet mai mare, într-o geantă de umăr. S-a apucat să-l urmărească din nou pe jos, deşi nu ştia sigur cum să procedeze. Încă ţinea telefonul lipit de ureche.

– Alteori, a continuat Jaguarul la telefon, nu te întrebi dacă nu cumva toţi *sunt* nebuni? Cu pelerinii lor de piatră şi cu soldaţii lor de marmură, cu fecioarele lor în paradis şi cu demonii lor în fum? Câteodată cred că sunt ultima persoană întreagă la minte.

Iar apoi...

*

Remy a ţâşnit pe alee, ocolind un morman de cartoane, un suport pentru biciclete şi câteva pubele de gunoi din plastic. A ieşit pe strada îngustă, între scările de incendiu a două clădiri vechi care acum aveau intrări noi, elegante. S-a oprit şi a privit în jur.

Într-acolo voise să alerge? Ceva anume – activitatea, inima care-i bătea turbată – a făcut ca petele din ochiul teafăr să roiască precum niște albine stârnite. Ochiul stâng – întunecat ca o fereastră cu geamul vopsit – palpita înapoia stratului de tifon. Gâfâind, a privit în jur, spre strada din fața lui. S-a uitat spre stânga. Apoi spre dreapta.

Și atunci Kamal a țâșnit pe după colțul din stânga lui, privind peste umăr în timp ce a sprintat pe trotuar, ducând geanta de umăr ca pe o minge uriașă de fotbal american. În timp ce îl urmărea din ochi, bărbatul a trecut ca săgeata printre două mașini parcate și a gonit în stradă. Remy a rămas încordat pe trotuar, între două intersecții, neștiind ce să facă – asta, până când l-a văzut pe Markham țâșnind pe după același colț, fluturând în aer o armă și fugind la douăzeci de pași în urma tânărului, dar pierzând teren. Remy a ocolit un automobil parcat. Kamal l-a observat și a încercat să-l ocolească, dar el a sărit, l-a lovit în plin cu umărul și, fiind mai masiv, l-a aruncat spre stradă. Geanta sport a lunecat sub o mașină. Kamal a dat să se ridice, dar Remy s-a azvârlit asupra lui, împingându-l cu fața în jos spre asfalt, ținându-i un genunchi pe spinare. L-a prins de încheietura mâinii și a spus calm:

– Dă-mi și celălalt braț.

Pe obraz îi apăruseră broboane de sudoare lipicioasă. Tânărul și-a oferit brațul, iar Remy i l-a răsucit la spate, făcându-l să scoată un geamăt.

– Bună treabă ai făcut, a zis Markham, apropiindu-se gâfâind.

A scos din buzunar doi şoricei de plastic şi i-a aruncat lui Remy, care i-a plasat peste încheieturile lui Kamal, a împins capetele prin fante şi le-a strâns straşnic. Markham a vârât mâna sub automobil şi a tras afară geanta sport.

– Ce avem aici? Un mic dar pentru marele Satana?

– Faci o greşeală, a spus Kamal, stând cu faţa lipită de asfalt.

– Singura greşeală pe care am făcut-o e că nu te-am împuşcat în fund când ai fugit de mine. Şi te-am văzut aruncându-te la pământ ca o fată.

– E o eroare, a susţinut tânărul.

Apoi Remy a auzit scrâşnet de pneuri, iar o maşină a apărut de după colţ şi a oprit zgomotos în faţa lor, proptindu-se parcă pe roţile din spate şi ridicându-şi botul, ca un bidiviu cabrat, după care a încremenit. A văzut cum doi indivizi mătăhăloşi, cu tricouri şi şepci de baseball, au coborât din maşină cu armele scoase, având nişte fire albe ce le atârnau din urechi. Unul dintre ei era cerşetorul unsuros, sugerând un om fără adăpost, pe care îl văzuse în parc.

– Dă-te dracului jos de pe el! s-a răstit celălalt – agentul cunoscut, cel cu mustaţa strâmbă şi cu şapca pe care scria BUFF.

Markham se afla încă în stradă, având în mâini geanta sport.

– Voi cine sunteţi? a întrebat el.

Buff i-a pus în faţă un mic portofel.

– Ce-ar fi să ne ziceţi şi nouă de ce v-aţi apucat să-l hărţuiţi pe omul nostru de contrainformaţii?

– Ce spui? a exclamat Markham, năucit.

Lui Remy aproape că i s-a făcut milă de el.

– E informator al biroului?

– Ce dracu', Remy? Am fost cât pe ce să penetrăm acest grup de demenți, și apăreți voi, ca să ruinați totul.

– Îl cunoști pe ăsta? l-a întrebat Markham pe Remy.

– Să vă ferească Domnul, i-a zis Buff lui Markham, dacă ne băgați bețe-n roate la operațiunea asta, vă spintec și vă golesc măruntaiele ca la pești. Ați priceput?

De această dată, Remy s-a simțit înaintea evenimentelor. Nu ai cum să-i dai de cap, a gândit el. Chiar dacă *vrei* să procedezi corect; poți jura să acorzi atenție, să te concentrezi, să analizezi indiciile. Însă imediat ce pornești pe calea asta, nu mai are nicio importanță. Orice drum duce spre același loc, evenimentele sunt ca apa care se grăbește să ajungă valvârtej la gura de canalizare. Fără nici cea mai mică ezitare, s-a dat jos de pe Kamal, a tăiat cătușele de plastic de la încheieturile acestuia și l-a ajutat să se ridice.

Avea ochii încețoșați.

– Animalele astea mi-au ucis fratele, a murmurat el către Remy. Nu am vrut să-i ajut, de aceea l-au omorât pe Assan... Ăștia nu sunt musulmani. Sunt animale. Aș fi în stare de orice ca să-i opresc.

Și, în acel moment, Markham s-a lămurit în legătură cu toate.

– Uf, pentru numele lui Dumnezeu, a făcut el, înălțându-și brațele și răsucindu-se ca un aruncător de baseball care tocmai a terminat de făcut cursa.

E cineva în grupul ăsta care *nu* a devenit informator al vreunei instituții guvernamentale?

*

Cubiculele erau pustii, luminile stinse. Remy s-a uitat la ceas. Era trecut de zece – *sigur e noapte* –, iar personalul care lucra în sala de îndosariere era liber, evident. A urcat pe un scaun și a văzut că se găsea în mijlocul unei încăperi uriașe și că doar stâlpii, aflați la depărtare de patru metri și jumătate sau șase metri unul de altul, mai fragmentau acel labirint alcătuit din cubicule. La fiecare colț al încăperii, o ușă dădea spre exterior, iar deasupra fiecăreia se vedea câte un semn de mărimea unui afiș cu o zicere memorabilă a președintelui.

A coborât de pe scaun și a privit în jur. Stătea într-un cubicul. Avea în față o măsuță cu un computer, două fișete și un coș pentru hârtii. O ramă în care se găsea o fotografie de studio a unui tânăr în cămașă de flanel, alături de doi copii, era fixată cu magneți de masa de lucru, alături de un teanc de hârtii ce trebuiau rezolvate.

A extras un document din maldăr. Acea filă nu era pârlită, nici ondulată de arșiță. Ca și hârtia din hangarul de avioane, era mai recentă, reprezentând un extras de cont curent al unei cărți de credit de către o femeie din Sandpoint, Idaho. Se vedea o rubrică subliniată cu un marker galben – o donație

către o organizaţie caritabilă numită AfganChild-Relief. A frunzărit celelalte pagini, majoritatea fiind chitanţe recente.

A împăturit extrasul de cont, l-a băgat în buzunar şi a continuat să se deplaseze printre cubicule, toate identice, deosebindu-se doar prin fotografiile de pe mesele de lucru. În cele din urmă, a ajuns la capătul acelei săli de sortare şi s-a trezit lângă una dintre uşile mari. Deasupra era un citat dintr-o cuvântare a preşedintelui, cerându-le cetăţenilor să-şi extragă „tăria din curajul şi rezistenţa tuturor colectivităţilor". A trecut de uşă şi a ajuns pe un coridor lung, ce ducea spre biroul lui. A mers pe coridorul tăcut, păşind prin dreptul birourilor cufundate în întuneric. La capătul îndepărtat lucea o lumină pierită. A trecut de biroul propriu şi a continuat să meargă până la ultima uşă, cea pe care scria SECRET. Dincolo de ea se vedea o lumină venind dintr-o cameră din spate.

A respirat adânc şi a deschis-o.

Anticamera era întunecată şi pustie. Era o recepţie, împodobită, cu o canapea şi un birou cu margini rotunjite şi pereţi tapetaţi, pe care, înrămate, se vedeau coperte de reviste, certificate şi fotografii. O uşă ce dădea spre partea din spate a biroului stătea uşor întredeschisă. A înaintat prin sala de recepţie şi a deschis uşa larg.

Bossul stătea la un birou mare cât un pat matrimonial, ţinându-i o predică tânărului scriitor „la negru", care dădea aprobator din cap şi lua notiţe, în timp

ce murmura „cele mai bune exemple fiind militarii și crima organizată".

Șeful cel mare a ridicat privirea.

– Bună, Remy.

– Ce căutați aici? a întrebat el.

Bossul și-a consultat ceasul.

– Cum adică? Eu sunt în grafic. Tu ai întârziat. Și, fiindcă veni vorba... s-a întrerupt și a îndreptat degetul spre tânărul scriitor. Prima regulă a unei conduceri eficiente este gestionarea mai bună a timpului decât a banilor. Oricine e în stare să facă bani. Doar liderii fac timp.

Tânărul și-a notat totul.

– Cum ați pătruns aici?

– Cum am pătruns... unde? a făcut el, mutându-și privirea de la scriitor la Remy și înapoi. Cum am pătruns în propria mea companie?

Remy a făcut un pas îndărăt. Și-a plimbat privirea prin birou. A văzut o platformă cu bandă pentru exerciții de mers și alergare, o canapea, un televizor și un aparat DVD. Pereții erau acoperiți cu fotografii înfățișându-l pe boss alături de lideri ai lumii și făcând tururi cu celebrități prin Zona Zero. Într-o astfel de poză, regina îl făcea cavaler. Alături se găsea o imagine în care își strângea mâna cu președintele. Dedesubt stătea un certificat înrămat, emis de Biroul Libertății și Recuperării, care lăuda Secure Inc., pentru „prețuitul ajutor acordat în cadrul Războiului împotriva Răului".

– Ce s-a întâmplat? a întrebat bossul, ridicându-se în picioare. Ești cumva bolnav?

– Cam aşa ceva.

S-a lăsat să pice pe un scaun. Mintea lui a derulat amintiri privind întâlniri anterioare cu bossul, încercând să reînvie fragmente de dialog, ca să descopere vreun amănunt din ceea ce ştiuse.

Bossul i-a făcut un semn tânărului scriitor de memorii, care şi-a împins ochelarii pe nas, şi-a adunat lucrurile şi a ieşit din încăpere.

După ce au rămas singuri, s-a aplecat peste birou către Remy.

– Sigur te simţi bine? Sper că nu te epuizezi lucrând.

– Lucrez pentru dumneavoastră.

Celălalt s-a uitat fix la el.

– Nu... nu lucrez pentru guvern... într-un caz secret.

– Sper că ticăloşii ăia de la agenţie nu încearcă să mi te fure. Şi nici ăia de la birou. Ascultă, Brian. Ştiu că eşti îngrijorat fiindcă misiunea asta se încheie, dar nu e totuna cu sfârşitul. După aceea vom avea alte misiuni. Şi nu voi uita contribuţiile tale, dacă asta te îngrijorează. Nu vom duce lipsă de oportunităţi pentru cineva cu capacităţile tale unice de...

Pauza făcută de el a părut lungă, deliberată.

– Organizator.

Remy a scos extrasul de cont curent pe care îl subtilizase dintr-un cubicul.

– Scoatem bani din asta?

Parcă jignit, bossul s-a îndreptat de spate.

– Brian, şi tu, şi eu ne slujim patria. Ne-am oferit să facem treaba de care guvernul nu a fost în stare.

A încercat apoi o altă abordare.

– E așa cum am declarat în propunerea noastră: în lumea de azi, nu există nicio deosebire între civili și soldați, între afaceri și guvern. Sectorul privat reprezintă suprema operațiune secretă. Nu vom câștiga acest război dacă nu folosim cea mai puternică armă a noastră: economia de piață. Tu însuți ai afirmat asta.

– Acum n-aș mai face la fel, a spus Remy cu glas slab.

Bossul a făcut un semn scurt prin care respingea vorbele lui.

– N-are importanță cine ce a spus. Sunt convins că ai afirmat ceva, a zis și a suspinat. Uite, îmi dau seama cum te simți. Te asigur. Curând, activitatea ta se va încheia. Totul s-a pus în mișcare, iar la sfârșit laudele vor fi adresate altora. Înțeleg. Dar noi vom ști adevărul, Brian. Eu și tu... noi vom ști ce am făcut.

A dus mâna la buzunarul de la piept, a scos un plic și l-a împins peste birou către Remy.

– Uite. Ultimii bani pentru începerea acțiunii, a rostit și s-a ridicat, începând să-și îmbrace pardesiul.

Remy a desfăcut plicul, a văzut teancurile de bancnote de o sută de dolari. A simțit că i se usucă gura.

– Dar dacă renunț?

Bossul s-a răsucit să-și ia geanta diplomat de pe birou. A surâs.

– Dacă renunț? a zis Remy, gândindu-se la April. Ce se întâmplă dacă... dacă plec?

Celălalt l-a măsurat îndelung.

– Ce se întâmplă, Brian? Ceri cumva o creștere a onorariului?

– Nu, nu cer mai mulți bani. Renunț la tot.

– Ai de gând să-ți abandonezi propria operațiune, chiar când a ajuns să dea roade? Nu-mi vine a crede, a făcut el, cu un zâmbet. Sigur, ești liber să procedezi și astfel. Ți-ai jucat rolul. Dar pune-ți următoarea întrebare: dacă se întâmplă ca cineva să sufere pentru că nu ai reușit să duci operațiunea la bun sfârșit... vei fi în stare să accepți asta?

Remy a simțit că i se face rău. S-a gândit la Jaguar, la Markham și Dave, la Buff. Și-a adus aminte de Assan când era pe vas și la modul în care Kamal a dat vina pe teroriști, la al-Zamil, zăcând pe trotuar și la felul în care Dave a pus asta pe seama teroriștilor. A lăsat capul să-i cadă între palme.

Bossul se apropiase, iar acum îi șoptea insistent la ureche:

– Știu că a fost greu. Știu că te-ai bănuit până și pe tine însuți... dar, cu toată sinceritatea, crezi vreo clipă că vreunul dintre noi s-ar amesteca în ceva ce nu ar fi fost absolut necesar? Pe moment, o să fac uitată sugestia că nu ai încredere în mine... Este limpede că nu ai încredere în tine.

Remy nu a reacționat în niciun fel.

– Hai. De ce anume ți-e teamă?

– Că voi dezlănțui ceva rău.

– Că tu *provoci?* a zis bărbatul și a râs. Dumnezeule, un picuț de înfumurare? Brian, mai uită-te și tu în jur. Trăim într-o lume dezbinată. Nici tu, nici eu nu am provocat acest lucru. Nu noi am făcut borta din inima acestui oraș și nici oamenii care vor să vadă

distrus modul nostru de viaţă. Ceea ce se întâmplă acum avea să se întâmple, indiferent dacă noi ne implicam sau nu. Am ştiut mereu că era inevitabil un alt atac.

– Dar toţi indivizii ăştia lucrează pentru...

– Aceşti *indivizi*... sunt duşmanul. Aceşti indivizi desfăşoară acţiuni antiamericane şi gândesc antiamerican, altfel nu s-ar afla în cătarea armelor noastre. Aceşti *indivizi* urăsc libertăţile noastre. Nu tu ai *provocat* scrisorile ce instigă la răzvrătire şi nici discuţiile pe care le-au purtat ei. Trebuie să-i descoperim pe cei capabili de acest soi de barbarie şi să-i împiedicăm chiar înainte ca ei să se gândească la aşa ceva.

Apoi bossul a lăsat impresia că-şi caută cuvintele potrivite pentru a-l face pe Remy să priceapă.

– Uite, vânătorul nu poate stârni păsările fără să trimită câinele în tufişuri. Firma mea a fost angajată să sperie păsările. Noi am pus la dispoziţie câinele. Iar el nu pune întrebări. Nu-şi face griji în legătură cu cauzele. El goneşte încotro i se comandă. Latră. Iar apoi...

Şi-a îmbrăcat pardesiul.

– Aşteaptă ca raţele să cadă.

În timp ce se încheia, a clătinat din cap.

– Brian, vrei să ştii ce a provocat asta? Totul? O să-ţi spun.

Şi-a plimbat ochii roată prin biroul elegant, de parcă abia atunci l-ar fi observat prima oară.

– Pune-ţi întrebarea: ce anume provoacă foamea?

N-a aşteptat răspunsul lui Remy, ci a rosit:

– Foamea.

*

Cutia de bere Guinness i se potrivea perfect în mâna dreaptă, iar în stânga ţinea un puc de la jocul de shuffleboard de masă. Remy s-a uitat în jur.

– Cred că n-ar trebui să mă aflu aici, a zis el.

– Dar unde ar trebui să fii? l-a întrebat un bătrân care stătea rezemat de masa de joc.

Remy s-a holbat la el – era Gerald Addich, bătrânul a cărui agendă de întâlniri o găsise în moloz. Capul lui era dominat de urechile uriaşe şi de smocul de păr cărunt şi ondulat care îi cădea pe frunte. Vorbea cu o pronunţie gravă, de irlandez la a treia generaţie în America, stând cu capul aplecat puţin în faţă, ca şi cum ar fi fost prea greu să-l poată ţine drept.

– Nu ştiu. Dar se întâmplă ceva... şi probabil că ar trebui să intervin.

– Mereu se întâmplă câte ceva. Dar, dacă nu ştii în ce alt loc ar trebui să te afli... locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. E rândul tău, căpitane Hook.

Barul era mic şi aglomerat, iar Remy juca shuffleboard cu acel moş scund, care era atât de palid, încât părea aproape străveziu, aşa cum era îmbrăcat cu un costum antic, având o batistă albă aranjată dichisit în buzunarul de la piept şi purtând pantofi fără şiret, cu o insignă aurită pe bombeu.

– În orice caz, nu poţi pleca decât după ce-ţi voi răspunde la întrebare, a spus bătrânul.

– Bine, a făcut Remy şi a aruncat pucul pe tabla de joc.

– Hei, acum asta da şansă, a zis bătrânul, când discul s-a rotit şi a alunecat către capătul tablei, a stat acolo, nehotărât preţ de un moment, după care a căzut. Pe o planetă cu o atracţie gravitaţională mai mare. Vai, pirat lacom ce eşti. Îţi dai seama că nu faci niciun punct dacă iese de pe capătul mesei. Ţi-am explicat, nu?

Remy a luat o gură de bere.

– Cred că da.

– Bine, atunci. Ce m-ai întrebat? A, da. Voiai să afli cum ştie omul dacă a făcut lucrul potrivit. Băiete, ăsta-i un fleac.

Bătrânul şi-a împins buza de jos în afară, iar bărbia i-a alunecat în jos, dispărând în gât.

– Îndrăznesc a afirma că omul nu ştie niciodată, a zis, aplecându-se în faţă. Dar, deşi s-ar putea să nu ştie dacă a făcut lucrul *potrivit*... O să-ţi spun următoarele: în general, el ştie când face lucrul *nepotrivit.* Dar nu asta era întrebarea ta.

– Nu?

– Nu. Cred că tu de fapt întrebi, dacă nu mă înşel, despre acest oraş.

– Oraş?

– Nu oricare *oraş. Acest* oraş. Ascultă: Ştiu că netrebnicul arogant la care lucrezi îşi închipuie că el a inventat acest loc, dar nu e adevărat. Am lucrat pentru Lindsay[1] când era boss şi fiecare zi de la Dumnezeu

[1] John V. Lindsay (1921–2000) primar al New Yorkului între 1966 şi 1973 (n. tr.).

era un dezastru care l-ar fi distrus pe bătăușul la care lucrezi. Păi știi tu ce-a fost în șaizeci și șase în Browns și în est? Negri revoltați, cei de la relații publice luându-se la harță cu Guineas, a fost un adevărat război acolo. Un război. Și copilul acela de trei ani, Russell Givens – îl mai ții minte pe micuțul Russell Givens?

Remy nu auzise acel nume.

– Cum l-ar putea cineva uita? Vezi tu, uite care e treaba: avem o memorie instituțională ca o târfă la cea de-a patra căsătorie. Bietul Russell a fost împușcat într-o zi de la un balcon. Am trimis cincizeci de polițiști, iar ei au fost primiți cu o ploaie de confetti, numai că erau de fapt cărămizi, pantofi, sticle de bere incendiare...

Bătrânul scund a aruncat un puc pe tabla de joc, iar piesa lui s-a oprit frumos în zona de trei puncte.

– Ia te uită! Mona, mai trimite două beri încoace! a strigat el, fluturând cutia goală deasupra capului. Mie și prietenului meu tulburat – cum spuneai că te cheamă?

– Remy.

– Da, Freddie. Știi ce m-a frapat, Freddie? Russell Givens ar avea acum, da, cam patruzeci și ceva de ani, nu? a zis bătrânul și a clătinat din cap. Cam vârsta ta. Sigur că toți rămânem la vârsta la care murim. Așa că Russell va avea oricând tot trei ani. Și eu voi fi mereu bătrân.

Addich s-a uitat în gol preț de o secundă.

– Așa, da... Șaizeci și șase? Lucrătorii din transportul public fac grevă... dacă vrei să vezi un oraș paralizat,

fă-i pe şoferii de autobuze şi pe cei de la metrou să intre în grevă. Doi ani mai târziu, au urmat gunoierii, munţi de gunoaie în tot Lower East-ul, coji de fructe în putrefacţie, mirosea de parcă tot Manhattanul murise – apoi profesorii din O-Hill, toate sindicatele din oraş s-au deşteptat în aceeaşi zi şi au zis: „Ia să i-o facem noi oraşului." Rockaways, Bushwick, South J, Corona – toate zonele astea bolboroseau şi se topeau în dogoarea verii, şi se părea că fiecare cartier devenea tot mai sărac şi mai rasist şi mai violent cu fiecare zi ce trecea – oraşul luase foc. Dar aveam şi atunci musulmani nebuni, cei de la Five Percenters[1] ucideau evrei în Heights, asta până când cineva l-a doborât pe bossul lor, a spus şi l-a prins pe Remy de braţ. Oraşul era un butoi cu pulbere. E rândul tău, băiete.

A aruncat un puc, iar acesta a alunecat pe toată suprafaţa mesei, ajungând la capăt, a ezitat ceva mai mult decât la prima încercare, după care a căzut.

– Pompierii trebuiau să plece la incendii înarmaţi cu bastoane şi pistoale. Oamenii puneau foc doar ca să aibă şansa de a bate o echipă de pompieri – unii obişnuiau să le fure echipamentele, pantalonii, chiar şi maşinile. Am trimis poliţişti ca să-i protejeze pe pompieri, iar apoi a trebuit să trimitem alţi poliţişti ca să-i apere pe poliţiştii însărcinaţi cu protejarea

[1] Organizaţie sau sectă islamică, înfiinţată în Harlem în 1964, care susţinea supremaţia negrilor, afirmând că Dumnezeu este negru (n. tr.).

pompierilor care urmau să stingă incendiile! Aveam câte trei-patru incendii pe zi, iar foarte curând, mașinile au încetat să mai pătrundă în anumite cartiere... și așa se mistuiau zone întregi, iar exact în toiul lucrurilor, amintind de vreo toantă de prezentatoare a vremii la televizor care îți spune că în august e cald, a apărut și Kerner, care a ținut să ne dezvăluie ceva ce știam prea bine: avem polițiști rasiști și ghetouri aglomerate.

Bătrânul a făcut un pas înainte și a aruncat un puc, făcându-l să alunece pe placa de lemn până când a ajuns să se oprească exact lângă primul. În aceeași clipă a sosit și chelnerița cu două beri.

– Plătește-o pe fată, Barbă Albastră. Și dă-i un bacșiș sănătos, ca și cum ai avea vreo șansă să o cucerești.

I-a întins fetei o bancnotă de zece dolari.

– Și nu mai vorbesc de hippy!

Bătrânul a clătinat din cap și a ridicat privirea spre Remy, iar ochii lui au lucit ca două pietre minuscule, bine lustruite.

– Mai tot Village-ul arăta ca un circ. Radicalii de la Columbia apăreau peste tot răcnind: „La zid, mamelor!" Proteste în fiecare zi, protestatari care protestau împotriva altor protestatari. Și nu era ca astăzi, cu doamne în costume de jogging, care demonstrează în pauza de masă. Aveam de-a face cu foști condamnați care dădeau cu cărămizi. Agitatori convinși. Polițiștii nu mai știau cui să-i spargă tărtăcuța, așa că le crăpau tuturor tărtăcuțele, a spus și a clătinat din cap. Așa că le crăpau capetele până la ultimul. Hai, e rândul tău.

S-a concentrat pentru ca pucul să nu mai cadă de pe margine și a aruncat doar până la jumătatea tablei, de-a lungul mantei din dreapta. Piesa a alunecat pe masă, a atârnat o clipă și a căzut.

– Ești cel mai prost jucător de shuffleboard pe care l-am văzut. În concluzie, gunoiul l-a doborât pe Lindsay. Iar în cele din urmă, tot orașul s-a transformat în gunoi – școlile duhneau, serviciile erau proaste, criminalitatea crescuse, parcurile și metroul erau adevărate spectacole de groază, polițiștii erau corupți și prin toate acțiunile noastre nu făceam decât să înrăutățim situația. Dacă-i plătești mai bine pe lucrătorii de la salubritate ca să adune gunoaiele, profesorii fac grevă. Dacă trimiteai polițiști ca să pună capăt protestelor și ei îi băteau pe protestatari – ceea ce genera alte proteste –, trebuia să trimitem și mai mulți polițiști.

S-a întors, l-a prins pe Remy de braț și i s-a adresat cu glas gros, mârâit:

– Orașul ăsta... e un loc uriaș, tinere. Un monstru. Nu-ți închipui câte lucruri pot merge rău într-o zi. Așa era orașul condus de Lindsay, orașul pe care, în parte, l-am condus și eu. Vreme de zece ani, acest loc era de nelocuit. O hazna. O hazna de nelocuit. Și apoi știi ce s-a întâmplat? Ai idee?

Remy a așteptat. Bătrânul s-a apropiat și mai mult, ajungând atât de aproape, încât s-ar fi putut săruta.

– Lucrurile s-au înrăutățit, a șuierat el. Șaptezeci și șase... șaptezeci și șapte? Atunci a fost cel mai rău, un adevărat iad. Droguri. Bande. Falimente. M-am mutat de patru sau de cinci ori.

Apoi bătrânul s-a îndreptat de spate şi a rămas un moment pe gânduri.

– După care s-a petrecut ceva. Ceva... neaşteptat. Un miracol.

– Ce anume? a întrebat Remy.

Addich a luat o gură bună de bere.

– M-am dus la... o plimbare. Într-o noapte nu puteam să adorm, aşa că m-am trezit devreme, înaintea zorilor. Şi m-am dus să mă plimb. Era primăvară. Aerul era proaspăt şi curat. Şi, lucru uimitor... patronii de mici magazine stropeau florile, puştii livrau ziarele, şi am văzut şi doi tineri care stăteau pe treptele de intrare, alături de clădirea unde locuiam eu, ţinându-se de mână, în acea întâlnire pe care ar fi vrut-o eternă. Şi atunci am avut un şoc. Oraşul ăsta e un loc nemilos. Doamne, ce dur e. Dar se trezeşte în fiecare dimineaţă. Indiferent ce i-ai făcut în noaptea dinainte. Tot se trezeşte.

Bătrânul s-a retras un pas. Apoi a înaintat ca să arunce pucul şi a scrutat faţa lui Remy.

– Când i-am văzut la televizor pe demenţii ăia din Orientul Mijlociu... ţopăind şi sărbătorind pentru că nişte nebuni uciseseră trei mii de oameni... ştii ce-am gândit?

Remy a clătinat din cap.

– Am gândit: *Duceţi-vă dracului.* Într-un an bun, ucideam şi noi cam tot atâţia. Oraşul ăsta nu se sinchiseşte de tine. Sau de mine. Sau de ei. Sau de Russell Givens. Oraşul ăsta se sinchiseşte de colectarea gunoaielor. Şi de mersul trenurilor. Ăsta-i secretul... lucruri pe

care tâmpiții aceia nu le vor avea niciodată. *Nu poți* sfârteca acest loc. Mai ales *acest oraș*. O facem noi înșine de trei sute de ani. Și, al naibii, crește întotdeauna la loc.

*

Luna era o simplă dungă, o feliuță argintie de coajă de lămâie atârnând între două clădiri. Un nor scămoșat a lunecat pe sub ea, parcă trăgând o linie de subliniere, după care s-a scurs mai departe. Remy stătea la fereastra dormitorului din apartamentul lui, privind printre scările de incendiu la clădirile aflate pe cealaltă parte a străzii. S-a retras de la fereastră și a lăsat draperia să cadă. Și-a rotit capul să se dezmorțească, a tras pe el o pereche de blugi și s-a uitat la ceas. Era patru fără un sfert. S-a așezat pe marginea patului să-și lege șireturile, verificând mai întâi să nu aibă pe pantofi vreo pată de sânge.

Voia să se plimbe, să ajungă la acel loc unde mai avea probabil vreo șansă de a înțelege rostul lucrurilor. Și-a luat pardesiul de pe un scaun și a părăsit apartamentul, a mers pe coridor, a coborât scara și a ajuns la intrarea cu arcadă. S-a uitat de-a lungul străzii. Pustiu; trotuarele luceau în întuneric. Aerul era răcoros și limpede, ca și cum în acea dimineață ar fi sosit un transport nou cu camionul, cel vechi fiind strâns și ambalat în cutii de gunoi. Din stradă, a privit în sus, spre fereastra apartamentului. A început să meargă.

Străzile luceau ca după o ploaie înviorătoare, însă cerul era senin şi glacial. A aspirat mirosurile dimineţii: fum de camioane, ape uzate, covrigei, dar nu a descoperit mirosul acela şi a rămas surprins că nu reuşea să detecteze aroma cunoscută. Ce se întâmplase? Crezuse că nu va mai scăpa de miros. Acum şi-l amintea doar vag, dar aroma în sine se deosebea de amintirea ei, aşa cum melancolia se naşte din tristeţe.

A trecut printre două maşini parcate şi a traversat strada pustie. S-a oprit când a văzut o maşină cunoscută parcată neregulamentar, la un bloc depărtare de apartamentul lui, alături de un hidrant. S-a îndreptat spre ea şi s-a uitat în jos, către scaunul şoferului, unde Paul Guterak stătea rezemat pe spate, dormind, sforăind slab şi având gura întredeschisă. Purta o scurtă pufoasă de iarnă, având cusături orizontale, şi ţinea un binoclu pe după gât. În poală se vedea un blocnotes. A văzut ce scria pe paginile deschise: „0212: Obiectivul BR revine în apartament. 0224: Stinge lumina." A rămas câteva clipe cu mâna pe parbriz, după care a bătut încet în geam.

Guterak a tresărit, s-a uitat în jur, apoi a ridicat ochii spre Remy şi a părut derutat. În cele din urmă, a coborât geamul.

– A, salut! Tocmai... a zis, dar nu a găsit cuvintele potrivite pentru a continua.

Remy s-a lăsat pe vine lângă geam.

– Pot să văd blocnotesul?

– A, a făcut Guterak şi i-a întins carnetul. Sigur. Înţelegi... tu mi-ai cerut să...

– Da, ţin minte.

Jurnalul era început cu luni în urmă, deşi lipseau câteodată zile întregi. Fiecare pagină avea o dată scrisă în partea de sus; dedesubtul datei erau trei coloane, indicând cu notaţii militare orele la care pleca şi locurile unde se ducea. S-a uitat prin notaţii şi a văzut apartamentul lui April, casa Carlei şi a lui Steve („rămas în maşină"), deplasări la bibliotecă şi la tribunal şi la diverse baruri şi restaurante. A văzut apartamentul lui Nicole şi biroul Secure Inc. De două ori, Paul îl urmărise până la aeroport, dar nu-l urmase şi înăuntru. Era ciudat să-şi vadă viaţa astfel, şi acest lucru era mult mai puţin misterios decât se aşteptase. A constatat că şi-a amintit aproape tot ce scria în jurnal şi a rămas uimit cât de inutil era totul, văzând locuri şi ore fără niciun context, fără nicio *explicaţie.*

Paul a căscat.

– Îmi pare rău, dar nu am reuşit să fiu mai complet. Am făcut şi eu ce-am putut. Nu mă mai ţin balamalele. Te-am pierdut din ochi de nenumărate ori şi am uitat cum se procedează.

– Ba nu. E foarte bine.

I-a înapoiat carnetul prin geamul deschis. S-a uitat spre prietenul lui.

– Ţi-am spus cât de mult mi-a plăcut reclama în care apari?

– Ţi-a plăcut? Mulţumesc, domnule. Asta înseamnă enorm pentru mine.

– Ai fost grozav.

– Nu ți s-a părut că arăt gras în comparație cu pompierul acela?

– Nu. Arăți foarte bine.

– Mulțumesc! a zis Paul, după care s-a îndreptat de spate pe scaun și a clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească gândurile. Hei, pot să te întreb ceva?

– Sigur că da, a încuviințat Remy, proptindu-se de cadrul geamului.

Paul s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi temut că îl aude cineva.

– Te simți vreodată ca și cum lucrurile s-ar îndepărta de tine?

Remy a zâmbit.

– Acum câteva seri, stăteam cu Tara și mă vedeam apărând în reclama aceea, și jur pe bunul Dumnezeu, să mă tai și n-aș fi putut să înțeleg ce se petrece. Cum să spun, ar trebui să fiu cât se poate de fericit. Dar singura persoană cu care voiam să văd asta era... Stacy. Din atâta lume... vaca aia nerecunoscătoare. Dar jur... a fost ca și... Am avut acel moment... Sincer, nu știu cum am ajuns în situația asta. Înțelegi? Ți s-a întâmplat vreodată așa ceva?

– Paul, ar trebui să te duci acasă.

Guterak a dat din cap. A coborât privirea spre volan, dar după aceea s-a uitat din nou spre Remy.

– Tara m-a părăsit.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Reclama s-a difuzat. Am rămas fără gel de păr. Cine știe? a zis și a ridicat din umeri. Poate c-am vorbit prea mult despre ziua aceea.

– Îmi pare rău.

– Cum se face că tu nu povesteşti niciodată? Orice poliţist pe care-l cunosc vorbeşte, chiar dacă nu a fost acolo. Însă tu... tu nu.

– Nu-mi amintesc prea bine.

– Nimic?

– Nu.

Dar nu era întru totul adevărat. Remy îşi aducea aminte câte ceva dintre cele petrecute în acea zi. Hârtiile. Şi-a amintit fumul şi faptul că stătea singur în vreme ce un miliard de foi cădeau rotindu-se spre pământ. Ca bileţele pe un ocean fără sticle, un miliard de rugăminţi şi dorinţe trimise în vânt. Şi-a amintit cum a mers pe sub umbrele lungi, urmărind filele căzând, în vreme ce sub tălpi a simţit un bubuit grav...

Guterak se uita fix la el.

– Ultima oară când te-am văzut în dimineaţa aceea, tu intrai. Îţi aduci aminte măcar atâta lucru?

– Nu.

– Nu puteam să luăm legătura cu nimeni prin radio şi se părea că evacuarea mergea mai încet. Sus se vedea doar fumul şi oameni care cădeau, săreau... şi tu ai spus că intri ca să vezi cu ochii tăi, ca să te lămureşti cum era cu operaţiunile de evacuare. Ai fost plecat un sfert de ceas sau cam aşa ceva... Când totul s-a dus naibii. Eram convins că te pierdusem, după care ai apărut în aceeaşi noapte.

Remy şi-a scotocit prin memorie, însă nu a descoperit nimic.

– Câteodată îmi pare rău că nu am intrat şi eu, a zis Guterak.

– Ce tot vorbeşti acolo?

– Când totul a început să se năruie, l-am văzut pe pompierul acela începător... un puşti prost grămadă, care a fugit către clădire. Eu am trecut pe lângă el – el fugea înăuntru, iar eu mă îndepărtam, a spus, şi ochii i-au lucit umed. Câteodată îi aud pe oameni folosind cuvântul acela – erou – şi când îl aud, mi se face... greaţă.

– Du-te acasă. Du-te la Stacy. Şi la copii, l-a sfătuit, apoi s-a îndreptat de spate şi a bătut cu palma în acoperişul maşinii. Şi să nu mă mai urmăreşti.

Şi-au strâns mâna, apoi Paul a ridicat geamul. Remy a urmărit maşina mergând de-a lungul străzii, după care s-a urnit şi el din loc, iar în lumina stradală, umbra lui a crescut, lungindu-se în faţă. S-a deplasat fără odihnă pe trotuarul întunecat, atent să rămână în umbră. Deasupra lui, felia tot mai stinsă a lunii s-a ţinut scai de el pe strada îngustă. A mers spre sud, apoi spre est, prin cartiere pe care nu le mai bătuse niciodată cu piciorul, cartiere tăcute, precis conturate, mărginite de şiruri de prăvălii – firme de copiat, baruri ce ofereau doar sucuri, vânzători de telefoane mobile – cu faţadele acoperite de reţele de gratii, bare şi uşi de garaj. A surprins o imagine a unui bulevard şi a avut impresia că faţadele magazinelor se întindeau la nesfârşit. Cândva, acolo se aflaseră mici meşteşugari şi măcelari, dar şi centre de copiere şi prăvălii ce vindeau lame de ras şi restaurante ce ofereau mâncăruri

pentru suflet şi magazine de discuri şi de amanet, iar într-o bună zi, ele vor fi înlocuite de laboratoare de inginerie genetică şi magazine de clonat animale de companie şi distribuitori de pachete complete, incluzând transportul cu avioane cu reacţie. *Acest oraş.* Da, fiecare îşi închipuie că a inventat acel loc, că momentele trăite de el sunt singurele adevărate, când, de fapt, adevărul era că...

*

Pământul este locul unde se află istoria. Oamenii nu au plasat monumentul de la Gettysburg în alt loc. L-au aşezat chiar acolo sau într-un loc numit aşa, care avea Gettysburgul în măruntaiele lui. Erau unul şi acelaşi lucru: pământ şi loc – arat, curăţat şi aranjat, desigur, dar ştiai că în acel loc solul era încărcat de oase, sudoare şi bravură. Asta era important. Pământul conta. El purta amprenta fiecărui pas făcut de noi cât am trăit, ADN-ul lucrurilor profunde şi banale, orice luptă, goană, mână întinsă la cerşit, orice sărut, cădere, rahat de câine, orice escrocherie, lovitură cu bâta, accident rutier, orice cursă de biciclete, plimbare la apusul soarelui, vânzare de peşte, jaf – măsura completă şi amintirea fiecărui eveniment neînsemnat, şi fiecare moment de neconceput. Remy s-a răsucit dintr-o parte în alta, cuprinzând totul cu privirea şi simţindu-se neterminat, simţindu-se, într-un fel, trădat, ca şi cum memoria i-ar fi fost luată, odată cu mizeria

şi molozul. Mintea lui rămăsese o groapă la fel ca aceasta – un loc de unde probele şi motivele fuseseră îndepărtate. Dacă nu te poţi încrede în pământul de sub picioare, ce-ţi mai rămâne? Dacă îndepărtezi chiar pământul, ce mai rămâne?

Şi totuşi asta se realizase. A făcut un pas înapoi de la linia gardului şi a contemplat locul. Totul fusese dus de acolo. N-a rămas nimic, cu excepţia unei gropi, un hău adânc de cel puţin cincisprezece metri, cu dimensiuni ce ar fi putut conţine câteva terenuri de fotbal, groapa fiind traversată de câteva drumuri de trecere, amintind de rampele din cuştile pentru hamsteri, drumuri ce urcau în susul zidurilor, urme de excavaţii, dâre zgâriate pe acei pereţi, buldozere şi basculante, reflectoare care luminau pustiul. Dumnezeule, totul fusese răzuit şi luat de acolo. Nici nu era de mirare că nimeni nu-şi mai amintea semnificaţia acelui loc. Era de mirare că înţeleseseră anapoda? Cum să-ţi aduci aminte de ceva ce nu mai există? Remy s-a aplecat peste parapet. S-a uitat de-a lungul liniei gardului la şirurile de flori ofilite, la bileţelele de încurajare şi de sfidare lăsate de vizitatori. *Iisuse.* Acum arăta ca orice alt loc, la fel ca şantierul unui viitor centru de afaceri sau ca parcarea unui mall.

Vreme de o clipă, şi-a imaginat că se afla în cu totul alt loc. *Chiar aşa să fie?* Dumnezeule, totul părea atât de mărunt. Înainte, ceea ce se aflase acolo fusese suficient de vast ca să cuprindă orice oroare (cădere, ardere şi prăbuşire)... dar acum totul dispăruse: formele profilate, de oţel, grinzile în formă de I, pe jumătate

îngropate, berme din cadre de storuri şi beton făcut praf, movile de moloz şi cioburi ascuţite de geam, *moloz* cenuşiu, imposibil de definit, dealuri şi gropi pline de ghips şi pânză... şi oţel! Oţelul înălţându-se în pereţi de catedrală şi în învelişuri, şi în arcade, şi în grote, şi în picioare de piatră, ca nişte sculpturi doborâte şi sparte. Şi hârtia?

Se aşteptase să simtă ceva. Dar ce poţi simţi despre un loc atunci când el a fost răzuit şi îndepărtat? Ce se afla dedesubtul acelor mormane? Nimic? Nimeni?

Acum era doar o cuvă adâncă, un şantier de construcţie înconjurat de ziduri din beton, ca oricare alte plombe dintr-un oraş care trăia din asemenea gropi, autodevorându-se intersecţie după intersecţie, pentru a face loc unor noi găuri, înconjurate de garduri specifice construcţiilor, în tot oraşul, aşteptând ca noile clădiri să fie inserate acolo – iar pe această alveolă uriaşă, un crater curăţat, o înconjurau drapele ale Americii şi buchete depuse în amintirea celor morţi. Aşteptând sosirea macaralelor. Deasupra capului, cerul era ca spălat, culorile arătând şterse, ca la filmele vechi, totul fiind cenuşiu, ca betonul proaspăt turnat. *Ce va mai rămâne dintr-un loc atunci când iei pământul de acolo?* Mai există locul? Dacă ai rade toate construcţiile de pe insulă şi le-ai căra altundeva, va mai exista oraşul în acelaşi loc, în canalul lărgit al estuarelor opuse... ori se va găsi într-un loc nou, unde s-a transportat solul, pământul?

Remy l-a simţit pe bărbatul apărut lângă el înainte ca acesta să scoată vreo vorbă.

– Corect denumit, a spus el. Nu crezi?

Remy s-a întors şi n-a rămas defel surprins să-l vadă pe Jaguar. În lumina de început a zorilor, a reuşit să-l deslueşească pe om mai bine ca niciodată. Era trecut de şaizeci de ani, părând inteligent, având o faţă suptă, bărbătoasă, cu barba şi părul cărunte, tunse scurt. Şi-a tras pardesiul lung de lână în jurul umerilor şi a dat din cap spre şantierul de construcţii de dimensiuni impresionante din faţa lor.

– Absenţa oricărei mărimi sau cantităţi.

– Poftim?

– Zero. Absenţa oricărei mărimi sau cantităţi. O persoană sau un lucru fără calităţi detectabile sau chiar fără existenţă. Punctul de plecare în cadrul unui raţionament. Ora zero – genul ăsta de lucruri. O stare sau condiţie de absenţă totală. Punctul de neutralitate dintre puncte opuse. Ora zero: să-ţi concentrezi perfect puterea de foc asupra ţintei. Asta e bună, deşi bate puţin în lateral.

Remy s-a pipăit prin buzunarul pardesiului, căutând două lucruri. Pistolul. Şi plicul gros primit de la boss. Mâna lui s-a plimbat de la unul la celălalt.

– Dar te asigur că cea mai bună derivare dă, şi pariez pe toţi banii mei, *sumă zero.* Asta avem aici, dacă vrei părerea mea. Câştigurile şi pierderile ajungând să fie egale. Imposibil de obţinut alt rezultat; poate ceva asemănător. Şi totuşi... a spus, apoi a făcut un gest din umeri. Nu. Poţi zice ce doreşti. Numele e foarte potrivit.

Remy a ridicat ochii şi a văzut din nou marginea lunii, acum palidă, pe cale să dispară, fiindcă se crăpa

de ziuă. În următoarele cincisprezece ore, luna avea să rămână invizibilă, cu toate că ea sigur va fi la locul ei, influențând maree, bipolarități și nașteri de copii. Și, cu toate acestea, oamenii insistau să spună în fiecare seară că luna *apărea,* că *ieșea,* de parcă ar fi fost niște ființe superstițioase care își scrijeleau temerile pe pereții peșterilor.

– E vorba despre un cuvânt din arabă. Zero. Derivat din cuvântul *sifr.* Înseamnă gol, ca cifră. Înțelegi, sper, că lumea nu a avut un concept pentru zero, pentru nimic, decât atunci când cuvântul a ajuns în Vest. Bineînțeles, și noi l-am furat de la hinduși. Dar oamenilor Occidentului nu le-a trecut niciodată prin minte că putea exista vreun număr înainte de unu. Până și în cea mai avansată *civilizație* a lor, ei nu reușeau să își vâre în minte conceptul de vid, de infinit, de cerc perfect închis. Nu concepeu ideea de bază de a număra nimicul. Sau totul. Fără zero, nu poți înțelege numerele negative. Tot astfel, nu poți înțelege infinitul. Universul rămânea fără sens. Nu există negativ care să echilibreze pozitivul, nu există axă în jurul căreia să te rotești, nu există rău cu care să compari binele. Fără zero, orice sistem se năruie în cele din urmă.

A dat din nou din cap, de parcă ar fi ținut să se convingă pe sine de adevărul propriilor spuse.

– Nu, a repetat el, acesta e numele potrivit.

Remy și-a înghițit nodul din gât.

– Și ce ai de gând să faci?

– O să fac ceea ce am convenit, ceea ce mi-ai cerut.

A căutat cu degetele pistolul din buzunar.

– Nu voi îngădui să sufere cineva.

Jaguarul s-a uitat lung la el cu ochii lui implacabili.

– Sunt de partea ta, sau ai uitat?

– Asta e bine sau rău?

Jaguarul a ridicat uşor colţurile gurii într-o idee de zâmbet.

– Ai câştigat runda asta, a zis el, apoi şi-a aplecat capul. Aşadar... ce faci, încerci să stabileşti dacă să mă plăteşti sau să mă împuşti, nu-i aşa?

Se părea că glumeşte, dar Remy a rămas cu mâna în buzunar, între pistol şi banii pe care i-i dăduse bossul.

– Are vreo importanţă?

– Pentru mine contează prea puţin, a răspuns şi a întins mâna.

Remy nu ştia cum să procedeze.

– Poate că ar trebui să folosesc arma împotriva mea.

– Ai încercat deja, a spus omul, fără să-şi mute privirea de la el.

În cele din urmă, simţindu-se înfrânt, i-a predat banii. A aruncat o privire peste umăr, spre Wall Street, şi a văzut primii turişti apropiindu-se de acea zonă, cu gurile căscate şi pregătindu-şi aparatele de filmat. S-au pregătit să fie fotografiaţi de o parte şi de alta a unui drapel american din plastic, legat bine de balustradă. A urmărit scena preţ de câteva momente, după care s-a prăbuşit în faţă, având degetele prinse strâns în gardul de sârmă ce înconjura groapa unde se aflase lumea.

*

Sala de comunicaţii zumzăia de activitate, cu traducătorii aplecaţi peste mesele de lucru, agenţii intrând şi ieşind cu foi tipărite, în vreme ce pe ecranele computerelor apăreau nivelurile vocilor înregistrate. Remy a intrat ţinându-şi respiraţia, de parcă ar fi ajuns acolo într-o goană. Încăperea era lungă şi îngustă, amintind de o sală de conferinţe dintr-un motel ieftin, cu un şir de ferestre ce dau spre fluviu, iar celălalt perete fiind înţesat cu rafturi pline de dosare legate, conţinând redări ale unor discuţii, şi, la fiecare capăt al încăperii, o staţie echipată cu un computer ce analiza nivelul înregistrărilor. Având căşti pe urechi, traducătorii stăteau alături de tehnicieni. La un difuzor, Remy a auzit din fundal o mormăială în arabă – *Bism-allah – al-Wadud. Ar-Rashim,* în vreme ce doi bărbaţi se ciondăneau în şoaptă.

– Numele lui Dumnezeu iubitor... şi iertător, a zis traducătorul.

– Unde-ai fost? l-a întrebat Markham în şoaptă. Cât pe ce să ratezi momentul. Toţi indivizii se află într-o cameră de hotel, aşteptându-l pe Jaguar. Iar după aceea, vor pleca. Îl ascultăm pe Kamal realizând videocaseta cu sinuciderea. E... cum să spun... grozav.

Agentul Dave stătea în picioare, având capul împins în faţă, ca un vultur, privind peste umărul unui traducător aşezat, un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu păr negru şi sârmos, care se concentra asupra vacarmului

din fundal. A rostit, într-o engleză înțesată de consoane dure, punctată de pauze și ezitări:

– Așa... a... poruncit de Allah. Hm... ceva ce necredincioșii... cei care ne-au făcut sclavi și... ăă... care e cuvântul... și ne-au sedus...

– Violat, a răcnit celălalt traducător, aflat pe latura opusă a încăperii.

– Exact, a consimțit primul. A... violat... Țara celor două locuri sfinte... lupul necredincios...

Peste toate acestea se auzeau vorbele rostite de alți doi bărbați, ale căror glasuri erau în engleză.

– E o nebunie, a spus unul dintre ei, depășind ca volum ceea ce se vorbea în fundal. Eu nu am de gând să fac așa ceva.

Remy a recunoscut vocea. Era a lui Mahoud, patronul de restaurant.

– Ascultă, rostește câteva prostii fără rost ca să apară pe înregistrare, i-a șoptit Bishir. După aceea, nu mai e nevoie să faci nimic. Îți acoperi fața, ții pușca-mitralieră în mână și rostești „necredincioșii", „lupii" și alte căcaturi din astea.

– Nu. Nu pot.

– Îl vezi pe individul de colo? Arată ca unul care are chef de glumă? Dacă ar avea impresia că vrem să batem în retragere, va pune să ne ucidă pe amândoi.

În sala de interceptare, Dave își rodea degetul mare.

– Hai, hai odată.

– Dar eu nu am intenționat niciodată să... a început Mahoud.

– Ascultă, n-are nicio importanţă ce ai intenţionat sau nu. Acum suntem aici. Joacă-ţi rolul, după aceea poţi fugi. Dar, dacă pleci acum, suntem amândoi nişte oameni morţi.

– Exact. Ţine-l locului, Bishir. Să nu iasă nimeni din încăperea aia.

– E bun tipul, a zis Markham cu glas scăzut. Păcat că nu e omul nostru.

Remy a simţit că pământul se învârte cu el.

Traducătorul a continuat cu glas monoton:

– Pe drumul drept Tu fii-ne Călăuzitor... nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat[1]...

– Trebuie să împiedicăm aşa ceva, a spus Remy.

Markham a întins mâna şi l-a prins de braţ.

– Nu, Brian. Aproape că s-a terminat.

– Remy face gălăgie? Faceţi-l să tacă, la dracu'! a răcnit Dave. Încercăm să ducem la capăt o treabă.

– Ăştia sunt oamenii noştri! a strigat el. Încetaţi cu tâmpeniile!

– Nu vom face nimic până când Jaguarul nu ajunge acolo cu bomba. Avem trei membri din patru. Mai e nevoie de unul.

– Au o bombă? l-a întrebat pe Markham, apoi a privit cum agenţii şi traducătorii se deplasau prin sală ca nişte furnici pe o îngheţată.

– Dacă n-ar avea o bombă, nu ar mai reprezenta nicio ameninţare, a spus Markham, ca şi cum ar fi trebuit să răspundă la o întrebare prostească.

---

[1] *Coranul,* 1:6-7, versiunea George Grigore (n. tr.).

– Noi le-am pus-o la dispoziţie?

– Detonatorul nu e bun.

– Asta-i demenţă, a zis, apoi a răcnit din nou: Ascultaţi-mă! Trebuie să opriţi totul! Imediat!

– Bine, e clar. Asta e. Scoateţi-l de aici! a urlat Dave, arătând spre Remy, dar fără să se uite înapoi. Ţi s-a dat o şansă, Remy. Acum lasă-ne în pace să ne facem treaba.

– E o nebunie ce faceţi! a ţipat Remy.

Ţinându-l de braţ, Markham a început să-l tragă spre uşă.

– Când mările se vor aprinde, tocmai spunea interpretul, atunci va şti fiecare suflet ce a adus.[1]

– Săvârşit, a intervenit un alt interpret în timp ce uşa se închidea în urma lor.

Ajunşi pe coridor, Markham i-a eliberat braţul.

– Ce te-a apucat?

Lui Remy îi era greaţă.

– Aceia sunt cu toţii oamenii noştri.

– Tehnic, aşa e.

– Ba nu. Sunt cârtiţe până la ultimul dintre ei. Toţi.

– Da, a zis Markham, ca şi cum Remy ar fi afirmat că soarele tocmai răsărise.

– Toţi lucrează pentru noi.

– Tocmai aici e perfecţiunea. Ce ar putea ieşi prost?

– Nu. Asta e demenţă, a spus Remy şi s-a tras de lângă Markham, apoi a pornit în goană pe coridor.

– Brian! Întoarce-te!

---

[1] *Coranul*, 81:6,14, versiunea George Grigore (n. tr.).

Remy a trecut de colț și a continuat să-i audă vocea:

– Cum vrei, dar o să pierzi raidul!

A ieșit în fugă pe ușă, pătrunzând într-un hol lung, pustiu. Pe ușa dinapoia lui stătea scris numele despre care el bănuia că reprezenta o firmă inexistentă – *All Field Transit.* În dreapta lui se afla o casă a scărilor. A pătruns acolo. O alarmă a pornit să urle undeva, dar el, pe întuneric, a continuat să coboare în goană treptele câte două, cale de trei etaje, până la parter. Nu se uita încotro mergea, simțind doar că trebuia să acționeze într-un fel. A pătruns într-un hol de primire, trecând pe lângă agentul de securitate care moțăia, apoi, pe ușa rotativă, a ajuns în stradă. A rămas pe trotuar, iar ochii au căutat succesiv toate clădirile din jur. Posturile de ascultare erau întotdeauna amplasate în apropierea locului interceptat; era aproape singur că grupul se întrunise într-una dintre acele construcții.

Era o dimineață ploioasă, iar taxiurile se băteau cu limuzinele și camionetele de transport și livrări ca să prindă un loc pe benzile de circulație. Ajuns la colț, s-a oprit și a privit în ambele direcții, aruncându-și ochii și spre ferestre, de parcă ar fi putut vedea o față cunoscută la vreuna dintre ele. Apoi, la șase metri înainte, a văzut taxiul ilegal. Portiera din față dreapta s-a deschis și Buff a coborât, având un fir alb ce se bălăngănea, prins de ureche, și ținându-și casca apăsată cu degetul mijlociu.

– Dumnezeule, Remy, de ce ai apărut pe strada asta? Îl așteptăm pe Ghețărilă să apară în orice clipă. Hei, ascultă aici, a spus el, ca un adolescent care a

descoperit o gaură de tras cu ochiul în vestiarul fetelor. În hotelul ăsta avem trei inamici care se roagă şi vorbesc prostii. Exact ca la televizor.

– Trebuie să împiedicaţi asta!

Buff i-a clipit atoateştiutor.

– Calmează-te. Avem omul nostru de contrainformaţii acolo şi alţi oameni în toată clădirea, i-a explicat şi a făcut un semn către ea. Am adus lunetişti cât pentru cincizeci de ţinte. Imediat ce apare şi ultimul din grup, intervenim.

– Nu, nu. Dacă se întâmplă ceva grav? Dacă bomba aia explodează?

– Nu-ţi mai bate capul. Au un detonator defect.

– Invers! a strigat celălalt agent aflat în maşină.

– A, bine. Detonatorul e de jucărie. Bomba e reală.

– Ba nu. E invers, a repetat agentul din maşină.

Buff şi-a aplecat capul să poată vedea în interior.

– Bombă adevărată şi detonator fals?

– Nu, s-a auzit vocea celui dinăuntru. Spui mereu acelaşi lucru. Treaba stă invers.

Buff a făcut un gest nepăsător din umeri.

– În orice caz, nu te îngrijora. Totul e sub control. Imediat ce Gheţărilă apare aici, noi intervenim. Bolovanii ăia de la agenţie o să se scape pe ei când o să dăm buzna în acţiunea lor. Fiindcă veni vorba, trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutor. A, încă ceva. Hei, aşteaptă o clipă, a zis şi a urcat în maşină.

Remy s-a frecat la frunte. Când a ridicat capul, a văzut un taxi adevărat parcat pe partea cealaltă a străzii, exact la trotuar. Şoferul purta pe cap un keffieh,

însă bărbatul aflat pe bancheta din spate i-a atras atenţia – un arab mai vârstnic, aplecându-se să coboare, uitându-se la el cu o expresie de stupoare. Faţa şi capul îi erau rase, avea ochelari cu lentile rotunde, însă pardesiul cenuşiu de lână şi căutătura ce exprima senzaţia că a fost trădat nu lăsa nicio umbră de îndoială. Era Jaguarul.

Buff a revenit de la maşină cu o cască suplimentară şi un alimentator cu baterii.

– Poftim. Poţi asculta desfăşurarea acţiunii. În momentul în care Gheţărilă urcă, noi dăm iama peste ei. Să arunci asta în maşină după ce se termină totul.

A luat casca şi s-a uitat peste umărul lui, către taxiul oprit pe cealaltă parte a străzii.

Jaguarul îi întindea bani şoferului de pe banchetă şi a făcut un gest către clădirea aflată în spatele lui Remy.

Remy a continuat să se holbeze peste umărul lui Buff. L-a văzut coborând pe taximetristul îmbrăcat cu blugi, bluză şi keffieh. De pe bancheta din spate, Jaguarul a arătat din nou spre clădirea din spatele lui Remy. *Jaguarul îl trimitea pe şofer în hotel ca să se asigure că nu-l pândea nicio primejdie?* Taximetristul a vârât banii în buzunar. Când a făcut asta, a avut impresia că vede patul unui pistol vârât sub betelia pantalonilor, dar strălucirea a ţinut doar o fracţiune de secundă. Omul a început să traverseze strada. Jaguarul s-a uitat încă o dată la Remy, după care s-a rezemat de speteaza banchetei.

– Hei, trebuie să mă întorc, a spus Buff şi a pornit spre taxiul fals, de culoare argintie.

– Aşteaptă.

Şi-a mutat privirea de la maşina aflată vizavi la şoferul care pătrundea pe uşa rotativă.

– E o nebunie, a zis, fără să se adreseze cuiva anume.

Şi, în acelaşi moment, telefonul prins la centură a sunat. L-a scos şi a văzut numărul. Era April...

*

– Alo!

Remy stătea în mijlocul unei mulţimi şi respira greu. Era scăldat în sudoare, ca şi cum ar fi alergat.

– Alo?

– Da, i-a răspuns un bărbat nedumerit. Vă cunosc de undeva?

Avea pe faţă urma unei arsuri, de forma unui picior de copil. Stătea pe o valiză cu rotile.

– A, nu. Îmi pare rău. Doar că... vorbeam singur.

– Ţi-ai spus singur „Alo"?

– Cred că da.

Remy şi-a dezlipit ochii de la faţa omului şi s-a uitat în jur. Se găsea la intrarea într-o staţie de metrou, între aparatele de eliberat cartele, în faţa unei hărţi vârâte într-o casetă de plexiglas. S-a îndepărtat de bărbatul derutat, apropiindu-se de harta de pe perete, care înfăţişa liniile şerpuind spre partea de jos a insulei, cotind brusc spre stânga – roşii, albastre, oranj, verde şi cafeniu –, semănând cu planurile reţelei de instalaţii sanitare ale unei clădiri înalte. Pe hartă era lipită o

bucată mare de gumă de mestecat, de culoare verde deschis. După o clipă, Remy a smuls guma și a văzut săgeata ce indica *Vă aflați aici.* Se găsea într-o stație din gară.

S-a îndepărtat. Și-a dus mâna la cap, de parcă ar fi reușit astfel să-și localizeze memoria în mod manual. *Îl sunase April.* Da. Și-a scos telefonul, dar acolo, jos, nu avea semnal. A început să respire mai iute; a simțit un atac al aceleiași claustrofobii care îl făcuse să fie neajutorat în dimineața aceea *(stând pe stradă... ploaia de crâmpeie de hârtie... telefonul fără semnal...)*

S-a uitat înnebunit în jur. A încercat să se concentreze, dar nu avea la ce. Îl sunase. April se îmbarca pe un tren? Pleca spre vest, acasă, în Kansas City, sau poate la San Francisco. Ba nu, va lua autobuzul. Sau poate trenul până la vreun aeroport; și-a adus aminte că exista și un tren ce mergea la Newark. Peroanele erau vizavi de terminal, la două stații de metrou mai departe. A încercat să-și aducă aminte. La Newark ajungea trenul companiei New Jersey Tranzit. Ori Amtrak?

A coborât treptele în fugă și a sprintat de-a lungul tunelului ce trecea pe sub stradă. S-a ciocnit de oameni la capătul coridorului și tocmai urca în salturi un alt palier, având mintea împâclită de amintiri *(deplasându-se încet pe casa scărilor încinsă... necunoscuți care tușeau și aveau fețele mânjite de funingine și mergeau în cealaltă direcție),* când a ocolit un grup de jucători de fotbal și s-a izbit de un chioșc – semănând cu un cuib de mitralieră ce trage cu bunuri de larg consum.

În timp ce încerca să pună la loc lucrurile ce se revărsau ca o cascadă în jurul lui: reviste, batoane de ciocolată, fistic şi gumă de mestecat, trabucuri, aparate de ras, analgezice, baterii, filme, pixuri şi creioane (cât timp ar putea supravieţui cineva cu conţinutul unui asemenea chioşc), i-a venit gândul cel mai ciudat pe care-l avusese vreodată.

– Hei, tâmpitule! i-a strigat vânzătorul, dar Remy se ridicase deja şi urca în goană treptele.

A ajuns în marele terminal, dar acolo înaintarea i-a fost încetinită de mulţime – torente de călători cu metroul, cu saci de umăr şi sacoşe, şi contracurentul celor cu genţi diplomat şi valize pe rotile, feţele acestora defilând prin dreptul ochiului teafăr ca nişte instantanee. Deşi se obişnuise să aibă o latură neacoperită de vedere, când şi când se mai ciocnea de câte cineva şi bombănea câteva cuvinte de scuză. Înconjurat de călători cu glasuri scăzute şi zumzăind ca sunetele scoase de albinele adunate într-un stup, s-a oprit un moment în mijlocul terminalului uriaş. Ceva i s-a părut nelalocul său, dar în acelaşi timp familiar *(întorcându-se brusc... oprindu-se pe trepte... un şir firav de oameni care coboară...).*

Mulţimea s-a rărit, iar el a traversat terminalul în goană, îndreptându-se către ghişeele de bilete pentru trenurile-navetă – NJ Transit, LIRR şi Amtrak. În faţa lor aşteptau la rând câteva şiruri de oameni. O femeie se chinuia să potolească doi băieţi care purtau tricouri identice cu inscripţia Giants. Unul dintre ei a ridicat privirea spre Remy şi şi-a acoperit ochiul stâng.

(ieşind în piaţa pustie... hârtii albe şi bucăţi fumegând din oţel şi cadavre... iar o fracţiune de secundă a rămas singur, în timp ce ningea cu hârtii... oraşul nu i se păruse niciodată atât de tăcut... apoi: un geamăt grav, profund...)

A sărit de la un ghişeu la altul, citind mersul tremurilor, listele cu plecări: Trenton şi Coridorul de NE. Dover. New Brunswick. Acela Express.

– Unde dracu' e Newark? a urlat.

Oamenii aflaţi la rând s-au întors şi l-au măsurat lung. În cele din urmă, a descoperit numărul porţii, şi tocmai se răsucea s-o ia în acea direcţie, când a auzit un clinchet cunoscut.

April! Avea din nou acoperire la telefon. A fost cât pe ce să-l scape jos când s-a grăbit să-l scoată de la brâu.

– Unde eşti?

– Unde crezi că sunt? O şterg.

Era Markham.

– Presupun că te-ai apucat deja să toci documentele. Că eu asta mă duc să fac. Evident... orice activitate ai fi desfăşurat pentru noi, ea nu a existat.

– La ce te referi?

– Dumnezeule, ce porcărie... Cei de la birou şi de la agenţie vor susţine că a fost un soi de operaţiune comună, dar eu n-am mai pomenit aşa talmeş-balmeş. Imediat ce Jaguarul a intrat, agenţii au năvălit peste tot, pe uşi şi ferestre, au pătruns prin spaţii de ventilaţie.... Jaguarul a scos un pistol şi a început schimbul de focuri; au fost al naibii de norocoşi că nu au pierdut niciun agent...

Remy şi-a lăsat capul să-i cadă în piept.

– La naiba! Probabil că *poţi* intra în competiţie cu timpul. Doar că n-o să câştigi.

A închis telefonul. L-a vârât înapoi în buzunar. Trebuia să iasă de acolo. Şi-a croit drum prin mulţime. Markham l-a sunat din nou, dar nu i-a mai răspuns. Poate că aşa totul avea să dispară. S-a mişcat prin gară, urmărind fluviul de oameni. Apoi i-a venit un gând tulburător. Nu Jaguarul urcase în cameră, ci şoferul de taxi. Iar acest gând a fost urmat de altul, şi mai cumplit: *Ţintă sigură. O sumedenie de oameni. Tulburări de amploare. Acces uşor al mijloacelor media. Filmări făcute de amatori şi de telefoane cu camere de filmat pentru a duce groaza la paroxism.* S-a oprit şi a privit în jur, căutând-o pe April.

Presupusese că o va găsi acolo.

Ţintă sigură.

Telefonul lui suna iar. A mai auzit alt sunet venind din celălalt buzunar. A vârât mâna şi a găsit casca pe care i-o dăduse Buff. Glasuri şi paraziţi răsunau din cască. A vârât în ureche receptorul minuscul.

– Confirmăm ultimul mesaj – locul este sigur în acest moment.

A recunoscut glasul lui Buff.

– Repet, confirmăm că toate cele patru obiective au fost doborâte – răni multiple de glonţ. Au ocupat ţinta şi am neutralizat patru obiective.

Prin radio s-a auzit vocea unei femei.

– Silver-One, are cineva nevoie de asistenţă medicală?

A urmat o pauză.

– Nu, a spus Buff. O să avem nevoie de o echipă de artificieri şi de nişte saci. Repetăm: avem patru obiective neutralizate şi căutăm pachetul...

Remy a simţit că i se face greaţă. Şi-a scos casca din ureche, însă din ea încă răsunau ciripituri. S-a uitat la ea şi a azvârlit-o într-un coş de gunoi.

Telefonul continua să sune. Nu era numărul lui Markham. A răspuns.

Glasul a sunat precis şi rece, încărcat de furie:

– *În Ziua aceea, vor fi chipuri luminoase, surâzătoare şi vesele, şi în Ziua aceea, vor fi chipuri cu colb pe ele... aceştia sunt necredincioşii nelegiuiţi.*[1]

Remy şi-a amintit din nou: Jaguarul întinzând bani şoferului de taxi şi trimiţându-l în camera de hotel.

– Ascultă, jur... nu am... a început.

Însă nu ştia ce făcuse şi ce nu. S-a întors încet, trecând în revistă feţele oamenilor din sală.

– Unde eşti?Aici? Acesta-i locul...?

S-a învârtit încet, uitându-se atent la oameni.

Un cuplu cu tricouri identice, mână-n mână...

O femei cu căşti în urechi, împingând un cărucior...

Doi tineri în salopete, având căni cu cafea în mâini...

– Ştii ceva, e ironic, a auzit glasul Jaguarului. Le spuneam studenţilor mei că în Coran există o sută nouăzeci şi două de menţiuni ale milei lui Allah. Şi doar şaptesprezece exemple ale răzbunării lui. Dar noi întotdeauna ne batem joc de partea asta. Ca şi aici. Voi luaţi un propovăduitor al sărăciei şi milei

[1] *Coranul*, 80:38-40, 42, versiunea George Grigore (n. tr.).

şi construiţi temple ca să sărbătoriţi bogăţiile şi puterea. Dar când te-am văzut stând acolo, discutând cu acel agent, pe cealaltă parte a străzii, mi-am dat seama că eram trădat...

– Ba nu... a început Remy, dar Jaguarul a continuat să vorbească.

– Mi-am dat seama că în toţi aceşti ani m-am înşelat. Pesemne că puterea şi răzbunarea... sunt exact motivele pentru care ar trebui să înălţăm temple. Ne mirăm de fanatismul cuiva care este dispus să moară în numele unei cauze. Dar gândeşte-te o clipă şi la alte lucruri. La disperare. La furie. La setea de dreptate.

Remy a continuat să se rotească încet.

Două fete cu tricouri având inscripţii catolice...

Un bărbat gras cu uniformă de custode...

– Hai să mergem undeva ca să stăm de vorbă. Doar noi doi.

– Adică eu şi tu. Da. Am purtat discuţii interesante. Uite un subiect nou: Crezi că un om îşi poate da seama că a fost personajul rău al propriei poveşti?

Nu a înţeles precis la care dintre ei se referea.

– Poate pe patul de moarte, ce zici? Atunci îşi dă seama? Pricepe că a fost o unealtă a unor forţe împotriva cărora îşi închipuia că luptă?

Remy s-a uitat peste umăr.

O pereche de bătrâni purtând pardesiuri de mătase asemănătoare...

Un individ cu mutră de boxer dur, purtând un tricou cu mânecă lungă având inscripţia echipei Bulls.

– Încă de la început eu am fost ţinta?

Remy a dat să spună că nu știa. Dar obosise.

– Nu cred că a avut vreo importanță, a zis el în cele din urmă.

– Și ceilalți?

– Toți lucrau pentru noi. Niciunul dintre ei nu avea cunoștință despre ceilalți.

Jaguarul a rămas tăcut un moment. Apoi a întrebat, încet, fără amărăciune, ca și cum ar fi adresat o întrebare mult mai cuprinzătoare:

– De ce?

Din nou, Remy a dat să spună că nu știa. Dar un asemenea răspuns nu mai suna deloc adevărat.

– Foamea.

Legătura telefonică s-a întrerupt.

– Alo?

Remy s-a frecat pe pomet.

– Alo!

S-a răsucit din nou. Se afla în mijlocul terminalului gării, în centrul acelui labirint de chipuri, toate privindu-l – și, în cele din urmă, nu mai avea nimic. Brațele i-au coborât, iar capul i-a căzut pe spate.

Și în clipa aceea a văzut-o pe April.

Purta un pardesiu de culoare verde ca mazărea și o căciuliță de lână, chinuindu-se să care două valize pe rotile, deplasându-se către zona de așteptare pentru trenurile companiei New Jersey Transit. Și, dacă nu mai exista altceva, a gândit el, atunci rămăsese evadarea.

– April! a strigat și a alergat spre ea, sărind peste un gard de protecție, urmând linia trenurilor ce plecau. Însă nu a reușit să vadă unde dispăruse.

A coborât în mare grabă treptele spre peroanele de sub cerul liber. A zărit-o la depărtare de un peron, despărţită de două perechi de linii de cale ferată, pătrunzând într-un refugiu. Trăgea valizele după ea.

– April! a strigat el din nou, dar ea nu l-a auzit.

A gonit în susul scărilor, a coborât rampa şi alte trepte, ţinându-şi mâna lipită mai tot timpul de balustradă. Când a ajuns la capătul de jos, s-a oprit un moment pe peronul îngust. Refugiul avea pereţii de sticlă aburiţi; nu putea vedea înăuntru.

S-a uitat de-a lungul liniei – încă nu se zărea niciun tren –, apoi s-a îndreptat spre refugiul de sticlă. Uşile automate au lunecat în lături. Înăuntru erau doar câţiva oameni, care stăteau pe scaune de plastic, citind ziare şi cărţi în ediţii ieftine. Un bărbat vorbea la telefon.

April avea valizele aşezate una peste alta în faţa ei; într-o mână ţinea biletul, iar în cealaltă, un mers al trenurilor pe care îl examina. Pardesiul era strâns bine în jurul gâtului. A ridicat capul încet, măsurându-l cu ochii ei întunecaţi şi imploratori. Apoi privirea ei a alunecat peste umărul lui.

Remy s-a întors şi, prin uşa deschisă, l-a văzut pe Jaguar sosind pe peron. Pardesiul cenuşiu de lână era adunat în jurul trupului, sugerând că omul ar fi avut ceva ascuns pe sub. Iar în mână ţinea ceva, un telefon sau o telecomandă.

S-a reîntors către April şi a deschis gura să spună ceva – însă ea se uita la el cu o expresie atât de...

iertătoare, încât a rămas fără suflare şi şi-a dorit să rămână pe veci încremenit în acel moment.

– Ai venit, deci...

*

La început, nimic altceva decât aer. Şi nu era prea rău. Citise undeva că până şi clădirile erau alcătuite mai mult din aer. Pesemne că *aceasta* era partea cu adevărat periculoasă: aerul. Poate că restul putea fi gestionat, adică oţelul, hârtiile şi oamenii. Probabil că aerul trebuia supravegheat. Era supt înăuntru, odată cu el, Remy, apoi expulzat, aşa cum se întâmplă cu foalele sau aşa cum oceanul adună apa pentru un val distrugător. Când a sosit, explozia din spatele lui nu a fost nici fierbinte, nici rece. Nu a avut alte calităţi în afara insistenţei propriu-zise; zgomotul a umplut fiecare locşor, strivitor şi ascuţit, încărcat de cioburi şi însoţit o clipă mai apoi de un bufnet profund, un tunet grav şi răsunător, de parcă cineva ar fi încercat să-l înspăimânte de moarte, şi o explozie orbitoare, şi, *în sfârşit,* când nu a mai putut îndura zgomotul, a urmat arşiţa – dogorâtoare –, şi s-a trezit purtat prin aer, liber, uşor... ca hârtia, azvârlit şi făcut să zboare laolaltă cu celelalte fragmente şi cu foile demente, fumegând, cu colţurile pârjolite, arzând în aerul liber până când nu a mai rămas nimic din ele decât o margine neagră şi fină... apoi a dispărut şi asta, rămânând o gaură şi doar o amintire vagă, privind

ceva negru și viscolitor care îl desfăcuse, care îl ridicase și îl ținuse scurtă vreme sus, în curentul extrem de fierbinte...

*

Era întuneric. Fără puncte mișcătoare sau dungi. Nimic. Brian Remy visa sau își închipuia că visează. Stătea pe burtă și privea din cer cum cusăturile mari se desfăceau, iar oamenii dispăreau în spațiul rămas gol. Visa că ei ignorau lacrimile din cer și-și vedeau de treburile lor, își completau declarațiile de impozit, și că din când în când câte unul dintre ei cădea în crăpături, iar ceilalți își vedeau de viețile lor. Și mai visa că oamenii i se adresau cu glasuri înfundate, întrebându-l cum se simțea și dacă îi auzea.

Visa că o femeie stătea alături de patul lui și-l ținea de mână.

April?

Nu, sunt eu, a spus March Selios.

Ai ieșit?

Am fost ultima.

Unde ești?

Aici. Suntem cu toții aici. Mereu am fost aici.

E și April?

Însă ea nu i-a răspuns. Iar în vis a fost coborât într-o cadă cât se poate de fierbinte, iar mai târziu, pe întuneric, a visat că era întins pe burtă pe o placă și că oamenii ba vârau, ba scoteau bolduri din spinarea

lui, probabil marcând mişcarea unor armate în luptă. A visat că oamenii îl împungeau cu ace şi turnau foc lichid pe pielea lui, iar apoi îl întrebau dacă simţea ceva. Ştia că degeaba ar fi răspuns la întrebări în vis, astfel că s-a mulţumit să rămână întins, visând că oamenii trăgeau bucăţi de piele de pe dosul braţelor şi picioarelor lui şi că extrăgeau mici pătrăţele ca să le vândă turiştilor. Nu era rău, aşa părea acel vis... golurile de memorie erau fluide, iar el trecea de la un moment la altul fără nicio grijă, fără speranţa de a înţelege.

L-a visat pe Edgar când era bebeluş, dar având un trunchi de copac în loc de gât.

Iar visele au devenit cu mult mai ciudate: discuţii purtate în şoaptă şi ceremonii la marginea patului, doctori imaginari care ofereau tratamente care mai de care mai absurde. Într-un asemenea vis, l-au mutat în altă încăpere, iar oamenii l-au rostogolit de pe o parte pe alta, iar el a visat că i se dăduse un coleg de cameră, un bărbat care suferise arsuri în incendiul unui camion, şi că li se instalase un televizor, unul care schimba singur canalele – trecând nebuneşte de la o realitate la alta, astfel încât tocmai el începea să manifeste un interes deosebit faţă de bărbaţi puternici care ridicau butoaie de bere, o pauză întrerupea desfăşurarea întrecerii, iar el se trezea ascultând o dispută între un preot şi un travestit despre adoptarea de copii de către homosexuali. Şi a mai visat că bărbatul din cameră cu el, cel care suferise arsuri în incendiul unui camion, i-a zis:

– Să strigi tare dacă auzi ceva ce sună bine.

Însă Remy era deja avizat, iar televizorul trecea într-o veselie de la cifrele încurajatoare ale unor sondaje la câștigătorii unor concursuri de dans, de la o dublă întâlnire între niște adolescenți la oameni care se temeau de rata crescândă a inflației. Iar el recunoștea că aceea era starea lui. Așa era viața.

Iar visele televizate erau deosebit de inteligente, mai ales prin modul în care puteau sări de la ceva neplăcut la informații care de fapt nu informau. Modul în care făceau saltul de la un canal la altul, de la tragedii sfâșietoare la comedii absurde, în care doar banda sonoră cu râsete înregistrate reușea să sugereze diferența. Într-o zi, a visat doi bărbați discutând în contradictoriu dacă recenta creștere în popularitate a președintelui se datora în totalitate recentei victorii împotriva unui grup terorist, în cadrul căreia patru dintre cei cinci membri fuseseră uciși și doar unul reușise să detoneze bomba – pe un peron de gară, aproape pustiu, ucigând doar șase persoane, inclusiv atentatorul, și rănind grav un ofițer de poliție pensionat...

Iar când televiziunea din vis s-a sfârșit, și-a imaginat că au venit să-l viziteze o serie de oameni – Guterak, vorbind despre noua lui slujbă ca purtător de cuvânt al unei companii producătoare de gaze lacrimogene; Edgar, târându-și picioarele și întrebând o asistentă dacă bătrânul lui îl putea auzi, apoi bolborosind câteva lucruri despre etapele suferinței, spunând în cele din urmă că trebuia să se retragă la bază; bossul, vorbind la celular mai tot timpul.

Tăvi cu mâncăruri de vis veneau și plecau, iar oamenii îl întrebau dacă avea nevoie de ceva și, în tot acest timp, el se agăța de somn. Știa că dacă ea avea dreptate, iar acela era cu siguranță un vis produs de febră, trebuia să rămână un vis, și ea va veni la el. Viața se scurgea înainte – curse de snowboard, concursuri de gătit și acțiuni de salvare a vacilor-de-mare.

– Să strigi tare dacă auzi ceva ce sună bine.

Iar într-o zi a visat că tovarășul lui de cameră a fost trimis acasă. Cineva deschisese o fereastră, iar el a simțit în nări miros de frunze arse și a auzit claxoane de afară și zgomot de trafic intens. În acea zi, televizorul oferea un vis din cale afară de nebunesc, în care copii care fuseseră stele, iar acum ajunseseră adulți mâncau insecte. O asistentă râdea în timp ce a scos pansamentele și tifonul de pe fața lui.

– Băiatul acela e nebun, a spus ea. Îmi plăcea când îl vedeam la televizor. Ai văzut vreodată filmul în care juca?

După ce ultima fărâmă de pansament a fost îndepărtată, Remy a simțit lumină îndărătul pleoapelor și a zărit binecunoscutele puncte din privirea lui. Era cel mai copleșitor lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Bine, a zis încet asistenta, vrei să încerci să deschizi ochii?

Însă el a strâns din pleoape cât de tare a putut, așteptând-o pe ea să apară.

CUPRINS

Partea I
LA CÂTEVA ZILE DUPĂ 9

Partea a II-a
TOTUL SE STINGE 215

Partea a III-a
ZERO..... 389

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

Andrea Camilleri, *Forma apei*
Chufo Lloréns, *Moștenirea lui Martí Barbany*

CÂND POLIȚISTUL BRIAN REMY...

își recapătă cunoștința, realizează că a fost împușcat în cap. Mai mult, toate indiciile sugerează că el singur a apăsat pe trăgaci. În timp ce fumul care a mistuit Turnurile Gemene se risipește ușor, Remy își dă seama că memoria îi joacă feste, șovăind între momente de luciditate și zile întregi în care parcă ar trăi viața altcuiva.

LUMEA CARE ÎL ÎNCONJOARĂ...

pare în același timp fracturată și familiară... într-un mod straniu. Este un univers dominat de un primar diabolic numit „Șeful cel mare" și populat de celebrități inepte, polițiști angoasați și rechini imobiliari care profită din plin de pe urma tragediei.

CURÂND...

Remy află că are o nouă iubită pe care încă nu a întâlnit-o, un fiu care pretinde că a murit și o misiune ciudată, comandată de un serviciu de informare obscur, cunoscut ca Departamentul Documente. Sarcina sa este să meargă pe urmele unor rapoarte care par să facă legătura între teroriști și o persoană care lucra în unul dintre Turnuri.

ISBN 978-606-8134-62-8

www.nemira.ro